

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GİZEMLİ BİR CENTİLMEN VE CESUR BİR KADIN

Yakışıklı Sullivan sadece iki şey istiyordu: Annesinin mirası ve intikam. Bunun için gündüzleri İngiltere'nin en çok tanınan at yetiştiricisiyken, geceleri en varlıklı ailelerin evlerine gizli bir şekilde giren maskeli bir hırsız.

Ve bir gece... Hırsızlık için girdiği bir malikanede yakalanmamak için Isabel Chalsey'i öper. Bu tehlikeli bir öpücüktür çünkü bu öpücük sırrının açığa çıkmasını önlemek için tatlı bir rüşvetten çok fazlasıdır. Sullivan'ın hayatını değiştiren tehlikeli bir oyun...

**AŞK CESARET İSTER
AMA AŞKINI KABUL ETMEK İÇİN!
AŞKINI ELE VERMEK İÇİN DEĞİL!**

Yazdığı büyüleyici romanlarla adeta aşkın kitabını yeniden yazan Suzanne Enoch'tan tutkunu olacağınız ve Enoch'un bir sonraki kitapları için sabırsızlanacağınız olağanüstü bir roman...

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-4263-00-4

9 786054 263004

onlyreal18

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zeynep-hilary

Suzanne Enoch

Bir Öpücükle Başladı Her Şey

Başlangıç

*Birinci Kraliyet Zırhlı Süvarileri
Magna, İspanya
11 Haziran 1812*

Yüzbaşı Sullivan James Waring, bir yivli top mermisi başının yanından vınlayarak geçtiği sırada atının boynuna doğru eğildi. Fransızlar geri çekilmeye devam ettiler ama İngilizlerin ilerlemesini kolaylaştırmıyorlardı. Birleşik Birinci Kraliyet Zırhlı Süvarileri ile Üçüncü Zırhlı Süvari Muhafızları'nın yedi yüze yakın üyesi inişli çıkışlı İspanya ovasını ezerken, dizleri ile doru beygiri Salty'yi yönlendiren Sullivan revolverini yeniden doldurdu.

"Sullivan! Tanrı'nın belası Slade ne yapıyor?" diye haykırdı hemen sağındaki süvari.

"Herhangi bir desteğin ulaşmasını engelleyecek şekilde yedi mil ilerliyor," diye vahşice cevapladı Sullivan, Yüzbaşı Phineas Bromley'nin silah sesleri ve toynak vuruşları arasında onu duyması bile imkansızdı. Başını çevirerek, omzunun üzerinden emrindeki adamlara ve atlara bir göz attı. Hat düzensizdi ve atlar yorgundu. Ve General Slade önlerinde dört-nala koşturmaya devam ediyordu.

Onun önündeki altı yüz Fransız binek hayvanı da yoruluyordu ama bu bedel neredeyse hiçbir şeydi. Yedi mil arkalarında onları izlemek üzere az miktarda zırhlı süvari ile birlik-

te yüz ya da daha fazla Fransız esir bırakmışlardı. Herhangi birinin değerlendirmesine göre bir zafer ve lanet olası iyi bir ödüldü. Takviye kuvvet gelmeden bu kovalamacaya devam etmek ise çılgınlıktı. Karşılarında, görüş alanına bir anda giren Maguilla kasabası ve bir nehir yatağının çatlak zeminini ile birlikte intiharla eşanlımlı olmaya başlıyordu.

"Safları sıklaştırmı!" diye kükredi.

Başka bir süvari ona doğru yöneldi. "Bu tempoda," Binbaşı Lord Bramwell Lowry Johns soluksuzca ona katıldı, "üç günde kıyıya ulaşacağız ve sonra Dover'a yüzerek eve gidebileceğiz."

Sullivan, gözlerinden geçen siyah bir pırıltıyla "Asla o kadar uzun yaşamayacağız," diye karşılık verdi. "Maguilla yukarıda. Sen, Phin ve benden daha üst rütbelisin Bram. General Slade'e yetişebilirsen ona Fransız süvari sınıfının büyük bölümünün burada bir yerlerde olduğunu hatırlatmalısın."

Binbaşı cevaplamaya başladı, sonra siyah harelî başlığı kafasından uçup giderken vücudunu geri çekti. "Lanet olası şapkamı uçurdular, piçler!" Bram nişan aldı, revolverini ateşledi ve karşılarındaki Fransız süvarilerinden birini düşürdü. "Bunu alın, sizi haydutlar!"

Fransızlar haydut olabilirler ama Kraliyet Zırhlı Süvarileri'nin kendi dertleri vardı. Yüz adım ilerideki General Slade, geçen on dakika boyunca yaptığı gibi nara atarak, kılıcını havada dalgalandırdı. "Çabuk, çabuk! Dörtnala, Tanrı'nın belaları!" Şapkasındaki siyah at tüyleri kanlı bir resmigeçit flaması gibi arkasından sürüklendi.

"Bu adam şimdiye kadar gördüğüm en kötü subay." Sullivan, birinin komutanına ateş etmesine karşı neden caydırıcı cezalar konduğunu anlamaya başlayarak homurdandı.

Alçak bir tepeyi topa tuttular, bin iki yüz Fransız ve İngiliz süvari çeyrek mil kadar bir alana sıkıştı. İleride yıkık dökük Maguilla kasabası, yıkılmış ağaçlarıyla ötedeki nehir kıyısı gibi terk edilmiş görünüyordu.

Phin, Sullivan'ın da keşfetmiş olduğu şeyi yansıtarak "Bu iyi değil," diye bağırdı.

Bram, aniden ciddileşerek, adamlarına sol tarafa geçmesini işaret ederken Phin'e emretti. "Sağ kanadı al."

Eskisi gibi yayıldılar. Kanat manevraları, en iyi ihtimalle onları arkadan gelecek sürprizlere karşı koruyacaktı. Kolunu sallayan Sullivan, kendi adamlarını ortada tutarak generalin arkasını kapattı. "Gerizekalı," diye mırıldandı. Slade, hiç değilse, şu anda geçen ay yaptığı gibi üzengilerini ayarlama sorumluluğunu bırakmamıştı ama mevcut deliliği fazlaca bir gelişme göstermiyordu.

Fransız zırhlı süvarileri kasabanın dış mahallelerine ulaşınca yavaşladı. Sullivan, Slade durduğunda hızlanarak revolverini kaldırdı, budala adam muhtemelen kovalamaca sona erdiği için şaşırılmıştı. Dikkatini en yakınında bulunan yeşil ceketli subaylara odaklayarak "Arrêtez!" diye bağırdı.

Aynı anda Phin'in belirgin kükremesi duyuldu. "Geri çekilin! Geri çekilin, Tanrı aşkına!"

Sullivan bir revolverin yaylım ateşi ve bir tüfek ateşi başının yakınından geçip gittiği sırada sağına baktı. Kalabalıklaşan nehir kenarında, hepsi de dağınık İngiliz süvarilerine doğru ateş eden, tam bir yeşil ceketli, zırhlı süvari alayı olduğu görünüyordu. *Aman Tanrım.* Fransız, On Yedinci alay onları bekliyordu.

"Muhafaza ateşi!" Phin'in geri çekilen zırhlı süvarilerinin ötesine nişan aldı ve revolverini ateşledi. Kurbağalardan biri

yere yapıştı ama o bunu fark edecek zamanı zar zor bulabildi. Birinci Kraliyet Zırhlı Süvarinin iki yüz adamından oluşan sağ kanat parçalanıyordu.

Salty'i kendi etrafında döndürürken sol kanadın büyük kısmının geldikleri yönde dönüş yolu açtığını gördü. Bram, doru atını akıntıya karşı zorlukla ilerleterek onun yanına döndü. Levonzy Dükü'nün ikinci oğlu, revolverini kemerine sokuşturup kılıcını çekerek, "Biliyordum, bu sabah yataktan hiç çıkmamalıydım," dedi nefes nefese.

Sullivan, "Belki dönüş yolunda şapkanı buluruz," diye homurdandı. Yaya kalmış bir yeşil ceketli Salty'nin dizginini tutmaya çalıştı. Sullivan onun suratını tekmeledi ve Kurbağa bulunduğu yerden geriye doğru yere yapıştı. "Phin nerede?"

Tekrar kendi etrafında dönerken Quence Vikontunun küçük kardeşini fark etti. Yüzbaşı yerdeydi; atı, kısmen üzerinde, debelenip duruyordu ve Fransız zırhlı süvarileri kaçan İngilizlerin arasından ona doğru bir alan açıyordu. Sullivan, düşünmeden Salty'i mahmuzladı. Doru at, ileri, Fransız hattının içine doğru hamle yaptı. Sullivan, çeliğin etle karşılaşması gibi burkulmuş ve duygusuz hissederek karşısına çıkan kılıçtan geçirdi.

"Phin!"

Phineas Bromley, Sullivan ona ulaşınca kadar yalpalararak ayağa kalkmıştı. Ayak basacak sağlam bir yer sağlamak için bir ayağını üzengisinden çıkardı, elini uzatarak Phin'in bileğini yakaladı ve onu kendi arkasına doğru çekti. Yüzbaşı, Salty'nin üzerine savruldu. Salty, bu ilave ağırlığa alışana kadar iki yana sendeledi ve sonra geldikleri yöne doğru döndüler. General Slade hâlâ haykırır halde yanlarından geçerken, Bram Fransızca küfürler savurarak yan taraflarını koruyordu.

"Benimle kalıp savaşacak herkese elli pound! Elli pound!"

Bram, "Lanet olası aptal enayiler," gibi bir şeyler mırıldandı ama Sullivan ne söylediğinden emin olamadı.

"Teşekkürler, Sully," diye bağırdı Phin kulağına.

"Teşekküre gerek yok. Annem portreni çizmek istiyordu, hatırladın mı? Ölümsüzleştirilmeden önce öldürülemezsin."

Sıcak ve ıslak bir şey sol omzunu yaktı. Sullivan neredeyse Phin'i Salty'nin üzerinden düşürecek kadar hızla arkaya çarptı.

"Sully? Sullivan!"

Görüşü bulanıklaştı. Hatırladığı son şey Phin'in dizginlere ulaşmaya çalışması ve Bram'ın sol omzunu kavrayıp onu dik tutmak için harekete geçmesi oldu. Sonra her şey karardı.

Bölüm 1

Londra Bir yıl sonra

Sullivan Waring, bir yılın hayatında nasıl bir değişiklik yarattığından etkilendiği anlardan birindeydi. Onu bu noktaya getiren şartlara bakınca, omzundan vurulmuş olmak şimdi yaşananların en iyisi gibi görünüyordu.

Sullivan siyah yarım-maskeyi gözlerinin üzerine bağladı ve beyaz duvar ile dikenli ağaççığın alçak kaidesi arasına çömelerek evin zeminindeki gölgelere daldı. Londra aristokrasisinin saatlerinin ve takvimlerinin nasıl ilerlediğini biliyordu ve bu yüzden, gelmek için gece yarısının adamakıllı geçmesini beklemişti. Bu gece intikama dairdi. Ve tehlikeli olmanın ilave faydasına sahipti.

Üst kattaki son ışık da söndü ama o, on dakika daha hareketsizliğini korudu. Zamanı vardı ve mışıl mışıl uyuyan bir ev halkı onun için daha iyiydi. Sonunda, Mayfair'ın döküntü kilise çanı kulak tırmalayan ahengiyle üç kez vurunca, harekete geçti.

Bıkkınlıktan daha iyi bir sebebi olmaksızın kendi cinsini satan bir adamın dürtülerini sorgulaması gerekmesine rağmen, Lord Bramwell Johns'un ona verdiği bilgi kaçınılmaz

surette güvenilirirdi. Ayrıca, o ve Bram yaşamlarını birçok defa birbirlerine borçluydular ve Sullivan, Levonzy'nin oğluna güvenirdi. Bram, ona asla ihanet etmemişti. Aynı şeyi sözde kendi babası olan Dunston Markisi için söyleyemezdi.

Tabii ki son zamanlarda, markinin muhtemelen kendi şikâyetleri vardı. Zalim gülüşüyle Sullivan... Yarın Dunston, gizliden utanç duyacağı daha fazla şeye sahip olacaktı ve gecenin konusu buydu. Sullivan sağ elindeki ayakkabı çekicini kaldırdı ve yanındaki pencere çerçevesi ile pervazının arasındaki dar uca sıkıştırdı. Sert bir büküşle ikisini ayırdı. Çekici yere bıraktı ve içeri kaymasına yetecek kadar açmak için pencereyi itti.

Peninsula'ya gitmeden önce de, dönüşünden sonra geçen altı ay boyunca da, Darshear Markisi'nin Londra Mayfair'daki evinin önünden haftada en az bir kez geçmişti. Oturma odasının zevkli mobilyaları arasında sessizce yolunu bulurken yeniden gülümsedi. Şu anda Lord Darshear'ın evindeydi ama bir daha ön kapıdan girebileceğinden kuşkuluydu. Bir daha bunu umursayacağından da... Markinin arkadaşlar konusundaki seçimlerini onaylamıyordu. Özellikle de bir arkadaş için.

Piç olmak zor bir şey, diye düşündü, ve kendi babası tarafından öyleymiş gibi muamele görmek de bütünüyle başka bir şeydi. Pekâlâ, sahip olduğu hemen her şeyi azar azar dağıtabilirdi. Daha bile iyi olurdu. Gece ziyaretinin en iyi kısmı, başka hiç kimse neler olup bittiğini bilmezken, Dunston Markisi'nin bilmesiydi. Dunston'ın cici, meşru çocuğunun bildiğinden de katıyen emindi, hatta markinin itiraf ettirmek için şu sıralarda en büyük oğluna saldırmış olmasını umuyordu. Ve Dunston'ın ya da kıymetli Tilden Vikontu'nun bu konuda yapabileceği lanet olası tek bir şey yoktu. Doğru, yerel gazeteleri okuyabilir ve masum asilzadelerinin üzerine

saldıkları şey hakkında paniğe kapılabilirlerdi, ama bundan daha fazlası mümkün değildi.

Sullivan, çirkin bir porselen kumru heykelciğini büyük torbalarından birinin içine tıktı ve oturma odasından ana giriş salonuna açılan kapıya yöneldi. Burada, tekrar duraklayıp bir süre kulak kesildi.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu, diğer yandan Bram onu Chalsey ailesinin akşamı Garring suarede geçirdiğiyle ilgili bilgilendirmişti. Şu anda hizmetçiler bile derin uykuda olmalıydı.

Giriş salonunu boydan boya geçerek, kahvaltı odasına, muhtemelen bir çalışma odası ya da ikinci bir oturma odasına ve daha ötede mutfaka açılması gereken ana koridora yöneldi. O kadar uzağa gitmesine gerek yoktu. Kahvaltı odasının aralık kapısının hemen karşısında, uğruna orada olduğu şeyi buldu.

"İşte buradasın," diye mırıldandı. Altın varaklı çerçeve üzerinde parmağını dolaştırırken kalbi daha hızlı atıyordu. William Perris ile evlenip genç kızlık ismi Waring'i ardında bırakmasından hemen sonra yapılmış, orijinal bir Francesca W. Perris tablosu. Londra'nın hemen dışındaki küçük bir evde onu büyütürken arkasındaydı, babasının onu asla yasal olarak kabul edemeyeceğini söylerken arkasındaydı, hâlâ bir mirasa sahipti—onunkine.

Francesca Waring Perris'in ölümüyle aşağı yukarı aynı zamanda İspanya'da yaralanmıştı. Bu da yetmezmiş gibi bu haberi haftalar sonrası öğrendi. Ve sonra, birkaç ay erken eve dönüp, bir subay olarak İngiltere için savaşacak kadar iyi olduğu halde, yasaların gözünde hiçbir saygınlığı olmadığını farketti. Dunston Markisi George Sullivan, Francesca Perris'in tüm mal varlığının ona ait olduğunu iddia ettiği zaman onun

saygınlığını da yok etmişti. Sonuç olarak, Francesca geçen otuz yıl boyunca onun kiracısı konumuna düşmüştü.

Sullivan yumruğunu sıkı, sonra tekrar gevşetmek için ellerini salladı. Anılar, intikam fantezileri, hepsi bekleyebilirdi. Şu anda muhtemelen annesiyle hiç karşılaşmamış olan ama onun tablolarından birini Dunston'un elinden satın alan ya da kabul eden birinin evindeydi. Satın alınmış ya da hediye edilmiş olmasını umursamıyordu. Tek umursadığı, günün ilk ışığıyla yine ona sahip olmasıydı. Onun mal varlığı, onun mirası... Onun. Dunston son soygununu duyacak ve başka hiç kimsenin olayı anlamaması için dua edecekti.

Orantılı durması için duvara asılmış, başka bir tanınmayan sanatçıdan ikinci bir küçük resme el attı, sonra yemek masasından işlemeli masa örtüsünü kaldırdı ve resimleri içine sardı. Aynı zamanda küçük bir kristal kâse ve gümüş bir tepsi de torbasına girdi. Sonra resimleri kolunun altına sıkıştırdı ve evin önüne doğru döndü. Ve donakaldı.

Oturma odasıyla arasında bir kadın dikiliyordu. İlk önce evin dışında uyuyakaldığını ve rüya gördüğünü düşündü - ay ışığında mavileşmiş uzun sarı saçları omuzlarının üzerine su gibi dökülmüştü. İnce beli, hareketsiz vücut hatları ön pencereden gelen loş ışıktaki silüetini oluşturmuştu. Beyaz geceliği titrekçe ışıldıyordu ve neredeyse şeffaftı. Hatta çıplak bile olabilirdi.

Eğer rüya görüyorsa, zaten soyunmuş olacaktı. Ay ışığının içinde kaybolmasını yarı yarıya uman Sullivan, devinimsizliğini sürdürdü. Merdivenlerin altındaki koyu gölgelerde görünmesi imkansız gibiydi. Madem görünmezdi peki bu neydi—

"Benim evimde ne yapıyorsun?" diye sordu kadın. Sesi çıkmıştı, bir hayalet değildi.

Yanlış şeyi söylerse ya da çok ani hareket ederse çılgın atabilirdi. Ve sonra Sullivan göz göre göre kaos yaratmış olur-

du. Bunu umursamadığı zaman da resimlerle birlikte ayrılması engellenmiş olurdu ama bunu hiç mi hiç istemiyordu. Kız hâlâ ona bakıyor olmasının dışında...karanlıkta tüy gibi hafıftı ve Sullivan parlak bir hayale yakalandığı duygusundan silkinemedi. "Bir öpücük için buradayım," dedi.

Kız maskeli yüzüne ve sonra kolunun altındaki çıkına baktı. "O zaman kötü bir görme yetiniz var çünkü bu bir öpücük değil."

Postu deldirmeden ve tablo ile birlikte oradan ayrılmak için bir yol düşünmekle meşgul olmasına rağmen, onun ince bir zekâsı olduğunu gönülsüzce itiraf etmek zorundaydı. Karanlıkta, yalnız ve maskeli bir yabancıyla yüz yüze olduğunda bile... "Öyleyse, belki ikisine de sahip olurum."

"İkisine de sahip olmayacaksın. Onu geri koy ve git, ben de yardım çağırmayayım."

Ona doğru yavaşça bir adım attı. "Beni planlarından haberdar etmemelisin," diye cevapladı alçak sesle, neden onunla şakalaşma zahmetine girdiğinden şüpheliydi. "Sen bir nefes daha alamadan üzerinde olabilirim."

Onun geri adımıyla, Sullivan'ın ikinci adımı çakıştı. "Şimdi kim kimi haberdar ediyor?" diye sordu kız. "Dışarı çık."

"Çok iyi." Sullivan, ince geceliğini çıkarmak ve ellerini yumuşak teninde gezdirmek isteyen aşağılık tarafını bastırarak, kenara çekilmesi için işaret etti.

"Tablolar olmadan."

"Hayır."

"Onlar sana ait değil."

Bir tanesi onundu ama Sullivan bunu yüksek sesle söylemeye hevesli değildi. "Hayır. Öpmeden ayrılmaya razıyım işte, şimdi kenara geç."

Aslında, onu öpme fikri başlangıçta olduğundan daha az çığınca görünmeye başlıyordu. Belki ay ışığından, saatin geç olmasından ya da gizlilik içinde bir yerde bulunduğunda hep hissettiği bastırılmış şehvet duygusundan, bir yıl önce asla tahmin bile edemeyeceği bir şey yapıyor olmaktan ya da aslında onunki kadar baştan çıkarıcı dudakları daha önce hiç görmediğinden...

"O zaman üzgünüm. Sana bir şans vermiştim." Bir nefes aldı.

Sullivan, hızla hareket ederek aralarındaki mesafeyi kapattı. Boş olan eliyle omzundan tutarak, onu aniden kendisine doğru çekti, sonra eğildi ve onun ağzını kendisinininkiyle kapattı.

Tadı şaşkın ve sıcak çikolata gibiydi. Şaşıracığını tahmin etmişti, onu hesaba kattı ve çılgınlığını engelledi. Ama nemli dudaklarının onunkine değmesiyle bedenine yayılan titreme onu sersemletti. Karşılık olarak yüzüne dokunmak için ellerini kaldırışı da aynı şeyi yaptı. Sullivan, ona gösterişli bir sırtış sunarak ve aniden nasıl nefessiz kaldığını saklamaya çalışarak geri çekildi. "Sonunda, gelişime sebep olan her şeye sahip görünüyorum," diye mırıldandı ve ön kapıyı açmak için hafifçe temas ederek yanından geçti.

Dışarı çıkınca çekicini aldı ve aceleyle atının beklediği caddeye indi. Tabloları, bu amaçla satın aldığı düz deri torbayla kaplayarak eyere atladı. "Haydi gidelim, Achilles," dedi ve büyük siyah at birden koşuya başladı.

On hırsızlıktan sonra, her şey için tedarikli olma konusunda bir uzman haline gelmişti. Buna rağmen, bu ilk öpücük çalışıyordu. Gecikmiş olarak maskesini çıkarmak için uzandı. Maske gitmişti.

Kanı dondu. Bu öpücük -bu Tanrının belası öpücük- idrak ettiğinden daha fazla dikkatini dağıtmıştı. Ve şimdi biri yüzünü görmüştü. "Lanet olsun."

"Şimdi evde ne yapacağım, Phillip?" Lady Isabel Chalsey, ailenin faytonundan inerken büyük ağabeyine sordu. "Yatağımın altına mı sineceğim?"

Phillip, Asilzade Chalsey, endişeli olduğunda hep yaptığı gibi giysisinin kollarını çekiştirerek kaşlarını çatı. "Sen bir soyguncuyla yüz yüze geldin, Tibby. Mayfair Yağmacısı, kuşku yok. Bu, her gün olan bir vaka değil."

"Kesinlikle. Bunu tam olarak herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bu nedenle beni ahmak atlara bakmak yerine Bond Sokağı'na götürüyor olman gerekir. Hiçbir arkadaşım burada olmayacak çünkü alışverişler."

"Faytona bindiğin zaman gittiğim yerin Tattersall'ın yeri olduğunu biliyordun. Bana katılmak zorunda değildin."

"Evet, zorundaydım çünkü annemin şu anda kendi güvenliğim için beni bir manastıra göndermek istediğini düşünüyorum."

"Yine fazlasıyla dramatik oluyorsun. Anne ve babamın kiler yerine senin bir şeylerin elden gitseydi bu kadar arsız olabilecek miydin merak ediyorum."

Bir an için, namusunun neredeyse elden gittiğiyle ilgili abisini bilgilendirmeyi düşündü ama öpücük tacizcilerini ya da daha doğrusu, Yağmacıları meşhur etmek istemedi. "Aslında, neredeyse hiçbir şey elden gitmedi. Ve dürüst olmak gerekirse, annemin aptal kumrusunun gidişi bir parça bile keyfimi kaçırmadı. Ama arsız olmuyorum. Ya da dramatik."

"Söyle. Bundan sonra Yağmacının sana silah zoruyla sahip olduğunu ya da ona benzer bir şey söyle hadi."

"Aah, kulağa korkunç geliyor, öyle değil mi?"

"Tibby."

Tattersall'ın yerine vardıklarında Isabel, Phillip'in koluna girdi. Normalde, at müzayedesine katılmaktansa evde kalmayı tercih ederdi ama çeşitli ıvır zıvırının kaybolmasına sızlanan ve kızının içinde bulunduğu tehlikeyi her düşündüğünde bayılan annesini dinleyerek geçen saatlerden sonra, Isabel'e artık yetmişti. Tanrıya şükür ki hırsızın onu öptüğünden bahsetmemişti, yoksa kaderini hayal bile edemezdi. Ebeveynleri onu, kendi güvenliği -ya da namusu- için Cornwall, Burling'teki eve geri gönderirdi ve o da sezonun kalanını kaçırdı.

Dehşete düşmüş olmalıydı, öyle varsayıyordu. Bir elma almak için merdivenlerden indiğinde ve holün ortasında onu öylece dikilirken bulunca ince zekâsından dolayı yarı korkmuştu. Adam koyu renk giysilerinin ve yarım-maskesinin içinde bir iblis gibi görünüyordu, ama sesi kulağa büsbütün başka türlü geliyordu. Kesinlikle bir zorba değildi. Ve gözleri ay ışığında yeşil pırıltılara sahipti. Maskesini çıkardığı zaman yüzü... Hayır, hiç de bir iblis değildi.

Ağabeyinin, cezalandırılmış hissetmesiyle ilgili fikir yürüttüğünü fark ettiğinde "Dramatik olmuyorum," dedi tekrar. "O kadar korkunç değil. Biliyorum yaralanabilirdim. Ama yaralanmadım ve bir serüvenden sonra bu konuda arkadaşlarımla konuşmak istiyorsam ve bunu yapmak daha cesur hissetmemi sağlayacaksa, sanırım bu hakka sahibim."

"Evet, sanırım öyle," diye gönülsüzce kabul etti. "Ben sadece bu felaketten daha uygun bir sohbet konusu olmasını dilerdim. Eğer onun yüzünü gördüysen, Bow Street sonunda

bu hırsızlıkları durdurabilir," diye yorumladı Lord Chalsey. "Biliyorsun, Mayfair'de geçen altı hafta içinde soyulan en az onuncu eviz. Yağmacı herkesi panikletti."

Erkekler. "Şimdi de yüzünü görmüş olmamı mı istiyorsun?" diye karşılık verdi. "Gözlerimi kapatmam ya da bayılmam gerektiğini düşünmüştüm."

Phillip onu yanında bir noktaya getirerek yavaşladı. "Seni anlamıyorum Tibby," diye şikayet etti, kahverengi gözleri karamsardı. "Bu ciddiydi. Yani kendi evinde bir hırsızla karşılaşmak..."

En sonunda, konuyu değiştirmesini dilemeye başlayarak, "Bu beni sinirlendirdi," diye sözünü kesti. "Bir erkek olsaydım, onu vurmuş ya da benzeri bir şey yapmış olurum, eminim. Ama silahsız olduğum için, şu anda tek yapabildiğim bunu eğlenceli bir öyküye çevirmek ve benim canımı sıkma-mış gibi davranmak olacak. Bitti, her neyse. Şimdi sızlanmak zaman kaybı gibi görünüyor."

Büyük ağabeyi, kardeşinin elini sıvazladı. "Haklısın. Ve güvendesin, annem onlara değer verdiğini iddia etmesine rağmen bir çift resim ve birkaç ıvır zıvırdan başka hiçbir şey kaybetmedik. O anda uyanık olmasaydın, daha fazlasını yitirebilirdik. Yani, bu öğleden sonra dedikodu yapmak için Bond Sokağı'na gitmek istiyorsan, sana refakat edeceğim. Ama şimdi tek söyleyeceğim senin güvende olduğun."

Güvendeydi ve biraz sersemlemişti. Hayır, onun hırsız ne bir haydut gibi bakıyor ya da konuşuyor, ne de öyle öpüşüyordu; tabii bu yargısı daha önce bir haydutla öpüştüğünden değildi. Ve ayrıca, başka bir şey daha vardı. Bu tablolardan birini, önemsiz bir sanatçının önemsiz bir resmi değil de, bir Rubens'miş gibi özenle sarmıştı. Onun için değerliymiş gibiydi.

"Ah, işte burada," dedi Phillip hızını arttırıp gülümseyerek. "O kesinlikle şampiyon."

Isabel silkindi ve kaynaşan at, hayvan yetiştirici, antrenör, seyis, izleyici ve umutlu alıcı kalabalığına baktı. "Kim?"

"O bir insan değil. Bir at." Phillip işaret etti. "İşte orada. Doru at. Sullivan Waring'in yarış atı. Bram Johns da orada. Aman Tanrım. Waring'in kendisiyle dikiliyor."

Kalabalığın arasında Lord Bramwell'i seçti; Levonzy Dükü'nün ikinci oğlu, kömür karası gözleri ve saçıyla tipik siyah sade giysisi içinde her yerde göze çarpabilirdi. Şu anda, yanında aynı boyda zayıf bir adam ve ötesinde çok iyi görünüşlü bir doru yarış atının da aralarında bulunduğu birçok at vardı ve o küçük bir padoğa bakıyordu. Isabel, "O çok büyük, Phillip," diye hayretle haykırdı. "Bence, etobur olabilir."

"Öyleyim," Lord Bram elini sıkıkmak için dönerek tembel bir gülüşle karşılık verdi, "ama sakın korkma. Sormadan ısırmam."

"Davranışlarına dikkat et Bram," dedi ağabeyi biraz kabaca. "Kız kardeşim korkunç bir gece geçirdi."

Lord Bramwell dikleşerek, "O mu, yeni mi?" dedi. "Anlatın."

"Soyulduk. Isabel hırsızlığının ortasında soyguncuyla karşı karşıya geldi. Mayfair Yağmacısı olduğundan eminiz. Ölmüş olabilir."

Phillip'in onu Bond Sokağı'na götürmeden hikayesini anlatmaya başlaması Isabel için oldukça sıkıcıydı.

Lord Bramwell'in yanındaki ikinci adam kıpırdandı. "Öyleyse, umarım iyisinizdir, leydim," dedi.

Isabel kendisini seyreden soğuk-yeşil gözleri bulmak için göz gezdirdi; sol gözü, altın tellerle karışmış kahverengi, başıboş bir bukile tarafından gizlenmişti. Aman Tanrım, adam

yakışıklıydı. Ve... tanıdıktı. Ağzı açıldı ve yüzündeki tüm kan çekildi. O. "Sen—"

"Affedersiniz, Lady Isabel," Lord Bramwell aynı anda konuşmaya başladı. "Sullivan Waring ile tanışmış mıydınız? Sully, Lady Isabel Chalsey. Ağabeyi Lord Chalsey'i tanıyor-sun, sanırım."

Isabel bir nefes alıp avazı çıktığı kadar bağırarak ya da karşı çıkarak bu adamın evlerine girip onu öpen ve bir şeylerini çalan soyguncu olduğunu söyleyemeden, ağabeyi Waring'in elini sıkıkmak için bir adım attı. "Bay Waring. Geçen karşılaşmamızda size eve hoş geldiniz deme şansı bulamamıştım. Peninsula'dan sağ salım döndüğünüzü görmekten çok memnunum, efendim."

"Ben de öyle."

Phillip sırıttı. "Bu, hakkında konuşulan doru at, öyle değil mi? Aman Tanrım, fevkalade."

Waring, padok çitine göz atmak için bakışını Isabel'den o tarafa çevirdi. Sesinde bir gurur belirtisiyle, "Evet, bu Ulysses," dedi. "Üç tur at bile."

"Eğitildi mi?"

"Evet." Waring zayıf, iki sesli bir ıslık çaldı, safkan başını arkaya attı ve çite koştu. "Ve görünüşünün aksine, o aslında iyi huylu bir arkadaşır," diye devam etti, doru at için elma dilimi hazırlamadan önce Isabel'e bir bakış attı.

Elmanın kalanını Phillip'e uzattı ve çitten uzaklaştı. Isabel karşısında duran Waring'e bakmayı sürdürürken, Lord Bramwell ve ağabeyi iyi huylu aygırların nadirliği hakkında bir sohbe başladı.

"Size dilinizi tutmanızı öneririm, leydim," diye mırıldandı.

"Siz zaten benim adıma teşebbüste bulundunuz, zannedirim," dedi dimdik. "Ve beni tehdit etme. Adi bir hırsızsın ve yakalandığını göreceğim."

"Adi, ben mi?" diye mırıldandı. "Benim hakkımda tek kelime edersen, mahvolursun. Hakkımızda türlü öyküler anlatabilirim Isabel. Sen ve *adi* bir hırsız." Soğuk-yeşil gözlerine yansımayan hafif bir gülümsemeyle atlar hakkındaki sohbete döndü.

Isabel yumruklarını sıktı. Ne cüretle onu tehdit ederdi? O sadece gerçeği söylemişti. Yakışıklıydı, evet ama aynı zamanda bir soyguncuydu. Isabel, adam uzun ve ince Yunan tanrılarına benzemeseydi ya da şeytanın kendisi gibi günahkarca öpüşmeseydi, bu kadar sağduyulu olup olamayacağını düşünerek birkaç dakika harcadı.

Ağabeyi, olayları fazlasıyla dramatize ettiğini söylemişti ve buna katılıyordu. Olayları anlatırken daha ilginç görünmeleri için biraz gösteriş katmakta yanlış bir şey yoktu. Ve açıkçası, ne yapacağını söyleyene kadar ya da yanlış bir şey yapmadığı halde tehdit edilmekten kesinlikle hoşlanmıyordu. Ve Bay Waring, kafası karışık hissetmekten hoşlanmadığı halde, aklını karıştırmıştı. Gerçeğin bir kısmını onun -ve kendisinin- adına gizlemişti ve şimdi onu tehdit mi ediyordu?

"Yani Ulysses'i satın almak istiyorsun, sanırım?" diye ağabeyine sordu ve elini onun koluna doladı.

Phillip başını sallayarak, "Eğer beni teklif verme zahmetinden kurtaracaksa, sana onun için hemen şimdi elli pound öneriyorum," dedi.

Waring başka bir soğuk gülümseme gönderdi. "Teklifi yüz yap ve daha uysal olayım."

"Yüz pound? Bu—"

"Bu kısrak nasıl?" Isabel bitişik ağıldaki kurşuniyi işaret ederek sözünü kesti.

"O eğitilmedi," dedi Waring ona bakmadan ve görünen o ki tehdidinin onu sindirdiğini düşünmüştü. "Onu damızlık olarak satacağım."

"Onu istiyorum." *Ha*. Kolayca sinmemişti.

"Tibby," dedi Phillip alçak sesle. "Öncelikle, bir atı istediğini ilan etmen, en iyi fiyatı almak için hiç uygun bir yol değil. Ve ikinci olarak, eğitilmemiş bir kısrak? *Senin* için? Eğer ata binmeyi öğrenmek isti—"

"Bunu istiyorum. Eğer ona yüz pound verirsen, eminim ki Bay Waring kısrak da yanında vermekten mutluluk duyacaktır."

Bay Waring bir soluk aldı, sonra bakışları hâlâ Phillip'in üzerinde, kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Bunu kabul ederim."

"Ama—"

Ağabeyi konuşmaya başlamamış gibi, "Ve," diye devam etti, "aynı şekilde eminim ki Bay Waring onu benim için evcilleştirmeye razı olacaktır."

"Hayır."

Bu sefer doğrudan ona baktı. Görünüşe göre o da emir almaktan hoşlanmıyordu. Ama günahkar olan oydu; kız değil. Sadece bugün, burada avantajın kimde olduğunu hatırlatılması gerekiyordu. Bir adım daha yaklaştı. "Yüz pound, Bay Waring," dedi bir gülümsemeyle. "Bunun için kesinlikle bir kısrak eğitebilirsiniz, özellikle de çiftleşmek için yeterince safkansa."

Ona aynı şekilde gözünü dikti. "Çok iyi. Onu size üç hafta içinde teslim edeceğim."

"Ah, hayır. Onu şimdi istiyorum. Bizim ahırımızda eğitebilirsiniz."

"Tibby," Phillip kaşlarını çatarak araya girdi, "Bay Waring çok aranan bir yetiştiricidir. Bunun için zamanı—"

"Yüz yirmi pound, öyleyse. Eminim yirmi pound zamanınızın bedelini karşılayacaktır." Isabel'in gülüşü derinleşti. "Böylece Mayfair civarında yağmaya gitmeniz gerekmez."

Çenesi çalıştı, omurgasındaki düz hat gerginleşti. Ona hükmeden kendini koruma içgüdüğü derhal geçmişe dönüp geçen gece meydana gelenleri ağabeyine tam olarak anlatmasını haykırdı. Buna rağmen, ağır basan şey, durumu kendi lehine çevirme isteğiydi. Bu kadar önemli bir sır daha önce hiç eline geçmemişti ve bu sır onu öylesine heyecanlandırdı ki gitmesine izin vermek istemedi. Bir öpüşme ve tehdit yüzünden gözünün korkmayacağını ona göstermeden gitmesine...

"Sully?" Lord Bramwell yavaşça konuştu ve Bay Waring görünür şekilde sallandı.

"Çifti bu öğleden sonra Chalsey Konutuna götüreceğim," diye söylendi. "Adresinizi vermenizi rica ederim."

Buna ihtiyacı varmış gibi. Başka bir gülümsemeyle ağabeyinin kolundaki parmaklarını dalgalandırdı. "Phillip bununla ilgilenecek. Kısrağımın bir adı var mı?"

"Zephyr," Bay Waring sert bir sesle karşılık verdi. "Ama ben ona Brat diyorum."

Hıh. Buna pişman olacaktı. "İyi, şu andan itibaren, benim için çalıştığınız sürece ona Zephyr demelisiniz. Phillip, Bay Waring'e ödeme yaptığın zaman lütfen uygun bir eyer satın almama yardım et."

"At binmeyi bilmiyor musunuz?" Waring bir kaşını kaldırarak sordu.

"Pekala, hemen öğrenirim. Ya da siz işlerinizi bitirdiğiniz zaman öğreneceğim."

Yeni atına bir göz atmak için, ona kasıtlı olarak arkasını dönerek, kısrağı çevreleyen ahşap korkulukların güvenli tarafında dolaştı. Ata binmeyi öğrense de öğrenmese de, en azından onunla ne yapacağına karar verene kadar, Bay Sullivan Waring'in günlerini nerede geçirdiğini bilecekti. Ve düşününce, gitmek ve geçen gecenin heyecanını arkadaşlarına anlatmak istedi. Bunun hikayenin yalnızca başı olacağını hiç hesaba katmamıştı.

Bölüm 2

"Birinin seni gördüğünden bahsetmeliy-
din." Bram oturmadan önce isminin işlenmiş olduğu mendi-
lini açtı ve gevşek bir ot balyasını onunla sardı.

Sullivan oturmak istemedi. Volta atmak, hayal kırıklığını
alıp götürecek tek şey gibi görünüyordu. "Onu tekrar görme-
yi hiç beklemiyordum," diye söylendi. "Ağabeyinin bugün
burada olacağını hangi cehennemden öğrenebilirdim ki?"

Bram, bir ot sapını parmaklarıyla büktü. "Seni tutuklat-
madı. Bu garip."

Sullivan'a da garip gelmişti. "Onu tehdit ettim."

"Görünüşe göre bu konuda senin ondan daha fazla tehli-
kede olduğunu fark etti. Çünkü sen, arkadaşım, şimdi onun
kölesi olmuş gibi görünüyorsun."

"Saçmalık. Bir çift at teslim ediyorum."

"Ve hoş hanımının at binmeyi öğrenmesine yardım edi-
yorsun." Durgun bir şekilde gülümsedi. "Bu genellikle bir
metafordur."

"Bu defa değil." Sullivan, yalağın ahşap bölümüne fırlat-
mak üzere bir avuç çakıl toplamak için eğildi. "Lanet olsun."

Bram bir kaşını kaldırdı. "Londra'dan bir süreliğine ayrılmalısın."

"Geri almam gereken dört resim daha var."

"Eğer öterse, Sully, aristokratlardan çaldığın için seni Tyburn Hill'de asacaklar."

Sullivan omuz silkti. "Eğer yakalanırsam, Dunston muhtemelen sürgün edilmemi sağlayacaktır. Bir idam, soy ağacında kara bir leke olur."

"Sen onun soy ağacında değilsin. Onun...şey, onun ailesine göre."

"Gerçekten bunun bana hatırlatılması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Bram iç çekti. "Hayır. Ama görünmemen gerektiğinin de hatırlatılması gerektiğini sanmıyorum. Bundan sonra, Şeytan'ın hatırı için bir maske tak."

"Zaten maske takıyorum."

"O zaman Lady Isabel seni nasıl tanıdı?"

Evet, bu nasıl oldu? Ah, evet. Hatırladı. "Bilmiyorum," Adamlardan biri görüldüğü sırada, yüksek sesle homurdandı. "Samuel, Zephyr'i padoğun dışına çıkart. O satıldı. Ve Halliwell'in kısırağı ve Ulysses'i listenin dışına çıkarmasını söyle."

"Hay hay, Bay Waring."

Sullivan cep saatini çıkardı. Bugün getirdiği diğer dört kısırak, yaklaşık on beş dakika içinde, müzayede için gidiyor olacaktı; orada olması gerekiyordu. "Bu gece Jezebel'in yerinde görüşürüz, tamam mı?" diye sordu, evraklarını düzelten Bram'a göz atarak.

"Hayır. Bu gece genç, hoş bir şeyi baştan çıkarma planlarım var."

"Ah. Ve bu sefer kim?"

Bramwell, ot sapını yere savurarak ayağa kalktı ve kendi atını bıraktığı yeri başıyla işaret ederek, "Henüz karar vermedim," dedi.

Sullivan, hızlı bir kaş çatışla arkadaşına ve tekrar diğer tarafa baktı. "Onu öptüm," dedi kısaca.

Bram'ın durakladığını görmekten ziyade hissetti. "Anlamadım. Pardon?"

"Onu öptüm ve ben fark etmeden maskemi çıkardı. Beni bu şekilde tanıdı." Sullivan, arkası arkadaşına dönük halde durmayı sürdürdü ama faydası olmadı. Bir aptal olduğunu bilmek için Bram'ın bakışlarını görmesi gerekmiyordu. "Tattersall'ın yerinde ortaya çıkmasını hiç beklemiyordum ve Almack'ta daha önce hiç karşılaşmamıştık."

"Ne? Affedersin. Ben hâlâ konuşmanın onu öptüğünü söylediğin kısmındayım."

"Tesadüfen karşılaştık."

"Ve dudaklarını?"

"Onun çığlık atmasını engellememi sağlayacak başka bir şey düşünemedim."

"Yani, dikkatini dağıtıyordun."

Sullivan kaslarındaki gerginliği hafifletmeye çalışarak omuzlarını silkti. "Evet. Dikkatini dağıtıyordum."

Bram, yeniden ona yaklaştı. "Kendini birçok kadının dikkatini dağıttım ama..." dedi, bir kolunu Sullivan'ın omzuna atarak, "bütün söyleyebileceğim Sullivan, sen tam bir budalasın."

Sullivan, gözlerinden ateş saçarak onun kolundan kurtuldu. "Bunun farkındayım." Çok farkındaydı. Sadece sosyal olarak kendisinden daha üst seviyede olan bir bayana sarkıntılık ettiğinin değil, aynı zamanda özgürlüğünü kendi elle-

riyle onun avucuna bıraktığının da farkındaydı. Ve bu sabah gördüklerinden anladığı kadarıyla o, oyun oynamayı seven, şımarık, dikbaşlı, zıpır bir kızıdan başka bir şey değildi.

"Beni dinleyip Londra'dan ayrılmadığına göre, bu konuda ne yapacaksın?"

Sullivan arkadaşına baktı. "Onu güzel dudaklarını kapalı tutmaya ikna etmenin neye mal olacağını öğreneceğim ve sonra başladığım işi bitireceğim."

"Ah. Öpüşmeyle mi, yoksa hırsızlıkla mı?"

"Hırsızlık, Bram." Sullivan, ekipmanını ve çivilerini koyduğu yük arabasına doğru uzun adımlarla yürüdü ve kemen-dini bulmak için üzerine tırmandı. "Öpüşme için artık sesimi çıkarmıyorum."

Neyse ki, Bram bunu tekrar etmekten kaçınmaya yetecek kadar zekaya sahipti ve bunun yerine atını Pall Mall yönüne sürdü. İyi. Sullivan, bugün, yanlış girişimlerini ve hatalarını tartışma işini sağduyuyla sürdürebilecekmiş gibi hissetmi-yordu. Bu sabah, giriş salonunda arkasını dönüp Lady Isabel Chalsey'i gördüğünden beri peşini bırakmayan, garip, belirsiz duygudan silkinmeden önce olmazdı.

Puflayarak soluğunu bıraktı. Eğer onu öpmek yerine tehdit etseydi, eğer maskesini çıkarmasına izin vermek yerine geride kalsaydı, bugün yüz yüze gelseler bile, konuşsalar bile, kız asla bilemeyecekti. O zaman, İngiltere'nin güneyinde en çok rağbet gören at yetiştirici ve eğitici Sullivan James Waring olabilirdi. Onun şeker dudaklarını hiç tatmamış olacaktı ve kız da lanet oyununun -ne çeşit bir şeyse- içinde ona şantaj yapma şansına sahip olmayacaktı.

"Bay Waring?"

Kasvetli, donuk gözleri olan ve cansız biçimde konuşma-ya başlayan iyi giyimli, büyük bir adamın sesiyle yük araba-

sından aşağı atladı. "Lord Massey," dedi, kısaca başını eğip pantolonunu silkeleyerek. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bugün Ulysses'i de getirdiğiniz hakkında bir dedikodu duydum."

"Getirdim, ama korkarım özel bir satış için." İşte bu lanet zıpır kız olmasaydı asla yapmayacağı bir şey daha.

Vikont sol gözünü kırptı. "Onu kazanacağımı ummuştum, bilirsin."

"Siz ve başka birçok kişi, lordum. Ne yazık ki, ilk seçme hakkını verdiğim centilmen onu almaya karar verdi."

"Tekrar düşün. Eğer öncelik hakkına benim sahip olduğumu söylersen, onun için yüz pound vereceğim."

"Bu çok cömertçe ama anlaşma anlaşmadır."

"İki yüz pound."

Sullivan soğukkanlı ve cana yakın ifadelerle sürdürdü. "Tekrar söylüyorum, yapamam, lordum. Ulysses satıldı."

"Hayır cevap olarak—"

"Bunun dışında, yapabileceğim şey," Sullivan, kendisine baskı ve ısrarda diretmenin en sevmediği şey olduğunu Massey'in bilip bilmediğini merak ederek sözünü kesti, "Ulysses'in erkek kardeşi Spartan için ilk adaylığı size vermek. Gelecek ayın başında onu müzayede için getiriyor olacağım."

"Spartan, ha? Babası Hector mu?"

"Evet."

"Annesi kim?"

"Ulysses'in annesi Lavanta Sevinci'nin kız kardeşi, Leylak Sevinci."

"Bir şey vaat etmeden önce bu Spartan'ı görmekte ısrar ediyorum."

"Müsait olduğunuz zaman ahırlarımı ziyaret edin. Birsizin için onu yürütecektir."

"Harika. Gelecek sefer önemli hayvanlarından birini satmaya niyetlendiğinde, Waring, bilgilendirdiğin ilk alıcı olmayı umuyorum."

Sullivan çenesini kenetledi. Onu Lord Massey'e kendi hoşnutsuzluğunu göstermekten alıkoyan tek şey, iki hafta önce vikontun Londra'daki evine zorla girilerek zarar verildiği malumatıydı. "Satışa çıkarılacak bir sonraki önemli hayvanım olan Spartan için, diğer herkesten önce bilgilendirildiniz. Şimdi, eğer beni mazur görürseniz, lordum, ilgilenmem gereken bazı işler var."

Vikont bir an için ona dik bir bakış fırlattı. Anlaşılan, asil kanlı hayvanlara ve gelecek hayvanları elde etme fırsatına olan tutkusu, her şeye rağmen kızgınlığından ağır basmıştı çünkü kaba bir baş selamıyla topuğunun üzerinde döndü ve ana müzayede alanına yöneldi.

Lanet olası kendini-beğenmiş aristokrat şişman-patates çuvalı. Sanki Massey'nin ebeveynlerinin usandıran düğün orkestrası, ahlak dışı şeylere karşı koyamamış ebeveynleri olan birilerine göre, onu daha az piç yapmış gibi. Sullivan, günün geri kalanı için direktiflerini vermek üzere adamlarını bulmaya gitti. Eğer Lady Isabel Chalsey küçük oyununda uysalca yer alacağını düşünüyorsa, başına gelmiş olandan daha müstehcen bir sürprizle karşılaşmak üzereydi.

"Bir at mı aldın?" Lord Douglas Chalsey şüpheyle sordu. "Sen, Tibby?"

Isabel, küçümseyici olduğunu umduğu dik bir bakışla küçük erkek kardeşini şereflendirdi. "Evet, bir at aldım, Douglas. Yetenekli genç bayanlar at biner, biliyorsun."

On altı yaşındaki kardeşi, tekrar çevresinde dolaştı. "Evet, biliyorum. Ama bu küçük hanımlar atlardan korkmazlar. Sen korkuyorsun."

"Korkmuyorum! Ve etrafımda zıplamayı kes; beni hasta ediyorsun. Bilgin olsun, Douglas, ben iri hayvanların yanındayken ihtiyatlıyım, biraz şuuru olan herhangi birinin yapması gerektiği gibi. Onlardan korkmuyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Douglas kaba bir ses çıkardı. Babaları Harry, Darshear Markisi, alışılmış mükemmel zamanlamasıyla ön taraftaki basamakların en üstünde belirdi ve en genç oğlunu başının arkasına attığı tokatla yere yuvarladı.

"Herkes karşı terbiyeli olmak gerekir, Douglas," dedi tekdüze bir sesle ve Isabel'i yanağından öptü. "Kız kardeşine karşı bile."

"Yatağındaki çuval bezini görünce hiçbir şeyden korkmayan biri için yeterince yüksek sesle çığlık attı."

"Yılan gibi görünmesini sağlamıştın," diye karşı çıktı, atın varışı gerçekleşene kadar ailesindeki erkeklerin ortadan kaybolmalarını diliyordu. Bay Sullivan Waring'le kimin kimi tehdit ettiği hakkında özel konuşmak için bir dakika istiyordu. "Üzerine göz bile çizmiştin."

Erkek kardeşi kahkaha attı. "Sen öyle bir kızsın." Kışın bir gün, boyu onunkini geçmişti ve görünen o ki, bu yenilmez olduğunu düşünmesine yol açmıştı, sersem çocuk. "Ve ilk önce beni korkutmaya çalışsan sendin," diye sürdürdü kardeşi, "bir cinayetin nasıl işlendiği hakkında kitap yazacağını söylediğin zaman."

Bunu unutmuştu. Bugün kullanışlı olabilirdi. "Sürün-
genlerin beni yalayıp yutacağını söyledin."

"Çocuklar, lütfen. Eğer hatırlarsan, Douglas," dedi baba-
sı cep saatinden zamanı kontrol ederek, "dün gece sen derin
uykudayken, ablan bir hırsız tarafından korkutuldu. Bunu
senin için kesinlikle bir cesaretsizlik göstergesi olarak kabul
ediyorum."

"Evet, şey, eğer Mayfair Yağmacısıyla *ben* karşılaşıyaydım,
içine bir mermi koyardım ya da bu şekilde kaçmasını sağlar-
dım." Douglas, bir boks pozu takındı.

Isabel bundan kuşkuluydu. Bay Waring, Phillip'ten bile
oldukça uzundu ve fevkalade yetenekli görünüyordu. Bir er-
kek kardeşinden diğerine bakarak, bir an için hırsızla karşıla-
şan kişi kendisi olduğu ve mermi yerine öpücük seçeneğini
verdiği için şükran duydu.

"Cesur kızımız kesinlikle doğru şeyi yaptı," diye karşı-
lık verdi Marki, "ve başka türlü olduğunu duymayacağım. Şimdi
neden ağabeyinin efendisini bekleyen bir köpek gibi sokağı
adımladığını bana anlat."

Gülümsedi. "Yeni aygırına abayı yaktı. Bu sıralar bir tes-
lim bekliyoruz."

"Ah, ağabeyin ve hayvanı. Bilmeliydim."

Phillip konuştuklarını açıkça duydu çünkü az önce onla-
ra katılmak üzere o tarafa dönmüştü. "O sadece bir at değil,
baba," dedi, geçen iki saat boyunca yaptığı gibi yine sırtıyor-
du.

Douglas, "Bu doğru," dedi birden. "Bir safkan."

"Hangi ahır?" diye sordu Marki.

"Sullivan Waring'inki."

Babası etkilenmiş göründü. "Öyleyse, iyi bir miktar öde-
miş olmalısın."

"İki hayvan ve Tibby'nin kısırağının eğitimi için yüz yir-
mi pound." Daha yakına eğildi. "Eğitim bizzat Waring'ten.
Isabel'imiz tam bir pazarlıkçı."

Douglas atlayarak Isabel'in kolunu yakaladı. "Hiç söyle-
medin!" diye haykırdı. "Sullivan Waring buraya mı geliyor?"

Kendini kardeşinin elinden kurtardı. "Tanrı aşkına,
Douglas. Evet, bir at yetiştirici parasını ödediğimiz atları tes-
lim etmek için buraya geliyor."

"Zıpır kızların bütün iyi dedikoduları bildiğini düşün-
müştüm," dedi küçük kardeşi bir sırıtlı. "Sullivan Waring
bu konuda bir aslan olmasına rağmen sadece bir at yetiştirici
değil. Rivayete göre o şeyin gayrimeşru çocuğu—"

"Sessiz. O burada," Phillip araba yolunun girişine doğru
tekrar koşturarak sözünü kesti.

Bay Waring, Ulysses ve Zephyr'i yedekte tutmuş, siyah,
görkemli bir aygırın üzerinde gürültüyle araba yoluna
girdi. Eğitim almamış biri olarak Isabel, Phillip'in Waring'in
ahırındaki ikinci—en iyi aygır aldığını düşündü. Atlar güzel
olmasına rağmen bakışları Sullivan Waring'e kaydı, altınların
yanıp söndüğü kestane rengi saçına, eyerdeki basit, rahat
oturuşuna ve yüzünü kamçılayan soğuk-yeşil gözlerindeki
ifadeye ve babasına doğru gidişine...

"Lord Darshear," dedi attan inerken kısa bir baş selamı-
la.

"Bay Waring. Ne harika hayvanlar."

"Teşekkürler." Waring tekrar Isabel'e baktı. "Sizden kızı-
nızla konuşmanızı rica ediyorum, lordum, Zephyr iyi bir kısı-
raktı ama bir amatör için uygun değil."

Isabel kendine gelerek ileri doğru adım attı. "Sizin göre-
viniz onu uygun hale getirmek, sanırım. Size *bunun* için para
ödedim."

"Isabel," babası onu şaşırtarak sertçe araya girdi. "Bay Waring, Zephyr tehlikeli bir hayvan mı?"

Şu anda Isabel'in tek ihtiyacı, daha yakın olabilmeleri için babasının Sullivan Waring'i sorumluluklarından azat etmesi idi; sonra ortadan kaybolup nerede rasgele hırsızlık yapabiliirdi. Daha da kötüsü, sebebini bilemeyecekti. İyi bir gizeme ya da iyi bir sırra yoğunlaşırken, birinin bunu ondan saklamasından nefret ederdi. Özellikle onu öpmüş olan birinin.

"Hayır, Zephyr kesinlikle akli başındadır," at yetiştirici, sanki o konuşuyormuş gibi sözünü kesti. "Bununla birlikte, çiftleşme için yetiştirildi. Onu yönlendirmekten fazlasını yapmadım."

Babası kaşlarını çatarak Isabel'e baktı. "O zaman Bay Waring'e katılmak zorundayım, Tibby. İlk binek hayvanın olarak, bir amatörü taşıma konusunda deneyimli, yaşı daha büyük ve daha uysal cinsten bir kısırağın olmalı."

Isabel çenesini dikleştirdi. On iki yaşında yeni bir şapkayı beğendiğinde kullandığı ses tonunun aynısıyla "Zephyr'i istiyorum," dedi. Ama lanet olsun, bu adamın ne yaptığını bilen tek kişi kendisiymiş gibi görünüyordu ve Isabel nasıl ve niçini bulmak için görünür şekilde bir saplantı geliştiriyordu. Yine dram ve heyecan için duyduğu bu aptal tutku...

"Tibby," Phillip yüzünü buruşturarak destekledi, "makul ol."

"Makul oluyorum," dedi. "Her üçünüz de Bay Waring'in atlarla ilgili yeteneklerini övüyordunuz. Zephyr'i yeterli derecede eğiteceğinden eminim, böylece onu tamamen güvenli olarak süreceğim." Waring'e bakmak için kasıtlı olarak döndü. "Öyle değil mi, Bay Waring?"

Katı bir baş sallamayla cevapladı. "Tabii ki, Lady Isabel."

Parlak bir şekilde gülümsedi. "Çünkü eğer bana bir şey olursa, bunun için suçlanacaksınız."

Pekala, belki bu biraz açık yürekliydi ama onu, kendisini neden bu kadar büyülediğini ortaya çıkarana kadar yakınında kalmaya başka nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu. Tanrı aşkına, daha önce hiç kimseye şantaj yapmamıştı. Ve bu, onu yetkililere teslim etmekten daha anlamlı görünüyordu. En azından şimdilik...

Phillip, insanlar ve atlardan oluşan grubu evin etrafından dolaştırdı ve arkadaki ahıra doğru yol gösterdi. Yirmi altı-ındaki ağabeyi, bazı zamanlar neredeyse gülünç bir şekilde soğukkanlı olabiliyordu ama kızarmış yanakları ve canlı gülüşüyle bugün markinin büyük oğlundan ziyade, sert şekeri ilk kez tadan bir çocuk gibi görünüyordu. Douglas'a gelince, delikanlı Waring'in etrafında bir çember çizerek öyle hevesle hoplayıp zıplayıyordu ki bir köpek yavrusu olsaydı muhtemelen kendini ıslatırdı.

Ahıra ulaştıklarında Douglas'ın kolunu tuttu ve onu sözde misafirlerinden, hayranlık dolu ailesinden ve büyüyen seyis ve seyis yamağı kalabalığından biraz uzağa sürükledi. "Sen—"

"Canavar onu yakaladı, Tibby, gitmeme izin ver," diye mızırdandı.

"Sen Bay Waring hakkında ne söylüyordun?" sesini alçak tutarak ve dağılan ilgisini elinde tutmak için kardeşinin kolunu aniden çekerek ısrar etti.

"Onun İngiltere'deki en önemli at yetiştiricisi olduğunu söyledim. Şimdi söylediği bir şeyi kaçırmadan önce gitmeme izin ver."

"Hayır, bu değil," protestosuna aldırmayarak karşılık verdi. "Onun rivayete göre birinin gayrimeşru çocuğu olduğunu"

söylemeye başlamıştın. Kimin?"

"Başta sadece kaba olmak için buna ortak olmuştum. Kendi lanet kız kardeşimle piçler hakkında konuşmuyorum."

Isabel, bir homurtuyu boğarak onun sol kulağını kavradı. "Konuş!"

Douglas bağırdı ve ondan uzağa doğru eğildi. "Amazon!"

"Ödlek!"

"Isabel!" dedi babası sert bir şekilde. "Eğer bu hayvana binmen için sana izin vermemi umuyorsan, önce bunu doğru dürüst yapmak için ilgini ve zamanını ayıracağını ispatlaman gerekiyor."

Sinirli bir iç çekişle Douglas'ı çimdiklemeyi kesti ve babasının tarafına döndü. "Üzgünüm," dedi dimdik, Waring'ten ziyade babasıyla konuşmuştu. "Ne kaçırdım?"

"Bir aygırın nasıl eyerlendiğini."

"Bunun hiç de benim işim olduğunu düşünmüyorum, öyleyse."

"Bir hayvanın nasıl idare edildiğini bilmen gerekiyor."

Bir saniyeliğine, babasının Ulysses'ten mi yoksa Waring'ten mi bahsettiğini kavrayamadı. Yine de, adam açıkça mest olmuştu ve o, Waring'in iddia ettiğinden başka bir şey olduğunu bilen tek kişiydi. Ulysses'in eyerinin kuşağını bükmeyi bitirdi, sonra avuçlarını göstererek Phillip'e binmeyi teklif etti. Ağabeyi eyere atlarken "Unutmayın, Lord Chalsey," dedi, "bir avcı olarak eğitildi, bu yüzden hassas bir ağzı var. Siz dönmeyi sadece düşünmüş bile olsanız, o dönecek."

Isabel, Phillip genellikle her şeyi biliyormuş gibi davrandığı için, sadece dizginleri alıp başıyla onayladığı zaman son

derece şaşırdı. Kardeşi Ulysses'i ahır avlusu civarında yürütüp hayranlık dolu şeyler söylerken, Waring, geriye doğru onun hemen yanında son bulan bir adım attı.

Isabel, gururlu bir baba gibi iri aygıra bakan Sullivan Waring'in profilini inceledi. Onu yirmilerinin sonlarında bir yere koydu, Phillip'ten birkaç yaş büyüktü. Vücut yapısı doğuştan binici gibiydi, güçlü eller ve kaslı kalçalarla uzun ve inceydi, açık kahverengi saç binici şapkası olmadığı için dar-madağınaktı. Ne iş çeviriyordu? Gece vakti evlere zorla giren ve onları soyan kesinlikle itibarlı bir at yetiştirici? Onu öpmüş olduğu gerçeğinden başka hiçbir anlam taşımıyordu. Durum bir gizeme doğru gidiyordu—muhtemelen olması gereken den daha çok hoşuna gidecek olağanüstü bir şeye doğru...

"Ne yapıyorsunuz, leydim?" Waring ona yandan kısa bir bakış atarak mırıldandı.

"Soruları ben soracağım, Bay Waring. Ve eğer kelepçesiz kalmayı diliyorsanız, söyledigimi yapmanız en iyisi."

"Sizi uyarayım, leydim. Beni zorlamayın."

Uyarıyı dikkate almadı. Ya da numara yaptı; içinde, biraz daha az emindi. "Hoşuma gideni yapacağım," dedi yüksek sesle. "Ve ayrıca, sen de hoşuma gideni yapacaksın, Bay Yağmacı."

Bölüm 3

Sullivan Waring, ahır bloğunun tahta kapısına yaslandı ve atını dalgınca havuçla besledi. Savaşların ve üniformalı düşmanların uzağında bile, dikkat dağınıklığı asla güvenli değildi. Seyis yamaklarından biri, yanında bir kısrakla açık kapıdan geçerken Achilles kişnedi. “Üzgünüm, eski dostum,” diye mırıldandı ve siyah atın burnunu sıvazladı. “O kısrak senin için değil.”

“Bay Waring?”

Silkindi. “Evet, Samuel?”

Seyis ayağını sürüdü. “Efendim, yem çuvallarını tavan arasına koydum ve ot yemlikleri dolu. Eğer siz—”

“O zaman çıkabilirsin.” Sullivan, daha kısa olan adama omzunun üzerinden bir göz attı. “Bugün kısraklarla iyi iş çıkarttın. Ücretin McCray’de; orada fazladan beş sterlin bulacaksın. Ve Bristol’deki tatilinde iyi eğlenceler.”

Seyis sırıttı. “Teşekkür ederim, efendim. Oğullarım, büyük annelerini tekrar görecekleri için çılgına döndüler. Gelecek salı erkenden ve mutlu olarak buraya döneceğim.”

"Öyle olacağını biliyorum. İyi geceler."

"İyi geceler, Bay Waring." Samuel, yarım bir selam duruşuyla arka kapıya gitti.

"Yani şimdi, çalışanlarına akrabalarını ziyaret etmeleri için ikramiye ve izin veriyorsun?" Bramwell Johns, geniş ahırın ön tarafındaki çift kanatlı kapıdan ağır ağır konuştu. "İnsanlar senin düşünceli birisi olduğunu düşünmeye başlayacak."

"Sadece haberi duyana kadar." Birbirini sahiden seven ailelere karşı kalbinde yumuşak bir nokta taşıdığını itiraf etmeyi reddederek Achilles'e son bir havuç verdi ve bloktan uzaklaştı. "Bu gece bir genç kızı baştan çıkaracağını düşünüyordum."

"Evet, zaten yaptım. Sonra sıkıldım. Acınası şekilde kolaydı, gerçekten. Ahlak, bu günlerde beni gerçekten tereddüde düşürüyor."

Sullivan sırtıttı. "Hayır, düşürmüyor. Aslında, toplumun yozlaşmasındaki temel sorumluluğun sende olduğuna dair bir kuşku var." Arkadaşını geçip ana girişe yürüyerek çift kanatlı kapıyı çekip kapattı ve içeriden sürgüledi.

"Kesinlikle öyle umuyorum. Bunun için yeterince çaba gösterdim."

"Neden buradasın, Bram?"

"Senin için endişelendim, Sully. Phillip Chalsey ve öptüğün kızla öğleden sonra nasıl geçti?"

"Bunu neden biraz daha yüksek sesle söylemiyorsun?" Sullivan, bir feneri kanca gibi kaldırarak ve arka kapıya çevirerek homurdandı. Samuel bir haftalığına gittiyse de, Vincent tek başına ahırda uyuyor olabilirdi ve eski bir yarış jokeyi olan ufak tefek adam girdiği sırada kenara çekildi. "Hepiniz çıktınız, sanırım?"

"Tabii, Bay Waring. Bir şey için endişelenmeyin."

Bu sözlerin endişelenmeme konusunda pek faydası dokunmadı. İki seyis bütün gece dolaştığında bile, zaman zaman hayvanlarını kaybetmeye çok yaklaştıkları olmuştu—bölgenin en iyi atlarını yetiştirmekle ünlü oldukları için, başka birilerinin atlara sahip olmayı istemesi riski de doğuyordu. Komik, diye düşündü, bir hırsız başka hırsızlar için endişeleniyordu. "Yine de" dedi yüksek sesle, "bu gece etrafta bir ya da iki tur atacağım. Yani ben olmadığımdan emin değilseniz kesinlikle ateş etmeyin."

Vincent şapkasını çekiştirerek sırtıttı. "Elimden geleni yapacağım, efendim."

"Bu benimle Jezebel'in yerine gelmediğin anlamına mı geliyor?" Bram, iki katlı ufak kulübesine doğru, geniş ahır avlusu boyunca onu takip ederken sordu.

"Bu gece bir balo ya da ona benzer bir şey var sanıyordum."

"Almack'ın," arkadaşı, bir kelimenin her şeyi açıklaması gerektiğini söyleyen bir tonda karşılık verdi.

"Bana tekrar anlat. Niçin kendi sınıfından hiç arkadaşın yok?" Sullivan, kulübeye girdiklerinde kaba iş ceketini çıkarıp kapının arkasındaki bir çiviye asarak sordu.

"Hepsi iyi görünümümü ve keskin zekamı kısıkanıyor. Buna rağmen, sen gerçek beni, yani içimi biliyorsun."

Sullivan başını salladı. "İçini sadece kolunu kestiğin zaman görmüştüm. Kırmızıydı."

"Kesinlikle. Aynı senin iç organların gibi. Görüyorsun, çok fazla ortak yönümüz var."

Belli ki, Bramwell bu akşam sıkılmıştı ve yine belli ki, Sullivan'ın pes edene kadar bir tek huzurlu anı olmayacaktı.

Ellerini bir leğene daldırıp kirlerini ovalarken, "Akşam yemeğimi ısmarlarsan seninle gelirim," dedi.

"Tamam. Ve sonra da probleminle ilgili ne yapacağını bana anlatabilirsin."

Onun problemi... Lady Isabel Chalsey. Omuz silkerek Bramwell'e bir şişe viski fırlattı. Üzerini değiştirmek için merdivenleri ağır ağır çıkarken, "O önemli bir problem değil," dedi düşünmeden. "Bana meydan okumaya zamanı oldu, bu yüzden bir ya da iki gün ona katlanacağım ve bu sırada güzel ağzını kapalı tutması gerektiğini açıklığa kavuşturacağım."

"'Güzel' ağzı?" Lord Bramwell alt kattan tekrar etti.

Lanet olsun. "Evet, onun ağzı. Burnunu kapalı tutması benim için daha faydalı olmaz her halde, değil mi?"

"Bu, ahırda at pisliğiyle ne kadar zaman geçirmiş olduğuna göre değişir."

Evde kalmak ve sabah Chalsey Konutu'na yapacağı ziyaretten önce Lady Isabel konusunda tam olarak ne yapması gerektiğini bulmak için saatler harcamak, muhtemelen bu gece için en akılcıca plan olurdu. Sullivan puflayarak nefesini bıraktı.

Bayanlar arasında asaletiyle ünlüydü ve sevgililerden payını almıştı. Yine de bu farklıydı. Bu karmaşıktı. Öpücüğe ve ona karşı hissettiği garip... bağa rağmen, bu sorunu fiziksel hakimiyet ya da gözdağı yoluyla çözebileceğinden emin değildi. Şımarık genç bayanlar nelerden korkardı? Sessizliğini korumasını sağlamak için ne önerebilirdi ya da ne ile tehdit edebilirdi? Bu noktaya kadar sırrını saklamıştı ama nedeni konusunda Sullivan'ın hiçbir fikri yoktu. Geciktirmeden bu soruya cevap bulması gerekiyordu.

Temiz bir gömlek ve onun üzerine düğmeli bir yelek giydi, sonra omzuna bir ceket aldı. Jezebel'in yeri, çok karışık bir

müşteri yelpazesine sahipti; tüccarlardan bankacılara, at yetiştiricilerine, düklerin ikinci oğullarına kadar... Ama o Bram'ın arkadaşlarındandı ve bu nedenle payını alacaktı. Ve basit görünmek istemediğini kendisine itiraf edebilirdi. Tabii ki, basit değildi. Babasının kabulü olmadan, hiçbir şey değildi.

Bramwell, alt katta şöminenin yanındaki bir sandalyeden, "İyi görünüyorsun," dedi sözcükleri uzatarak. "Hatta benden daha hoş. Bunun hoşuma gittiğinden haberim yoktu."

Sullivan bir kahkahayla paltosunu ve kunduz kürkünden şapkasını giydi. "En hoş olan hâlâ sensin," dedi, hizmetçisini çağırdı ve Bayan Howard'a ateşe set çekmesi ve gece için evine gitmesi talimatını verdi.

Arabasına doğru ilerlerken, "Bu konuda anlaştığımıza göre," diye sürdürdü Bram, "Chalsey ailesi hakkında ne biliyorsun peki?"

Sullivan karşı koltuğa geçti ve dev siyah hayvan harekete geçti. "Zenginler, iki erkek ve bir kız çocuk... En büyük oğul iyi atlara düşkünlüğü olan bir kont, kız parlak bir konuşmacı ve eskiden annemin resimlerinden biri onlarındı."

"Alaycı biri gibi görünmeye başlıyorsun."

"Ben zaten alaycıyım."

Bramwell, ona bir süre için dik dik baktı, karanlık arabada gözleri gölgelendi. "Bir mucize sonucu ölü değilsin, Sullivan," dedi sonunda alçak sesle. "Chalsey'ler tutucu bir grup. Ve kızları kibar sosyetenin sevgililerinden biri. Lady Isabel'in sessizliğini bahşedilmiş bir şey sanma. İspanya'da hayatını kurtarmakla uğraştıktan sonra darağacında ölürsen sana kin beslerdim."

Sullivan gözlerini kıstı. "Aslında benim için endişeli değilsin, değil mi Bram? Çünkü ben, bütün bunlar başladığı zaman hedeflerim konusunda tamamen açık olduğumu düşü-

nüyorum ve sen hâlâ resimleri bulabilmem için daha önce belirlediğin yerleri göstermek konusunda aynı fikirdesin. Hiçbir şey değişmedi."

"Biri seni gördü. Bu bir şeyleri değiştirir. Ve bildiğini kendisine saklaması konusunda onu şimdilik ikna etsen bile, bir sonraki resmin peşine düştüğünde ne olacak? O zaman da sessiz kalacak mı?"

Sullivan, uzun bir süre arabanın penceresinden mehtaplı akşama baktı. Ahır Londra'nın hemen dışındaydı ama şimdi mesafe gözüne daha uzun göründü. Yine de bir ya da iki mil sonra tekrar şehrin kalbine ulaşmışlardı. "Riskler bana ait, Bram. Eğer vazgeçiyorsan—"

"Hayır, vazgeçmiyorum. Lanet olsun, dik kafalısın. Kendini astır o zaman. Ben kendi görevimi yapmaya devam edeceğim."

"Tüm sorduğum buydu."

Bütün akşam yemeği boyunca, Lady Isabel'e ilişkin planları hakkında Bramwell'den ve akşamın geri kalanı için planları hakkında Molly Cooper'dan gelen soruları savuşturdu. Meyhanecinin kızı hoş, küçük bir şeydi ama babasının, bira fıçılarının arkasında dolu bir tüfek sakladığı söylentisi çıkmıştı ve Sullivan aldığı riskin kazancına değecekmiş gibi hissetmiyordu. Ayrıca, aklında başka şeyler vardı.

Sonunda, Bram cebinden bir avuç sosyete davetiyesi çıkardı. "Bunlar hakkında kararsız olduklarını," dedi desteyi Sullivan'ın önüne iterek. "Tercihin?"

Sullivan desteye baktı. Bram'ın çeşitli suarelerde, müzik resitallerinde ve özel yemeklerde bulunması için yapılmış davetlerdi; daha ilginç ve prestijli etkinlikler için yapılan davetleri zaten kabul edecekti. Neticede, aşağılayıcı ve şevksiz de olsa, Bram'in babası bir düktü.

"Hardingler," dedi ve kartlardan birini arkadaşının önüne geri itti. "Eugenia Harding annemin resimlerinden ikisinin şimdiki yasal sahibi."

"Yani ne aramamalıyım?"

"Bir çiçek bahçesinde iki genç kız ve günbatımında Dover," dedi hemen. Onların tamamını hatırlamasa bile, annesi titizlikle yapılmış kayıtlarını saklamıştı. Peninsula'dan dönüp, onun evindeki her duvarı kendi gözbebeği olan resimlerin yokluğunda bomboş bulduğu zaman, bu fikrin ona ait olmadığını anlamıştı.

"Bunları da geri istemediğine emin misin?"

Sullivan kafasını salladı. "Onları sattı. Ben sadece ondan ve benden çalınanları istiyorum."

"Yalnızca söylüyorum, sen bir evden eşyalar alıp onları... özgürlüğüne kavuşturduğun ve Dunston'ı kızdırdığın sürece, neden yasal haklarına sahip olduklarıyla yetinesin ki?"

"Çünkü onlarda yasal olarak hakkım var." Başka bir katlanmış kartı geri verdi. "Bu. Barnett bir koleksiyoncu ve açgözlü."

Bram suratını astı. "Ama iki evlenmemiş kızı var."

"Ve?"

"Sen 've' ne olduğunu elbette biliyorsun, Sullivan. Yemeklerine davet edilmemin tek sebebi böylece kızlardan birinin evlenmek üzere beni kapana kıştırabilecek olması. Eğer katılırsam, razı olduğumu düşünecekler."

"Eğer gitmeye razı değildiyse, davetiyeyi bana vermemeliydin."

"Sen açığözsün."

"Hatırlarsan, ben bir intikam peşindeyim. Sürecin karmaşık olması beklenen bir şey." Sullivan bir soluk aldı. İyi bir

arkadaş, muhtemelen sevimsiz kabul ettiği bir şeye katılması için dostunu zorlamaya kalkışmazdı. Yine de, Bram'i, hangi koşullar altında olursa olsun istemediği hiçbir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. "Bunlar, üzerine benimle ilgili not bırakılmış yegane iki parça," diye konuşmayı sürdürdü ve davetiye destesinin kalanını geri verdi.

Bram, bir bardak daha Porto şarabı için işaret etti. Bir süreliğine bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı ama sonra önündeki ördek rostosunun son birkaç lokmasını bitirdi. İyi. Sullivan, hayatı Bram'in yaşadığı gibi yaşamış olan ve sonra diğerlerine tavsiye dağıtan biri için birkaç seçkin sözcük düşünebilirdi.

Evet, yapmayı seçtiği şey tehlikeliydi. Ve evet, kaybolan mülkleri hakkında yasal ya da kamusal bir protesto yapma seçeneği olduğunu düşünmüştü. Oysa bu tür şeylerin sonuçlarını daha önce görmüştü ve koruması gereken bir işi ve geçindirmesi gereken çalışanları vardı. Hayır, birkaç hırsızlık işleri yoluna koymanın en iyi yöntemiydi.

Ve soygunlarının faydası, ahbablarının kendisine duyduğu saygıyı zedelemekten bu konuda hiçbir şey yapamayacağını bildiği için gerçek hırsızın kesinlikle sinirlenmesi ve küçük düşmesi idi. Unutulmamalı ki, gayrimeşru bir çocuğu kabul etmemeleri olayın sadece bir yönüydü. Ama fakir bir ruhtan çalmak, özellikle bunu yapan kişi toplumun saygıdeğer özentisi bir üyesi olduğu zaman, sadece pespaye dururdu. Dunston ve onun meşru ailesi asla pespaye değildi. Hırsızdılar, evet. Ama pespaye olanlarından değil.

Bir nefesle büyük bira bardağını bir tarafa bıraktı. "Gitsem iyi olacak. Buraya gelmeden önce, akşam yemeğinde seni atlatmaya çalışmak için bahane uydurmuyordum. Samuel'in yokluğunda hayvanlarımı gözleyecek bir çift göz daha isti-

yorum." Masanın karşı tarafına göz attı. "Ve senin de çok geçmeden Almack'te olman gerekiyor, değil mi?"

"Sana söyledim, gitmiyorum."

"Hi-hı. Mavi-kanlı olman senin hatan değil, Lord Bramwell Lowry Johns. Seni bunun için çoktan affettim."

Bram, ona karanlık bir gülüş gönderdi. "Evet, ama kafamda başka suçlar var."

Sullivan bununla ne kastettiğini sormadan, Bram hesaplarını ödedi ve masadan kalktı. Jezebel'in gürültüsünün, içki müptelalarının, bahse tutuşanların ve sigara dumanının ortasında, özel görüşme yapmak aynı anda hem kolay hem de neredeyse imkansızdı ama iş yapmak bir meseleydi. Kişisel sorunlarsa Bram için başka bir meseleydi. Ve bu konuda yeni olan hiçbir şey yoktu.

Sullivan; ahırlar, kulübe ve otlaklardan oluşan üç dönümlük arazisine dönmek için bir at arabası kiraladı. Yaptığının aristokrat standartlarına göre fazla bir şey olmadığını düşündü, ama en azından çalışmış ve bunu kendisi kazanmıştı. Ve hiç kimse bunu onun elinden alamazdı.

Sullivan suratını astı. Hiç kimse, Lady Isabel Chalsey hariç. Onu hapse göndermek, arazisini tazminat haline getirdi. Öyleyse, kız ne kadar tehlikeliydi? Hoş ve şımarıktı, fiziksel olarak kendisiyle karşılaştırılmazdı ama bir ağzı vardı. Öpmek için iyi ama hayatını mahvetmeye epey yatkın bir ağızdı. Onunla ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu. Ve bunu, tekrar penceresinden geçerek bir eve girmeden önce yapmalıydı.

"Anne, ben sadece bir at istedim," Isabel, Zephyr'in gelişinden sonra ellinci kez açıkladı. Kendisi buna inanacak gibi değildi ama ailesinin inanmasını umdu. "Eloise sürekli at binmeye gidiyor ve bunun harika bir egzersiz olduğunu söylüyor. Bu yüzden ben de bu konuda bir budala olmayı kesmeye ve at binmeyi öğrenmeye karar verdim."

Lady Darshear, kahvaltı masasının karşısından ona baktı. "Eloise Rampling genç, güzel bir hanım ama yine de daha önce hiç onun günlük alışkanlıklarını taklit etme gereği duymamıştın. Bir fark varsa, diğer kızların *senin* tavsiyelerini takip etmesiydi."

"Bu, birini taklit etmek ile ilgili değil. On dokuzumdayım, anne. Neredeyse yirmi. Eskiden ahmaktım ve bunu yapabiliyor olmak isterdim."

"Kesinlikle daha iyi bir öğretmen seçemezdi," babası kahvaltı odasına girip, karısını öpmek için durdu ve sonra masanın başındaki yerine oturmadan önce Isabel'i yanağından öperek araya girdi. "Ve biz at severlerden oluşan bir ailenin üyeleri olduğumuza göre, böyle bir girişimde bulunmaya karar verdiğin için hoşnudum."

Isabel, bu yumuşak başlılığın, muhteşem Sullivan Waring'ın iki hafta boyunca eve gelmesini sağlamasından kaynaklandığını aklından geçirdi ama bunu dile getirmedi. Büyük dramlar aramaya ya da hiçbir biçimde yoksa kendisi yaratmaya eğilimi olabilirdi ama ebeveynlerine -ya da en azından annesine- en son tasarısıyla ilgili açıklama yaparken, birdenbire fark etmeye başlamıştı ki yalnızca bir sırrı saklamıyordu. Yalan söylüyordu.

Tanrı aşkına, ne yapacağı hakkında düşünmek için daha fazla zamanı olsaydı; ya da evden resimleri ve ondan öpücüğünü çalan adamla görüşüğünde karşılaştığında dilinin sürçmek üzere olduğunu birazcık tahmin etseydi, bu çözümde

karar kılmış olacağından şüpheliydi. Bu bir çözüm bile değildi, gerçekten; bu Bay Waring'ı yakınında tutmak için bir zaman kazanma taktiği idi, şey yapabilene kadar... Ne yapabilene kadar? Özgürlüğünü almak için onu nasıl alt edeceğine karar verene kadar mı? Adam tutuklanana kadar mı? O bir hırsızdı, ne de olsa. Hak etmişti.

"Lordum," dedi kâhya, az önce konuştuğu uşağa dik bir bakış göndererek, "Bay Waring diye biri ahır avlusunda Lady Isabel'i bekliyor."

"O burada!" Douglas, odanın içinde sıçrayarak sevinç çığlığı attı. "Yine büyük siyah ata binmiş. Vay canına, ahengin canına okudu."

"Douglas," diye azarladı markiz. "Biraz nezaket, lütfen. Bu, Kral Naibi'nin gelişi değil."

"Bu Prinny'den daha iyi."

"Harry, şu oğluna bir şey söyle."

"Üzgünüm, sevgilim ama bu örnekte Douglas'a katılmak zorundayım." Marki masayı itip kalktı. "Bay Waring ile fırsat buldukça lafladım ama onu bilfiil çalışırken görmek... Acele et, Tibby. Haydi, gidip usta at yetiştiricinin bugün için ne planladığını görelim."

Douglas odadan hızla çıktı ama Isabel, aslında beş dakika önce bırakmış olduğu kızarmış ekmeği didiklemeyi sürdürdü. "Yiyorum. Ve o bir at yetiştirici, Tanrı aşkına. Bekleyebilir."

"Attan dolayı oyalanmadığına emin misin?" Marki, beyazlamaya başlayan kahverengi saçlı başını ona doğru sallayarak muhalefet etti. "Nedenini anlarım. Eğer istiyorsan burada kal. Zephyr'i, Bay Waring ile eve göndereceğim."

"Hayır, ben— Ah, baş belası." Hoşnut olmayarak ayağa kalktı. "Çok iyi, öyleyse. Haydi, gidip meşhur Bay Waring'e merhaba diyelim."

Aldırmıyormuş gibi yapabiliirdi ama gönülsüzlüğü çok gerçektir. Sadece, Zephyr onun için tek sebep değildi. Çok şükür ki Douglas ve babası, sonraki derbi yarışı hakkında konuşurken onun ürpertisini fark edemeyecek kadar meşguldü. Isabel omuz silkerek onları takip etti. Kendinden emin olmamak bir meseleydi. Ama Sullivan Waring'in bunu görmesine izin vermek büsbütün başka bir mesele olurdu.

Mutfaktan geçerek evden çıktıklarında, babasının faytonunun arkasına oturmuş olduğunu gördü. Bugün kıyafeti bir centilmenden çok bir seyis yamağına benziyordu: paltosu bir direğe asılmış ve gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Isabel yutkundü. Şiddetli yakışıklılığına zaten daha önce vurulmuştu ama hepsini bir araya toplayınca, Homeros'un efsaneler düzduğu muhteşem Yunan kahramanlarından biri gibi görünüyordu.

"Günaydın," dedi başını eğip yere atlayarak. Koyu altın saçın bir tutamı, açık yeşil gözlerden birinin üzerine düştü.

Babası elini uzatırken gülümseyerek "Bay Waring," dedi. "Görüyorum ki sözünün arkasında duran bir adamsınız."

"Bunun biraz erken olduğunu düşündüm," Waring, markinin elini sıkarak karşılık verdi, "ama diğer sorumluluklarıma ek olarak her gün iki eğitim yapacaksam, öyle olması gerekiyor."

"İki?" Isabel ağzından kaçırıldı. "Her gün?"

"Bu tavsiye edilen program," Douglas, hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi Waring'in giysisini süzerek destek verdi. "Başlangıç olarak her biri otuz dakika. Öyle değil mi, efendim?"

"Öyle." Waring, Isabel'e dönerek başıyla onayladı. "Artık başlayabilir miyiz, leydim?"

"Ah, muhteşem!"

Mükemmel. "Hayır, Douglas," dedi kuvvetli bir şekilde. "Tepinmeni ve iki ya da dört bacağı olan her şeyi korkutmanı istemiyorum."

"Ama sen—"

"Bu çok önemli bir nokta," babası araya girdi. "Bugün benimle medise geliyorsun, her ne olursa olsun."

"Ama ben—"

"Acele et." Marki, Isabel'in ellerinden çekti. "Phipps yakınlarda ve seyislerle seyis yamakları da öyle görünüyor. Bugün at binmeyeceksin ve Phipps'in gözü üzerinde olacak."

"İyi olacağım. Teşekkürler, babacığım." Elleri titrese de, ona inanmış olduğunu umdu. Tabii ki, babası çevresinde atlar varken huzursuz olmasını beklemişti ve öyleydi. Aynı zamanda atlar, büsbütün başka çeşit bir gerginlik için de iyi bir bahane sağlamıştı. Ona dimdik bakan düşmanı, oyun artık bir oyun gibi görünmüyordu.

"Bu başarılıydı," Waring, babası ve kardeşi eve döndüğü sırada yorum yaptı.

Isabel, onun bakışıyla karşılaşmak için gözlerini kaldırırken bir nefes aldı. "İçeri girmek için bir pencere ya da benzer bir şeye tırmanmak yerine burada, dışarıda beklemene şaşırdım."

Kuru toprakta siyah botlarının çevresine toz kaldırarak ona doğru yavaşça bir adım attı. "Sadece şunu aklında tut; ben, istediğim zaman bir pencereye tırmanabilirim."

Demek ki, bu oyunu oynama şekilleri bu olacaktı: meydan okumaya karşı blöf. Onun blöf yaptığından tam olarak emin değildi yine de.

Bununla birlikte, o da yapmıyordu. Ya da öyle umuyor-

du. "Ve sen de aklında tut, Bay Waring; *ben*, istediğim zaman senin kanatlarını kesebilirim."

"Bunu göreceğiz, leydim."

Bölüm 4

Waring, sahibi kendisiymiş gibi Chalsey ahırından içeri yürürken, Isabel biraz uzaktan takip etti. İçeride ona yer veren tüm hizmetliler, görünen o ki aynı yanlış anlamamanın içerisindeydi. Abartmışlardı. "Phipps, lütfen atımı dışarı getir."

Waring, Zephyr'ın şimdiden başını sallayıp ona kişnediği küçük bloğa ilerlemeye devam ederek sözlerini yok saydı. "Merhaba, kızım," dedi Isabel'in kendi omurgasını da gevşeten, derin, yatıştırıcı bir sesle. Yularına uzun bir halat bağlar-ken kısırağın burnunu okşadı.

Phipps blok kapısını açtı ve Waring, Zephyr'ı arkasından ahırın ana bölümüne getirdi. Kulakları arkaya ve öne vurdu ama kısarak, yetiştiricinin omzuna yakın kaldı.

"Onu dışarı çıkarmak ister misiniz?" kıvrılmış uzun halatı Isabel'e uzatarak sordu.

Isabel nefesinin kesilmesine engel olmaya çalışarak ellerini arkasına koydu. "Tamamen eğitimsiz bir hayvanı mı? Sanırım hayır, Bay Waring."

Waring kısırağı neredeyse onun yanına kadar çekti ve yavaşladı. "Düşünmemi istediğin kadar cesur değilsin, değil mi, leydim?" dedi alçak sesle. "Dikkatli ol; zayıf tarafların göz önüne seriliyor."

Lanet. "Peki, pencereden içeri bir at koymayı amaçlamıyorsan, bu söylediğin saçma," aynı tonda cevabı yapıştırdı.

Sullivan Waring güldü. İçten gelen neşeli tını onu şaşırttı ve tek şaşırان o değildi. Zephyr, çekingen bir hoplamayla arka bacakları üzerinde yükseldi. Waring yürüyüşünü sürdürerek, "Çüş, Zephyr," diye mırıldandı ve gütme ipini gevşetti. "Sakin, kızım."

Ahırdan avluya geçtiklerinde Isabel kendini bilerek geride bıraktı. Hayvan açıkça kestirilemezdi. Ya da tercihen, hayvan ve at, her ikisi de kestirilemezdi.

Kelime oyununa hafifçe gülümsedi. Bu adamın karakterini biliyordu, çekici biçimde gülse de gülme de... Geri kalan herkesi kandırmış olsa da olmasa da... Phipps'e ve diğer seyis yamaklarına göz gezdirdi. Kesinlikle ilgiliydiler ama herhalde Bay Waring'le özel bir konuşma gerçekleştirmesine yetecek kadar uzaktaydılar. Tabii ki, bunu yapmak için ona daha yakın durmak zorundaydı. Ve yeni, yarı-vahşi atına da.

Waring, Isabel'in kendi fikirlerini dile getirerek, "Zamanın tamamını orada dikilerek mi geçireceksin?" diye sordu.

Isabel ağırdan alarak o tarafa döndü. Buna rağmen, hem onun hem de atın değişkenliği, zayıf bir pozisyon almasına neden olmuştu, şimdi asla yapamayacaktı. Özellikle de onunla. "İnanıyorum ki bana bir açıklama borçlusun," dedi.

Waring cevap vermek yerine, seyis yamaklarından birine eliyle işaret etti. Adam vakit geçirmeden gelerek ucunda kısa, püsküllü bir deri olan uzun saplı kamçıyı teslim etti. Bay Waring, sağ elindeki kamçının ucunu yılan gibi öne arkaya

dalgalandırarak ona göz attı. "Solumda hareket etmek isteyebilirsin," dedi ve gütme ipini bıraktı.

"Bununla beni korkutmaya mı kalkışıyorsun?" Isabel atın kafasının bir anda kendi üzerinde olabileceğinden şüphelenmeye başlayarak dişlerini gıcırdattı. Bu, birilerinin başka birilerine delice aşık olması gibi basit bir sır değildi. Onun Isabel'i öptüğü, tehdit ettiği ve entrika çevirdiği büyük, güçlü, devingen bir sırdı.

"Kısırağını eğitiyorum, işe alınma sebebim. Destek ol."

"Ben as—"

Dilini şaklattı. "Yürü." Bununla beraber, kamçıyla tüy gibi hafifçe Zephyr'in yakındaki arka bacağına vurdu.

Kısarak, yana sıçradı ve sonra etraflarında geniş bir çember üzerinde ileri yürüyüşe başladı. Waring, kısırağı doğrudan karşısında tutmak için ekseni etrafında dönerken, Isabel, kendini onun sol omzunun hemen arkasında tutarak aceleyle geri adım attı.

"Şey, bu etkileyici," dedi bir süre sonra. "Kendimi korumak hiç bu kadar baş döndürücü olmamıştı."

"Çüş." Zephyr'in göğsüne değmek için kamçıyı ileri saldı ve at durdu. "Sen yap o zaman," dedi ve Isabel'e halatı ve kamçıyı uzattı.

"Bu senin işin. Sadece niye burada dönüp durmamı istediğini merak ediyorum."

"Yürü." Başka bir vuruşla kısarak tekrar ileri yürüdü. "Amacın ne?"

Isabel, Waring çiçek bozuğu yüzlü bir ayyaş olsaydı şimdi hapiste olacağını kendine itiraffederek gözünü onun yakışıklı profiline dikti. "Senin amacın ne?"

"Seni ilgilendirmez."

Çok derin bir kanyon üzerinde boydan boya uzanan, kırıldı kırılacak bir köprüye ilk adımını atacakmış gibi hissederek derin bir soluk aldı. "Hayatınızı değil belki ama özgürlüğünüzü ellerimde tutuyorum, Bay Waring. Bana karşı nazik olacaksın ve istediğimi yapacaksın, sorduğum tüm soruları cevaplamak da dahil. Bu açık mı?"

Waring onu tamamen görebilmek için başını çevirdi, yeşil gözleri buz gibi sert ve soğuktu. "Nasıl isterseniz, leydim," diye yarı homurdandı. "Yine de, bu küçük oyunu oynamayı bitirdiğiniz zaman benimle ne yapmayı amaçladığınızı lütfen sorabilir miyim?"

Bedenine bir titreme saplandı. Daha önce hiç kimsenin hayatı merhametine bağlanmamıştı ve bunu yapmayı hiç düşünmemişti. *Tanırım.* "Henüz karar vermedim."

Yavaşça başını salladı. "Öyle yapman en iyisi çünkü sabrımın sınırları sadece o kadar. Ve plan yapma yeteneği olan tek kişi sen değilsin."

"Bana bir ultimatom vermenin akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Hımm."

"Hımm'? Ne anlama geliyor bu?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olmadığını düşündüğüm anlamına geliyor. Beni gördün, bu yüzden kolayca başka şekilde davranamazmısın gibi hissediyorsun ama seni öptüm ve bu hoşuna gitti, bu yüzden beni cellada göndermeyi istemiyorsun."

Utangaçlıktan mı yoksa hayal kırıklığından mı kaynaklandığından mı, tam olarak emin olmasa da Isabel'in yanaklarına ateş bastı. Eğer her şeyi bu kadar açıkça anlamaya devam ederse, bütün heyecanlarını kontrol edene kadar onu parmağında oynatmak için eline fırsat geçmeyecekti. "Öpücüğünden

hoşlanmadım," diye söylendi. "Senin için üzülüyor olmama yazık doğrusu. Merhametim, buna rağmen, süratle katlanılmaz—"

"Benim için üzuldün mü?" diye tekrarladı. "Eğer bir şeye için üzüleceksen, seni öpmeye mecbur kaldığıma üzül."

Isabel kolunu kaldırdı, yumruğunu sıktı. "Sen—"

"Dikkatli ol, leydim," diye mırıldandı. "Bakanlar var."

Isabel ahıra doğru göz attı, hizmetlilerin yarısı orada her ikisine de aval aval bakıyor gibi görünüyordu. Hayır, ikisine bakmadıklarını fark etti. Sadece ona bakıyorlardı. Ünlü Bay Sullivan Waring'e... "Bence, ne yapacağı hakkında hiçbir ipucu olmayan kişi sensin," dedi beceremediği kadar istikrarlı bir sesle. "Alçak ruhlu gerçek bir hırsız boğazımı kesmiş olurdu. Sen kırağımı eğitiyorsun."

"Çüş," dedi tekrar ve Zephyr durdu. "Yalnızca ahlaki gelişimim için," dedi sessizce, sesinde sözlerini yumuşatan esprili bir tını vardı. "Sen sahiden önceki gece seni öldürmediğime mi yakınıyorsun?"

Bu konuşmada, o ve niyetleri hakkında kendi yöntemleriyle bilgi alması gerekiyordu. Aksine, tek kelime almayı bile beceremeyecek gibi görüldüğü için bir tartışmanın içine girdi. Aynı zamanda, onun hakkında bazı şeyler öğreniyordu. Bir at yetiştirici gibi konuşmuyordu, örneğin. Seyisler, "ahlâki gelişim" gibi sözcükler kullanmazdı.

"Bir açmazda olduğumuzu düşünebilirsin," diye yavaşça karşılık verdi Isabel, bir adama en son ne zaman meydan okuduğunu hatırlayamadığını yansıtarak, "ama bu sabah buradasın ve öğleden sonra da burada olacaksın. Ve yarın buraya geleceksin ve ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün de, ben aksini söyleyene kadar."

Waring tekrar dişlerini sıktı. "Şimdilik, leydim."

"Zephyr'i çalıştırmaya devam et. Bir bardak limonataya ihtiyacım var. Birazdan döneceğim."

"Ölene kadar beklerim, leydim. Zephyr, dehl!"

"Evet, durmak yok." Isabel başka bir tartışmaya girmeden ya da o, başka bir karşılık veremediğinden döndü ve evin yolunu tuttu. Zephyr'in çemberinden geçişi için zamanlama yapmak zorunda olması, bakışının tercih ettiğinden biraz daha az görkemli olmasına yol açtı ama çenesini yukarıda tuttu ve düzenli adımlarla yürüdü.

Mutfak kapısından girer girmez, sağlam ana kapıyı kapattı ve elleriyle yüzünü yelpazeleyerek kapının arkasına yaslandı. Hiçbir şey hayal ettiği gibi gitmemiştir. Karşı karşıya gelişlerinin adama, ona olduğundan daha zor gelmesi gerekiyordu ama Isabel, at-eğiticinin tek bir kör olası tüyünü kabartabilmiş gibi görünmüyordu. Hemen hemen hiç zihinsel çaba gerektirmeden, adam ona gülümsedi ve onunla hemfikir oldu. Bu kör olası ahbaplık fikrini kim çıkarmıştı?

Bir mutfak hizmetçisi aceleyle reverans yaptı. "Size bir şeyler getirebilir miyim, leydim?"

"Bir bardak limonata rica ediyorum." Genç bayanların sabahın dokuzunda viski içmemesi acınacak bir şeydi, çünkü birazına ihtiyacı olduğunu hissetti.

Sullivan, gözlerini kısıraftan ayırmadı ama dikkatinin büyük kısmı Chalsey Konutu'nun içinde gözden kaybolan genç kızda kaldı. Sessizliğini sürdürmesi konusunda tam olarak gözünü korkutmamıştı ama sözüm ona bir bahanesi olduğunu varsaydı. Hangi koşul altında olursa olsun, kadınları korkutmak ona pek yakışmazdı. Ve o, bir kadına yapılan yanlışları başka

birine kıyarak düzeltmeyi haklı gösteremezdi. Özellikle, bir tablo edinmiş bir ailenin üyesi olmaktan başka, bu konuda hiçbir şey yapmamış birine kıyarak...

Evet, onun sivri bir dili vardı -Tanrım, sivri bir dili vardı- ama bilgisini, onu bir köleden biraz daha iyi bir şeye dönüştürmek için kullanmaktan tamamen hoşnut görünüyordu. Aynı zamanda, sırrını yetkililerle paylaşmak bir yana, hiç kimseye paylaşmak gibi bir amacı olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bilgisini üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallandırmaktan eğleniyor görünmesi hariç, sessizliğini korumaya karar vermesinin nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şeyin bir dışının zihni kadar değişken olmadığını kabul edince, yapılacak en akli başında şey bir şansa sahipken onun sözde-hizmetinden ayrılmak olur gibi görünüyordu. Hırsızlıklarla ilgisi olduğu hakkında herhangi bir dedikodu başlarsa, Bram bunu duyardı ve ona Londra'dan ayrılmak için yeterli zamanı kazandırır.

Zephyr'i tekrar durdurdu ve ters yöne çevirdi. Chalsey Konutu'nda ortadan kaybolma planı, kısırağın eğitimini sürdürmek için uygun olmayacağı anlamına geliyordu. Bu kendi başına önemli bir şey değildi ama bu günlerde yaptığı her şey onun itibarıydı. Eğer eğitimi bırakırsa, Phipps ya da bir başkası muhtemelen her bakımdan yeterli biçimde onu tamamlayacaktı. Ama bir şey için ödeme aldığı ve teslim etmediği söylentisi çıkacaktı. Küçük bir şey, evet, ama o herkesten daha iyi biliyordu ki küçük şeyler, çok büyük olanlarına dönüşebirdi.

"Lanet olsun," diye söylendi ve Zephyr kulaklarını onun tarafına dikti. Her şeyden önce, Tanrı adına, niçin Isabel Chalsey'i öpmüştü? Budalalıktı. Katıksız budalalıktı. Ve bir celladın ilmiğinin ucuna asılıp sallanarak ölmeden önce bu-

rayı terk etmesi gerekirdi. Seyislerden birine yaklaşması için işaret etti. Gütme ipini ve kamçıyı teslim ederek, "Bu sabahlık bu kadar yeter," diye kararını bildirdi.

"Bu, yirmi poundu karşılamaz," arkasından Lady Isabel'in soğuk sesi geldi.

Sullivan durdu. "Sen, senin adın ne?" diye seyise sordu.

Adam gerçekten utandı. "Delvin, Bay Waring, efendim."

"Delvin, ipi bana geri verirsin, değil mi?"

Zephyr'i geri alınca gri kısırağın burnunu sıvazladı ve sonra onu Lady Isabel'e doğru yürüttü. Isabel'e gütme ipini uzatarak, "Burada," dedi.

Lady Isabel daha önce yaptığı gibi geri çekildi. "Eğer bana yirmi dakika içinde eğitildiğini söylemeye çalışıyorsan, yüzüne karşı seni bir yalancı olarak adlandırmak zorundayım," dedi. Dikkatinin yarısı kısıraktaydı.

Kelimeler yeterince küstah şekilde söylenmesine rağmen, Sullivan sesindeki titremeyi duydu. Başını ona doğru eğdi. "Atlardan korkuyorsun, değil mi?" diye sordu daha sessizce. "Bu sadece bir numara değil."

"Ben onlardan sakınıyorum," diye karşılık verdi.

"O zaman sakınırken biraz daha esnek ol," diye devam etti, tam olarak neyin onu devam etmeye ittiğini merak ediyordu. "Sen garip bir şey seçtin. Benimle ilgili şüphelerinin peşinden koşmak için garip bir yol... Ne de olsa atlar benim uzmanlık alanım."

"Seni bana piyano çalmayı öğretmen için tutamazdım, değil mi?"

"Gizli amaçların her ne olursa olsun, böyle iyi bir hayvanı sahip olmak ve o, kullanmanı beklerken bunu yapmamak utanılacak bir şey."

"Onu damızlık olarak satacağını söylemiştin."

"Çok iyi bir cins. Açıkçası, bir çayırdarken eyerin altında durduğundan daha değerli olmasının sebebi bu."

"Bu şekilde daha değerli olurdu." Lady Isabel doğruladı.

"Eğer ona binmeyeceksen, hâlâ öyle." Bir nefes aldı. "Onu senden geri almama izin ver ve birbirimizden kurtulalım."

Gözlerini kısarak, elinde tuttuğu limonata bardağından uzun, telaşsız bir yudum aldı. "Benden kurtulmayı diliyor olabilirsin, Bay Waring, ama benden çaldın ve—"

"Senin evinden. Senden değil."

"—ve beni öptün," diye o konuşmamış gibi sözlerini sürdürdü. "Hem de benim iznim olmadan. Seninle işim henüz bitmedi. Bu nedenle, diğer eğitim için öğleden sonra kaçta geleceksin?"

Cehennemin üzeri buz tuttuğu zaman. "Saat üç uygun mu?" dedi yüksek sesle. "Sosyal aktivitelerine engel olmak istemem."

Canlı bir baş hareketiyle onayladı. "Umarım dakiksinizdir."

"Umarım sende bu ata binersin." Tekrar atın burnunu ovaladı.

"Bu, konumuzun dışında. Saat üçte burada ol."

Dişleri acıyacak kadar sıkı sıkıya birbirine geçmişti. Lady Isabel Chalsey'e ne söylemek istediğini ve onunla ne yapmak istediğini tam olarak biliyordu ama özgürlüğünü ellerinde tuttuğu sürece buna cüret edemezdi. Bunun yerine boynunu bükte. "Öyle olsun."

Lady Isabel'in gidişini tekrar görmek istemezmiş gibi davranarak döndü ve Zephyr'i kasten aralarına koydu. Atlardan korkusu, onu itiraf etmeyi düşündüğünden daha fazla ayart-

muştu. Bunu oldukça iyi gizledi ama onun kendi açıklamalarından ve ailesininkilerden, bu korkunun basit bir genç kızlık halinden daha fazlası olduğu anlaşılıyordu.

Meraklı olmanın tehlikelerini uzun süre önce öğrenmişti. Ve yine de onun hakkında daha fazlasını keşfedip keşfedemeyeceğini görmek için Lord Bramwell Johns'un evine uğrayacağını biliyordu. Eğer biri herhangi bir bilgiye sahipse, bu Bram'di. Ve bunun yanı sıra, işini bitirmeden önce elde etmesi gereken dört tablo daha vardı. Isabel hakkında sahip olacağı daha fazla bilgiyle daha iyi durumda olabilecekti. Isabel şu anda ona sahip olabilirdi ama Sullivan da ona o oranda dert olurdu.

"Hangi cehennemden bileyim?" dedi Bram, tuvalet aynasından kendine bakarak.

"Sen her şeyi bilirsin." Sullivan, Bram'in yatak odasının derin pencere eşiğinde kımıldandı. "Bu senin söyleyip durduğun şey, bu arada."

"Sana söylediği şeyi yapmanı emrettiği kısma dönmeyi tercih ederim. Bu kızın içinde şeytarın bir parçası var, bence." Sullivan'a karanlık bir gülümseme gönderdi. "Hiç öyle düşünmemiştim, ilginç."

Sullivan kaşlarını çatı. "Ah, hayır, değil. Ondan uzak dur."

Bram yüzünü tamamen ona döndü, ifadesi beklenmedik şekilde ciddiydi. "Ondan hoşlanıyorsun?"

"Daha çok onu boğmayı hayal ediyorum. Sadece bu kartışıklığı daha da fazla arttırmanı istemiyorum." Kalbinin gümürdeyiş şekline bakılırsa soru bundan daha karmaşıktı ama cevabı Bram'in önünde düşünüp taşınacak değildi. Yine de,

aynı anda birinden kurtulmayı dilemesini, onunla münakaşa etmek istemesini ve onun hoşnut iniltilerini duymayı arzulasını kendisine açıklaması gerekiyordu.

"Öyleyse bana onun hakkında sorular sormayı kes. Ve sen ondan uzak dur. Çünkü ben her şeyi bilirim." Bram binicilik eldivenlerini aldı ve başıyla kapıyı işaret etti. "Isabel Chalsey senin farkına vardığından daha... karmaşık."

Bu merak uyandırıcı gibi geldi. Sullivan ayağını sürüdü ve Bramwell'i takip ederek giriş holüne indi. "Karmaşık? Nasıl? Ve onun makyavelist eğilimi hakkında bir şey bilmezken nasıl oluyor da karmaşık olduğunu biliyorsun?"

"Hayır. Bu bana fayda sağlamayacak bir konuşma ve bundan dolayı oyalanmayı reddediyorum." Bram şapkasını almak için merdivenin başında durdu. "Şimdi dışarı çıkıyorum. İstersen kal ama ben dükü göreceğim ve döndüğümde burada olmak isteyeceğinden kuşkuluyum."

Dük. Bu Levonzy Dükü demek, Bram'in babası. Sullivan arkadaşına dikkatle baktı. Bram ve Levonzy. Kral Arthur ve Mordred'ten beri en uyumsuz ikili. "Döndüğünde burada olmamı ister misin?"

"Elimin tutulmasına ihtiyacım yok, Sully." Bram ona göz attı. "Bu öğleden sonra Chalseylere tekrar gidiyor musun?"

"Dakikası dakikasına saat üçte," diye homurdandı Sullivan. Lanet olası kız.

"Bu gece için bir sözüm var ama gece yarısı bitirmiş olurum. Ondan sonra Jezebel'in yerinde buluşmak istersen bir not gönder."

Hmm. Niçin bir içkiye Bram'den daha fazla ihtiyacı olacağına dair Sullivan'ın hiçbir fikri yoktu ama başıyla onayladı. "Sana bildiririm. Ve hâlâ bir şeyler bildiğini ama bana söylemediğini hissediyorum."

"Bilgi birikimimle kitaplar doldurabilirim."

"Ama onu kim yayınlar? Bir at için, pazarda değillerse, senin gibileriyle yapacağım hiçbir şey yok, Bram. Eğer bir şeyler biliyorsan bana söyle."

"Hayır. Bazı şeylerin keşfedilmesi, ifşa edilmesinden daha iyidir. Bilgisi olan kişi için ve onu öğrenen kişi için. Hibble, atım eyerlendi mi?"

Kâhya başıyla onayladı. "Evet, lordum." Ön kapıyı çekerek açtı.

Sullivan bir süredir bulunduğu yerde gözleri kısılmış olarak dikildi, şeytan Bram'in ona söylemediği şeyin ne olduğunu bulmaya çalışmanın hayal kırıklığına değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Chalsey Konutu'na dönmeden önce buluşması gereken iki müstakbel alıcısı ve satın alması gereken yem çuvaları olduğu düşünülünce, zamanını başka bir yerde daha iyi harcayabilirdi.

Sullivan basamaklardan indi ve eyerin üzerindeki yerine geçerek Achilles'in dizginlerini aldı. Bram batıya yönelirken, "Kimseyi vurma," dedi ve kuzeye, eve doğru döndü.

Bramwell, atını Grosvenor Meydanı'na doğru sürerken şapkasına dokunup selam verdi ve kısa bir sırtışla ağır ağır konuştu. "Sana da aynı tavsiyeyi vereceğim."

Sullivan'ın gülümsemesi, Mayfair'in kuzeyinde yük ve binek arabalarının ve sayısız el arabasının arasından sıyrılırken daha zalimdi. Bram'a bir sonraki tablonun izini bulma şansı oldu mu diye sormayı unuttuğunu fark edince, gülümsemesi tamamen kayboldu. Yani şimdi, Lady Isabel Chalsey'e dikkat etmek için başka bir sebebi daha vardı, sanki bir tanesi bile gerekliymiş gibi. Lanet olsun bu kız kafa karıştırmakta bir uzmandı.

Bölüm 5

Üstü körüklü fayton, Chalsey Konutu'nun kısa araba yolunda duracağı noktaya sallanarak giderken ve bir uşak onu karşılamak için aceleyle ön kapıyı açarken, Isabel yanında oturan genç hanımın elini tuttu. "Beni eve bıraktığın için çok teşekkür ederim, Barbara. Annem, Bayan Wrangley'in elbise dükkanına adımını bir attı mı, sadece İncil'deki gibi bir sel onu dışarı çıkmaya ikna edebilir."

"Saçmalama," dedi Lady Barbara Stanley, sarışın bukleleri ve gök mavisi gözleriyle birlikte tipik gülümsemesi, görünümüne mutlak bir meleksilik katıyordu. "Sen, geçen hafta beni şu korkunç pis kokulu Lord Arnton'la dans etmekten kurtardın. Yan yana gelmemiz bile bir felaket."

Isabel kıkırdadı. "Koyun kokuyor, değil mi?"

"Çok pis olanlarından." Kalktı, uşağın eldivenli elini kabul ederek arabadan indi. "Ve burada olduğuma göre, senin şu yeni atını görmek isterim."

Lanet. Barbara kısırağı görmek istedi ama öğleden sonra için sözleştikleri saate göre, bu büyük olasılıkla eğiticiyi de göreceği anlamına geliyordu. Ve bir sırrın en iyi tarafı onu

paylaşmamaktı—ayrıca, bu sırrın en iyi tarafı şu yeşil gözleri sadece kendisine bakar halde tutmaktı.

Üstelik, belki Barbara yeni takıntısı hakkında ona bir şeyler söyleyebilirdi. Ailesine akılcıca yönelttiği tüm sorulara karşılık, ona daha çok Bay Waring'in atlarla ilgili zekası anlatılmıştı ve bazı kafa sallamalarla yetinilmişti. Herkes bazı şeyler biliyormuş gibiydi ama kimse bunun ne olabileceğini ona söylemeye niyetli değildi.

Evden geçerek ahır avlusuna doğru yürürlerken, Barbara ellerini Isabel'in koluna doladı. "Kardeşinde buralarda olur mu?"

Isabel iç çekişini zapt etti. Phillip bir gelin seçip evlenince, şimdi sahip olduğu kız arkadaşların sayısında ne kadar azalma olacağını Isabel merak ediyordu. Mevcut kızların en azından bir çeyreği, tamamen Kont Chalsey'e ulaşmanın bir yolu olarak onunla tanışmış görünüyordu ve arkadaşlığını kazananlar ona aşık görünüyordu. "Bugün bazı arkadaşlarıyla dışarı çıktı," dedi, "tabii eğer Douglas'ı kastetmiyorsan. Douglas'ın buralarda bir yerlerde olduğundan eminim."

Barbara kahkaha attı, yani görünüşe bakılırsa cevap açıktı. Evet, Phillip'in bir hayranı daha vardı. Isabel ona fethettiği kalpleri anlatmayı bırakmıştı, çünkü bu onu yalnızca burnu havalı yapıyordu. Zaten burnu yeterince havalarda...

Ahır avlusuna ulaştıklarında yavaşladı. Phipps, dişlerinin arasına bir parça saman çöpü sıkıştırmış halde, eleştirel bir ifadeyle izlerken, bir seyis yamağı, büyük kestane rengi bir beygiri avlu civarında yürüttü. Baş seyis, onu görünce doğruldu ve saman çöpünü tükürdü. "Leydim," dedi, perçemini iterek. "Bay Waring henüz gelmedi. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Muhtemelen Phipps'i gün içinde, geçen iki yıl boyunca

olduğundan daha fazla görmüştü. Onun için ne yapacağını bilmemesine şaşmamalıydı. "Lady Barbara yeni kısırağını görmek istiyor," dedi.

"Onu, sizin için hemen getirteceğim. Delvin!"

"Hayır, hayır, buna gerek yok," Isabel telaşla araya girdi, dönüp koşma dürtüsüyle savaşıyordu. "Bloğunda mı?"

"Evet. Sol tarafta, arkadan dördüncü."

"Biliyorum." Isabel derin bir nefes alarak ahırın içine yürüdü. Barbara'nın yalnızca bir iki adım gerisindeydi ama içerde, etrafında soluyan ve kişneyen iki düzine at dışında herhangi birinden millerce uzakta hissetti. *Sakinleş, dedi kendine. Onların hiçbirine ya da hiçbir şeye dokunmak zorunda değilsin.*

"Ah, Tibby, bu enfes! Ona bir elma verebilir miyim?"

Isabel kendini gülümsemeye zorlayarak elma fıçısını fark etti ve arkadaşı için bir tane almak üzere elini fıçıya soktu. "Kesinlikle."

Barbara aldı. "İşte burada, Zephyr," diye seslendi ve elmayı aldığı anda onu dışarıda tutarak boş olan eliyle gri hayvanın burnunu okşadı. "Bu yapıyla ve Zephyr gibi bir isimle rüzgar gibi hızlı koşuyor olmalı," Barbara devam etti. "Ehlileştiğinde hızını denememe izin vereceğine söz ver."

Rüzgar gibi hızlı... Tanrı aşkına, bu kızın içinde ne vardı?
"Ben..."

"Bir atın, ruhunu ehlileştirmekten ziyade üstüne binip yatıştırmayı tercih ederim," alçak bir ses, doğrudan doğruya Isabel'in arkasından ağır ağır konuştu.

Yine zamanında gelmişti. Isabel, biri her zamanki gibi başıboş açık kahverengi bukle tarafından gizlenmiş, kendisine bakan soğuk-yeşil gözleri bulmak için döndü. "Neredeyse geç kalıyordun," dedi, bundan daha azarlayıcı bir cümleyi büyüyle bile yaratamazdı.

"Ben buna dakik olmak diyorum," diye karşılık verdi. "İstedığınız gibi...leydim."

Barbara Isabel'in arkasında kısa, boğuk bir yutkunma sesi çıkardı. Isabel, sürekli olarak Bay Waring'in bakışıyla karşılaşmak için gözlerini yukarı dikmek zorunda kalmasına sinir oldu -bu ilk defa olmuyordu- ve geç de olsa yana doğru adım attı. Adam en azından bir metre doksan santim olmalıydı.

Barbara tekrar boğazını temizleyince silkindi. Dikkatini ver, Isabel. "Bay Waring, Lady Barbara Stanley."

Başını eğdi. "Lady Barbara."

"Bay Waring. Lord Bramwell Johns ile birlikte Peninsula'da hizmet vermiştiniz, değil mi?"

Isabel sinirli bir bakışı sakladı. Belli ki Barbara Waring hakkındaki sorularını Isabel'e sormalıydı.

"Öyle."

"Anlattığı öykünün bir kısmını duydum. İkinize ve Phineas Bromley'e Silahşorlar diyorlarmış, değil mi?"

"Dediklerinden biri bu." Tavrı kibar ama soğuktu, taşıdığı gütmeye ipini salladı. "Siz bayanlar aldırış etmezseniz, yapacak bazı işlerim var."

"Tabii ki." Isabel, Barbara'yı geri çekti ve Bay Waring gütmeye ipini Zephyr'in boynundaki bir kopçaya iliştip onu bloğun dışına çıkarırken ikisi de izledi.

Yanlarından geçer geçmez Barbara koluna yapıştı. "Aman Tanrım, çok yakışıklı," diye fısıldadı, onu umut dolu ve güvenli bir uzaklıktan takip ederek ağılın dışına çıktılar. "Dönüp onu orada dikilirken gördüğümde neredeyse bayılacaktım."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Isabel, Barbara'nın titreyişini görmezden gelerek aynı alçak ses tonuyla sordu. Barbara oldukça fazla titrerdi, genelde Phillip'in etrafındayken...

"Ne bildiğim ile neyi kastediyorsun?"

"Onun geçmişini Barbara. Atlardan başka."

Barbara ona göz attı. "Sen ciddi olarak bir at yetiştiriciyle ilgili hayaller kurmuyorsun, değil mi? Yani, evet, o bir Adonis ama aslında basit biri."

Aslında? Isabel derin bir nefes aldı. "Sadece kardeşlerim onun için deli oluyor," dedi dikkatlice "ve ben de neden onun böyle bir pırlanta olduğunu düşündüklerini bilmek isterdim."

Arkadaşı eğilerek iyice yaklaştı. "Tek bildiğim onun bir aristokrat ya da ona benzer birinin oğlu olduğu. Babası onu asla kabul etmedi, bu yüzden geri kalanımız da böyle davranmalıyız."

Himm. Bu bazı şeyleri açıklıyordu. Kesinlikle asilzade davranışlarına sahipti. Ve konuşması hiçbir anlamda zavallı bir seyyis yamağınunki gibi değildi. "Babasının kim olduğunu biliyor musun?"

Barbara kafasını salladı. "Eğer nasıl yakışıklı olduğunu bilseydim, dedikoduları daha yakından dinleyebilirdim." Tekrar kıkırdadı, biraz evvel Isabel'i onunla ilgili hayaller kurduğu için eleştirdiğini unutmuş görünüyordu—ayrıca o hayal kurmamıştı, Tanrı aşkına!

Isabel ilgisini Bay Waring'e çevirdi. Zephyr'i durma ve devam etme komutları dersine aldığından beri onlardan tamamen ilgisini çekmiş görünüyordu. Atlar hakkında eğitimsiz olmasına rağmen gördüğü kadarıyla, kısarak bu sabah ihtiyaç duyduğundan daha az teşvikle komutlara çok daha çabuk tepki veriyordu. Bu etkileyiciydi ama rahatlatıcı değildi.

Isabel, Bay Sullivan Waring'i de hemen hemen aynı şekilde tanımlayabilirdi. Evet, çok iyi ve yetenekli görünüyordu ama ona sırtını dönmek istemezdi. Tabii ki, onu öptüğü za-

man yüz yüzeydiler, ama dikkatli olmalıydı.

"Uşağın seni burada bulabileceğimi söyledi," araba yolu tarafından bir erkek sesi ağır ağır konuştu.

O yöne dönmeye başlarken olabilecek en garip şeyi fark etti: rahat, kendinden emin Bay Waring gütmeye ipini düşürdü. Tek bir kalp atışı kadar sürdü, sonra hiçbir şey olmamış gibi eğilip tekrar aldı. Her şey bir yana yüzü, yani yüzünün yarı yarıya arkaya dönük haldeyken seçebildiği kısmı beyazlamıştı. İçgüdüsel olarak iyi olduğundan emin olmak için ona doğru bir adım attı ama ikinci adımı atmadan önce bir el omzundan yakaladı.

"Beni yediden önce beklemediğini biliyorum, ama bir uğrama fırsatı çıkınca direnemedim." dedi Oliver, Tilden Lordu, ona döndüğünde gülümseyerek. Yeşil gözleri onunkilerle içtenlikle buluşurken, vikontun son modaya göre kesilip şekillendirilmiş açık kahverengi saç, gün ışında bronzaya yakın kıvılcımlar saçtı.

Yeşil gözleri ve açık kahverengi saç... Ve çıkık elmacık kemikleri ve soylu çenesi... Isabel'in kalp atışları durdu, sonra hiddetli bir trampet gibi gümbürdedi. Ah, hayır. Kendini neyin içine sokmuştu? "Oliver Sullivan," dedi yüksek sesle, ikinci kelimedede sesinin titremesine engel olamadı.

Oliver bir kaşını kaldırdı. "Oliver James Sullivan, eğer resmi oluyorsak," dedi sözcükleri yayarak. "Resmi mi oluyorumuz, Lady Isabel Jane Chalsey?"

Kıkırdamayı bastırdı. "Tanrım, hayır. Sadece beni şaşırttın."

"Tibby bana yeni kısırağını gösteriyordu." Barbara, görülmüş en kötü zamanlamayla araya girdi. "Enfes, değil mi?"

"Ah, Zephyr'e daha sonra aşkla bakabiliriz," Isabel, konuşmasını hızlandırdığını bilerek ve buna engel olamaya

arak karşılık verdi. "Şimdi ise, içeri gel ve bana gününü anlat, Oliver. Phillip bana baban ve senin Prinny ile kahvaltı ettiğini söyledi."

"Ettik, dün."

Nefes almaya güçlükle cesaret edip uzun adımlarla eve doğru yürürken onu kolundan çektiyordu. Oliver omzunun üzerinden arkasına bir göz attı. Tekrar baktı, sonra öyle aniden durdu ki neredeyse Isabel'i yere deviriyordu. Ellerini onun kolundan kurtararak, Zephyr'e ve eğiticisine doğru geri yürüdü.

"Gel, Oliver," dedi. "Aşçıdan fırına biraz kurabiye koymasını isteyeyim mi?"

Oliver tekrar durarak görünür şekilde silkindi. "Evet. Kesinlikle. Haydi, içeri gir. Burada seyis yamaklarının ve avludaki pisliğin ortasında olmak hoşuna gitmeyebilir."

Zephyr'in gütmeye ipi keskince şakladı. Kısarak aniden dörtlüye koştu ve onlara doğru geliyordu. Omurgasına bir korku saplanan Isabel'in soluğu kesildi. Oliver telaşla geri hareket etti ve geç kalmış olarak Isabel'i de kendisine çekti. Kaçtıkları yerin bir adım yakınında kısarak sıçrayarak durakladı. Bir saniye sonra, Bay Waring'in eli, koşum kayışlarından birini sarmıştı.

"Hayvanını kontrol etmeyi öğrenmen gerek, Waring," dedi Oliver ağır ağır. "Özür dile."

"Bu gerekli değil." Isabel ciğerlerini havayla doldurmaya zorlanarak durumu idare etmeye çalıştı. Bay Waring'e baktığında, bakışları kendisinin üzerindeydi.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim, leydim," dedi derin sesiyle. "İstemeyerek oldu."

Isabel, Oliver'ın kolunda duran parmakları kadar gergince dişlerini sıktı ve başıyla onayladı. "Haydi, içeri girelim."

Tamamen histerik bir hal almadan önce içeri girmek istiyordu. Sullivan Waring ile ilgili şimdi fark etmişti ki, saldıran at her nedense onunla iki adam arasındaki apaçık kızgınlığın tam ortasıydı. "Lütfen, haydi içeri girelim."

"Tabii ki, canım." Barbara onları takip ederken, Oliver koruyucu kolunu omuzlarına dolayarak onları eve doğru yönlendirdi.

Bay Sullivan Waring ile karşılaşmalarından sonraki kırk sekiz saat içinde, ikinci kez –ya da öpücüğün özel durumunu hesaba katarak üçüncü kez – Isabel sert bir şeyler içmek istedi. İçine hangi şeytan girmişti?

Sullivan evin içine girerek gözden kaybolan üçlüyü izledi. Oliver, Sullivan karşısında bir adım öndeydi. Sivri dilin peşinde, hazır cevap Isabel... "Lanet olsun," diye homurdandı. Zephyr yanında huzursuzca yön değiştirdi.

Yani Bram'ın ona söylemediği buydu, bu Tanrının belası, kötü kalpli yıldı. Yavaş yavaş, ahır avlusundaki koşuşturmanın ve kapının yanında fısıldayıp el kol hareketleri yapan hizmetçiler grubunun tekrar farkına vardı.

Sullivan, onlardan biri değildi. Omuzlarını dikleştirerek, Zephyr'i sımsıkı tutuşunu gevşetti ve ona cebinden bir avuç yulaf verdi. Onu avlunun ortasındaki pozisyonuna döndürürken, omzunun üzerinden geniş eve tekrar göz attı. Onlardan biri de değildi.

Eğer onlardan biri olsaydı, savaşı için uzaktayken şuursuzca ondan çalmaya asla cesaret edemezlerdi. En azından, şimdi annesinin tablolarından birinin neden Chalseylerde olduğunu

biliyordu. Kuşku yok ki sevgili Oliver'dan bir hediye idi bu.

Bütün bunlar ne zaman olmuştu? Onları fazlasıyla korkutmadan önceki ifadesinden yola çıkarak, Isabel, Sullivan'ın bir isim olarak önemini ve bunun nedenini anlamıştı. Zephyr'i etrafında yeni bir yürüyüşe başlatırken somurttu. Nasıl şaşırmış ve kızgın olursa olsun, Zephyr'i bu şekilde bir saldırıya göndermemiş olmalıydı. Tüm bu süre zarfında Zephyr'in gütmeye ipinin elinde olması bir şeyi değiştirmezdi. Lady Isabel'in korkusu apaçık ve gerçektir ve o bunu zaten biliyordu. Ama hayvan Oliver'ın iddia ettiği gibiydi, sinirlenmiş ve sonuçlarını düşünmeksizin tepki göstermişti.

Yani Oliver Sullivan, Tilden Vikontu, Lady Isabel Chalsey'in peşindeydi. Böyle olduğu halde, Lady Isabel üvey kardeşiyle sözde yakından benzerliğine karşın onu tanımamıştı. Bir aşığı olduğu halde, bu küçük oyununu onunla oynamaya karar vermişti. Böyle olduğu halde, Sullivan'ın kim olduğunu fark ettiği zaman; asilzadelerin ne yapacağını bilerek arkasına yaslanıp karşılıklı bir meydan okumaya izin vermek, hatta bunu cesaretlendirmek yerine, Oliver'ı eve götürmeye çalışmıştı.

Hımm. Yani Lady Isabel onu şaşırtmaya devam etmişti ki, bu hâlâ tehlikeli olduğu anlamına gelirdi. Ama eğer Isabel Chalsey'in hizmetindeyken onun tehlikeli olduğunu hatırlamak için herhangi bir ekstra teşviğe ihtiyaç duyarsa, Oliver'ın ortaya çıkışı bunun için yeterli bir nedendi. Bu küstah yalakaya karşı bir kavgaya girişme durumunda, sıyrılmak daha kolay olacaktı. Ve herhalde cazibeye karşı koymakta hiç bu kadar başarılı olmamıştı.

Kısrağın öğrendiği iki komuttaki güvenini ve gelişen rahatlığını duyumsayana kadar otuz dakika daha Zephyr'i çalıştırdı. Daha hızlı ilerleyebilirdi ama Zephyr'in, onu

yapabileceği kadar sakın ve istikrarlı ve nazik-yürüyüşlü olması gerekiyordu. Özellikle biraz önce yaptığı şeyden sonra...

Öğleden sonrası için işleri bittiğinde kısırağı yerine kendisi götürdü, o karnını doyururken tahıllarını ve samanını ölçüp ayırdı ve onu fırçaladı. O çalışırken, kısırağın kulakları çabukça ona doğru ve geri hareket etti. Bir an sonra turuncgillerin hafif keskin kokusunu duydu ve adını koyamadığı bir şey girdap gibi dönerek omurgasından aşağı doğru geçti.

"Hâlâ buradasın," dedi Isabel doğrudan konuşarak.

Fırçalamayı bırakmadı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Seninle konuşurken yüzüme bakmanı istiyorum."

Sullivan fırçayı kovanının içine bıraktı ve döndü. "Öyle olsun, leydim," diye cevap verdi, kollarını kavuşturarak. Bu öğleden sonra bamteline basılmış gibi hissetmesinin onun hatası olmadığını biliyordu.

"Bu daha iyi." Hoş, kahverengi gözlerini ona dikti. "Bu gece geç saate kadar dışarıda olacağım ve yarın geç kalkacağım. Sen bu nedenle sabah tam onda burada olacaksın."

"Geri gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu Sullivan, içtenlikle şaşırmıştı.

"Bir anlaşmamız var. Ve ben hâlâ seninle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum." Bakışlarını ondan Zephyr'e çevirdi, bir nefes aldı ve topuğunun üzerinde döndü.

"Seni korkuttuğum için gerçekten üzgünüm," dedi arkasından, bir yandan da neden özür dileme gereği duyduğunu merak ediyordu. Onu korkutmak muhtemelen en sevdiği şeydi. Başkasının -onun- memnuniyeti için kendinden ödün verecek değildi.

Yüzünü yavaşça tekrar ona döndü. "Evet. Bunu asla tekrar yapma. Bu adil değildi."

"Seni hedeflememiştim, Isabel," dedi sessizce. "Ve yapmayacağım. Demek istediğim, asla tekrar yapmayacağım."

Isabel açıkça onu inceleyerek başka bir nefes aldı. Onun yüzünde ne görmüştü, hiçbir fikri yoktu, ama yüz ifadeleri sonunda biraz rahatladı. "Sözlerini kabul edeceğim, Bay Waring. Şimdi, eğer izin verirsen, misafirlerim var."

Yine Oliver ve onların sözde ilişkisi hakkında hiçbir şey söylemedi. "Sabah görüşürüz öyleyse," dedi yapabildiği kadar soğukkanlı olarak.

"Saat onda."

"Tam onda."

Geniş ahır kapılarından çıkışını izledi. Gelip onunla konuşmak için Oliver'ı evde bırakmıştı. Sabah orada olacağından emin olmak için... Isabel Chalsey ondan hoşlanmıştı, bu ilgisi olan herkes için kötüydü. Daha da kötüsü, *Sullivan da ondan hoşlanmıştı.*

Bölüm 6

Barbara eve gidip Edlington suare için üzerini değiştirmek üzere ayrılmasına rağmen, Oliver Sullivan akşam yemeği için Chalsey Konutu'nda kaldı ve sonra partide hepsine refakat etmek için kendi at arabasını önerdi. Douglas üst kattaki oturma odası penceresinde dikilip onlara surat yaparken, beş yetişkin Oliver'ın binek arabasına doluştu. Isabel de bir kereliğine üç yaş daha genç olmayı ve böylece gitmekten kurtulmayı diledi.

Gitmemesinin nedeni dans etmekten ve müzikten zevk almaması değildi. Genellikle -aslında bu geceye kadar her zaman- bunu sezon mevsiminin en iyi tarafı olarak düşünürdü. Buna rağmen, gün içinde yaşananlardan sonra, daha çok sessizliğe ve bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Bu gece, vals yapmak ve gülümsemek bir zahmetli gibi görünüyordu.

Babasının akşam yemeği sırasında Zephyr'in eğitiminin durumu hakkındaki dikkatli sorgulamalarından anladığı kadarıyla, en azından açıkça Oliver ve Bay Waring'in üvey kardeş olduğunu ve hatta ilişkilerinin gergin olduğunu bili-

yordu. Sullivan Waring'in adı geçtiği zaman, sadece en son bahislerin resmi olarak White's Club'ta listeye girmesiyle ilgili konuşmasından heyecanlanmasına bakılırsa, Douglas şaşkına dönmüş görünüyordu. Nitekim Phillip tartışma konusunu hızlıca değiştirdi, yani o da gerçeği biliyordu.

Tanrı hepsini kahretsin, ona neden kimse söylememişti? Bu, yaptığı şeyi değiştirmiş olur muydu bilmiyordu ama bu bilgi kesinlikle, günün şoklarının en azından birinden onu korumuş olurdu. Ve şimdi, zihninde patlamayı sürdüren yeni soruların hiçbirini sormazdı çünkü Oliver onlarlaydı ve sorarsa büyük ihtimalle kalpten giderdi.

Yine de, ailesine verdiği tabloyu çalan suçlunun kendi üvey kardeşinden başkası olmadığından bahsetseydi, bunun karşısında ne söyleyeceğini merak ediyordu ve Phillip'in arasında kaldığı yerden ona bir göz attı. Eve gitmek üzere ahır avlusundan ayrıldıklarından beri, o tarafa bir kez göz bile atmamıştı. Hiçbir biçimde bir belirti göstermemişti. Aslında, üvey kardeşinin hemen dışarıda olduğuna dair hiçbir fikri yok gibiydi. Ya da bir üvey kardeşi olduğuna dair...

"Sezondan sonra gelip Burling'te bizimle kalmalısın," diyordu ağabeyi, Oliver ile konuşmak için onun önünden eğilerek. "Bir tilki avından sonra yeni av atıma binmek için sabırsızlanıyorum."

Lady Darshear iç çekti. "Phillip, hayvanlar hakkında... hanımlar hakkında olduğundan daha fazla konuşuyorsun. Eğer çok yakında birileriyle flörte başlamazsan, sana evde kalacağını bildirmek zorunda kalacağım." Oliver'a çileden çıkmış bir sırıtış gönderdi. "Görünen o ki, Bay Waring çok iyi atlar yetiştiriyor."

"Öyle duydum," dedi Oliver, çenesindeki kaslar gerilmişti.

Alt yazık. "Barbara bugün söylüyordu," Isabel telaşla araya sokuşturdu, "Lord Aysling, Lady Harriet Reed'e bu gece evlenme teklif edecekmiş."

"Bu gece?" annesi oturduğu yerde ileri kayarak tekrarladı. "Edlington suarede? Harry, oturmak için annesine yakın bir yer bulmalıyız."

"Evet, canım." Lord Darshear onun elini okşadı, sonra dikkatini Oliver'a çevirdi. "Sizin eviniz soyulmadı, değil mi?"

Oliver'ın yüz ifadesi durgunlaştı. "Hayır. Neden sordunuz?"

"Bizimki soyuldu. Sadece iki gece önce. Tibby, alçağı şaşırttı ve onu korkutup kaçırdı."

"Ama adam o sırada iki tabloyu, bir porselen kumruyu ve çok hoş bir kristal kaseyi ele geçirmişti bile," Isabel'in annesi devam etti. "Ve tablolardan biri sezonun başında senin bize verdiğin Francesca Perris idi, üzgünüm."

Isabel, aşırı derecede belli etmemeye çalışarak yapabildiği kadar yakından Oliver'ı izledi. Ve neredeyse hemen bir şeyler daha fark etti. Haberi duyduğunda, tabloları onlardan kimin çaldığını hemen anlamıştı. Nasıl ve niçin, emin değildi ama onun Sullivan Waring olduğunu biliyordu. Bunun anlamı şuydu, o Mayfair Yağmacısının kimliğini biliyordu ve bu konuda hiçbir şey yapmamıştı.

Bay Waring'e karşı açık hoşnutsuzluğuna bakarak, niçin elindeki bilgiyle yetkililere gitmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tabii ki, aynı bilgi onda da vardı ve bu konuda hiçbir şey yapmamıştı ama bu farklıydı. Isabel, onun dürtülerini keşfetmek istiyordu. Ve evet, ilgili herkes için bunun bir oyundan daha fazlası haline geldiği duygusunun gelişmesine rağmen, Bay Waring'in emrine amade olmasından hoş-

lanıyordu. O noktaya geldiği zaman –eğer gelirse– onu istediğinde ihbar edebilirdi. Onlar birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bu da ortaya çıkarması gereken bir başka sırdı, görünüşe göre. Sırlar, Sullivan Waring’i her yandan kuşatmış gibi görünüyordu.

Edlington’da balo salonuna girer girmez kalabalık tarafından etrafları sarıldı ve Isabel’in nefes almak için bir boşluk bulması yirmi dakika sürdü. Birkaç arkadaşının herkesin bildiği yaklaşan sürpriz evlenme teklifi hakkında tahminlerde bulunmasını yarım kulakla dinlerken, gizlice Lord Minster’i gözetledi. Kont, bildik asilzade grubuyla dikiliyordu, taranmamış gri saç kafasının üzerinde kelimenin tam anlamıyla bir kirpinin okları gibi dikiliydi.

Isabel, Lady Reed’i kızının yaklaşan nişanı için tebrik ediyormuş gibi davranmakla meşgul olan annesini görmek için bir göz atarak, arkadaşlarının arasından sıvıştı ve Konta yaklaştı.

Savaş bütçesi ile ilgili konuşma bir an için durulduğu zaman, “Lordum?” dedi sessizce. “Lord Minster?”

“Hı?” Gri gözleri onunkileri bulana kadar bir an için bakınarak döndü. “Sizi tanıyorum, değil mi? Lady Isabel Chalsey.”

Isabel dizlerini kırarak reverans yaptı. “Evet, lordum. Size bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii ki.” Arkadaşlarına baktı. “Affedersiniz, beyler. Sizden daha çekici biri benimle iki çift laf etmek istiyor.”

Geri kalanlar kıkırdayınca, Lord Minster birkaç adım ileride duran sandalyelere doğru önden gitmesi için Isabel’e işaret etti. “Teşekkür ederim,” dedi Isabel oturarak. “Biliyorum, bu herhangi bir çeşit konuşma için elverişli bir zaman değil.”

“Bütün toplantılarında tekrar ve tekrar benzer konuşma-

ları yapmamızın sebebi bu. Bir süre sonra herkes kendi tarafına düşeni anlıyor, kendisi dışında herhangi birini duyamayacak kadar çok gürültü olduğu zamanlarda bile. Sizin için ne yapabilirim, leydim?”

Isabel zihinsel olarak kendini hazırladı. Eğer başka hiç kimse ona cevapları vermek istemiyorsa, onları kendisi için bulurdu. “Şehirdeki eviniz birkaç hafta önce soyuldu, değil mi?”

İfadeleri karamsarlaştı. “Öyle. Ve bana isimlerini veren herhangi birine elli pound verirdim, bu lanet olası...” Yüzü kızararak boğazını temizledi. “Affınızı dilerim, Lady Isabel. Eski karım her zaman çok fazla hıncım olduğunu söylerdi. Ben de Chalsey Konutu’nun soyulduğunu duydum.”

Başıyla onayladı. “Evet. Ve merak ediyordum, sizden ne alındığını söyler misiniz?”

“Bu gibi hoş olmayan şeyler için kafa yormak sizin gibi sevimli bir genç bayan için uygun değil.”

Lanet. “Babam namına soruyorum,” diye o anda uydurdu.

“Ah. Sabah ona bir liste göndereceğim öyleyse.”

Isabel, kendini gülümsemeye zorlayarak, üstünkörü bir reverans için eğildi. “Teşekkür ederim, lordum. Babama iletteceğim.”

Geri dönerken, kalabalığın arasından elinde iki bardak Madeira şarabıyla Oliver belirdi. “İşte buradasın,” dedi bir gülümsemeye. “Minster dans programında bir yer için dil dökmüyordu, değil mi?”

“Hayır. Sadece laflıyorduk... Bunun yanı sıra, sayende dans programım dolu.” Aslında, Oliver en iyi üç dansı kendisi için almıştı.

Gülüştü derinleştirdi. “İyi.”

"Şey, bu çok yazık," başka bir derin ses arkasından ağır ağır konuştu. "Bu bana beklentilerimi yükseltmeyi öğretecek sanırım."

Etrafına baktı. "Lord Bramwell. Eğer partnerlerimden biri ayak parmağını kırarsa, ilk yedek siz olacaksınız."

Bramwell başını eğerek zarif bir reverans yaptı. "O zaman beni gönlü kazanılmış kabul edin." Bakışını Oliver'a kaydırdı. "Ah, Tilden. Sizi görmek daha önce Britanya Müzesi'nde gördüğüm bir şeylerin anısını canlandırıyor."

Oliver duruşu gergin, bir kaşını kaldırdı. "Ve bu şeyler ne olabilir?"

"Yeni bir firavun mummyası gösterdiler," dedi Lord Bramwell rahatça, gülümsüyordu. "Lahitteki yüz Adonis kadar yakışıklıydı."

"Şey, teşekkür—"

"Ve içinde, özensizce sarılmış pamuk bandajlar, küflü ve çürümüş bedeni kaplıyordu. Cesedin içindeki her şey tamamen boşaltılmış ve bazı eski sap samanla doldurulmuştu."

Oliver ileri doğru sert bir adım attı. "Affedersiniz," diye gürledi.

Lord Bramwell Lowry Johns kıpırdamadı. Bunun yerine gülüşü derinleştirdi ama gülümsemesi siyah gözlerine yansımardı. "Üzgünüm, insanların hakkınızda böyle haylaz şeyler söylemeleri için cesaretlerini kırmakta beceriksizsiniz. Gerçekten karakteriniz üzerinde çalışmanız gerekiyor." Isabel'e göz kırptı. "Unutmayın, herhangi bir kırık kemik durumunda ben yerine geçeceğim." Bunu söyleyip kalabalığın içinde dolaşmaya koyuldu.

Isabel'in ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Açıkçası, değişimi duymamış gibi yapamadı. Şaşırtıcı olan Lord Tilden ve Lord Bramwell Johns arasındaki düşmanlığı

daha önce hiç fark etmemiş olmasıydı. Bu konuda düşününce, anımsayabildiği şeyi asla sohbet etmemişlerdi. Sullivan Waring yüzünden miydi?

Öyle olması gerekirdi. Waring ve Bramwell'i at müzayedelerinde birlikte görmüştü ve Barbara iki adamın Peninsula'da beraber hizmet verdiğini söylemişti. Onlar arkadaştı. Ve o, asla hiçbir şey fark etmediği kendi küçük dünyasında öyle mutlulukla yuvarlanıp gidiyordu. Sullivan Waring onu öpmekten daha fazlasını yapmış gibi görünmeye başlamıştı. Isabel odaların sınırlarına ve fısıldanan her konuşmaya kulak kabartmıştı. Şimdi her yer sorularla doluydu ve hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değildi. Onun için bile.

"Buna tanık olduğun için üzgünüm," dedi Oliver aniden, Isabel'in elini almış koluna takıyordu. "Bramwell Johns, ailesinin zarafet ve ayrıcalığının, espri anlayışı ve arkadaş seçimindeki daha da kötü zevklerinin kötü bir örneğidir. Levonzy Dükü ve onun nadiren konuştuğunu duydum."

Bu elbette iyi saklanan bir sır değildi. "Herkes kendi istediğini düşünme hakkına sahip," dedi dikkatlice. "Bu, o fikirlerin başka biriyle paylaşılmadığı anlamına gelmez."

Isabel'in elini tekrar kaldırdı ve parmaklarını öptü. "İyi söyledin, canım. Şimdi bu hoşnutsuzlukları arkamızda bırakalım ve dans edelim, olur mu?"

"Elbette."

Hâlâ aklında bir dolu soru vardı. Oldukça garip bir şekilde, buna rağmen, ona haftalardır kur yapan adam yerine Bay Waring'e sorma fikriyle daha rahat etti. Niçin böyle olduğuna gelince, şey, bu da hâlâ başka bir soruydu.

Bram en sonunda Jezebel'in ana salonundan taşan gürültü ve kokulu kalabalığı yarararak yol açıp geldiği zaman, Sullivan ikinci bira kupasındaydı. Genelde berbat müşterileri olan bu yerden hoşlanırdı. Bu gece, hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

"Notunu aldım," dedi Bram ve barmene kendisi için bir bardak getirmesini işaret etti.

Sullivan sessizce cebinden bir revolver çıkardı ve masanın üstünde aralarında duracak şekilde koydu. "İçkinin tadını çıkar," dedi, kendisi de bir yudum alarak, "çünkü bu sonuncu olacak. Sadece seni göğsünden mi yoksa başından mı vuracağıma karar vermeye çalışıyorum."

"Göğüs, rica ederim," dedi Bram sakince. "Yakışıklı bir ceset bırakmak isterim."

"Bana Lady Isabel'in peşinden koştuğunu hangi lanet olası sebeple söylemedin, şeyin..." Adını söylemeye bile isteksizce durakladı. Kasıtlı olarak uğursuzluk dilemek gibiydi. "Oliver Sullivan'ın?" sonunda güçlkle söyledi.

"İlk olarak, haftalardır Sullivan'lardan biriyle yüz yüze gelmek için can atıyordun. Sen bütün arkadaşlarını soyarken onlar kovuklarında korkudan sinmekten memnun görünmeye başladıklarından beri..."

"Dilimi tutmam gereken bir yerde, bir yüzleşme istemedim!" Sullivan patladı, içkisini masaya öyle hızlı vurdu ki revolverin üzerine sıçradı. Muhteşem. Barut muhtemelen ıslandı. "Onun karşısında değil—"

"Düşlediğin bir genç kızın mı?" Bram sözünü kesti.

"Onu düşlemiyorum. O, bana şantaj yapıyor. Bu da onun karşısında rahat konuşmamı engelleyen başka bir sebep." Arkadaşına dik bir bakış fırlattı. "Ve onu düşlesem de bunun lanet olası ne önemi var ki zaten? O bir markinin kızı."

"Ve sen de bir markinin oğlusun."

Sullivan öfkeyle burnundan soludu. "Bunun bir anlamı olduğuna inanıyormuş gibi yapma."

"Seni kabul etseydi, olabilirdi."

"Dediğin şey olmayacak. Bu konuşmayı daha önce yapmıştık." Bramwell'i bir parmağıyla dürttü. "Ve sen bana söylemiş olmalıydın, seni hain."

"Evet, haklısın. Sana Tilden'i söylemiş olmalıydım. Affedersin." Bram dirseklerini masaya dayadı. "Buna rağmen seni keyiflendirecek birkaç yeni haberim var, Sully."

Sullivan hemen dikkat kesildi. Bu ses tonunu tanırdı. "Tablolarımdan birini buldun."

"Öyle. Ve nerede olduğunu asla tahmin edemezsin."

Sullivan, ona kuşkuyla baktı. "Biliyorsun, bu revolverin ateşleyip ateşlemeyeceğine dair sadece iki eşit olasılık verebilirim. Denesek mi?"

"Pekâlâ. Tamam, bilgimi açığa vurmam için beni korkutmuşsun gibi yapalım. Ama konuşmamı bitirene kadar araya girmeyeceğine söz vermek zorundasın."

"Tabloyu nerede olduğunu dair mi konuşacaksın?" Sullivan şüpheyle sordu.

"Evet."

"O zaman sana söz veriyorum. Araya girmek yok."

Bram başıyla zarifçe onayladı. "Biliyorsun, bu öğleden sonra Dük Hazretleri ile resmi bir görüşme için çağırılmıştım. Onun ofisinde oturuyordum ve o beni bir işe yaramaz olduğumu söyledi ve genel olarak ailenin parasından ve onunkinden de mahrum bırakılmanın eşiğinde olduğum konusunda beni uyardı. O sırada onun arkasındaki duvara dalıp gittim. Ve orada, ahbap, genç bir delikanlının akarsuda balık tuttuğu büyük bir Francesca W. Perris Tablosu vardı. Sana çarpıcı bir

benzerliği olması can sıkıcı bir delikanlının tablosuydu."

Sullivan bir an için gözlerini kapattı. "Adı Genç Bir Balıkçının Şan ve Şeref Hayali," dedi. "Onu ben sekiz yaşındayken resmetmiştim."

"İlginç, sence de değil mi, senin baban benim babama bir hediye verdi."

"Vermemesi gereken bir şeyi." Birkaç şiddetli kalp atışı boyunca gözünü arkadaşına dikti. Sadakate karşı intikam. Bu iş gittikçe çok karmaşık hale geliyordu. "Bu senin ailen, Bram. Babanın evine senin iznin olmadan zorla giremem."

"Elbette, gir. Ve hazır oradayken aptal Birmanyalı verimlilik heykelini hallet. O da onun ofisinde."

Sullivan sırttı, içi rahatlamıştı. "Başka?"

"Zamanında beni korkutmak için kullandığı gümüş saplı düello silahları hâlâ bilardo odasında, kesinlikle bunu kaçırmazdım. Eskiden orada geniş ahşap kakmalı bir puro kutusu da vardı. Bunları benimle paylaşmak zorundasın, gerçi."

"Yalnızca bu kadarını taşıyabilirim." Arkasına yaslandı, birasını bitirdi. "Oliver ile karşılaşmak için iyi bir fırsatım olduğunu bana neden söylemedin?" diye daha sessizce sordu. "Gerçek, Bram."

"Lady Isabel'e verdiğin hizmetlere hâlâ devam ediyormusun?" Bramwell karşılık verdi.

"Aşağılık bir şeymiş gibi söyledin. Evet, yine onun için Zephyr'i eğitiyor olacağım. Kalmamı istedi."

"İstedi mi, şimdi?"

"Konuyu değiştirmeyi bırak. Neden, Bram?"

Lord Bramwell Johns derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse...? Çünkü beni rahatsız ediyorsun."

Sullivan, söylemek üzere olduğu şeyi durdurdu. Yüz ifa-

desini dengeli tutmaya odaklanmak yerine, bu kısa açıklamanın ne kadar incittiğini Bramwell'in görmesine izin vermemeyi amaçladı. Çok arkadaşı yoktu ve Bram'i aralarında en yakını sayardı. Peninsula'dan döndüğünden beri, Bram ve Phin Bromley'in ailesi, soylular sınıfının hoş görebildiği neredeyse tek üyeleriydiler. Eğer—

"Ne kadar değerli olduğun hakkında herhangi bir fikrin var mı?" Bram düşüncelerini böldü.

Devamında duymayı beklemiş olduğu şey bu değildi. "Anlamadım?"

"Waring Ahırları. İnsanlar senin atlarından birine sahip olmakla övünüyorlar, Sullivan. Bir müzayede sırasında senin av atlarından biri için kavgaya tutuşan adamlar gördüm."

"Onlar sarhoştur," Sullivan karşılık verdi, Bram'in rahatsızlığının düşündüğünden farklı bir nedenden kaynaklandığını fark etmeye başlıyordu.

"Hiç ilgisi yok," dedi Bram hafife alarak. "Sadece insanlara satmadan önce onların soylarını incelemeyi bıraksaydın, hiç kimse başka bir yetiştirici aramaya asla gerek duymazdı."

Sullivan kaşlarını çatı. "İnsanları soylarına göre yargılamam..."

"Sullivanlarla yakın bir arkadaşlığı olduğu bilinen hiç kimseye satmayacaksın. Ve beni aksine ikna etmeye çalışma, çünkü sana inanmayacağım. Bu yüzden sana Isabel Chalsey ve Oliver Sullivan hakkında bir şey söylemedim. Ve sen aileye iki at sattın ve bundan memnundun."

"Beni evinin içinde gördü, seni kıt-zekalı. Bu yüzden onlara iki at sattım."

"Söylemeye çalıştığım şeyde bu, seni avanak. Sen onların Oliver ile bağlantısını bilmiyordun ve ben de onun ortaya

çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum. Bu sırada, sen işlerini genişlettin ve Waring Ahırları'ndan iyi bir hayvan satın aldığını dinleyebilecek herkese anlatan, tatmin olmuş başka bir at müşterin oldu."

"Yani kendi yararım için yalan söyledin."

"Senin yararın için bunu *atladım*. Herkes senin soyunu umursamıyor, dostum. Yeteneklerin onlar için önemli olan."

Sullivan revolveri cebine geri koydu ve ayağa kalktı. "Biliyorum, insanlarla oyunlar oynamaktan hoşlanıyorsun Bram ama onları benimle oynama. Şu andan itibaren bütün gerçeği bekliyorum. Gerçeğin yüzeysel olanını değil."

Bununla birlikte yönünü kalabalığa doğru çevirdi ve dışarı, nemli ve karanlık sokaklara çıktı. Yani atlarını sattığı kişileri ayıkladı ve seçti. Bu onun işiydi. Ve bu karışıklık sadece mecbur olduğu şeyler için gerçekleşmişti. Eğer Dunston ve Tilden ilk olarak onun yasal hakkını çalmasaydı, onu geri almak için Chalsey Konutu'na girmek zorunda kalmayacaktı ve Isabel Chalsey'i, öpmek şöyle dursun, asla görmeyecekti. Eninde sonunda, her şey George Sullivan'a, yani Dunston Markisine dayanıyordu. Hep oluyordu. Muhtemelen hep olacaktı.

Bölüm 7

Isabel, sabah saat ondan epey önce uyandı. Akşamdan kalma haldeydi. Kahvaltı için aşağı inmeden önce hizmetçisinin yardımıyla bir yürüyüş elbisesi giyme işini halletti. Üç fincan sıcak, demli çaydan sonra, gözleri birkaç saniyede ağırlıktan kurtulup nihayet açık kaldılar.

Ortalıkta kimseler yoktu. Edlington'dan eve döndüklerinde saatin üçü geçiyor olduğunu düşünerek, birkaç saat için kimseyi görmeyi de beklemiyordu. Ailesi, Sullivan Waring sabah dersi için gelene ve tekrar gidene kadar uyusa hoş olurdu ama şansının olacağından kuşkuluydu.

Muhtemelen Lord Minster da hâlâ uykudaydı ama göndermeye söz verdiği notu kaçırma riskini göze alamazdı. Babası onu görürse, neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacaktı ve sonra iki hırsızlıkta bazı ortak noktalar aradığını ona açıklamak zorunda kalacaktı. Sonra belaya bulaşmasını önlemek için onu muhtemelen Burling'teki eve gönderirdi. Babasının hiç bilmediği şey, bunun için çok geç olduğuydu.

İkinci dilimi yemeye yeni başlamış olmasına rağmen dördüncü kızarmış ekmek dilimine tereyağı sürerken, ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Eğer büyüyen bilmeceyi çözmek

istiyorsa, yaklaşması gereken kişi Sullivan Waring'ti. Isabel iç çekti. Yapbozları severdi ama bu Waring işinin ve onu çevreleyen soruların genelde uğraştıklarından çok daha büyük çıkarları vardı ve benzer nedenlerden dolayı Sabel de Sullivan'ı ilgilendiriyordu.

Ön kapının tokmağı hafifçe açıldı ve kâhya kahvaltı odasından ayrıldı. Bir süre sonra, bir kez daha odanın girişindeki yerini alarak tekrar göründü.

"Kim bizi bu kadar erken saatte arıyor?" diye sordu, en iyi masum merak numarasını yaparak.

"Lord Minster, Lord Darshear için bir mektup gönderdi, leydim," Alders cevapladı.

"Ah, bunu bekliyordu." Neredeyse tabağını eteğine kapaklayarak ayağa kalktı. "Onu yukarı götüreceğim."

"Oda hizmetçisi hâlâ yatakta olduğunu söylüyor, leydim."

"O zaman onu uyandırma sorumluluğunu alacağım." Kâhya hâlâ kıpırdamayınca, bir kaşını kaldırdı. "Lütfen benim için gidip mektubu al, Alders."

Kâhyanın sıska yanağında bir kas seğirdi ve başıyla onayladı. Tekrar kahvaltı odasından ayrıldı, birkaç dakika sonra elinde gümüş bir tepsile ve parlak yüzeyin üzerinde tek bir mektupla döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Isabel tekdüze bir sesle ve katlanmış kâğıdı kaldırıp cebine koydu. Çünkü aksi takdirde balmumu mühürü söküp açma ve hemen okuma isteğine kapılacaktı. "Ve kahvaltımı kaldırabilirsin. Yatak odamda olacağım, yani bunu babama teslim ettikten sonra."

Alders başıyla onayladı. "Pekâlâ, leydim."

Isabel, elini kürklü cebinin üzerinde tutarak yukarı çıktı. Alt katta ayak seslerini dinleyen biri olması ihtimaline karşı ebeveynlerinin bitişik yatak odalarının önünde biraz durdu.

Yirmiye kadar saydıktan sonra kendi odasına doğru devam etti ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

"Şimdi neyin peşinde olduğunu görelim," diye mırıldanarak pencereye yürüdü ve mühürü kırmak üzere mektubu cebinden çıkardı. Tedirginden çok meraklı hissetmesine rağmen kâğıdın katlarını açarken elleri biraz titredi. Sonuç olarak Sullivan Waring'in bir hırsız olduğunu zaten biliyordu. Mayfair Yağmacısı, o kadar. Onun bilmek istediği Lord Minster'den ne çaldığı ve bunu neden yaptığıydı.

Okumak için derin pencere eşiğine oturdu. Vikontun mektubu kısıydı. Sadece, babasının isteğiyle güzel Lady Isabel tarafından rica edildiği gibi, birkaç hafta önce evinden alınan eşyaları aşağıda listelediğini belirtmişti. Bir çift gümüş şamdan, küçük bir yeşim taşı heykel, bir Francesca W. Perris tablo, Hobby'den yeni botları ve düz bir altın yüzük.

Bir başka resim ve aynı sanatçının... Mayfair'de her zaman soygunlar vardı. Ama iki tablonun bir amaçtan çok bir tesadüf olduğunu düşünse bile, Sullivan'ın tabloyu geri koymayı reddettiği sıradaki ses tonunu da hatırlıyordu. Onu öpmeden hemen önce...

Mektubu kenara bırakarak elbise dolabına gitti ve en çirkin elbisesinin, büyük halasını hoşnut etmek için bir kere giydiği ve sonra rafın arkasındaki ilgisizliğe terk ettiği kahverengi bir paçavraydı bu, yakasının içinde sakladığı ipek çantayı karıştırdı. Kapalı kapısına göz atarak, çantadan siyah bir yarım maske çekti ve ona baktı. Neden bu tablolar? Onları çalmak için herhangi bir sebep?

Parmaklarını maskenin kenarları boyunca gezdirdi, sonra çirkin elbisenin yanındaki saklanma yerine tıktırıp gizlemek için Lord Minster'in mektubunu tekrar aldı. Evet, yapbozlar olağanüstü şeylerdi. Çünkü cevapları bulmayı severdi. Ve bu özel sırta cevapları verecek kişi, saat onda Chalsey Konutu'nda olacaktı. Tam onda.

Kendisini ve sözde işini tartışmak konusunda her ne kadar gönülsüz olabilecekse de, ona bu konuda seçenek sunmayı amaçlıyordu. Onu tutmasına sebep olan düşüncelerin dağılmakta olduğunu bilmek zorunda değildi. Aslında, bilmezse -kendisi için, açıkça- daha iyi olurdu.

Saat ondan altı dakika önce tekrar alt kata indi. Şimdi Douglas ve anneleri kahvaltı odasındaydı ama Phillip ve babası görünüşe göre hâlâ uykudaydı. İyi. Bu sabah ahır avlusu civarında dikilen daha az işe yaramaz izleyici olması daha iyiydi.

Annesine ve kardeşine hızlı bir selam verdikten sonra evin arkasına geçti. Dev siyah atının üzerindeki Bay Waring ile aynı anda avluya vardı. Bu canavarın küçük hayvanları yemesi Isabel'i kesinlikle şaşırtmazdı. Tanrı aşkına. Ama yine de bu ikisinden hangisinin daha tehlikeli olduğuna dair bahse girmeye tereddüt ederdi—at mı yoksa binicisi mi?

...

Sullivan, Chalsey Konutu'na vardığında, Lady Isabel'in evden çıkışını izledi. Achilles'in üzerinde onu görünce, ellerini arkasına koyarak sevimli, savunmasız görünüşüyle kısa süre duraklamıştı. Bu görüntü sivri diliyle tezat oluşturuyordu. Hemen attan indi ve Achilles'in dizginlerini bir seyis yamağına verdi. Şimdi bir kahramana benzemekten olabildiğince uzaktı. Açıkça yanlış anlaşılacak bir kadını geçerli bir sebebi olmadan korkutan biri olarak dikiliyordu.

Bu, halihazırda ona şantaj yapan bir kadındı, görünüşe göre. Ceketini çıkardı ve Achilles'in eyerine doğru fırlattı, sonra ona yaklaşırken kollarını sıvadı. "Tam onda," dedi deri eldivenlerini giyerken, böylece onun elini sıkmak, tenine dokunmak gibi saçma bir dürtü tarafından ayartılmamış olacaktı.

"İyi çalışan saatine tebrikler," diye cevapladı.

Tam bir hakaret değildi ama bir iltifat da değildi. Bu yüzden Achilles'in yirmi dakikadır sokakları aşağı ve yukarı koşturup durduğundan bahsetmedi. "Hemen başlayacağım, olur mu?"

"Eğer yapmazsan, dakiklığının bir anlamı kalmaz, sence de öyle değil mi?"

"Emirleri veren sizsiniz, leydim." Sullivan, Zephyr'i ve hazır halde onu bekleyen eğitim kemendini alacağı Phipps'i bulmak için ahırlara doğru yürüdü. "Ben sadece işimi yapıyorum."

"Peki neden buradasın, Bay Waring?"

Bir kaşını kaldırdı. Yani, onun hakkında bazı şeyler ortaya çıkarmıştı ve bunun geri kalanını öğrenmek için doğru zaman olduğuna karar vermişti. "Bir at eğittiğime inanıyorum."

"Kastettiğim bu değil," arkasından takip ederek karşılık verdi. "Ve sorulacak birkaç sorum daha var, aslında."

"O zaman sor. Her daim sizin emrinizde."

"Bunu aklından çıkarmaman en iyisi, Bay Waring."

"Teşekkürler, Phipps," dedi baş seyise ve gütmeye ipini aldı. "Dün biraz ürkek görünüyordu. Ben olsam bugün biraz daha fazla alan verirdim."

"Tabii ki, Bay Waring."

Phipps adamlarını geri çekip kendisi de uzaklaşır uzaklaşmaz Lady Isabel boğazını temizledi. "Benim çalışanlarıma emir verme."

"Vermiyorum. Bir ricada bulundum." Ona döndü. "Sen beni sorgulamaya başlamadan önce sana bir sorum var."

Gün ışığında neredeyse kehribar rengine dönmüş, kahverengi güzel gözlerini gösterecek şekilde çenesini kaldırdı. Sullivan aniden, onun ucu yukarı kıvrık dudaklarını öpmek

istedi. Sonra silkindi. *Aptal*. Lanet olası sorunu sor? "Zephyr yalnızca beni dizinin dibinden ayırmamak için bahanen mi, yoksa ona binmeyi gerçekten amaçlıyor musun?"

Çenesindeki kasın atış şekline bakılırsa, bu soruyu beklememişti. İyi. Şaşırtıcı bir atağın faydalarını çok önce öğrenmişti. O cevabını düşünürken, yanında sabırla dikilen Zephyr ile birlikte bekledi.

"Tabii ki ona binmeyi düşünüyorum," diye belirtti sonunda. "Saçmalama."

"Öyleyse buraya gel."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bu da Sullivan'ın dikkatini göğüslerine çekti. Tam olarak doğru ölçüde görünüyordular; Bram'in ünlü sözüne göre, bir avuçtan daha büyük olanı işe yaramazdı. "Emirleri ben veririm," diye bildirdi. "Sen değil."

"Öyleyse lütfen buraya gelin leydim." Sullivan, inatçı yaratıklarla karşı karşıyayken sabırlı olmayı öğrenmenin iyi bir şey olduğunu yansıtarak, sözlerini yeniden düzenledi. Göründüğü kadarıyla Isabel onunla ilgili şeyleri ortaya çıkarmak istiyordu. Onun da Isabel'in neyi hedeflediğini bulmaya gereksinim duyduğunu fark edip etmediğini merak etti.

"Hayır."

"Eğer seni bu zamana kadar incitmediysem, Tibby, açıkça emin olabilirsin ki bunu şimdi de yapmayacağım. Sadece elini uzat."

"Hayır. Ve seninle olduğun yerlerde benim adım Lady Isabel. Ya da leydim."

Karşı çıkmanın sadece geciktirici bir taktik olduğuna karar verip, ona ve Zephyr'e bakarak bu sözü yok saydı. Kısırak iyi bir hayvandı ama hiçbir at korkak bir biniciyle uyumlu olamazdı. Bu, ikisi için de hoş değildi. Isabel'i korkutan şeyin tam olarak ne olduğunu bilmenin yardımı olurdu diye dü-

şündü, ama öncelikler önde gelirdi. Eğer öne doğru tek bir adım atmazsa, atı geri götürür ve her ikisi de merakını tatmin edene kadar kendisine şantaj yapmak için başka bir yol bulmasına izin verirdi.

Elini sıkıca tuttuğu gütme ipinden kısırağın çene hizasındaki koşum kayışına geçirerek, sabit bir duruş aldı. Sonra sağ elini kısırağın omzuna dümdüz yerleştirdi. "Arkamda dur ve elini omzuma koy," dedi.

"Bu anlamsız."

"Sağ elin sağ omzumun üzerine, rica ederim."

Sinirle iç çekti -ya da amacı buymuş gibi görünüyordu, her neyse- sonra doğrudan arkasına geçti. Eteği bacaklarının arkasında hışırdadı ve sonra iş gömleğinin kaba pamuğundan gelen sıcaklığı omzunda hissetti.

"Mutlu musun?"

"Öyle oluyorum," diye cevapladı. Bedenindeki tüm sinirler, bu tek sıcaklık noktasına uyum sağlamış görünüyordu. Nefesi bile tekledi. "Şimdi dirseğime geç."

"Bay Waring, bu—"

"Lütfen."

Lady Isabel, avucunu dirseğine doğru kaydırды, yumuşak dokunuşu bir okşama gibiydi. Başından aşağı iç titreten bir bükülüş... *Yüce Tanrım*.

"Başka bir şey?" diye sordu, omzundaki nefesi onu ürpertti. "Belki bir düğme dikmemi ya da botlarını cilalamamı istersin."

Sullivan huzursuzluğunu saklamak için hafifçe kıpırdandı, aynı onun kendi huzursuzluğunu saklamak için hızlı hızlı konuşması gibi. Isabel ona adıyla hitap etmesine izin vermezdi ve Sullivan da onu unvanıyla çağırmaya devam etmek istemiyordu. "Şimdi bileğim."

Kollarını dirseğine kadar yarı yarıya sıvadığı için buna razı olacağından emin değildi. Ama Isabel daha az düzenli bir nefesle biraz sağa geçti ve elini çıplak kolundan eldivenin güvenliğine kaydırды. Sullivan, onun bu ana dek kasıtlı olarak umut verdiğini ve istediğini yapmayacağını düşünmeye başlamıştı ama o da açıkça gerginleştiği için yorum yapmadan olurluna bıraktı.

Buna rağmen, arkasında dikilmesi daha iyiydi çünkü aksi takdirde büyük olasılıkla saçındaki narenciye esansını koklamak gibi aptalca bir şeyler yapmak isterdi. Onun ulaşabileceği uzaklık kendisininkinden daha kısa olduğu için, kolunu biraz eğdi. Bu şekilde bile birbirlerine çok yakındılar. Eğer atla ilgili nihai amaç olmasaydı ve avlunun ortasında durmasalardı, bu pozisyonda yan yana gelmeleri asla mümkün değildi.

"Elini benimkinin üzerine koy," diye onu yönlendirdi.

"Beni aldatıp onun sırtına atmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Bunun için hazır değil." Aslında Isabel de hazır değildi. "Aldatmaca yok."

Uzun bir süre sonra, elini onun eldivenli elinin üzerine koydu. Sullivan eldivenleri evde bırakmış olmayı diledi ama bu şekilde büyük olasılıkla daha iyiydi. Kendini hareketsiz tuttu. Omzundaki yanağının ve denge için gömleğinin arkasına yapışan sol elinin tamamen farkındaydı.

"Şimdi ne?" diye fısıldadı.

"Elimi kaburgaları boyunca geriye doğru hareket ettireceğim. Bana eşlik et."

Onunkinin üzerinde olan eli hafifçe titredi ama itaat etti. Hareketi iki kez tekrarladılar ve sonra Zephyr'in yan tarafı boyunca ilerlerken yarı yolda elini tekrar durdurdu.

"Nefes alışını hissedebiliyor musun?"

"Evet."

"Eğer tam burada kalırsam, elini benimkinin yanına kaydıracak mısın?"

Nefesi kesildi. "Yarın," diye fısıldadı kararsızca. "Bunu yarın yapacağım. Eğer tam orada duruyor olacaksan."

"Olacağım." Bu dakikada Bonaparte'ın bütün on yedinci alayını tek başına püskürtmeye gönüllü olabilecekmış gibi hissetti.

Ders bitmiş görünüyordu ama ona karşı duruşunu değiştirmede, daha küçük eli onunkinin üzerindeydi. Yanağının omzuna sürtündüğüne yemin edebilirdi. Bütün yapmak istediği arkasına dönüp onu kollarının arasına çekmekken, bu kadar gergin durmaktan her kası ve kemiği ağrıdı. Yalnızca hareket etmesi gerekiyordu. Sadece ayaklarının üzerinde hafif bir yön değiştirme.

Zephyr burnundan soludu ve bir toynağını yere vurdu. Isabel anında nefesini tuttu ve geri sıçradı. Lanet olası! Sullivan, Lady Isabel'e doğru atılmayacağı konusunda kendinden yeterince emin olana kadar kısrağı okşamaya odaklandı. Sonra döndü.

Büyük kardeşi, Phillip, yani Lord Chalsey ahır avlusunun kenarında dikiliyordu. Lanet olsun. Sullivan ona hafif bir baş hareketi yaparak, kenara attığı eğitim kemendini aldı. Zephyr'i avlunun kenarına yönlendirirken "Çok iyiydiniz, leydim," dedi.

Isabel boğazını temizledi. "Benimle alay etmediğin için teşekkür ederim," dedi ve onu güvenli bir mesafeden takip etti.

Sullivan omuz silkti. "Seni huzursuz eden bir şeyle yüzleştin. Bunda alay edilecek hiçbir şey yok." Gütme ipini sallayarak Zephyr'i yürütmeye başladı.

"Francesca Perris neyin olur?"

Dondu. *Kahretsin*. Ne yani, bunu ortaya çıkarması üç gününü mü almıştı? Ve geçen altı hafta boyunca *yüksek sosyetenin* kalanı —Bram ve bilmesini istediği iki kişi hariç— durumdan habersizdi. Tabii ki, Isabel Chalsey onun yüzünü görme avantajına sahipti.

"Bir cevap bekliyorum, Bay Waring."

Başından beri işte bu yüzden kızı öpmek ve maskesi olmadan sıvışmak yerine, ona karşı soğuk, uzak ve korkutucu olmalıydı. Ve sadece beş dakika önce ona asla zarar vermeyeceğine yemin etmişti. Eğer oyunun kötü adamı olarak dönüştüğü şey buysa, her şey daha da basit olmalıydı. "İleri, Zephyr. Hızlı." Zephyr'i tırıs gitmeye zorlayarak bir çembirin etrafında döndürdü, Isabel arkasında ona ayak uydurmayı sürdürüyordu.

"Ortaya çıkarabilirim, biliyorsun," diye devam etti. "Tahminime göre Oliver biliyordur, yani onun—"

"O benim annem," diyerek kesti. "Ve ona bir bıçak saplamamı istemiyorsan beni Oliver Sullivan'la tehdit etme."

"O senin kardeşin!"

"Sözde bir babayı paylaşıyoruz. O benim kardeşim değil."

Isabel bir süre için sessizliğini korudu ve bu yüzden Sullivan, kendisini bırakması için onu korkutmayı nihayet başarmış olabileceğini düşündü. Bekledi ama o geri adım atmadı. İyi, iyi. Görünüşe göre, bir at söz konusu olmadığı sürece hiçbir şey onu tam olarak korkutmuyordu. Sullivan bile.

"Annen bir ressam, öyleyse," diye devam etti sonunda.

"Ressam-dı," diye düzeltti. "Bir yıl önce öldü."

"Üzgünüm."

"Ben de." Gütme ipinin gerginliğini değiştirdi. "Yürü," diye direktif verdi ve kısırağın ön ayağını dürttü. Zephyr bir

adım sekerek durdu, sonra tekrar ileri yürüyüşüne devam etti. "İyi kız," diye mırıldandı. İlk deneme için hiç de fena değildi.

"Yani baban gerçekten Lord Dunston."

Lanet olsun. Çenesi durmak bilmiyordu. "Çok kurcalamasan" dedi yüksek sesle.

"Hayır. Seni deşifre ediyorum."

Sullivan omzunun üzerinden ona göz attı. "Bence bu yaptığın çok küçük bir ödül için çok büyük bir çaba."

"Oliver'dan büyük müsün yoksa küçük mü?"

"Sen hiç kendi işine bakmaz mısın?"

"Benim işim sensin. Sana şantaj yapıyorum, hatırladın mı?"

Yüce Tanrım. İç çekti, aldığı keyif neredeyse rahatsızlığıyla eşleşecek kadar artıyordu. "Sekiz ay küçüğüm."

"Onlardan nefret ediyor olmalısın," dedi sessizce. "Bunu bilerek büyümek..."

Sullivan homurdandı. "Beş ay öncesine kadar onları kafamdan silmiştim."

"Bu niçin? Demek istediğim, açıkça Lord Dunston seni reddetti. Bu yüzden—"

"Çüş, Zephyr." Kısırağı ayakta tutarak ve Isabel'i korkutmayı hâlâ istemediği için kendisine yarı yarıya kızarak, sessizce ona yaklaştı. "Benim sırlarıma karşılık seninkiler," diye mırıldandı.

Isabel geriye doğru bir adım attı. "Ne?"

"Beni duydun."

"Benim hiçbir sırrım yok." Kollarını kavuşturdu. "Senin adına sakladığım bir tane hariç."

"Ve bu sır sana zevk veriyor, değil mi?"

Yanakları kızardı. "Affedersin?"

"Sırlardan hoşnut olmayan insanlar onları tutmazlar ve kesinlikle onların üzerine gitmezler."

"Ben—"

"Yarın Zephyr'e dokunma işinin üstesinden gelersen," diye sözünü kesti, şimdiden bu konuda kazandığını biliyordu, "sana kendim hakkında bir şeyler anlatacağım. Zephyr için ne kadar yol katedersen, benim hakkımda o kadar çok şey keşfedeceksin."

Bakışı kısrağa ve tekrar Sullivan'a kaydı. Gözlerini ona dikti. "Ya söyleyeceklerin dediğin gibi, zahmete değmezse?"

"Buna senin karar vermen gerek, diye düşünüyorum."

"Şu anda her şeyi bana anlatmanı sağlayabilirim," diye devam etti, daha önce denemiş olduğu küstahça tutumunu takınmıştı.

"İzin vermediğim sürece yapamazsın." Pek çok durumda, Sullivan atlarda yaptığı gibi, kolayca insanları da okuyabilirdi. Onu henüz bütünüyle çözmemişti ama bu konuda kendinden emindi. "Buna kalkışabilirdin, tabii ki. Ama bu üzerimdeki hakimiyetten vazgeçmek olurdu, Isabel. Ve bence ikimiz de biliyoruz ki bunu yapmayı istemezsin."

O dudaklarını büzerken, Sullivan'ın bakışları onun dudaklarına doğru kaydı. Ansızın, Oliver'in onu hiç öpüp öpmediğini merak etti. Ani bir kızgınlık ve hayal kırıklığı zihnini yalayıp geçti ve bu durum karşısında kaderine razı olmayı tercih etti. O bir markinin kızıydı. Oliver'in ne yapıp yapmadığının önemi yoktu çünkü Oliver'in onun peşinden koşmaya hakkı vardı. Sullivan Waring ise sadece onun atını eğiten biriydi.

"İşine geri dön, o zaman. Ve adım hâlâ *Lady Isabel*," dedi ve şimdi iki kardeşinin de izlemekte olduğu yerde dikilmek üzere yürüdü. Sonuç olarak, o da aynı gerçekliği kabul etmiş-

ti. Saygın bir at yetiştiricisi olabilirdi ama ayakları yine de at pisliğinin içindeydi.

Pekala hafta içinde buraya yaptığı gece ziyareti hakkında sessizliğini koruduğu sürece umursamaması gereken bir şey yoktu. "Nasıl isterseniz." Komut vererek ve hafif bir kamçı vuruşuyla Zephyr'i tekrar yürüttü. Umursamadı. Lanet bir zerresini bile umursamadı. Ve Isabel, ata asla tekrar yaklaşmasa da, Sullivan yapmak için para aldığı şeyi sürdürecekti. Bunun ne bir adım ötesinde ne de gerisinde olacaktı.

Yirmi dakika sonra Zephyr'i ahıra geri götürdü. Seyis yamalarının ısrarlarına rağmen kısrağı kendisi besledi ve suladı. Kendi ahırlarında bunun gibi günlük görevlerden sorumlu olan çalışanları vardı ama yorucu düşünceleri bir atı beslemek ve fırçalamaktan daha iyi geçiren hiçbir şey olmadığını fark etmişti.

"Resim yapar mısın?"

Ürktü, arkasında duruyordu ve ona çok yakındı. İrkildiğini örtbas etmek için fırçayı tekrar Zephyr'in yelelerine sürdü. Aşk konusundaki düşük zevkine rağmen ondan hoşlandığı gerçeği dışında, büyük düşmanı olması gereken genç kıza sırtını dönük tutmaya devam ederek "Tabii ki resim yaparım," dedi. "Her akşam ahırları temizlemek ile eyerleri tamir etmek arasında kalan zamanlarda."

"Hiçbir şeyi temizlemiyorsun. Ve sana medeni bir soru sordum. Rica ederim medeni bir cevap ver."

Sullivan kovayı ve fırçayı topladı ve onu arkasında tutarak bloktan çıktı. "Bu bir emir mi, leydim?"

"Eğer... eğer sana bir emir verseydim, bu beni tekrar öpmen için olurdu."

Kalbi gümbürtüyle çarparken ona yüzünü döndü. "Nasıl yani?"

"Beni duydun, Bay Waring."

Yanaklarındaki renk koyulaştı, gururlu ifadesine rağmen nefes alış hızlandı. Sullivan başka kimsenin ahırda olmadığından emin olmak için kısaca göz atarak elindeki kovayı bıraktı. Isabel kovanın çıkardığı sesle sıçradı. Sullivan buna aldırmadı, onun yerine ağır çalışma eldivenlerini tek tek çıkardı ve onları kovanın kenarına attı.

Sabahtan beri ona dokunmak istiyordu. İleri doğru uzun bir adım atarak avuçlarını pürüzsüz yanaklarına yerleştirdi, onun yüzünü kaldırdı ve dudaklarını onunkilerin üzerine kapattı.

Çay ve kızarmış ekmek tadındaydı. Bütün yaşamı boyunca hiçbir şey onu bu kadar kendinden geçirmemişti. Isabel'in elleri gömleğinin önünde dolaştı. Onu daha yakına çekiyor, onu heyecana boğuyordu. Yumuşaklığında ve sıcaklığında daha derine dalarak dudaklarını araladı.

Isabel'in iniltiyle sarsılması onu kendine getirdi. Sullivan, zorla nefes alarak, dudaklarını onunkilerden kopardı. Lanet ahırın ortasında dikiliyorlardı, Tanrı aşkına. Ailesinin ahırdaydılar. Herhangi biri onları görebilirdi. Ve sonra asillerin eşyalarını çaldığı için yakalanmaktan daha kötü sonuçlar olabileceğini öğrenmek zorunda kalabilirdi. Kızlarının namusunu çaldığı için yakalanmak gibi şeyler.

Ellerini gömleğinden çözerek geri adım attı. "Umarım bu tatmin olmanızı sağlamıştır, leydim," dedi, sesi hoyratlık sınırlarında dolaşıyordu. Her şeyiyle hoyratlığın ve soğukluğun sınırlarında hissediyordu. Ağzını bir eliyle silmek istedi ama kendisini ona duyduğu şiddetli arzudan kurtarmak için bundan daha sert ovalamak zorundaydı.

Isabel boğazını temizledi. "Bu her şartta geçen seferkinden çok daha iyiydi," dedi, sesi onunki kadar istikrarsızdı.

Aslında geçen sefer küçümsenecek hiçbir şey olmamıştı. Onun bakışıyla buluştu. "Hizmetinizde olmaktan memnunuz, leydim."

Bölüm 8

Isabel, Oliver Sullivan'ı sosyete toplantılarında görmeyi umuyordu. O bir vikonttu, meşru oğuldu ve Dunston Markisinin görünürdeki mirasçısıydı. Geçen haftalar boyunca peşinden koşmuş olmasa da, aynı çevredendiler.

Soylu ailelerin kendilerini nasıl yönetmesi gerektiğinin iyi bir örneği olarak Sullivanlar sıkça örnek gösterilirdi. Hem Oliver hem de ailesi tanınmış ve saygı duyulan kişilerdi. Lord Dunston'ın, karısı Margaret'a karşı centilmence davranışları ve sarsılmaz sadakati her ortamda konuşulurdu.

Çekiciliği, saygınlığı ve kendinden emin duruşuyla Oliver'dan hoşlanmıştı. Tanrı biliyor, sosyete takdiminden beri eş-avcısı adamlar peşinden koşmuş olmasına rağmen, ona karşı da diğerleri için hissettiğinden daha fazlasını hissetmemişti. Olayların alışlagelmiş akışı doğrultusunda, büyük ihtimalle birkaç hafta içinde Oliver ona evlenme teklif edecekti ve o da nazik teklifi için teşekkür edecek ve yirmi bir yaşına kadar evlenmeyi planlamadığını söyleyecekti.

Yaşamunda Sullivan Waring'in ortaya çıkması her şeyi... farklı kılmıştı. Tek beklenmedik şey Bay Waring değildi. Aynı

zamanda, o güne kadar gerçek kabul ettiği belli şeyler bir yalanmış gibi görünüyordu. Sullivanlar, dünyaya çizdikleri mü-kemmel Isabel portre ile uyuşmuyordu. Isabel, ailesini seven, saygı duyan kişi, suçlu ve kusurlu bir yabancı adına sır tutabilir ve onlara yalan söyleyebilirdi. Onu öpebilirdi ve tekrar öpmek istiyordu—başına bela getireceğini bilse bile...

Ve Isabel onunla karşılaştıktan sonraki birkaç gün içinde hayatından hiç olmadığı kadar keyif almıştı. Ama bundan daha fazlasıydı. Daha büyük, daha kayda değer şeyler oluşmaktaydı ve kazayla bile olsa, bunun parçası olduğunu hissediyordu. Ve bundan hoşlanıyordu da. Belki her şeyi ortaya çıkarmayı bu kadar fena halde istemeye başlamış olmasının sebebi buydu.

"Çok ciddi görünüyorsun, Tibby," dedi babası. Bazı yazışmalarını toparlamak için oturma odasında dolaşıyordu.

"Sadece düşünüyordum," diye cevapladı, gözlerini kırıştırarak ve meraklı düşüncelerini bastırmaya çalıştı.

"Belirli bir şey var mı?"

"Lord Dunston'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Epey iyi, zaten sen de bunun farkındasın." Kaşlarını çat-tı. "Oliver hakkında mı? Yoksa Bay Waring mi? Bunlar seni ilgilendirmemesi gereken bir konular."

"Neden olduğunu tam olarak bilmiyorum," diye kabul etti. "Sadece şimdi bildiğim ile eskiden bildiğimi sandığım şeyi bağdaştırmaya çalışıyorum."

"Ah. Evet, herkes hatalar yapar, diye düşünüyorum. Kimse kusursuz değildir."

Isabel gülümsedi. "Ben hariç, tabii ki."

"Evet, tabii ki. Bunu söylemeye gerek duymadım." Alnına bir öpücük kondurarak tekrar kapıya yöneldi.

"Baba, Lord Dunston neden başka bir oğlu olduğunu ka-bul etmedi? Bu, Sullivan için hayatı bu kadar zorlaştırmazdı. Bay Waring için, yani."

"Bu bir zorluk meselesinden daha karmaşık. Ahlaklılık ve aile sorumluluğu var, miras meselesi..." Sesi giderek alçaldı. "Açık sözlü olmak gerekirse, Dunston gayri meşru bir çocuk doğmasına neden olan ilk asilzade değil. O, hep hayatını ya-şayış şekliyle gurur duydu. Bir hata yaptığı için cezalandırıl-malı mı?"

Bir hata. Birini sahiplenirken aynı koşullar diğer çocuğa babalık yapmayı reddetmeyi hayal bile edemiyordu. Özellikle de Dunston kendisini görgü kurallarının ve ahlaklılığın mü-kemmel örneği olarak görürken. Yine de, bunların hiçbirini söylemedi. Babası bunu daha fazla konuşmak istemiyordu ve Isabel de babasının cevaplarından hoşlanacağından emin değildi.

Lord Darshear, odanın içine doğru bir geri adım attı. "Dünyanın düzeni, bu hayatım. Ve umarım Oliver'la görüş-meyi sürdürürsün; şu anda Dunston hakkında ne düşünür-sen düşün, Oliver bu konuda açık bir şekilde."

"Oliver'la görüşmeyi sürdüreceğim." Başıyla onayladı ve bir gülümsemeyle teyit etti.

"İyi. Atlarla ilgili çok iyi bir şöhreti olmasaydı ve sen at binmeyi öğrenmek istediğini söylemeseydin, Bay Waring'i burada tutmazdım. İngiltere'de bu atı eğitecek daha iyi bir kişi yok."

"Teşekkürler, baba."

Babası odadan çıkar çıkmaz, Isabel dalgın bakışlarla pen-cereden dışarı bakmaya kaldığı yerden devam etti. Hayır, bunların hiçbirisi Oliver'ın hatası değildi. Sullivan'ın doğdu-ğunda sadece sekiz aylıktı. Ama Sullivan'ın hatası da değildi.

Ve şimdiye kadar birbirlerini ölümüne düşman olarak görmüşlerdi.

Asiller sınıfının bir üyesi olarak, Oliver'a yakınlık duyuyor olmalıydı. Ama buna rağmen, Mayfair Yağmacısının kimliğini açıkça bilirken, Lord Tilden'in neden Sullivan'ın yakalanmasını sağlamadığını merak etti. Merakı ve büyüyen ilgisi Sullivan içindi.

Ama iki adam arasındaki kinden ötürü aslında Sullivan'dan onu öpmesini istememesi -bunun için emir vermemesi- gerekirdi. Ama yapmıştı ve Sullivan da onu öpmüştü. Bunu her düşündüğünde kalbi gümbürdüyordu. Tanrım. İlk seferinde korkmuş ve içi bir garip olmuştu. Buna rağmen, bu öpücük, yalnızca gecenin içinde kaybolurken onu şaşırtarak sessizliğini sürdürmesinden daha anlamlı gelmişti. Bu öpücüğü arzulamıştı. Dört gün boyunca bunu düşünmüştü. Ve hayal kırıklığına uğramadı.

Aşağıda, giriş holünde ön kapı açıldı ve Oliver'ın sesini duyduğunda hizmetçisini çağırmak için ayağa kalktı. Bir süre sonra Oliver oturma odasının kapısında görüldü. "Günaydın, Isabel," dedi gülümseyerek. "Her zaman yeşil giymelisin; seni oldukça çekici yapıyor."

Isabel reverans yaptı ve onun ziyaretini Sullivan'ın başka bir yerde olduğu zamanda ayarladığı için şükretti. "Teşekkür ederim, Oliver, ama bir süre sonra biraz yosun gibi hissetmeye başlarım."

"Bence zümrütler kadar mükemmel görünürsün."

Sonra araba yoluna çıktılar ve Oliver ona arabaya binmesi için yardım etti. Ardından hizmetçisi de faytona binince Hyde Park'a doğru yola çıktılar. Sullivan, Zephyr'in öğleden sonrakı eğitimi için saat üçte gelmiş olacaktı ama Isabel bu saatten epey önce evde olmalıydı.

Babası, eğer Zephyr'in kalmasını umuyorsa atın eğitimi-ne sürekli ilgi göstermesi gerektiğini söylemişti ve bu eğitim bir gözünü Bay Waring'in üzerinde tutmak için iyi bir bahaneydi. Fakat bu bir bahane miydi? Çünkü bir gözünü kısırağın eğitimcisinde tutmak, Mayfair Yağmacısı oluşuyla değil daha çok şimdiye kadar tanıdığı diğer herkesten ilginç, tehlikeli ve... farklı oluşuyla ilgili gibi görünmeye başlamıştı. Artı, bu onun gizemli hayatıyla ilgiliydi.

"Sana bir hediye sunmak istiyorum," dedi Oliver, onları parkın ana patikasına yönlendirerek.

Silkindi. Dikkatli ol. "Tabii ki."

"İki sene önce yarış kazanan at eğitmiş arkadaşım var. Tavsiyemi kabul edip kısırağının eğitimi sürdürmek için onunla çalışacak mısın?"

İçine bir sıkıntı düştü ama cevabını düşünmek için biraz zaman kazanarak kendine geldi. Kibarca olsun ya da olmasın, ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı. Aynı zamanda Sullivan'ın hayatındaki her detaydan ve eylemden haberdar değildi ve bu yüzden dikkatlice reddetmesi gerekiyordu. "Bay Waring'in hizmeti için ilave ödeme yaptım," dedi olağan çekici gülümsemesiyle. "Ve babam ve ağabeyim şimdiye kadar aldığımız sonuçları onayladı."

"Tom Barrett oldukça yeteneklidir," Oliver ısrar etti. "Dahası ilave masrafları ben ödeyeceğim."

Isabel bir nefes alarak başını salladı. "Bir yarış atına binmek istemiyorum." Düşüncesi bile onu ürpertmişti. "Bu bir iş anlaşması Oliver. Farklı bir şey değil." Oliver'a minnet borcunun olmasını da istemiyordu, çünkü bu daha sonra yakasını bırakmaması için bir sebep olabilirdi.

Ama Sullivan'la bağlantısı, bir iş anlaşmasından daha fazlasıydı. Sadece bu konuda kimseye bir şey anlatamaz-

di. Hırsızlık ve özellikle öpücükler hakkında konuşamazdı. Birincisi, Sullivan Waring'in ikincisi ise her ikisinin de başını yakardı.

"Onun etrafında dolanmasını istemiyorum," dedi Oliver derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

"O ahırın etrafında dolanıyor, benim değil."

Oliver atları kenara çekti ve ona döndü. "Ona güvenme, Isabel. Sana yalvarıyorum. O acımasız ve sinsidir. Ne söylerse söylesin sıradan biri o."

Isabel'in sıkıntısı arttı. "Tanrı aşkına Oliver, Bay Waring atlar dışında hiçbir şey söylemiyor. Kıskançmıydın gibi davranıyorsun. Sana yakıştıramıyorum."

Oliver homurdandı. "Kıskanç? Bir at yetiştiricisi, piç için mi? Bence değilim." Atlara seslendi ve tekrar harekete geçtiler. "Bence sen sadece farkında olmadan onun yoluna çıkabilecek herhangi bir kadın için bile üzülürüm."

Bir nefes aldı. Sullivan'ı ifşa etmeye kararlı olduğu ölçüde Oliver onun için muhteşem bir bilgi kaynağı olurdu. Eğer buna kalkıştığında, Mayfair sakinlerine eziyet çekirtmekte olan hırsızın Bay Waring olduğunu fark ettiğini vikontun öğrenmemesi için dikkatli davranmak zorundaydı. Bununla birlikte, tereddüt etmesine neden olan tek şey dikkatli olma gereksinimi değildi. Oliver ona Sullivan hakkında ne anlatsa anlatsın, söyledikleri kötü olacaktı. Sırları açığa çıkarma planına göre, bunları duyması gerekiyordu. Ama gerçekten bunları bilmek istiyor muydu?

"Oliver, Bay Waring ailemin hizmetine girdiğine göre, onun hakkındaki endişelerini açıkça söylersen minnettar olurum."

"Ben oldukça açık," diye karşılık verdi. "Bir hiç, harika cins atlar yetiştirdiği yeri açmak için gereken sermayeyi nereden elde etti?"

Sıkı çalışma yoluyla, diye düşündü hemen, ama tabii ki yüksek sesle söyleyemedi. Bazı insanlar yaşamak için çalışmak zorundaydı ama asilzadeler değildi. "Parayı birinden aldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu, Mayfair'i ya da yağmacılığı ima etmemeye dikkat etmişti.

"Ben onun hiçbir şekilde desteklemezdim. İş dışında kimse muhatap olmak istemediği birinden ne umarsın ki?"

"Ama yaptığı iş neredeyse herkes tarafından saygı görüyor."

"Ha ha. Benim Waring Ahırlarından bir atım olmadığına dikkat etmişsindir."

Humm. Bu onun kararı mıydı yoksa Sullivan'ınki mi diye merak etti. "Onu yasadışı işlerle suçluyorsun neden yetkililere haber vermedin?"

Pufladı. "Bir centilmenin yapmayacağı bazı şeyler vardır," diyerek bir kaş çatışla karşılık verdi. "Yeterli uzunlukta urgan verilirse, bir alçağın kendini asacağını düşünmeyi tercih ederim."

Asmak. Kendisi de Sullivan'ı bununla tehdit etmişti. Ama Oliver söyleyince, sadece vikontun bunun olduğunu görmekten tamamıyla memnun olacağını değil, aynı zamanda bunun gerçek bir olasılık olduğunu fark etti. Sullivan Waring asılabilirdi. Oliver, arkasına yaslanma ve olanları kabul etme amacıyla olmasının yanı sıra, bunun gerçekleşmesini rahatlıkla izleyebilirdi. Eğer Isabel aksini istiyorsa, bir sebebi olması en iyisiydi.

Yine de, Oliver, Sullivan Waring'i ona göre oldukça uzun bir süre önce tanımıştı. Oliver'ın Sullivan hakkındaki fikrini evini soyarken karşısına çıkmadan önce duymuş olsaydı, onu muhtemelen hiç duraksamadan yetkililere ihbar ederdi. Bunu yapmamak aptallık olurdu. Şimdi, buna rağmen, eskiden kar-

makarışık olan şeyler öyle bir arapsaçına dönmüştü ki, ağı yüzünden örümceği zar zor görebiliyordu.

Sullivan Waring tarafından saklanan bu sırlarla ilgili daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Ve bunu yapmak için sahip olduğu en iyi fırsat, ellerini bir atın üzerine koyarken güvenliğini sağlayacağı konusunda ona güvenmekti.

"Samuel, bu sabah Hector'u Lord Brewster'a teslim etmen gerekiyor," dedi Sullivan ve bir yandan Achilles'i eyerlemeyi bitirdi. "Ve bir anlaşma imzaladığını ona hatırlat. İki haftası var. Ve kısıraklarından biri hamile kalsa da kalmasa da, bize yüz pound borcu var."

Seyis başıyla onayladı. "Dolaylı yollarla mı yoksa doğrudan mı hatırlatayım, efendim?"

Sullivan sırttı. "Dolaylı anlat. Brewster daha önce beni aldatmaya çalışmadı. Sadece sonradan kötü sürprizlerle karşılaşmak istemiyorum." Otlağın karşı tarafında bir gökgürültüsü gümbürdedi ve Sullivan açık ahır kapılarına göz attı. "Eğer hava Hector'un gecikmesine neden olursa, ona karşılıksız bir gün daha vereceğimizi söyle."

"İcabına bakacağım."

"İyi. Ben iki saatten önce dönmüş olacağım. Ayrılmadan önce, Halliwell'in, Gilroy için doru at çiftini getirmesini sağla. Onları, malını almaya gelmeden önce kuru ve fırçalanmış istiyorum."

"Sorun değil."

İlgilenmesi gereken elli tane şey daha vardı ama eyere atladı ve Achilles'i Mayfair'e doğru hızlı bir şekilde sürdü, ak-

lındaki ilk şey, Isabel'i görmektir. Garip olan, böyle kısa bir zamanda, hayatının merkezi bir yerine gelmiş olmasıydı. Tabii ki, bunun çoğu ona şantaj yapmakta ısrar etmesi yüzündendi, şu anda ikisi de onun cezaevine götürülmesine sebep olmaya-
cağı konusunda hem fikirdi.

Dün öğleden sonra Isabel mesafesini korumuştur ama Sullivan bunun sebebinin onu tekrar öpmek istememesinden çok, küçük erkek kardeşinin varlığı olduğu hissine kapılmıştı. Kendisi, kesinlikle onu tekrar öpmek istiyordu. Ve ondan istediği şeyler bununla sınırlı değildi.

Ne yazık ki, soyluluğa karşı genel hisleri ne olursa olsun, asil doğmuş hoş genç hanımları lekelemek ona asla çekici gelmemişti. Özellikle de bu hanım gerçekten ilgisini çektiği zaman. Soylular sınıfının hanımları ile bir takım şeyler yaşamıştı. Ama bu ilişkiler gözü açık ve parmaklarında yüzük olanlarlaydı. Ve yine de onları asla dünya üzerindeki diğer kadınlardan daha baştan çıkarıcı bulmamıştı.

Yüksek sosyetedeki bayanların ve ata meraklı adamların onun yeteneklerine ve hayvanlara dair bilgisine neredeyse tapınması onu eğlendirirdi - Dunston ya da Tilden ya da diğer Sullivanlardan herhangi biri bunların dışında kalıyordu. Sonra karanlıkta kayboluyordu. Buna yasak yollarla yapamaması bir utançtı.

Aslında, bu durum Peninsula'dan dönüşüne dek onu eğlendirmişti. Döndüğünden beri, sadece iş yaptığı insanların riyakârlığını ve kibirini anımsamasına neden oluyordu. İstisnalar vardı—Bram, örneğin ve Quence Vikontu, Phin Bromley'in büyük ağabeyi ve Isabel Chalsey.

Sonuncusu, onun gözünde muhtemelen bir yanılsamaydı ama şimdiye kadar onu iki kez öpmüştü. Ve ikincisi Isabel'in isteğiyle olmuştu. Üstelik Oliver Sullivan'ın üvey kardeşi ol-

duğunun farkına vardıktan sonra olmuştu.

Gökgürültüsü tekrar gümbürdedi. Achilles kışneyerek yana hopladı ama Sullivan boynunu okşayarak onu kontrol etti. "Sadece gürültü oğlum," dedi yatıştırmaya çalışarak.

Bulutlar boşaldı. Soğuk, ıslak gri bir perde etrafını ve üzerine kapladı.

"Gök gürültüsü ve yağmur," diye sözlerini değiştirdi, şapkasını gözlerine doğru daha aşağıya çekti ve paltosunu bir eliyle kapalı tuttu. "Lanet kuşak, öyle değil mi oğlum?"

Chalsey Konutu'na ulaştığında iliklerine kadar sınırlıydı. En azından saat onda varmıştı, bir kez daha dakikası dakikasına—tam onda varmıştı. Ahır avlusunun suyu iyice boşalmıştı ama avlu hâlâ çamurluydu. Ah, iyi. Atlar umursamazdı ve daha kötüsü olacağını sanmıştı. Onun gelecekteki biniciliğinin hatırı için Zephyr'in değişken araziye alışmasını istemişti.

"Günaydın Bay Waring," dedi Phipps, onu ahırın ana kapılarında karşılayarak. "Bugün bizi kötü hava yüzünden es geçersiniz belki diye düşünmüştüm."

Sullivan sırtarak omuz silkti. "Yarın yağmayacak gibi ve şu anda daha fazla ıslanamam."

Seyis kıkırdadı. "Bana da öyle geliyor. Sizin için Achilles ile ilgileneneğim."

"Teşekkürler."

Boş bir battaniyeyi kaparak Zephyr'in sırtına serdi ve onu dışarı çıkarmadan önce alt tarafından bağladı. Kısarak yağmurun içinde hoplayıp zıplarken bir kulağını dikti. Bugün bir battaniye, yarın bir tahıl torbası ve sonraki gün falan da bir eyeri sırtına koyabilirdi.

Aşağı yukarı birkaç dakika için ipin ucunda gidişine izin

verdi. Bir ahırda kapalı olmaya fazlasıyla iyi dayanıyordu ve fazla enerjisini boşaltınca onunla çalışmak daha kolay olurdu. Chalsey Konutu'nun arka kapısı havadan dolayı sıkıca kapalı kaldı, bu yüzden o da tek başına çalışmaya başlayabileceğini düşündü. Göğsüne saplanan hayal kırıklığı neydi? Bu sadece aptallıktı.

"Bay Waring?"

Evin zemin kat pencerelerinden biri itilerek açıldı. Gece geç saatte yaptığı ziyaretten hatırladığı kadarıyla, rahat bir oturma odasıdaydı. Buna rağmen, sarı saçları omuzlarına yumuşak altın gibi dağılmış olan Lady Isabel yaklaşması için el işareti yaparken, bu tamamen beklemediği bir şeydi.

"Günaydın leydim," dedi ve ıslak şapkasını ıslak saçlarının üzerinden çekip aldı.

Bakışı kısaca dudaklarına kaydı. "Bu sabah gelmen gerekmezdi, biliyorsun."

"Basit bir yağmur. Eğitim sürecindeki bir hayvan için bir günlük bir eğitimin aksatılması iyi değildir."

"Kendini işine çok adanmışsın."

Sırttı. "Yalnız mıyız?"

"Evet."

"O zaman şantajın şartlarını yerine getirdiğimi söyleyebilirim. Ama diğer durum konusunda kendi görevini yapmak için buraya çıkmaya cesaret edeceğini sanmıyorum."

"Diğer durum?"

"Sırların değiş tokuşu. Ya da bilgilerin, sende hiç sır olmadığını iddia ettiğine göre."

"Bu havada dışarı çıkmıyorum," diye hemen cevap verdi, kapıların dışındaki abartılı dehşeti işaret ediyordu. "Canıma susamadım!"

Bir an için, onun hava konusunda mı yoksa atı okşamak konusunda mı daha çok endişelendiğini merak etti. Sonra Isabel, bir gölet boyunca başını arkaya savurarak ve kişneyerek dans eden Zephyr'e baktı. Ah. Kesinlikle at konusundaydı, öyleyse.

"Benimle ilgili hasta olmayı göze alacak kadar eğlenceli olan şey nedir, Bay Waring?" diye sordu.

Gülümsediğini fark etmemişti. "Affedersiniz. Benim... şey, keyfimin çabucak kaçtığını çözmenizi hiç beklemiyordum," diye uydurdu.

"Keyfin kaçmadı. Sadece ertelendi. Seni pencereden izliyor olacağım, kurtulabileceğini düşünme."

Sullivan başını eğdi. "Yaramazlık etmeyi hayal bile etmezdim, Sensiz asla."

Isabel pencerede, sıcacık, kuru ve nane çayı gibi kokan bir şeyi yudumlayarak oturuyordu. Sullivan, Zephyr'i ilk olarak saat yönünde ve sonra diğer yönde çeşitli hız seviyelerinde çalıştırdı. Odaklanmak için elinden geleni yapıyordu ama her santimde Isabel'in onu izlediğini biliyordu. Bu kollarındaki tüylerin kabarmasına ve nefesinin hızlanmasına neden oluyordu.

"Ona bindiğim zaman," diye pencereden seslendi, "Zephyr sadece bir çemberde mi yürüyebilecek?"

"Sekiz figürünü de becerebilir," omzunun üzerinden cevapladı, bir yandan yorumlarına katlanmaya çalışıyordu. Aslında yağmura katlanmak bile daha kolaydı.

"Sen onu her yere çekiyorken dizginlerini almayı nasıl öğrenecek?"

"At eğitim teknikleri üzerine kitap mı okudun?" diye sordu, rahatsız olmuştu ama yine de eğleniyordu. Eğer yanında

dikiliyor olsaydı, bu soruları soruyor olacağından kuşkuluydu. Durum bu olsaydı, onu bir atın -herhangi bir atın- sırtına atmak için özendirmiş ve nasıl yola çıktığını görmüş olurdu.

"Evet, öyle," diye karşılık verdi. "Phillip bana bir kitap verdi."

"Belki buraya çıkmak ve öğrendiklerini kullanmak istersin, o zaman."

"Yağmur yağarken değil, Bay Waring. Tanrı aşkına."

"Sakin ol evlat" Kısrak durur durmaz yüzünü tekrar eve döndü. "Sadece aklında tut, leydim, hemen bu pencereden sana ulaşabilirim."

"Ah, evet, hatırladım. Pencerelelere tırmanmak konusunda çok iyisin."

"Şanslısın çünkü o pencerede dururken canını sıkacağın biri var, olmasaydı ne yapardın?"

"Seninki de şanssızlık, çünkü yakalanacak kadar beceriksizdin."

Bu kadarı yeter. Gütme ipini bıraktı ve çamurun içinden ağır adımlarla pencereye yürüdü. Oraya ulaştığında, Isabel nefessiz bir kahkahayla uzandı ve pencereyi çekerek kapattı. Sullivan parmaklarını eşiğe geçirip onu tekrar açmadan önce de mandalladı. Camın güvenliğinin arkasından ona el salladı.

Sullivan ona baktı, sonra çalışmaya geri döndü. Camı kapatması karşılaştıklarından beri yaptığı en zekice şeydi. Çünkü ellerini onun bedeninde dolaştırmak dışında aklındaki en öncelikli şey onu tekrar öpüyor olmaktı. Tehlikede olan şey onun güvenliği değil. Isabel'in namusuydu.

...

"Tibby, yabancı bir adama pencereden gözünü dikip bakmak hiç hoş değil."

Aslında, annesi elinde işlemesiyle oturma odasına girerken Isabel sıçramıştı. "O yabancı bir adam değil," diye cevapladı ve Zephyr etrafında zarafetle daireler çizerken Sullivan'a tekrar göz attı. "Onu işe aldım ve görevleriyle ilgilendiğinden emin olmak istiyorum."

Lady Darshear pencerede ona katıldı. "Bay Sullivan Waring yağmurda çok hoş görünüyor," dedi bir dakika sonra.

"Anne!"

Annesi, bir kıkırdamayla, çıtırdayan şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. "Ben de bir zamanlar gençtim," diye yorumladı. "Hoş, formunda ve samimi mavi gözleri olan birini seyretmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum."

"Yeşil," Isabel düzeltilti, sonra annesinin ona bakıyor olduğunu fark ederek kızardı. "Epey belirginler."

"Baban bana Bay Waring'in aslında kim olduğunu söyledi. Geçen gece. Umarım Bay Waring ile ilgili olarak, Lord Tilden'in seni ziyaret ettiğini hesaba katmıştır, onların bağlantısını bilseydim iyi olurdu. Senin de bundan haberin olduğunu söyledi."

Isabel başıyla onayladı.

"Öyleyse Lord Tilden için Bay Waring'ten uzak durman gerektiğini biliyorsun. Ve kendi iyiliğin için pencereden ya da başka türlü ona gözünü dikip bakmayı kesmen gerekiyor."

"Bu onun suçu değil, biliyorsun."

"Dünyanın düzeni bu. Ve sen, canım, muhteşem bir ilişki yaşamaya çok yakınsın. Basit bir at yetiştiricinin yakışıklı yüzüne ilgi duyduğun için bunu berbat etme."

Bir at yetiştirici ve hırsızdı. Aynı zamanda iyi eğitilmiş ve anlaşılırdı. Evet, yakışıklıydı. Belki bu oydu—Sullivan Waring

hakkındaki tek "basit" şey başka herkesin onu tanımlarken bu terimi kullanmasıydı. Onu çözmeye gerçekten başladığı zaman, başka herkesi çözmek çok daha kolay olacaktı.

"Isabel?"

"Evet, biliyorum," dedi dalgınlıkla. "Ama Oliver'la evlenmeyeceğim. Onu sevmiyorum."

"Bay Waring'i çalıştırmaya devam ederek onu düşmanlığa kışkırtmaktan kaçınabilseydin bu söylediğin mümkün olabilirdi."

"At binmek istiyorum. Babama göre bile, başka hiç kimse bunu ondan daha iyi yapamaz."

"İyi o zaman. Öyleyse pencereden uzaklaş ve el işiyle ilgilen."

Son bir bakışla, gönülsüzce annesinin dediğini yaptı. Açıkçası, onlardan çalan kişinin Sullivan olduğunu; venedenini ortaya çıkarmayı ve onu başka suç işlemekten alıkoymayı görev bildiğini annesine anlatamazdı. Söyleyemezdi çünkü bu hiçbir açıdan doğru olmazdı. Sullivan onu etkilemişti ve herkes ondan uzak durmasını söyledikçe, daha da çok ilgisini çeker hale geliyordu.

Ata ve ona dokunacak kadar yakın olmak anlamına gelse bile, ertesi gün yağmur yağmamasını umdu. Bay Sullivan Waring için birkaç sorusu daha vardı. Hızla Sullivan için olduğu kadar kendisi için de önemli hale gelen soruları vardı.

Tilden Lordu Oliver Sullivan paltosundaki yağmur damlarını silkerek merdivenleri tırmandı ve Sullivan Konutu'nun giriş katındaki kısa giriş holüne geçti. Genelde olduğu gibi çalışma odasının kapısı kapalıydı ve ağır tahta kapıyı parmak-

larıyla tıklattı.

"Kim o?" İçeriden alçak bir ses geldi.

"Oliver."

"İçeri gir."

Bir yandan eldivenlerini çıkartırken, kapının kolunu indirip kapıyı itti ve mum ışığıyla aydınlanan süssüz odadan içeri girdi. Masanın arkasında oturan kişi hesap defterinin üzerine abanıp rakamlar karalamaya devam ederken, karşısındaki sandalyeye çökerek eldivenlerini bacağına vurdu.

"Ne var?"

"Gayrimeşru çocuğunun, evlenmeyi planladığım kız için bir at eğitmek üzere günde bir saatten fazla zamanını Chalsey Konutu'nda harcadığını bilmek isteyeceğini düşündüm."

Kalem kâğıdın üzerine çarptı ve bir mürekkep damlası ucundan damlayarak hesap defterini kirletti. Dağınık gri saçların altındaki solgun, feri kaçmış gözler en sonunda onunla ilgilenmek için kalktı. "Benim bir gayrimeşru çocuğum yok," Dunston Markisi George Sullivan homurdandı.

"Böyle düşünen tek kişi sensin."

"Saçmalık. Bunların hiçbiri ispatlanamaz ve bu evde bu tür dedikodu ve yalanlar hakkında konuşmana izin veremeyeceğim."

Oliver bir nefes aldı. O güne kadar bu münakaşalardan birini hiç kazanamamıştı ama yaşlı markiyi yaralamıştı ve bu genellikle devam etmesi için onu cesaretlendirmeye yeterliydi. "Pekâlâ. İkimiz de biliyoruz ki, Bay Sullivan Waring, bir haftadan daha kısa süre önce soyduğu ev halkı için çalışıyor. Bu bilgiye sahip olma ilginı çeker diye düşündüm, özellikle senin kıymetli gördüğün belirli arkadaşlarına zarar vermeyi başardığı düşünülürse." Ayağını vurdu. "İyi günler, baba."

Oliver, çalışma odasının kapısını arkasından bir kez daha kapattığında, Waring'e küçük de olsa bir hayranlık duymak zorunda kaldı. O piç, babalarını çileden çıkarmak için hayal edilebilecek en etkileyici yolu bulmuştu ve aile reisinin önce kendi hatalarını kabullenmeden başka bu konuda yapabileceği lanet olası tek bir şey yoktu. Ve bütün Londra bunu asla yapmayacağını biliyordu.

Intikam almanın ilginç bir yoluydu bu, Eğer Peninsula'da boş boş dolaşırken mülklerinin korunmasını başka birine vermiş olan Sullivan Waring kadar aptal ve kolay güvenen biri olsaydı, kendisi de bu yolu seçebilirdi. Ama aptal ve kolay güvenen biri olmak Oliver'ın asla yapamayacağı iki şeydi. Özellikle mülkiyetleriyle ilişkili konularda. Bilhassa Lady Isabel Chalsey söz konusu olunca.

Bölüm 9

Isabel aydınlatıcı sabah ışığında dışarı çıkarken neredeyse tekrar yağmur yağmasını dileyecekti.

Evet, Bay Waring'e soracakları ve ortaya çıkarması gereken bir sırlar vardı. Bundan başka, onun için çalışmaya başladığından beri kimse soyulmamıştı. Yani belki de onu işte tutmak ileride işleyeceği günahlardan uzak tutmak için yeterliydi. Kalanları kurtarmak adına ona şantaj yapmayı sürdürmesi için yeterli bir sebep olurdu. Ama çok büyük bir hayvanla arkadaş olmak için nasıl söz verebilmişti, hiçbir fikri yoktu. Sullivan Waring açıkça hilekâr bir adamdı.

"Yağmurun yağmaya devam etmiş olmasını mı dilerdin?" dedi, arkasında Zephyr ile ahır yönünde belirerek.

Bu bir tahmin olmak zorundaydı. Onu şimdiden bu kadar iyi tanıyor olabilmesi mümkün değildi. Ve gözlemleri onun yapması gerekiyordu. Sullivan'ın değil. "Saçma, lütfen beni ona yaklaştırmadan önce Zephyr'i biraz koştur."

Başıyla onayladı. "Nasıl isterseniz."

Sullivan'ın eğlenmiş gibi görünen yüz ifadelerinden bunu zaten yapmayı planladığını fark etti. Ama bu oyunda kural-

ları kendisinin koyduğunu ve oynamasının en iyisi olacağını hatırlatması onu yaralayamadı. Ürpererek bir an için gözlerini kapattı. Bunu yapmak zorunda değildi. Eve geri dönebilir ya da bu ata yaklaşmaktan söz ettiğini reddedebilirdi.

Buna rağmen ikisi de yalan söylediğini bilirdi ve eğer bu konuda yalan söylemişse, Bay Waring'in yakalanması için istekli olduğu konusunda da yalan söylemiş sayılırdı. Sonrası felaketle sonuçlanabilirdi. Neticede, Isabel -onun bildikleri- pekâlâ Sullivan'ı insanların evlerinden uzak tutan tek dürtü olabilirdi.

Ve böylece ellerini arkasında sıkıca kenetledi. Sullivan gütmeye ipinin diğer ucunda soğukkanlılıkla dikilip, ipin karışmasına engel olarak atın istediği gibi davranmasına izin verirken, dörtnala koşan ve etrafta hoplayıp başını arkaya atan Zephyr'i izledi. Sullivan sonunda onu durdurup omuz başını ovaladı, sonra kulağına bir şeyler fısıldadı ve Isabel'in ayakta durduğu ve güvenli bir yere kaçmak için telaş etmediği ahırın diğer tarafına yönlendirdi.

"Ona ne söyledin?" Isabel aklını, yapmak üzere olduğu şeyden uzak tutacak herhangi bir şey arayarak sordu. "Beni tepmesini mi?"

Sullivan önceki gün yaptığı gibi ipi tuttuğu elini koşum takımına kaydırды. "Ona terbiyesini takınmasını söyledim."

Isabel zoraki gülümsedi. "Alışılmışın dışında bir hırsız-sın."

"Sen de alışılmışı-sın dışında bir şantajcısın."

"Benimle kıyaslayacak kadar fazla şantajcıyla tanıştın mı?"

Dudakları büzüldü. "Hiç. Ya sen?"

"Hiç." Isabel silkindi. "Yani Zephyr'in seni dinleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. Eğer dinlemezse bile, kesinlikle güvende olacağına söz veriyorum."

Bu Isabel'e cesur bir açıklama gibi göründü ama doğru olmasını çok istediği için itiraz etmedi. "Harika."

"Arkamda dur."

"Söylemene gerek—"

"Gördüğün üzere senin kölenim," diye sözünü kesti ve soğuk-yeşil gözlerine de dokunan bir sırtışla kalbini hoplattı. "Ama atları senden daha iyi biliyorum. Arkamda dur."

"Ah, inanılmaz," diye söylendi. Aslında uzun, ince bedeninin onunla atın arasında olması gerçekten iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Önceki gün yaptığı gibi arkasına geçerek, kaçmasını engellemek için gömleğini avucunun içinde sıkıca tuttu.

"Tıpkı daha önce olduğu gibi elini benimkinin üzerine tekrar koyabilir misin?"

"Evet." *Aman tanrım, Aman tanrım.* Ona sorular soruyor ve cevaplar talep ediyor olmalıydı ama tek görebildiği önündeki atın gri ve büyük yan tarafıydı.

"Yap o zaman."

"Yapacağım. Bir dakika içinde."

"Annemin ateşler içinde öldüğü haberini aldığımda İspanya'da yaralıydım," dedi Sullivan beklenmedik şekilde, sesi alçak ve samimiydi. "Cenaze törenini zaten kaçırmıştım, bu yüzden alayım-la birlikte kaldım. Onunla ilgili işle-rlle ilgilenmeye söz vermiş olan birkaç arkadaşı vardı ve hastalandığı zaman benim işle-rimle ilgilenmeleri için de onlar aracılığıyla bazı ayarlamalar yapmıştı, yani benim acilen İngiltere'ye dönmem için herhangi bir sebep varmış gibi görünmüyordu."

Konuşurken boştaki eliyle uzandı ve onunkini aldı. Sadece dikkatini başka yöne çekmeye çalıştığını biliyordu ama sonunda istediği bazı cevapları verirken onu dinlemek, hemen önündeki atı düşünmekten kesinlikle daha kolaydı. "Ama besbelli ki İngiltere'ye döndün."

"Evet. Altı ay önce. Dediğim gibi, bir yıl önce omzuma bir Fransız kurşunu yedim ama korkutanım olan subayla görüşüp sahada kalmam için izin vermesini ayarladım. Sonra, aynı omzumdan tekrar yaralandım. Gözümü bir daha açtığımda, Dover'a doğru yolu yarılamış olan bir gemideydim. Bram eve kadar bana eşlik etmek için benim tayinimi -ve onun- ödeme işini ayarlamıştı."

"Bram. Lord Bramwell Johns?" Sullivan, Zephyr'in omuz başını okşarken elini onu daha geniş olan elinin üzerine koydu.

Başıyla onayladı. "Hastalıktan kurtulduğum zaman, annemin tablolarını almak ve onları kendi evime götürmek için kulübesine gittim. Gitmişlerdi. Hepsi. Görünüşe göre mülk sahibi, o öldükten sonra her şeyinin kendisine ait olduğuna karar vermişti. Son isteklerinin ne olduğunu umursamamıştı."

Konuşurken sesi gittikçe daha sert ve soğuk hale geliyordu. "Seni anlıyorum," dedi dikkatlice, yanağı onun omzundaydı, "peki evin sahibi kim?"

"Dunston. Annemin neden orada yaşamaya devam ettiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok ama evdeki ışığı sevdiğini söylediler. Eğer sonraki sorun neden Francesca Perris olarak resim yaptıysa, ben üç yaşındayken William Perris ile evlenmişti. Perris, onlar evlendikten iki yıl sonra öldü."

"Marki'ye olan sevgisini unutamadığını düşünüyor musun? Belki bu neden ora—"

"Hayır," diye cevapladı sertçe. "Bence bu daha çok ona her fırsatta hatasını hatırlatmak içindi. Benim adımdan başlayarak."

"Eğer amacı bu yönde gerçekleştiyse, annen sana karşı babana karşı olduğundan daha zalimmiş gibi görünüyor."

"Onu kendine göre doğruları vardı. Sana anlatacağım." Durakladı. "Kendine bak," diye devam etti, sesi yine daha yumuşaktı.

Zephyr'in yan tarafında eli onunkinin üzerinde kaldı. Isabel nefesini tuttu. Bu, sekiz yaşından beri, yani on bir yıldır bir ata en yakın olduğu andı. "Tanrım," ani hareket etmekten korkarak soluk aldı.

"Derisinin altında kıpırdayan kasları hissedebilirsin," dedi aynı yatıştırıcı tonla, "ve nefes alırken hareket eden kas burgalarını."

Ne hissettiğini, küçük, sıradan şeyler duymaya ihtiyacı olduğunu nasıl bu kadar iyi anladığını bilmiyordu. Ama o anda inanılmaz derecede minnettar hissetti. Hâlâ herhangi bir sorun varmış gibi gergindi ama minnettardı. Üstelik kendisiyle gurur duydu.

Yavaşça elini kaydırды ve tekrar geri aldı. Avucunda, olacağını düşündüğünden daha sert kürkün altında kaslar hareket etti. Zephyr'i tekrar okşadı.

"İyi işti Tibby," Sullivan mırıldandı. "Kulaklarının kalkışını gördün mü? Senin sesini duymak için dinliyor. Ona bir şeyler söyle."

"Merhaba Zephyr," sesini düzenli tutmaya çabalayarak cesaret etti. "Sen iyi bir kızsın, değil mi?"

Kısarak burnundan soludu ve başını arkaya attı. Isabel sıçradı ama Sullivan onun elini kendisinininkiyle kapadı.

"O da sana merhaba diyor," dedi sakince. "Senden uzaklaşmaya çalışmadı ve kulakları havada ve senin tarafına dönük. Senden hoşlandı."

"Emin misin?"

Doğal bir tonda, "Atlar hakkında bir şeyler biliyorum," dedi.

Sonunda başarmıştı. Bir şeyleri daha da zorlamak ve sözde zaferini yıkmak anlamsızdı. Isabel elini onunkinin altından çekti. "Bence bugün için yeterli," dedi ve gömleğini bırakıp geri çekildi.

"Gütme ipini tutmak ister misin?"

"Hayır." Boğazını temizledi. "Henüz değil."

"Onu yürütürken benimle duracak mısın?"

Başıyla onayladı. Bunu yapabiliirdi. O anda neredeyse her şeyi yapabilecekmiş gibi hissetti. Muhtemelen aptalca olduğunu hissettiği bir sırtışla ahır avlusunun ortasına kadar onu takip etti. Geç de olsa "Teşekkürler," dedi.

"Rica ederim. Yürü Zephyr."

Yaptıklarını düşününce, birden Zephyr konusundaki kararsızlığıyla ilgili onunla hiç alay etmediğini anımsadı. Kendi ailesi bunu yapmamıştı ama onu bir atın sırtına ya da at arabasına yaklaştıran neredeyse diğer herkes bu konuda kesinlikle onunla alay etmişti. Ve şimdi bu adam, muhtemelen atlarla bugüne kadar karşılaştığı diğer herkesten daha rahat olan bu kişi, hiçbir şey söylememişti.

"Ne oldu?" diye sordu bir süre sonra, bakışlarını onun etrafında dolaştırıyordu.

"Hiçbir şey."

"Bugün dizginler, eyerler ya da gütme iplerinin uzunluğu hakkında soru yok mu?"

"Hayır."

Niçin devam etmeye mecbur hissettiğini merak ederek içini çekti. Bunun, onunla bir ilgisi olması gerekiyordu. Ama Sullivan daha sormadan ona bazı şeyler –bazı önemli şeyler– anlatmıştı. Bu güvene dair bir histi ve karşılığını vermek istedi.

"Bir adam faytonunun dizginlerini elinden kaçırdığında, arkadaşım Mary ve ben Burling'teki –aile mülkümüzün olduğu– sokakta yürüyorduk. Sağdaki at bana çarptı ve beni hendeğe devirdi. Mary atların arasında kaldı. Köşeyi dönene kadar onu... sızlanır ve çığlık atar halde sürüklediler. O, öldü."

"Çüş Zephyr." Sullivan yüzü ciddi ve bakışları beklenmedik bir şefkatle dolu olarak ona döndü. "Kaç yaşındaydın?"

"Sekiz."

"Üzgünüm."

Aniden rahatsız olarak omuz silkti. "Teşekkürler. Çok uzun zaman önceydi."

"Bazı şeyler asla çok uzak değildir."

Isabel yine dudaklarının büküldüğünü hissetti. "Bir at yetiştirici için fazla bilgesin."

"Bunu söyleyen ilk kişi sensin."

Sullivan ona bakmayı sürdürdü. Isabel'in yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Birbirlerine fazlasıyla yakın duruyorlardı... Bakışı onun becerikli dudaklarına kaydı. O bir asilzadenin gayrimeşru oğluydu. Bir hursızdı. Emeğiyle çalışmış bir adamdı. Gerçekten asil bir bayanın kaçınması beklenen her şey onda vardı. Sullivan'ın onu tekrar öpmesini istedi.

"Tibby?" diye mırıldandı.

Silkindi. Tanrı aşkına, aksini istemiş olmasına rağmen bir kez daha ona samimi bir şekilde hitap ediyordu ve şimdi Sullivan'a neredeyse ona dokunuyordu. Ama üvey kardeşi ona

kur yapıyordu. Bunu herkes biliyordu. O dahil herkes biliyordu. "İşe dön, lütfen."

Gülümseyişi karardı. "Gerçekten bazı şeyler asla çok uzak değildir, değil mi? Yürü Zephyr."

"Sadece uygun olanı yaptığım için beni eleştirmeye çalışmayın, Bay Waring."

"Yalnızca size uyduğu zaman uygun olanı yapmayı seçmenizi eleştiriyorum, Lady Isabel." Sırtını ona dönerek hemen cevap verdi. "Kalk kızım." Zephyr tırıs yürüyüşe geçti.

Görünüşe göre bir anlık karşılıklı uyuşma onlar için çok bile gelmişti. "Bir adam tarafından haksızlığa uğratılmış olduğu için bir düzine diğerine haksızlık yapan birisin."

"Benim olanı geri alıyorum," diye patladı, şimdi ifadesinde hiçbir biçimde keyif yoktu.

"Tamamen masum insanlardan çalarak."

"Hiç kimse süttten çıkmış ak kaşık değil. Ve sen de küçük oyunlarının beni yolumdan alıkoyacağını düşünme. Kulağını aç güzelim. Çok yakında bazı şeyler öğreneceksin."

"O zaman, hapishanenin demir parmaklıklarının üzerine kapandığını duymamak için dua et, Bay Waring. Evet, bu bir uyarı." O karşılık veremedi topuklarının üzerinde döndü ve Zephyr'den kaçınarak uzun adımlarla eve yürüdü.

Bildikleri hakkında sessizliğini koruyarak ne yapıyordu? Şefkatli bir yönü vardı kesinlikle, ama bencil, kinci tarafı geri kalan kısmını açıkça kuşatmış neredeyse boğmuştu ve dahası biraz evvel ona tekrar çalmayı amaçladığını söylemişti.

"Aptal, aptal," diye homurdandı, evin ana bölümüne doğru mutfaktan ağır adımlarla geçiyordu.

"Aptal olan ne?" Douglas merdiven tırabzanından ona bakmak için kayarken sordu.

"Hiçbir şey."

"Sence Bay Waring kısrakını eğitirken ona yardımcı olmama izin verir mi?" diye devam etti, şimdi giriş salonuna doğru aşağı zıplamıştı.

"Senin etrafta dolanmanı istemez."

"Ama sen dolanıyorsun."

"O benim atım."

Küçük kardeşi suratını astı. "Bu adil değil. Gidip ona kendim soracağım."

Yanından geçer geçmez Isabel kolunu yakaladı. "Bir dakika bekle."

"Tibby, bu kadar bencil olma. At konusunda ne kadar ünlü olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Çok ünlü. Tam bir usta. Harika bir avcı. Tüm başa—"

"Bence fikrini açıkça anlattın."

"Phillip, Bay Waring Peninsula'ya gittiğinde neredeyse ağlamıştı ve o bunu sadece Levonzy, Lord Bramwell'in orduya katılmasına sebep olduğu için yaptı. Waring'in ahırına her hafta mektup göndererek besleme ve eğitim konusunda onları yönlendirdiğini biliyor muydun? Eğer ölmüş olsaydı, İngiltere'nin bütün safkan atları ilgisizliğe ve kaderlerine terk edilmiş olabilirdi."

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum." Silkinerek Isabel'in sıkıca tuttuğu kolunu kurtardı. "Hazır yapabilecekken, öğrenebildiğim kadarını öğreneceğim. Belki bir gün kendi ahırımı kurarım."

Döndü ve Isabel onun giriş holünde uzaklaşmasını izledi. Ah, gittikçe deliriyordu. Sullivan Waring'i korumak, onu

suçlamak, onu öpmek—tavsiyeye ihtiyacı vardı. Sessizliğini koruyacağına güvenilebileceği birinin tavsiyesine ihtiyacı vardı. "Douglas?"

Douglas yavaşladı. "Ne var? Sadece otuz dakika daha burada olacak."

"Seninle bazı şeyler hakkında konuşmam gerekiyor."

"Sonra, Tibby."

"Hayır. Şimdi. Benimle gel."

Douglas gönülsüzce döndü ve oturma odasına doğru onu takip etti. "Yine senin için şapkaları denememi istemeyeceksin, değil mi? Çünkü ben bunu yapma—"

"Şapka yok," diye sözünü kesti ve arkasından kapıyı kapatıp sürgüledi.

"Ah, iyi öyleyse."

"Sana güvenilebilirim, değil mi Douglas? Güvenilebilir miyim?"

Yürümeyi kesti ve Isabel'in yüzüne bakıp hızla konuştu. "Tabii ki güvenilebilirsin. Ben senin kardeşinim."

Douglas daha önce de sır tutma sözü vermişti ama bu anesinin küpelerini kısa süreliğine kaybedişi ya da buz pateni yapmaya gidip Burling göletinin donmuş yüzeyinden içine düştüğü durumlardı. Bu çok, çok daha ciddiydi. Ama Isabel bunu arkadaşlarının hiçbirine anlatamazdı ve ebeveynlerini ya da Phillip'i bilgilendirmesi kesinlikle çok tehlikeliydi. Her şeyi onun kontrolünden alırlardı ve bu yüzden diğer seçenekleri aklından sildi.

"Bunun aramızda kalacağına dair söz vermelisin. Başka hiç kimse bilmemeli, Douglas."

"Oha. Kimseyi öldürmedin, değil mi?"

"Bana söz ver," diye ısrar etti.

"Peki, peki. Söz veriyorum."

"Şahiden söz ver."

"Tanrı aşkına Tibby, gözüme bir iğne batırmamı ister misin? Söz veriyorum."

"Harika." Isabel nefesini bıraktı. Kendini fazla şişkin kanepeye güm diye bırakarak, zihninden parmaklarını çaprazladı. Sullivan onu tekrar harekete geçmekle tehdit etmişti ve bu yüzden o da bunu yapmaya mecburdu. "Eve zorla giren adamın yüzünü gördüm," dedi.

"Ne?" Douglas'ın adı çıkmış güvenilmez dikkatini açıkça yakalamıştı. "Maske taktığını söyledin!"

"Öyleydi."

"Öyleyse sen nasıl—"

"Maskeyi ondan aldım."

Douglas kaşlarını çatarak surat astı. "Onunla dövüştün mü? Tibby—"

"Çenenin kapatıp sana anlatmama izin verecek misin?"

Douglas, karşısındaki koltuğa çöktü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anlat o zaman. Çıt çıkarmayacağım."

Bundan kuşkuluydu. "Onu şaşırttım, dediğim gibi ama o dönüp kaçmadı. O... O beni öptü."

Douglas öne doğru sendeledi. "O—" kısa bir soluk alarak tekrar arkasına yaslandı. Yüzü kızarak devam etmesini işaret etti.

Ev halkına anlatamamasının sebebi buydu. Konuşmasını bitirmeden önce rahibe giysilerine sarılmış olarak Burling'in yolunu yarılmış olurdu ve bu sadece onun dramatize edişi abartı sayılmazdı. "Bunu sadece beni şaşırtmak için yaptı, yani o kaçarken sessiz kalmamı sağlamak için. Kim olduğunu ertesi gün Tattersall'ın yerinde onu görene kadar bilmiyordum."

Douglas şimdi sinirden boğuluyormuş gibi görünüyordu ama garip birkaç ses çıkarmak dışında sessizliğini korudu.

"Sullivan Waring'ti."

O anda kardeşi ayaklarını vurdu. "Hayır, hayır, hayır! Attan vazgeçtiysen bunu anlayabilirim. Ama bir adamın şöhretini yıkmak—"

"Annesi tarafından yapılmış tabloları geri alıyor. O oldukça yetenekli bir sanatçıymış. Lord Dunston, öldükten sonra tabloları almış. Hırsızlık yapmasının sebebi bu. Ya da Bay Waring'in iddia ettiği bu."

"Ama Dunston..."

"Onun babası. Biliyorum."

"Sen ve Tilden..." Kollarını havaya kaldırdı. "Bir pilici hiç öpmeden kalpten gitmeme sebep olacaksın, biliyor musun."

"Bütün genç hanımlara 'piliç' demeyi kestiğinde bunu başaracaksın," dedi kupkuru bir sesle. "Oliver'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok."

İnanmayarak "Ne?" dedi. "Deli misin? Belki senin endişelendiğin kadar bunun bir parçası değildir ama yüz pounduna bahse girerim ne o ne de Waring bunu söylemezdi."

Isabel, amaçsızca odayı adımlamayı sürdürmekte olan on altısındaki kardeşine uzun bir süre baktı. Gerçekte, eve zorla girilmesine kadar Isabel, Oliver ve Sullivan'ın ilişkilerini hiç bilmemişti. Ama Oliver soyulmuş olduklarını biliyordu. Büyük ihtimalle o zamana kadar sadece kimin yaptığını değil, aynı zamanda olay gerçekleşmeden önce Chalsey Konutu'nun da risk altında olduğunu biliyordu. Sullivan'ın hareketlerine gelince, onun ki bağlantıları kesinlikle sır değildi. Onu öptüğü zaman, Oliver'in ona kur yaptığını biliyor muydu?

"Bence bazı şeyleri kaçırıyor olmalıyım," diyordu

Douglas. "Sen Waring'in buraya zorla gir, seni öpmesine razı men onu işe mi aldın?"

"Gözümü onun üzerinde tutmak istedim," dedi, "yani ne yapacağıma karar verene kadar." Biraz bu öpücüğün rövansı ve gizemli bir oyun olarak başlamıştı ama bundan daha önemli bir şeye dönüşmüştü. Aslında, sunduğu bahaneler şu anda biraz aptalca görünüyordu.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" dedi. "Ondan sonra seni öptü mü?"

"Hayır!" diyerek yalan söyledi. "Hem bu seni ilgilendirmez."

"İyi, sana ne yapacağını söyleyeyim. Babama anlat."

"Şu anda bunu yapamam Douglas. Ciddi ol."

"Neden yapamazsın?"

"Çünkü onu işe aldım. Babam ona... karasevdalı ya da öyle bir şey olduğuma inanacak. Kan dökülecek, eminim."

"Ben ona karasevdalıyım ve yine de onu yetkililere teslim etmemiz gerektiğini söylüyorum."

"Ya yaptığı şeyi yapmak için iyi sebepleri varsa?"

"Hâlâ seni öpen kişiden mi söz ediyoruz?"

Isabel hırladı. "Bazı şeylerin ondan nasıl çalındığından ve onun geri almak için çabalamasından söz ediyoruz."

"Çalarak."

Tanrı aşkına, bu Sullivan'la daha önce yaptığı tartışmanın aynısıydı. Ya da şu anda onun tarafında konuşuyor görünmesi dışında aynısıydı. "Oliver bize bu tabloyu verdiği zaman, tek söylediği onun ailesinden bize bir hediye olduğuydu. Başka türlü düşünmek için bir neden yoktu."

"Hayır, ama—"

"Eğer bir at yetiştirici ön kapıyı çalsa, eve girmesine izin verir miydin?"

"Sullivan Waring'se, evet, verirdim."

"Ona tabloyu verir miydin?"

"Ben..." Sesi giderek alçaldı. "Şey, ona ait olduğunu ispatlayabilir mi?"

"Emin değilim."

Douglas pencereye yürüdü ve tekrar geri döndü. "Başka hiçbir şey çalmamasını ona söylemek zorundasın. Eğer yakalanacak olursa insanlar bizden çalan kişinin o olduğunu ve sonra senin onu işe aldığını anladığında çok kötü olur."

"Sana anlatmamın sebebi de bu; başka bir şeyler çalmakla tehdit etti."

"Öyleyse eğer onu Bow Street'e göndermek istemiyorsan bırak istediğini yapsın." Kaşlarını çatı. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

"Oliver, Zephyr'in eğitimini tamamlamak için başka birini önerdi," diye gönülsüzce açıkladı. Belki Lord Tilden, Sullivan'ın karakteri konusunda haklıydı.

"Kim?"

"Emin değilim. Barnett? Buna yakın bir şey."

"Tom Barrett miydi?"

"Evet, adı bu."

Douglas başını salladı. "O bir takoz. Bir atı rüzgar gibi koşturabilir ama ikinci bir yarışta hayvan perişan olur. Dört nala koşturmaktan başka bir şey bilmiyor."

"Çok kötü. Oliver neden onu önermiş olabilir?"

"Sen gerçekten aptal bir kızsın," dedi Douglas. "Barrett, Waring değil. Nedeni bu. Tabii ki, senin atlarla ilgili korkunu

bilmiyor ama ben her halükarda bir genç hanımın atının eğitimi için asla Barrett'i tutmazdım."

"Yani hâlâ benim bildiklerimi biliyor olmana rağmen Waring'e daha çok güveniyorsun." Pekala, her şeyi bilmiyordu ama bildikleri Isabel'inkilere oldukça yakındı. "Anladın mı? İçinde bulunduğum durum bu işte."

"Ben... ben Zephyr konusunda ona güveniyorum, sanırım. Ama bu sadece atlarla ilgili, o atları iyi bilir. Diğer konulara gelince, bana düşünmek için birkaç dakika daha vermen gerekiyor, Tibby."

"Tamam. Bu öğleden sonra dönmüş olacak."

"Ah, evet. O zamana kadar her şeyi açıklığa kavuşturmalıyım." Ona başka bir kuşkulu bakış gönderdi. "Bu sırrı saklayacağım," Douglas, tekrar koltuğa çökerek konuşmayı sürdürdü. "Bu bütün bir günü alabilir. Sen benim başka kimseye söylemeyeceğimden emin misin?"

"Çok eminim."

"Bir gün bu mümkün öyleyse. Kesinlikle."

Kardeşinin alay etmekte olduğunu biliyordu ama içinden bir ses, Douglas'ın bununla yaşayabilmesini sağlayacak bir ya da iki cevap bulmasını umdu. Çünkü Sullivan Waring'in karşısında kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış olmadığı zaman, herşeye rağmen onu tekrar öpmeyi düşünebilirdi. Üstelik hiçbir şey bundan daha iyi gelemezdi.

Bölüm 10

“Bu bir uyarı,” Sullivan Achilles’in sırtından inip dizginleri Bromley Konutu’nun seyislerinden birine verirken alay ederek dudak büktü.

Oraya vardığı sırada ön kapı açıldı. Mavi-siyah üniforma içindeki tombul, beyaz saçlı adam “Hoş geldiniz Bay Waring,” dedi başını eğerek.

“Graves. Lord Bramwell geldi mi?”

“Lord hazretleri eğer bir şekilde katılmayı başarabilirlerse geç kalacaklarına dair bir not gönderdiler.”

Tam istediği gibi. Bram uzun süredir oldukça itaatkar ve sinikti. Bu gece nefes almak için lanet bir boşluk istemişti. “Teşekkür ederim,” dedi gecikmiş olarak.

Kâhya başıyla onayladı. “Lord Quence kabul salonunda efendim.”

Paltosunu vererek, hızlı adımlarla ilk katın döner merdivenini geçti. Bir malikaneye ön kapıdan girmenin garip hissettirmemesi gerektiğini kendisine anlatmaya çalıştı ama olmadı. Genellikle ana girişi kullanması için tek fırsatı, gece yarısı ev

halkı uykudayken ve maske giymişken mümkündü. Burası hariç tabii.

"Ah, Sully," dedi sıcak bir erkek sesi kabul salonundan içeri yürürken. "Bramwell'in başka bir işi olduğunu duy-dum."

Sullivan onayladı. "Babası şehirde."

"Öyle tahmin ettim. Buna rağmen, Elizabeth burada, yani en azından bakabileceğimiz hoş bir varlık var."

Kapının arkasını dinliyor olmasını gerektirecek kadar ku-sursuz bir zamanlamayla, Quence'in küçük kız kardeşi huşur-dayarak kabul salonuna girdi. "Bay Waring, bu akşam bize katılabilmenize çok memnun oldum," reverans yaparken kı-zıl bukleleri aşağı yukarı sallanarak cıvıladı.

"Miss Bromley," diye gülümseyerek karşılık verdi. "Londra'ya geldiğinizi fark etmemiştim." Onun varlığı, Bram'in yokluğunu kesinlikle açıklıyordu. Kız onun ışığına koşan pervane gibiydi.

"Doğu Sussex'ten kaçtım," dedi ışıldayarak, ağabeyini solgun yanağından öpmek için uzanırken ela gözleri parlıyor-du. "Konuşacak birinin olmaması çok sıkıcı."

"Nedenini hayal edemezsin," Lord Quence kupkuru, tek-düze bir sesle söyledi. Cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "İşte. Mektubunu Sullivan'a ver. Neredeyse bir ay oldu; görünüşe göre İspanya'da hava felaketti."

"Bu Phin'den öyleyse?" Sullivan, ergen sabırsızlığını mas-keleyerek, elinde mektup, ona doğru gidip sordu. Mektup Elizabeth Bromley'e gönderilmişti; bildiği kadarıyla, Phin asla erkek kardeşine yazmazdı.

"Öyle," sonunda mektubu teslim ederek, abisinden önce o yanıt verdi. "Sizin sağlığınızı soruyor."

"Bunu mektuptan okuyabilir, Beth. Lütfen Graves'ten ak-

şam yemeğinin hazır olup olmadığını öğren, olur mu?"

Suratını astı. "Sizi birkaç dakikalığına rahat bırakma-mı isteyebilirdiniz. Açık sözlü olmanın yanlış bir tarafı yok. Aslında, *bence*—"

"Beth, lütfen birkaç dakika için dışarı çık ve bizi yalnız bırak," vikont onun sözünü keserek söze devam etmişti.

"Ah, pekâlâ." Çıkmadan önce gülümseyerek odadan çık-tı.

"Yüce Tanrım, gelecek sezonki sosyeteye takdiminden korkuyorum," Quence söylendi. Arkasında dikilen uşağa işa-ret etti ve adam tekerlekli sandalyesini şömineden uzağa itti. "Mektubu okuman için seni yalnız bırakacağım."

"Gerek yok," Sullivan kanepeye çökerek ve bu şekilde rahat görünmeye çalışarak karşılık verdi. "Zaten sana bir so-rum var, William, aslında sorsam mı diye düşünüyorum . şey—"

"Geveze çıktı mı?" Quence tamamladı. "Sor o zaman. Uzun süre dışarıda kalacağından emin değilim."

"Lord Darshear'ın kızı için bir kısraak eğitiyorum," Sullivan, diğer adamın ifadelerini dikkatle izleyerek konuş-maya başladı. O esnada, kuru yanağın kaslarının çekilişi ça-bucak gizlendi. Quence Isabel'i tanıyordu öyleyse. Ya da onun peşinden koşmuş birini tanıyordu, en azından. "Tilden ne ka-dar zamandır ona kur yapıyor?"

"Bu soruyu Bramwell'e sorman daha mantıklı değil mi? Emin ol, o Londra sosyetesinin entrikalarıyla benden daha içli dışlıdır."

"Bram her zaman art niyet arar ve çok soru sorar."

"Hımm. Hangi soruların sorulması canını sıkıyor?"

Sullivan duruşunu değiştirdi. "Unut gitsin. Ben tamamıy-

la herhangi bir yalnuş anlaşılmadan kaçınmak için soruyorum," diye yalan söyledi, "Çünkü Darshear'ın ahır avlusunda en azından önümüzdeki iki hafta boyunca zaman harcamakla yükümlü olacağım."

Vikont başıyla onayladı. "Bildiğim kadarıyla Tilden, kızın peşindeydi sezonun başlangıcından beri onu ziyaret ediyor. Geçen yıl Lord Mayhew ve Clark Winstead ve bir başka adam, yani niyetleri ciddi miydi yoksa değil miydi hiçbir fikrim yok."

Sullivan, Tibby'nin bu kadar rağbet görüyor olmasına şaşırmadı. Ama geçen sene en azından üç aşığı vardı ve bu sene sadece bir... "Sence ona evlilik teklif edecek mi?" Soruyu sorarken çenesi kenetlendi, son sözcük bir homurtu olarak çıktı. Tanrı aşkına, bu kıskançlık olamazdı. İki öpüşme ve birçok konuşmadan -daha ziyade tartışmadan- sonra onu kıskanıyor olamazdı.

"Bence olabilir," dedi Quence. "Dunston'ın bu birleşmeyi onaylamaması için hiç sebebi yok ve onun ailesinin de aynı şekilde düşündüğüne inanıyorum." Başını eğdi, ateşin ışığında şakaklarındaki ilk gri teller gümüş gibi görünüyordu. "Bu herhangi bir tatsızlıktan kaçınmana yardımcı olur mu?"

Sullivan kısa, kötü bir gülüşle onayladı. "O da niyetli görünüyor; sanırım Dunston ve onun en büyük oğluyla isteyerek bir bağ kurmak niyetinde olan herhangi biriyle karşılaştığım zaman hayretler içinde kalıyorum."

"Ah. Ben de öyle düşündüm. Çalışmayan sadece bacaklarım Sully. Aklım hâlâ yerinde."

"Hâlâ Bram'den daha az sayıda ve daha az rahatsız edici sorular soruyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak alacağım. Phineas'ın mektubunu oku bu arada Andrews de gidip bize biraz Bordo şarabı getir-

sin."

Quence pencerenin kenarında tekerlekli sandalyesinde oturup sessizce dışarıdaki gün batımını seyrederken, Sullivan, Phin Bromley'in mektubunu açtı. Phin, Bromley Konutu'na ön kapıdan girmek üzere davet edilmiş olmasına neden olmuştu. Görünen o ki aile komutanın haberleri yüzünden umutsuzlanmıştı -hayır, mektuba göre terfi etmişti- ve kim gelirse gelsin ağırlamak istiyorlardı. Quence'in, ünlü çapkın Bram Johns ile küçük kız kardeşinin aynı odada olmasına izin vermesi için kesinlikle başka bir sebep düşünemezdi. Bunun yanı sıra, Quence'in onu derece derece sivil hayata döndürmeye çalıştığını düşünüyordu. Önce arkadaşlar, sonra da adamın kendisi.

Ama art niyetlere ve bir vikont ile ailesi tarafından yemeğe davet edilmiş olmasının garipliğine rağmen, şükran duydu. William Bromley ve küçük kardeşi Phineas zekâ ve anlayış olarak birbirine çok benziyordu ve Sullivan ailenin engelli reisine karşı, neredeyse Phin ve Bram için olduğu kadar sevgi hissediyordu. Silah arkadaşları, kendilerine bunu söylüyorlardı ve gerçekten öyleydiler. Onlara karşı, kendi üvey kardeşine olduğundan kesinlikle daha yakın hissediyordu. Sözde üvey kardeş, çünkü hiç kimse bunu meşru kabul ederek canını sıkıyordu...

Silkindi. Geçmiş anmak, hiçbir zaman severek yaptığı bir şey olmamıştı. Daha çok ağzında acı bir tat bırakırdı. Şu an ona çok daha uygundu. Tuhaf biçimde, Isabel Chalsey ve onunla ilgili çıkmazlarına rağmen şimdiyi tercih ederdi.

Sullivan kapı sürgüsünü ses çıkarması için dikine oturtmuştu. Alt katta açılan giriş kapısının yüksek sesli gıcirtısını duy-

du. Hayır, hayal olamazdı bu. Kapıyı gıcırta çıkaracak şekilde bırakması askerlik geçmişinden kalma bir alışkanlıktı.

Yatağa çöküp sessizce pantolonunu çekerken perdeyi az aralayıp dışarı göz attı. Koyu mavi kumaşın bir kenarı boyunca sadece incecik loş bir ışık görünüyordu. Kâhya kadın için vakit henüz erkendi ve diğer hiçbir çalışanı kapıyı çalmadan içeri girmezdi.

Komodininin bir revolver aldı. Ayak sesleri merdivenleri tırmanırken, sırtını yatak odasının kapısının sağ yanındaki duvara dayadı. Ziyaretçinin kim olabileceğiyle ilgili tahminler yürütürken, kalp atışları hızlı ve düzenliydi. Aklındaki ilk isim Isabel'di. Ne kadar ironik olsa da ikinci aklına gelen bir hırsız olabileceğiydi ve son olarakta aklında kendi sözde ailesinin üyeleri vardı.

Kapısı tıkırdadı ve kolaylıkla açıldı. Sullivan revolveri davetsiz misafirin kulak hizasına doğrulttu. "Tek kılını bile kıpırdatma," diye homurdandı.

Adam haykırdı ve geri sıçradı. Sullivan ileri hamle yaparak, boşta kalan eliyle davetsiz misafirin kafasını hızla duvara çarptı ve onu yere itti.

"Tanrı aşkına! Beni öldürmek mi istiyorsun Waring!"

Sullivan tekme atmak üzereyken ayağını durdurdu. "Douglas Chalsey?"

Delikanlı başını iki eliyle kapadı. "Evet!"

Revolveri yatağın üzerine bırakıp delikanlıyı ayağa kaldırmak için aşağı eğilerek "Aksi şeytan," diye mırıldandı. "Tanrı aşkına burada ne işin var?"

"Seninle konuşmak istedim." Douglas dikkatle burnuna dokundu. "Beni şamar oğlanına çevirdin!"

"Kırılmadı," Sullivan, ciddiyetle gözden geçirerek istemeyerek de olsa mırıldandı. "Oturma odasına in. Bir dakika

içinde orada olacağım." Delikanlıya küçük tuvalet masasından temiz bir bez fırlattı.

Douglas aşağıya inerken, Sullivan hızlıca giyindi. Genç lordun kulübeyi merak etmesini ve mutfağındaki küçük, gizli odayı bulmasını istemiyordu—özellikle eskiden Chalsey ailesine ait olan birkaç eşya içerideyken.

Lanet olsun bu çocuğun burada ne işi var? Mantıklı düşündüğünde, bu çocuğun gün doğmadan burayı ziyaret etmesi için üç sebebi olabilirdi: Douglas, Sullivan'ın Isabel'i öptüğünü biliyordu; hırsızlıkları biliyordu; ya da atlarla ilgili bazı tavsiyeler istiyordu. Üçüncüsü olmasını umdu. Eğer ilk ikisinden biriye, delikanlı daha iri ve tehdit oluşturacak birilerini beraberinde getirmiş olmalıydı.

Çalışma botlarını hızla çekerek dar merdivenden gürültülü adımlarla indi. Bezi burnunda tutan misafiri bir koltuğun kıyısına oturmuştu. "Burada ne yapıyorsun?" Sullivan, biraz çıra ve kömür atarak ateşi canlandırmak için şöminenin karşısına çömelip pat diye sordu. "Zaten size geliyorum bugün." şömine rafındaki saate bakmak için başını kaldırdı. "Üç buçuk saat içinde."

"Seninle konuşmak istedim," dedi Lord Douglas genizden gelen bir sesle, burnu acıyordu ve kapalıydı. "Özel olarak."

Yani delikanlının peşinde olduğu şey muhtemelen atlarla ilgili tavsiye değildi. *Oh ne âlâ.* Sullivan tekrar ayağa kalktı. "Öyleyse, nedir?"

Douglas ona dikkatle baktı. "İlk sorum, bana tekrar vura-cak mısın?"

"Söz veremem. Ama sana vurmadım; sadece seni duvara yapıştırdım."

"Bu güven verici olmadı."

"Evime zorla girdin."

"Öyleyse eşitiz."

Sıkı disiplinle geçen yıllara teşekkürle, Sullivan üst katta çalıştığı hafif kızgın ifadeye büründü. "Pardon?"

"Masum numarası yapma, Waring. Tibby bana her şeyi anlattı."

Sullivan'ın sırtındaki kaslar gerildi. Bir nefes alarak, delikanlının karşısındaki koltuğa çöktü. "Bir suçlu olduğuna inandığın birinin evine habersiz girmenin aklı başında bir davranış şekli olmayabileceğini düşündün mü hiç? Özellikle yalnız olduğun ve nerede olabileceğin hakkında kimseye bilgi vermediğin zaman?"

Lord Douglas'ın rengi soldu, sonra zorlama bir kahkaha attı. "Zekamla ilgili hiç fırça yememiştım. Ama buraya senin tutuklandığını görmek için gelmedim. Ben öyle ucuz birisi değilim."

"Beynin değilse de, görünüşe göre cesaretin var," Sullivan kabul etti. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Kız kardeşimi rahat bırakmanı söylemek istediğim için buradayım. Tibby senin gizemli ya da tehlikeli ya da buna benzer bir şey olduğunu düşünüyor." Üzerindeki kırmızı lekeyi yoklamak için burnundaki bezi aşağı indirdi. "Benden sadece üç yaş daha büyük ve başını derde sokacağını tahmin edebiliyorum."

Gizemli olduğunu düşünüyordu. Sıradan ya da alt sınıftan kabul etmesinden çok daha iyiydi. Sullivan bir süre için, Douglas'ın gevezeliklerinin kalan kısmına aldırmayarak bunun üzerinde durdu. *Gizemli*. Ona göre bu, göz önüne alabileceği diğer her şeyin üzerinde tek bir şey ima ediyordu—ona ilgi duyuyordu. Bu ikinci öpüşme... Aptal değildi ve ipuçlarını görmüştü ama bunun yüksek sesle söylendiğini duymak onu

yine de şaşırttı. Delikanlının kuşkulu ifadelerini yakalamıştı. Derin bir nefes alarak. "Beni tehdit etmeyi düşündüğün için gururum mu okşandı yoksa bir okul çocuğunun bana eşek şakası yapmaya gelişiyle aşağılandım mı bilmiyorum." dedi.

"Seni tehdit etmiyorum," dedi Douglas sesi titreyerek. "Tanrı aşkına."

"Evet, ediyorsun. Çoğunlukla olduğundan daha kibar şekilde, ama yine de bir tehdit." Ayağa kalktı. "Yani, seni gırtlaklayıp ve döşeme tahtasının altına mı gömmeliyim? Ya da belki başını bir at teper ve biri seni bulana kadar ahırda kalırsın."

"Bana bak, Waring," Douglas, ayaklarını vurup tüm boyuyla -Sullivan'ın burnuna geliyordu- kendini dikleştirerek karşılık verdi. "Sadece sana para ödediğimiz ölçüde Zephyr'i eğit ve bizi rahat bırak. Sen annenin tabloları ve diğer parçalar senin olsun. Ama Tibby sana göre değil."

Kardeşine sahiden her şeyi anlatmıştı. Rahatsızlığının arttığını gizleyerek karşısına sağlam argümanlarla çıkan genç adama dikkatle baktı. Sesini eşit ve alçak tutarak "Lord Douglas," dedi kasten. "Sosyetenin kıymetli cevherlerinden birine karşı düşüncesizce davranarak sizin soyunuzla kendi şöhretimi lekelemeyeceğim. Sözüme inan, dünyanın -sizin dünyanızın- nasıl olduğunu bilirim."

"Ah, çok iyi o zaman."

"Başka bir şey?"

"Sorduğun için söylüyorum... kimseyi soyma. Amaçlarını bildiğimiz ve bu konuda sessiz kaldığımıza için, senin kadar kötüyüz."

"O zaman beni ihbar et." Bu, her şeye rağmen Dunston'ın dikkatini çekebildiğinden emin olmak için tek yol gibi görünmeye başlıyordu.

"Bunu isteme."

Besbelli ki bu konuşma hiçbir yere varmayacaktı. "Öyleyse, anlaşılamayacağız. Şimdi, biri senin yokluğunu fark etmeden önce eve gitmek için acele etmen gerektiğini hatırlamak isterim."

Delikanlının yüzü kızardı. "Aslında, bu sabah hayvanlarıyla ilgili sana yardımım dokunabilir mi diye merak ediyordum."

Sullivan bir kaşını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Şey, sadece sen oldukça ünlüsün, biliyorsun ve üniversitedeki diğer çocuklar Sullivan Waring'in kendisinden öğütler alıyor olduğumu anladıkları zaman şaşkınlıktan lahana yeşiline dönecekler."

Yani, kız kardeşlerinden ya da kızlarından uzak durduğu sürece ondan bir şeyler öğrenebilirlerdi. Silkindi. Bu dersi çok uzun zaman önce almıştı zaten. Yine de, genç adam cesaretliydi. Isabel'e karşı bir koza dönüşebilecek bazı manevralar sağlayabilirdi. Sullivan omuz silkti.

"Ceketini burada bırak. Bu sabah ahırda çalışmana izin veriyorum ama öyle görünmek -ya da kokmak- isteyeceğinden kuşkuluyum."

Douglas sırtıttı. "Ah, yaşasın."

İşler karman çorman oldu; zaten öyle değil miydi? Sullivan öyle olacağını biliyordu. Isabel Chalsey'i ilk gördüğü anda yapmış olduğu gibi dosdoğru üzerine gitmeye karar verdi. Her neyse, en azından, bu günlerde olaylar daha ilginç bir hal alıyordu.

"Oliver, bunu teklif etmen senin düşünceliliğin ve cömertliğin," dedi Isabel, çayı için bir parça şeker daha alarak, "ama sezon sırasında Londra'dan ayrılmayı istemiyorum."

"Brighton'ın eğlenceleri için bile mi?" Lord Tilden üstelendi. "İstediğin herkese beraber gelmesini öner. Babam önümüzdeki iki hafta boyunca orada bir ev partisi yapmam için izin verdi."

Isabel, Oliver bir kaşığı düşürüp geri almak için eğildiği zaman oturma odasının penceresinden dışarı bir bakış atma riskini alarak "Burada kalmayı tercih ederim," diye cevapladı.

Ahır avlusunda umduğu hiçbir şeyi göremedi. Geçen üç gün boyunca Zephyr'i çok az görmüştü, eğiticisini ise çok daha az. Besbelli ki Oliver, Sullivan'ın çalışma takvimini takip ediyordu çünkü her sabah Bay Waring'in varmasından hemen önce geliyor ve onun ayrılışına kadar kalıyordu. Sonra Zephyr'in öğleden sonra eğitimi boyunca Isabel'in bir eğlence ya da başka bir yere götürerek evden uzaklaştırıyordu.

Bu şartlar altında Isabel ne hissederse hissetsin, bu zaman aralığında Sullivan'ın kimseyi soymamış olmasını katıksız bir şans olarak düşündü. Nedeninden emin değildi çünkü tehdidini çok ciddiye almış gibi görünmemiştir.

"Londra'nın senin için aniden bu kadar itici gelmesinin özel bir sebebi var mı?" Oliver nezaketsizce sordu. "Birkaç hafta önce arkadaşlarımızla bir geziden bahsettiğim zaman bu fikirden hoşnut olmuş görünüyordun."

"Şey, şimdi sezon başladı, şahane zaman geçiriyorum ve fikrimi değiştirdim." Ağzını tekrar açtığında bir elini kaldırdı. "Lütfen, Oliver. Başka bir yerde olmamı neden istediğini gayet iyi biliyorum ve seni temin ederim buna gerek yok. Ve bu konuda tekrar konuşmak istemiyorum."

Oliver fincanını ve altlığını gürültüyle bir kenara bırakarak

rak ayağa kalktı. "O her gün burada."

Sen de öyle, diye düşündü Isabel. "Onu, bunun için tutuk," dedi yüksek sesle. "Geçinemiyor olmana üzüldüm, ama ben onu aranızdaki düşmanlığını bilmeden işe verdim."

"İşte şimdi biliyorsun ve onu hâlâ postalamadan. Yerine mükemmel derecede uygun birini önerdiğim halde."

Phillip, Oliver'ın Tom Barrett önerisine itiraz etmişti ve onun söyledikleri Douglas'inkinden daha güçlüydü. Dikkatlice, kendi fincanını servis tepsisine bıraktı. "Eğer bu... takıntıda üstelemeye devam edersen, Oliver, senden istemek zorunda olduğum şey g—"

"Bunu gördün mü?" Douglas, oturma odasının kapısını aniden açarak ve arkasında duran hizmetçiyi neredeyse yere devirerek içeri daldı. "Ah, hey. Affedersiniz."

"Neyi gördüm mü?" Isabel, onun bariz heyecanına gülümseyerek sordu. "Tanrı aşkına senin botların ne içinde?"

"At pisliği, tabii ki. Ya da çamur. Kesin olarak bilmiyorum." Geniş bir sırıtışla orada da o maddeden bir iz bırakarak elini yüzüne hızla vurdu. "Gel ve gör."

Şimdi en azından ahır avlusuna gitme girişiminde bulunmak için bir bahanesi vardı. Babası böyle yapması için ona neredeyse emir vermişti tabii ki, ama o bile, bir âşık yerine bir atla vakit geçirmesi için ısrar edemezdi. Keyiflendiğini gizledi çünkü Oliver açık bir şekilde rahatsızdı, uzattığı koluna girdi ve Douglas'ı mutfağa doğru takip etti.

"Biliyorsun, ona yardım etmeme izin veriyor," erkek kardeşi, bir kutu şekeri olan bir çocuk gibi mutluydu ve gevezelik ediyordu. "Çalışma şekli oldukça büyüleyici. Mahmuzları bile yok. Kalçaları sadece hayvana ne istediğini hatırlatmak için hafifçe dokunuyormuş gibi sürüyor."

"Ben de ona bazı şeyler hatırlatmak isterdim," Oliver çok

sessizce mırıldandı.

Isabel, onu net olarak duymuş olmasına rağmen sordu. "Pardon?"

"Hiçbir şey, leydim." Gülümsedi. "Bay Waring'in atlarla ilgili bazı becerileri olması iyi. Aksi takdirde ahır bölmelerindeki pisliği temizliyor, sebzeleri teslim ediyor ya da halk tabakasındaki para için ne yapıyorsa onu yapıyor olabilirdi."

Bu çok hoş bir konuşma olmamıştı. Sanki kimin sosyete de durduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibiydi. "Ebeveynlerin evlenmemiş olsaydı nerede olurdu, hiç merak ettin mi?"

Oliver, doğrudan gözlerine bakmak için başını çevirerek yavaşladı. "Hayır, etmedim. Ben bir amaç için doğdum, tıpkı senin gibi. Bir soyunma odasında hararetli bir aşkın ürünü değilim."

Douglas mutfak kapısını açarken geri döndü. "Hey, Tilden. Kız kardeşimin önünde yapmak için kesinlikle çok uygun bir konuşma değil bu!"

Açık bir şekilde, bunu Isabel başlatmıştı ama erkek kardeşine minnettar bir baş hareketi göndermesine engel değildi. Oliver'ın bir dayanak noktası olsa da olmasa da, bir vikont için dedikodusu çok yapılmış, bağları ne olursa olsun kendi konumundan aşağıdaki birine hakaret etmek basitçe terbiyesizce bir davranış olarak görünmüştü.

"Tabii ki haklısın, Douglas," dedi Oliver rahatça. "Kendimi daha iyi hale getirmek için görgü kurallarına daha çok uymalıyım. Beni affeder misin Isabel?"

Şimdiden dikkatinin büyük kısmını ahır avlusunun ortasında duran ince, uzun adama vererek gülümsedi. "Tahmin edeceğin gibi seni afediyorum."

Douglas, onları ahır avlusunun ortasına yönlendirdi.

Isabel, Sullivan'ı çevreleyen koşulları kardeşine anlatırken onun, Bay Waring'e karşı düşmanca davranacağından endişelenmişti. Bunun yerine, kardeşi ustasının etrafında hoplayıp zıplayan bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Aralarında kör olası ne olmuştu hiçbir fikri yoktu. Her şeye rağmen, geçmişini ve son zamanlardaki yasadışı davranışlarını bilmesine karşın Bay Waring'in arkadaşlığından zevk almayı sürdüren tek kişi kendisi olmadığı için şükran duyduğunu itiraf edebilirdi. Bu kesinlikle devam eden ilişkileriyle ilgili hissettiği suçluluğun bir kısmını ortadan kaldırmıştı.

Isabel, dönüp Sullivan Waring'e bakmadan önce, bir süre için bekledi. Noel'de ilk hediyesini açmadan hemen önceki his gibiydi. Aptalcaydı tabii ki ve bunu ondan daha iyi kimse bilmezdi. Sullivan ilgi çekiciydi ve farklıydı ama kesinlikle hakkında... romantik şeyler düşünebileceği biri değildi. Hakkında romantik düşünmesi gereken kişi o değildi. Öyle bile olsa, onu öpmeyi düşünmenin herhangi bir zararı olacağını sanmıyordu.

"Gördün mü?" Douglas sevincinden bağırdı. "Bak Tibby!"
Baktı.

Zephyr, başı yukarıda ve kulaklarını onun olduğu yöne dikmiş, Sullivan'ın etrafındaki geniş bir çemberde hızla koşuyordu. Sırtına Phillip ve Isabel'in aldığı eyeri geçirmişti. Gütme ipi şimdi boynu yerine, eyerle birlikte takılmış olan bir dizgine tutturulmuştu.

"Hayret verici," dedi Oliver kupkuru. "Eyer taşıyabilen bir binek atı."

Kemiklerine bir asabiyet dalgası saplandı. Eğer Zephyr eyeri taşıdıysa, çok daha erken bir zamanda at binmeyi bekleyebilirdi. Ah, aman Tanrım.

"Şey, ne düşünüyorsun Tibby?"

Douglas'ın mutlu ifadesinden, Sullivan'ın okunması çok-

daha-zor ifadesine doğru bakarak silkindi. "Bu oldukça göz kamaştırıcı," dedi yüksek sesle. "Hayranlık verici bir ilerleme gerçekleştirdiniz."

"Zephyr hızlı öğreniyor," Bay Waring, kısırağı kolayca durdurarak konuştu. Konuştuğu sürede, Lord Tilden'e hiç bakmamıştı.

"Öyleyse, buradaki işini en kısa sürede bitirmiş olacağını farz ediyorum Waring." Oliver sesini soğuk ve alçak tuttu ama Isabel ondaki küçümseme ve kızgınlığı duyabildi.

"Karar vermeniz gerekiyor, Lady Isabel," Sullivan, üvey kardeşi konuşmamış gibi devam etti, "dinç bir kısırakla uğraşmadan önce olgun, ağırbaşlı bir ata binip alıştırma yapmak ister misiniz yoksa istemez misiniz?"

İçine başka bir ürperti daha yayıldı. Neden Bay Waring'i Douglas'a bir at bulması ya da benzer bir şey için tutmamıştı sanki? Hayır, kendisi için bir at istediğini söylemek zorundaydı. At binmek, Tanrı belasını versin. Üç adamın tamamının kendisine baktığını fark ettiği zaman başıyla onayladı. "Bunu düşüneceğim," diye geçiştirdi.

"Bunu yapabilecek olgun bir kısırağım var," diye devam etti. "Yarın için onu getireceğim, böylece onunla anlaşıp anlaşılmayacağınızı görebilirsiniz."

"Bir atla anlaşmak mı?" Oliver karşı çıktı. "Evet ve belki daha sonra çay ve kurabiye için birlikte dışarı çıkabilirler."

"Oliver," dedi Isabel suçlayıcı biçimde. "Evet, Bay Waring, bence bu iyi bir fikir."

Lord Tilden elini tuttu. "Gel, Isabel. Seni Hyde Park'ta arabayla bir gezintiye çıkarmak istiyorum. Günü çamur içinde dikilerek geçirmekten çok daha iyi."

Sullivan'ın ilk defa Oliver'a sert bir bakış fırlattı. Sonra, tekrar Isabel'e bakarken gülümsedi. "Güzel bir gün geçirin,

Lady Isabel. Yarın görüşmek üzere."

Ah, Tanrı aşkına. Oliver ile eve döndüğü için gerilmişti. Fark etmezdi; hoş, eğlenceli bir gezintiye gitmek üzere, yakışıklı bir adama eşlik ediyordu. Başka bir ata ilgi göstermesi gerektiğini bilse bile, aklından çıkmayan tek şey tek şey yarın Sullivan Waring ile otuz dakika geçirecek olmasıydı.

Bölüm 11

Sullivan sokağa doğru göz attı. Gecenin bu saatinde, Mayfair'in sokaklarında sadece zil zurna sarhoş seçkinler dolaşırdı. Geçen at arabasındaki hanedan arması bunu doğruladı—St. Aubyn markisi aslında eve erken dönüyordu; Sullivan, markiyi birkaç kez akşam giysileriyle görmüştü.

At arabası yanından geçip gitmişti ama yine de onu endişelendirdi. Levonzy dükünün Londra merkez binasının kuzey köşesinde kümelenmiş resmetmeye değer karaağaçların arasında eğildi. Siyah haydut maskesini bağladı ve sonra Johns Konutu'nun zemin katındaki tüm pencereleri tek tek kontrol etti. Kahretsin. Hepsi sıkıca kapalıydı. Levonzy her zaman tedbirli bir adam olmuştur ve doğal olarak bu alışkanlık evinde çalışan personele de geçmiş.

Sessizce bir lanet okuyarak, tekrar evin güney tarafına geçti. Sarmaşık güller için yapılmış çardak yeterince sağlam göründü, bu yüzden ağır iş eldivenlerini çekip tırmanmaya başladı. Birkaç beyaz filizi ezmeden geçemedi ve bunların, çevreyi saran tatlı kokusu etrafa yayıldı.

Eğer dükkân evde olmasaydı işler daha kolay olurdu, ama yine de zor olmadığı anlamına gelmiyordu bu. Çok sayıdaki çalışan olan bir yere yapılan herhangi bir soygun girişimi bazı dezavantajlar doğurdu. En azından Bram'i ona katılmaması konusunda ikna edebilmişti, buna rağmen arkadaşının ona verdiği geri alınacak eşyalar listesiyle, neredeyse hırsızlıktan çok alışverişe gidiyormuş gibi hissetti.

Yolun yarısında, yana doğru gerildi ve parmak uçlarıyla en yakındaki pencereye uzandı. Pencere bir parça kaydı. Onu birkaç santim daha açtı, sonra deri kaplı parmaklarıyla pervazı kavradı ve kendini çardaktan dışarı itti. Uzun bir süre için, sol omzunda geçen yıl aldığı iki kurşunu anımsatan beklenmedik acıyla havada asılı kaldı. Bir soluk alarak kendini önce yukarı sonra da pencereden içeri doğru çekti.

Bu geri dönüşsüz bir yolculuk olmuştu; tabloyu kolunun altına alır almaz, evden çıkmak için zemin katta başka bir çıkış yolu bulmak zorundaydı. Bram'in ona vermiş olduğu kat planlarını aklından geçirirken bir süre için bیلardo odasında bekledi. Bram oradan çıktıktan hemen sonra ve ikisinin de hafızasındakiler tazeyken eve girememiş olması şanssızlıktı ama lanet ederek kendi çıkarları için arkadaşından şüphelenmesini istememişti.

Koridor kapısı açık duruyordu ama evin içinde hiçbir ışık görmemişti. Savaşa giden bir asker olduğu için duyularındaki keskinleşme onu her zaman heyecanlandırmıştı. Başka birilerinin mülküne giren bir hırsız olarak da aynı şekilde hissedeceğini sanmıştı ama hissettiği daha çok kızgınlıktı. Kızgınlığı evlerde ikamet edenlere karşı değildi ama Dunston'a karşıydı. Doğuştan gelen haklarından mahrum etmek yeterli olmamıştı ki; marki, onu mirasından da mahrum etmeye kalkışmıştı. Hem de ona bırakılmış olan tek mirastan—annesininkinden.

Ama kendisini bu aristokratlardan herhangi biriyle yasal

olarak bir mücadeleye sokmadığı sürece, onu geri alabilirdi. Yasal haklarına sahip olmak için o soylulardan birine karşı mahkeme masraflarını karşılayabilseydi, Dunston, Sullivan ailesinin yakışsız bir şey yapmadığını ve hatta annesinin tablolarını hak etmek şöyle dursun, Sullivan Waring'in hiç var olmadığını kesinleştirmek için her şeyi en kolay şekilde sonuçlandırmanın bir yolunu bulurdu. Lanet soylular. Onların paralarını bir şekilde alamadıktan sonra, hiçbir şeye değmezdi.

En azından bu kapsamlı açıklamaları daha fazla yapamazdı. Bu asilzadelerden biri kesinlikle onu kızdırmamıştı. Isabel'in ailesi de öyle. Bunun için kesinlikle hazırlıklı değildi, yani onlara karşı bir çeşit sevgi hissetmek için. Ve ona karşı...

Birkaç saat içinde tekrar evlerinde olacaktı. Ya da daha doğrusu ahırlarında. Onlardan ikisi Sullivan'ın bazı geceler neler yaptığını biliyorlardı ve bundan hoşlanmamalarına ya da bunu anlamamalarına rağmen, ikisi de onu teslim etmeye istekli görünmüyordu. Sadece bu değildi gerçi. Onlarla ilgili hislerinin ne olduğunu tam olarak anlamamıştı ama biliyordu ki en akıllıca hareket birkaç ay için ortadan kaybolmaktı. Özellikle Oliver Sullivan olaya karıştıktan sonra.

Isabel bu lanet olası aptalda ne bulmuştu, bu arada? Zenginlik, mevki ve yakışıklı bir yüzden başka ne olabilir, tabii ki. Bunun karşısında Sullivan, şöhret olabilmekle ilgili hiçbir beklentisi olmadan, bir centilmen olması için büyütülmüş ve eğitilmişti.

Geniş evde, bir yerlerde bir saat ahenkle çaldı ve Sullivan silkindi. Tanrı aşkına, şimdi dikkati dağılmış olmanın zamanı ya da yeri değildi.

Bram'in özgürlüğüne kavuşmasını istediği eşyaların yarısı bu odada görünüyordu, bu yüzden öteki duvarda sergi-

lenen silahlara doğru yürüdü. Bir çift çok hoş gümüş saplı düello revolveri diğerlerinin üzerine tutturulmuştu ve onları boşa alıp ceplerine indirmek bir dakikasını aldı. Purolar da yine birkaç saniyesini aldı. Oymalı ahşap kutuyu orada bıraktı ama içindekileri paltosunun iç cebine boşalttı. Eğer Bram bunlardan payını almak istiyorsa, öncelikle son üç Francesca W. Perris tablolarının yerini bulması gerekiyordu.

Sullivan bilardo odasındaki işini bitirdiği zaman sessizce geniş döner merdivenden indi. Tırabzanın üzerinden bakınca bir çift mitolojik taş ejderha dikkatini çekti ama yanlarına gelince işe yaramaz şeyler gibi göründü. Birinin kafasına yumruğunu hafifçe indirdi.

Dükün çalışma odası tam olarak Bram'ın olduğunu söylediği yerdeydi. İçeri girdikten sonra bir süre durakladı. *Genç Bir Balıkçının Şan ve Şeref Hayali*, Ekselanslarının masasının arkasına asılmıştı, ay ışığı onu hafifçe aydınlatıyordu. "İşte buradasın," diye mırıldandı.

Taşıma torbası için çok genişti ama bir omzuna attığı örtüyü çekip aldı ve onu dikkatlice sardı. İyi ayarlamak için masanın üzerindeki gümüş mürekkepliği cebine attı ve sonra Bram'ın söz ettiği nefret edilen Birmanyalı bereket heykelinin görüntüsünü yakaladı.

Yüce Tanrım, Kamışı neredeyse otuz santimdi ve figüre hemen hemen iki katı yükseklik veriyordu. Bunu yanına almasının hiçbir yolu yoktu, kötü şansı kendi üzerine çekmek için hızlı bir duayla uzanıp adamı kökünden kopardı. Bir ürpermeyle penisi boş kalan son cebine bıraktı. "Üzgünüm eski dost ama seni tek parça olarak alamayacağız."

Tabloyu kolunun altına aldı ve koridora geri döndü. Ön kapı sürgülenmiş ve kilitlenmişti—belli ki, önlem almayı seven bir adam olarak Levonzy'nin, malikanesini lanet bir kale

yapmak için sadece üst kat pencereleri konusunda daha fazla dikkatli olmaya ihtiyacı vardı.

Oturma odası pencereleri de mandallanmıştı ama çok şükür onları açmak bir anahtar gerektirmezdi. Sullivan tabloyu bir kenara bıraktı ve evin çevresindeki bahçeye bakan pencereyi itti. İşe yaramıyordu. "Lanet olsun," diye homurdandı.

Karanlıkta, kapalı zemin kat penceresinden kalın kaplama boyası katmanını çıkartmak biraz zaman aldı. Bram'ın kendi babasından hazzetmeyişi hak vererek, zaten Sullivan'ın kendisi de adama bir sempati duymuyordu. Buna rağmen, "sempati duymamak" süratle "lanet olası sinir olmak" his moduna dönüşüyordu.

Botundan bıçağı çekti ve pencerenin altı boyunca dürttü. Tahta, boyadan isteksizce ayrıldı ve sızlanan bir iniltiyle pencere birkaç santim yükseldi. *Lanet olsun*. Hakkı olan yeniden ele geçirdikten sonra bir evde oyalanmaktan hoşlanmazdı. Malikanelerde yaşayan herkes Lady Isabel kadar büyüleyici ve nefis değildi.

Yarı karanlıkta yapabildiği kadar hızlıca ve verimli biçimde davranarak, daracık aralıktan tabloyu kaydirdi ve sonra bıçakla çalışmaya devam etti. Her zorlu itişle yarım santim kadar açılıyordu. Levonzy'nin lanet pencerelerini onarması için bir marangoz tutması gerekiyordu. Adam, Karun'dan daha fazla paraya sahipti, yani daha iyi bir boyaya gücü yeterdi.

Göz kamaştıran bir ışık odayı aydınlattı. Devamında bir silahın gümbürdemesiyle Sullivan içgüdüsel olarak kenara eğildi. Bir mermi kulağının yanından geçerek vınladı ve pencereyi paramparça etti.

"Seni lanet olası hırsız!" Levonzy Dükü bağırdı. "Seni darağacına göndereceğim!"

Revolverin horozunun yeniden kalkış sesiyle, Sullivan yapabileceği tek şeyi yaptı. Pencereden aşağı atladı.

Papatyalardan bir yatağa inerken kırık cam parçaları üzerine yağdı. Tekrar ayaklarının üzerine dikilerek, tablo için duvara ilerledi—tam o sırada dük pencereye ulaştı.

Pencereden başka bir atış patladığında, evin köşesini dönerek fırladı. Arkasındaki üç ağaç gövdesinden kıymıklar püskürdü ve bir şeyler hızla uyluğuna çarpıp onu tökezletti. Dişlerini sıkıp tabloyu gövdesiyle koruyarak sımsıkı tuttu ve koştu.

"Neden beni daha erken uyandırmadın?" Isabel, yatak çarşaflarını bir kenara itip kakarak ve doğrulmaya çabalayarak hizmetçisine çıkıştı.

Penny, gardıroptan bahar dallarıyla süslü mavi bir muslin hazırladı. "Affedersiniz, leydim, ama bunu söylemediniz. Ve gece geç saate kadar dışarıydınız, ben—"

Geceliğinden sıyrılarak ve elbise için acele ederek "Boş ver," diye araya girdi. "Sadece Bay Waring'ten onun ahır avlusuna tam zamanında geldiğini, benimse geç kaldığımı duy-mak istemiyorum."

Hizmetçisi tuvalet masasının aynasından ani bir bakış fırlattı.

"Ne var?" Isabel sert bir bakışla sordu.

"Hiçbir şey, leydim."

"Penny, bu bakışı tanırım."

"Pekâlâ, leydim," dedi hizmetçi, Isabel'in dolaşmış saçlarına fırçayı geçirmişti. "Bay Waring'ten duymak istemediğini-zi söylediniz ama o zaten sizin için çalışıyor. Size karşı bir şey söylediğini hayal bile edemem, siz—"

"Evet, evet, tabii ki. Lafın gelişi öyle dedim. Saat onda uygun olacağımı söylemiştim ve geç kalmak istemiyorum. Bu kendi prensiplerimle ilgili bir konu." Bu sözler neden kızarmakta olduğunu ya da o ve Sullivan'ın konuşacağını, üstelik bunu sabırsızlıkla beklediğini gayet iyi bildiğini yalanlamak içindi.

Giyinmeyi bitirir bitirmez, alt kata inmek için acele etti. Alders, giriş salonu ile kahvaltı odası arasındaki koridorun tam ortasında, ona en çok hangi yönde ihtiyaç olursa o tarafa hareket etmeye açıkça hazır biçimde dikiliyordu. "Alders," diyerek selamladı, "Zephyr ve Bay Waring ile birlikte dışarı-da olacağım."

"Bay Waring henüz gelmedi, leydim," dedi kâhya monoton bir sesle.

Durdu. "Gelmedi mi? Ama saat onu çeyrek geçiyor."

"Evet, öyle, leydim. Belki kahvaltı etmek istersiniz? O gelir gelmez sizi bilgilendiririm."

"Ah. Evet, tabii."

Kahvaltı odasına doğru ilerlerken, arkasında bir uşak kâhyaya katıldı. Onların fısıldaştığını duydu ve "soygun" sözcüğünü ayırt etti.

Kalbi tekledi. Isabel telaştan neredeyse tökezleyerek döndü. "Söylediğin şey neydi?"

Alders, uşağı çalışanların konutuna doğru yönlendirdi. "Kendinizi sıkıntıya sokmanızı gerektirecek bir şey değil, leydim. Sadece hizmetçilerin arasında bir dedikodu."

"Ne hakkında?" diye ısrar etti. "Bana söylemen konusunda ısrar ediyorum"

, Alders."

Kâhya onu kahvaltı odasına yönlendirdi. "Pekâlâ," dedi, onun için sandalyesini çekerek. "Stevens'in aşçıdan, aşçının

süt dağıtıcısından, onun da Levonzy Dükü'nün aşçısından duyduğuna göre Ekselansı'nın evi bu sabah erken saatte soyulmuş. Mayfair Yağmacısı tarafından."

Kalp atışları daha da hızlandı. "Ah, ben," dedi, sandalyesine oturduğunda zorla yutkunarak. Tekrar yapmıştı. Onu uyarmıştı ve her şeye lanet olsun, dinlememişti. "Herhangi biri ne alındığını söyledi mi?"

"Açıkçası benim bilgim kulaktan dolma Leydim."

"Bunu anlıyorum Alders. Sen ne duydun?"

"Dedikoduya göre birkaç şey kırılmış ve bazı gümüşler, bir resim ve bir avuç puro götürülmüş. Görünüşe göre yaşlı dük, alçak adama birkaç el ateş etmiş, yani endişelenmeye gerek yok. Muhtemelen onu dar bir sokakta ölü olarak bulacaklar. Ekselansları birinci sınıf bir nişancıdır."

Aynı şeyi o da duymuştu. *Ah hayır, hayır*. Silkinerek öyle aceleyle ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesini arkaya deviriyordu. "Ah, şey, bu sabah Barbara ile buluşacağımı unutmuşum, Douglas uyandı mı?"

"Sanmıyorum leydim."

"Lütfen ilgilen. Bana eşlik etmek için söz verdi."

"Derhal."

Alders aceleyle odadan çıkarken, Isabel pencereden bakmak için bir adım attı. Oradan ahır avlusunu göremezdi, bu yüzden oturma odasına gitmek üzere koridordan geçti. Ya dük Sullivan'ı sahiden vurduysa? Ya o...

Bir nefes aldı. O bir hırsızdı; onu bunu yaparken yakalamıştı. Isabel onu uyarmıştı, lanet olsun. Peki, Tanrı aşkına, neden ona bir şeyler olmuş olabileceği için böylesine endişeliydi?

Ama endişeliydi. Çok endişeliydi. Bir an için ahırlara koşmaya ve bir atı hazırlamaya niyetlendi. Buna rağmen, bu dü-

şünce onu dehşete düşürdü. Ayrıca, arabayı ve onu kullanma becerisini, çaba harcayıp elde etmiş olsa bile, Sullivan'ın neredede yaşadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neler oluyor burada?" Douglas arkasından tökezleyerek oturma odasına girerken sordu. Üstünkörü giyinmişti, yelegei iliklenmemişti ve botlarının yalnızca biri ayağındaydı.

"Kapıyı kapat."

Surat asarak dediğini yaptı, sonra botunun diğer tekini giymek için kendini bir koltuğa bırakıverdi. "Phillip'le iskam-bil oynadığımız için neredeyse gün ağarana dek ayaktaydım, bilmiyor musun."

"Dün gece Levonzy Dükü'nün evi Mayfair Yağmacısı tarafından soyulmuş," kelimeler ağzından soluksuz, alelaceleyle dökülerek durumu açıkladı. "Dük, hırsıza birkaç el ateş etmiş. Ve şimdi saat onu geçti ve Sullivan burada değil."

Kardeşi oturduğu yerde ok gibi dikleşti. "Aman Tanrım. Levonzy birinci sınıf bir nişancıdır."

"Bunu biliyorum, lanet olsun. Beni Sullivan'ı görmeye götür."

"Ne? Neden sen—"

"Eğer yaralandıysa kim ona yardım edecek?" diye üstelendi, bir adımda onu ayağa kaldırmak için önüne geçmişti. "Ve oraya nasıl gidildiğini bilmiyorum."

"Belki kendim gitmeliyim Tibby. Görünüyor ki bu—"

"Bana bunun uygun olmadığını söylemeye kalkışma, Douglas Raymond Chalsey," diye patladı. "Git ve iki atlı arabanın hazır olmasını sağla."

Douglas sinirli bir şekilde iç çekerek ayağa kalktı. "Bizi belanın içine sokuyorsun Tibby. Umarım bunun farkındasındır."

"Farkındayım." Derin bir nefes aldı. Mantık ona panikten daha çok yakışırdı. Özellikle niçin bu kadar kaygılı hissettiğine karar veremediği bir zamanda. Buna rağmen eğer kuralları mantık koysaydı, Bay Waring'in tutuklanabilmesi için yetkililerle en iyi nasıl bağlantı kurulacağına karar veriyor olurdu—tabii eğer Levonzy onu öldürmemişse. Besbelli ki, bu mantıkla ilgili değildi. Ve herhangi bir gizemle ya da sır ile ilgili de değildi. "Beni desteklediğin için teşekkürler."

"Bana şimdi teşekkür etme ve benim tam adımı kullanman gerekmezdi. Beş dakika içinde dışarıda buluşalım."

Isabel odayı adımlama işine geri dönerken, Alders de kahve için seslenerek koşturuyordu. Zaten dışarı çıkmaya uygun şekilde giyinmişti, bu nedenle tüm yapabildiği beklemektir. Ve daha uzun süre bekledikçe, daha da kaygılı hale geliyordu.

Eğer Sullivan Waring'e bir şey olmuşsa, herkes muhtemelen bunu hak ettiğini söyleyecekti. Neticede insanların evlerine zorla girmişti. O, kahrolası Mayfair Yağmacısıydı. Onun sırrını saklamak zor olmamıştı ama şimdi işler çığırından çıkmıştı. Ne yapması gerekiyordu?

Endişesine gelince, kendisine bunun sadece insanoğlu için duyulan doğal bir kaygı olduğunu anlatabilirdi. Evet, buydu. Seyis yamaklarının doru at çiftini arabanın önündeki pozisyonlarına getirdiğini görür görmez şalını kaptı ve aceleyle kapıya yöneldi.

"Leydim, Lord ve Lady Darshear'a sizin ve Douglas'ın ne kadar süreliğine dışarıda olacağınız konusunda ne söyleyeyim?" diye seslendi arkasından kâhya.

"Emin değilim ama uzun sürmeyecek."

Karşılık için beklemedi. Dışarıda, Phipps ona Douglas'ın yanına geçmesi için eliyle destek oldu ve kardeşi atları harekete geçirdi.

"Bunun at sırtında daha hızlı olacağına direktmediğin için teşekkür ederim," dedi bir süre sonra, kalabalık sokaklardan oldukça hızlı geçiyor oldukları gerçeğini aklından çıkarmaya çalıştı.

"At sırtında gitmek bir seçenek değil," Douglas kısaca cevapladı, sonra bir deri bir kemikten oluşan bir adama el arabasını yoldan çekmesi için ısıklık çaldı. "Sanırım uyanmama iki ya da üç saat vardı. Neyse."

"Çok komik. Bay Waring'in peşinde koşarken nefes nefese kalan sendin. Uyanmış ve onu bekler halde olduğunu sanmıştım."

"Sen ikimiz için de yeterince kaygılanıyorsun." Douglas kalabalığın arasında manevra yaparken ona göz attı. "Ve buna son versen en iyisi olur."

"Neye son vereyim? Yaralı olabileceği haberini aldığım biri için endişelenmeyi mi?"

"O bir uşak ya da önemsiz biri ama kesinlikle peşinden hayallere dalmam gereken biri değil."

Isabel omzuna vurdu.

"Of! Arabayı kullanıyorum, lanet olsun!"

"Bilgin olsun diye söylüyorum Douglas," dedi karşısında dimdik, titizlikle seçilmiş kelimeler dışında bir şey düşünmeyi reddederek, "Bay Waring'in peşinden hayallere dalmıyorum. O bir at yetiştiricisi. Sadece birkaç defa öpüşmüş olmamız—"

"Birkaç defa?" diye tekrarladı. "Seni bir defa öptüğünü ve böylece kaçabildiğini söylemiştin!"

Lanet! "Ah, ne fark eder?" diye sertçe cevap verdi. Sesinin yüksekliği ve şiddetinin durumu örtbas edeceğini umuyordu. "O... o daha ziyade bir... bir arkadaş gibi. Sen onun için endişelenmiyor musun?"

"Belki. Çok az. Ona, hepimizi tatsız bir durumun içine atmadan önce çalmayı kesmesini söylemiştim."

"Söyledin mi?"

"Evet ve bana vurman gerekmezdi."

"Ah, tanrım, Douglas. Omuzlarında o kadar çok dolgu malzemesi şişiriyorsun ki muhtemelen hissetmedin bile."

Dikleşti. "Bunların moda olduğunu bilmeni isterim. Bahse girerim ki Tilden de omuzlarını dolduruyordur."

Bunu yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sullivan yapmıyordu. "Ne kadar mesafe kaldı? Nerede yaşıyor, bu arada?"

"Çok büyük bir ahır ve yaklaşık 3 dönümü var. Bir mil kadar ileride."

Yani Zephyr'i eğitmek için her gün iki kez üç mil at biniyormuş. Bu işi yapması için ödeme yapsa da yapmasa da anlamlı bir davranış olarak göründü. Tabii ki, bunun için ona şantaj yapmıştı ama anladığı kadarıyla gerçekten istemediği şeyleri yapan biri gibi görünmüyordu.

Ve şu anda, *Isabel* gece onun olmasını diliyordu. Bunu çok fazla istiyordu.

Bölüm 12

Sullivan, botlarını çekerken acıyla irkildi. Uyluğundaki bandaj bu defa bağlı kaldı ama bugün yaptığı herhangi bir at binme işi felaket olacaktı. Doğal olarak bundan çok zorlanacaktı ve Lady Isabel'e neden geciktiğini açıklamak zorunda olacaktı, buna rağmen aslında bunu yapmayı Sullivan, dört gözle bekliyordu, geç kalacağını anladığında adamlarından biriyle bir not göndermemiş olmasının sebebi buydu.

Hımm, bir soylu tarafından azarlanmayı dört gözle bekliyordu. Geçen birkaç hafta içinde işler epey değişmişti. Ama dört gözle beklediği ille de azarlanmak değildi; onu tekrar görmektir. Dün, Zephyr'e binmeden önce daha olgun bir atla deneme yapmasını önerdiği zaman gerginleşmişti ama gönülsüzlüğü normaldi. Eğitimli, sakın bir hayvanla ona at binmeyi öğretmek açıkçası onların anlaşmalarının bir parçası sayılmazdı ama olsa fena da olmazdı.

Tabii ki, ona kalsaydı, hâlâ kısrakla koşu, yürüme alıştırmaları yapıyor olurdu ve Zephyr binilebilecek seviyeye bile yaklaşmazdı. Isabel'in küçük kardeşi Zephyr'in ilerleme kaydet-

mesinin düzenli olduğunu fark etmiş olsa bile. Bu Douglas'a açıklamak için Sullivan'ın kullanmış olduğu sözcüktü, bu arada. Isabel ile birkaç gün daha fazla vakit geçirmek amacıyla bahaneler uydurduğunu kabul ederek—iş i uzatmanın ikisinin itibarı için de tehlikeli olacağını biliyordu.

Ateşin üzerine astığı suyun kaynamaya başlayıp başlamadığını görmek için topallayarak alt kata indi. Bu kadar geç kalkmaya alışkın değildi ve bir fincan Amerikan kahvesinin bacağına daha hızlı iyileşmesine yardımcı olmayacağını bilse de ruh halini yatıştırabilirdi. Kâhya kadın, yani Bayan Howard her an içeri girebilirdi ve o günlük işlerine bakmak için geldiği zaman, topallamasının geçmiş olmasını ve kendini toparlamış olmayı diliyordu.

Biri kapıya vurdu. "Bay Waring? Ben Halliwell."

"İçeri gir," diye seslendi, suyu bir kaba dökerken neredeyse parmağını yakıyordu. Belki de her şeye rağmen Bayan Howard'ın geleceğini tahmin etmeliydi.

"Bir müşteriniz var efendim. Sizinle burada görüşüp görüşmeyeceğini bilmek istedi."

Lanet olsun. Şimdiden Chalsey Konutu'na yaklaşık bir saat geç kalmış durumdaydı. Ama bir müşteriyle görüşme fırsatını kaçırmak için yeterince zengin değildi. "Onu içeri gönder Halliwell ve Achilles'in eyerlendiğinden emin ol, tamam mı? Bir de Molly, onu da eyerle." Molly, hasta ya da gergin hayvanları için dost bir kısraktı; sahip olduğu en istikrarlı ve en sakin hayvandı. Isabel'in ilk ata binişi için iyi bir seçim olacaktı.

"Hallederim." Halliwell kapıdan geri adım attı ve içeri girmek için arkasında bekleyen kişiye işaret etti. "Bu taraftan lordum."

Geçen akşam vurulmuş olmasına karşın, Sullivan kendisinden daha üstün kabul edilenlere karşı bir parça daha mer-

hametli olmaya başlamıştı. Hepsi onun ahırındaki daha kabul edilebilir fiyatlar için Isabel Chalsey'e teşekkür edebilirdi, gerçi hiçbirisi bunu asla bilemezdi. Arkasına döndü. "Günaydın lord—" Karı dondu. "Evimden dışarı çık."

Dunston Markisi George Sullivan, bastonunun ucuyla kapıyı kapattı. Muhtemelen herhangi bir şeye dokunursa bir halktan olanların yakalandığı enfeksiyona yakalanmaktan endişeleniyordu. Eğer karnında halktan birinin bıçak darbesine maruz kalmazsa şanslı olacaktı. "Avcı atlarıyla ilgileniyorum," dedi marki, şapkasını çıkardı ama yine de şapka ve bastonunu elinde tuttu.

"Sana lanet olası hiçbir şeyimi satmıyorum ve senin lanet olası oyunlarından hiçbirini oynamıyorum. Şimdi seni lanet olası kıçının üzerine fırlatmadan önce dışarı çık."

"Sadece medeni bir görüşme yapmak istiyorum, Bay Waring."

"Burada sadece ikimiz varız Bayım. Rol yapma zahmetine katlanmak niye?"

Sullivan sesinin istikrarlı çıkmasına şaşırdı. Her kası genildi ama Londra'da Sullivan Waring'in onun oğlu olduğunu itiraf etmeyi reddeden tek adama vurmamak için yine de kendini tuttu. Birbirlerini son görüşlerinin üzerinden altı ay geçmişti ve yaşlı adamın daha yaşlı ya da en azından kendi oğlunun mirasını çaldığı için vicdan azabı çekiyor gibi göründüğünü söylemiş olmayı ne kadar istese de, Dunston her zaman olduğu kadar formda ve küstah görünüyordu.

Marki karşılık vermedi, bu yüzden Sullivan gönülsüzce ona doğru bir adım attı. "Evimden dışarı çık. Bunu tekrar söylemeyeceğim."

"Ben ciddiylim, Bay Waring," dedi marki alçak sesle, hâlâ kıpırdamıyordu ve hâlâ meydan okumaya hazırmış gibi bakıyordu.

Sullivan ona gözlerini dikip baktı. Yıllar boyunca markiye bir elin parmak sayısını geçmeyecek kadar bakmıştı. Bu durum daha çok annesiyle yaşarken ve Peninsula'da savaşımaya karar vermeden önceydi. George Sullivan yakışıklı bir adamdı, buna rağmen yıllar şimdi karnını yuvarlaklaştırmıştı ve daimi hoşnutsuzluğu ya da korkusu yanaklarını çökertmiş ve ağzını daraltıp kısaltmıştı.

"Bu hırsızlık işini derhal bırakacaksın," diye devam etti Dunston. "Geçen akşam Levonzy'nin sana ateş ettiğini duydum. Hayatını bu... bu saçmalık için riske atmanın mantıklı hiçbir yanı yok."

"Saçmalık, öyle mi?" Sullivan, aslında markiye sırtını dönmesine olanak verdiği için kendisine kahve hazırlama işine dönerek karşılık verdi.

"Evet. Katıksız saçmalık."

"Bana göre değil, seni amirlik taslayan küstah yılan. Senin tencerenin dibi benimkinden daha kara, Marki."

Sullivan yüzünü tekrar Dunston'a döndüğünde, markinin beyaz teni daha da fazla solmuştu. "Nasıl cüret edersin? Sen, at yetiştirici bir piç, bana diyorsun ki—"

"Beni piç yapan *sensin*," Sullivan sözünü kesti. "Bu benim marifetim değildi."

"Bu aptalca hırsızlık işi *senin* marifetin. Ve buna derhal son vereceksin."

"Kimin marifeti olduğunu tartışabilirim çünkü ben kralığı korumak için İspanya'da savaşırken *sen* benden çaldın yine de benim olanı geri almamı engellemek için ne yapmayı düşündüğün daha çok ilgimi çekiyor." Kahvesinden bir yudum aldı. Çok sıcak ve çok sertti, ama irkilerek farkına vardı. "Benim tutuklanmamı sağla, Dunston. Lütfen. Hapishane ku-

lelerinden, benden nasıl çaldığını ve beni suç hayatına nasıl ittiğini haykıracağım. Baba."

Dunston bastonuna öyle sıkıca yapıştı ki parmak eklemeleri beyazlaştı. "Çok ileri gittin, çocuk. Annen ailemin ismini sana verdiğinde, bu ismin hiçbir ayrıcalığını vermedi. Benden onu sana vermemi bekledi."

Sullivan, İngiltere'ye döndüğünde annesinin kulübesini yağmalanmış ve sanat eserlerini kendi sözde babası tarafından arkadaşlarına ve tanıdıklarına bağışlanmış bulduğu zamankinden daha büyük bir öfkeyle gözlerini kıstı. "Benim tahminim, bana hiçbir şey vermeni beklemediği yönünde olurdu; sana sadece ikiyüzlülüğünü ve başarısız olduğun gerçeğini hatırlatmak istemişti."

"Sen bir hataydın. Ve ailemin itibarını, sırf annen piçine bu ismi koymaya karar verdi diye riske atmayacağım. Ne umarak bunu yaptı? Seni kendi oğlum olarak ilan etmemi mi bekledi? Sana toprak bağışlamamı mı? Seni varisim yapmamı mı? Saçmalık."

"Gece uyuyabilmene imkan veren şeyleri kendine anlat," Sullivan sert görünerek, "Ve bunu başka bir yerde yap."

"Önce bana çalmayı keseceğine söz ver. Ve Chalsey Konutu'nun etrafında dolaşip oğlumun canını sıkımayı keseceğine de söz vermeni istiyorum."

"Yani Oliver beni şikayet etti, öyle mi?" Sullivan, sıcak kahveyi suratına fırlatmaya ne kadar yakın olduğunu Dunston'ın fark edip etmediğini merak ederek, zorla gülümsedi. "O aile beni tuttu. Bazılarının aksine, ben sorumluluklarımı yerine getiririm."

"Öyleyse ebeveynlerinle ilgili teorin hakkında konuşarak ya da evlerine girip soylu arkadaşlarımla yaşamalarını boza-

rak oğlumu veya adımı sıkıntıya sokmaya çalışmayacağına söz ver."

Sullivan uzun adımlarla Dunston'ı geçerek ön kapıya yürüdü. "Eminim ki Lord Tilden, at yetiştirici bir piçe karşı kendini savunabilir," diye sertçe karşılık verdi. Tabii ki, marka onu Isabel'den uzak durması için uyarmamıştı; ilk sırada bu konuyla ilgilenebileceğini düşünmek saçmaydı, asilzade rekabeti olsun ya da olmasın.

"Senden söz edildiğini duymak istemiyorum. Birilerine lanet olası bir at sattığın her seferde senin hakkındaki saçmalıkları yeterince doydum. Annenin doğumda seni neden boğmadığı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Şimdi ben sizi doğduğunuza pişman etmeden önce hemen defolun." Kapıyı aniden çekip açtı. "Kıcınıza bir tekme atmaktan mutlu olacağım, Marki."

"Heh. Benden ve benim olandan uzak dur, Waring. Birileri seni vurmadan önce lanet mekanında takıl. Cenaze için cese-dine sahip çıkmam." George Sullivan son bir burun kıvrış ve küçümseyen bakışla, topuğunun üzerinde döndü ve ayrıldı.

Sullivan kapıyı hızla çarptı. Büyük bir gümbürtü evin içinde yankılandı. Yumuşak ses doğrudan gümbürtüyü takip etti ve Sullivan'ı dondurdu. Hızla arkasını döndü.

Isabel Chalsey, bir eli ağzında ve diğeri kalbinde giriş kapısının aralığında dikiliyordu. "Merhaba tatlım," diye mırıldandı, göğsündeki sıcaklık aşağı doğru hareket ediyordu. "Biraz yolunu kaybettin galiba, değil mi?"

"Dün gece bir hırsızın vurulduğuna dair bir söylenti duydum," dedi net olmayan bir sesle. Kaygı ya da kuşku, Sullivan emin değildi ama bu sestten hoşlandı.

"Benim için kaygılandın mı?" Ona yaklaşmak için ön kapıdan ayrıldı.

"Geç kalıyordun. Şey—"

Sullivan, onun sırtını kapının çerçevesine doğru bastırarak omuzlarını kavradı ve dudaklarını onunkine yaklaştırdı. Karşılaştıklarından beri onun etrafında olmak için, onu öpmek için bahaneler yaratmıştı. Buna rağmen şimdi, gizlemeyi bile beceremediği şeyi itiraf etmek zorundaydı, onu istiyordu. Onu fena halde istiyordu.

Isabel öpüşüne açlıkla karşılık verirken parmakları gömleğine dolandı ve onu daha yakına çekti. Onu kendi dudaklarına doğru çekti, dili onunkine hafifçe vurdu ve sonra onu geri itti. Titreyerek, "Yalnız değiliz," demeyi zorla başardı.

Arkalarından başka bir bedenin giriş holüne gelişiyle aynı anda Sullivan geriye doğru bir adım attı. "Genç," diye homurdanarak Douglas Chalsey'i başıyla selamladı, sonra arkasını döndü ve tekrar ön odaya geçti. Delikanlının yapması gereken tek şey pantolonundaki yırtıklara şöyle bir bakmaktı. Bu yüzden kavgaya çıkarabilirdi.

"Yaşıyorsun, ha?" Douglas yorumda bulundu. "Dunston'ın arabasını avluda gördüm, bu yüzden arkadan dolandık."

Sullivan dimdik bir baş hareketiyle ceketini almaya gitti ve onu giydi. Tabii ki Isabel yalnız gelemezdi; at binemiyordu bile. Farkına varmış olmalıydı. *Salak*. "Geç kaldığım için affedersiniz. Tekrar olmayacak."

"Sen yaralısın," dedi Isabel.

Sullivan iki Chalsey'e tekrar yüzünü döndüğünde, Tibby'nin kahverengi gözleri değerlendirmeye çalışan bakışlarla ona dikilmişti, ifadesi sersemlemiş ve endişeli arası bir yerdeydi. "Bir kıymık yakaladım," dedi. Yedi santimlik bir kıymık sol uyluğuna yarı yarıya gömülmüştü ama onları bu detaylarla sıkıkmak istemedi. "Hadi gidelim, olur mu?"

"Douglas, arabayı ön tarafa getirir misin?" diye sordu Isabel. Bakışı hâlâ Sullivan'daydı.

"Ama ben sadece—"

"Bize bir dakika ver delikanlı," Sullivan onun sözünü kesti.

"Peki, bunu en başta söylemeniz yeterdi." Douglas, tekrar kısa giriş holüne dönerken sızlandı.

"Çalışanlarınızı sık sık evlerinde ziyaret eder misiniz," —şömine rafındaki küçük saate göz attı— "elli iki dakika geç kaldıkları zaman?"

"Seni, alçak eylemlerini durdurman konusunda uyar-
mıştım, Bay Waring."

"Ben de sana durdurmayacağımı söylemiştim. Bu sebeple, tutuklanmamı sağlamanı önermiştim. Şimdi de seni tekrar yapacağım konusunda bilgilendiriyorum."

Ona gözlerini dikti. "Ve ben sebebini anlıyorum. Ama—"

"Anlıyorsun," diye tekrar etti. "Sen."

"Evet, ben. Lord Dunston'la konuşmana kulak misafiri oldum," dedi. "Ya da bir bölümüne, her neyse."

Lanet olsun. "Öyleyse başarı listene gizlice dinlemeyi de ekleyebiliriz. Ve eve zorla girme. Sen gün geçtikçe... bana dönüşüyorsun, sanırım."

Başını dikleştirdi. "Bir soygun planlamıyordum. Yaralı olduğumu düşünmüştüm. Ben... Ben endişeliydim."

Yine kendini tuttu. "Levonzy'nin evini soyanın ben olduğumu düşündüren nedir, bu arada? Oğlu benim en yakın arkadaşım. Bu benim çok kötü bir adam olduğum anlamına gelmez mi?"

"Bir tablo alınmıştı." Bir nefes aldı. "Tabii ki sen olduğunu biliyorum. Neden bana ikiyüzlülük etme gereği duyduğunu"

anlamıyorum. Son vukuatından önce bile sana zarar vermeye yetecek kadar bilgim vardı."

Kesinlikle doğruydı. Sullivan yavaşça başıyla onayladı. "Beni ıskaladı. Bir karaağaçtan savurduğu kıymık dışında."

"Bir doktora ihtiyacın var mı? Ben—"

"Bundan çok daha kötü biçimde yaralanmıştım," diye araya girdi. "Sorun değil." Kardeşinin her an arkasında olabileceğinin farkında olarak, tekrar ona doğru bir adım attı. "Sadece ölmediğimden emin olmak için bütün bu yolu gelmene minnettarım."

"Sana yirmi pound yatırım yaptım."

"Şimdi kim ikiyüzlülük ediyor?"

Isabel küçük odaya göz attı. "Neden bir at yetiştirici gibi konuşmuyorsun?"

"Çünkü bir centilmen olmak için yetiştirilmişim. Özel hocalar, okul ve tabii ki Bonaparte'ın ensesinde Avrupa seyahat-
ti."

"Annen, Lord Dunston'ın seni kabul etmesini mi umuyordu?"

Belli ki Dunston'la yaptığı konuşmanın tamamını duymamıştı. Eğer onu tekrar öpmeyi istemiyorsa, cevap vermek için istekli olmayacaktı. "En başından beri beni kabul etmeyeceği konusunda çok açık davranmış," dedi sessizce. "Annem benim eğitim almamı ne dilediğimi gerçekleştirmem için istedi. Bir papaz ya da bir savcı veya muhasebeci olmak için hiçbir zaman bir arzum olmayan kişi benim."

"Hayır, seni masa başında otururken hayal edemiyorum," diye düşünceli halde karşılık verdi. "Ve şu anda yaptığın şeyden zevk aldığını görebiliyorum. Bu işte oldukça da iyisin."

"Teşekkür ederim, tabii senin onayına ihtiyacım olduğun-

dan değil."

Güzel kaşlarını çatarak somurttu. "Atları iyi biliyor ol, bilirsin ama senin kafanda yer ettiğim gittikçe daha açık hale geliyor."

Bir adım daha yaklaştı, ona dokunmaya, onu tekrar öpmeye yetecek kadar yakındı. Sonra söylediği şey kafasına dank etti. "Affedersin?"

"Önce öp ve sonra hakaret et. Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok, bence."

Kollarının üst kısmından tutarak onu tekrar kendine doğru çekti. "Ne istediğimi gayet iyi biliyorum, Isabel. Ve şimdiye kadar onu almadığıma şükret."

"Bir centilmen olmadığın için mi almadın?"

Sullivan başını salladı. Onu öyle fena halde istiyordu ki kendini tutamıyordu. "Zerre kadar değil. Ve onlardan biri olmadığım için mutluyum."

"Sende hoşlandığım şeyin bu olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Onun bu kadar yakınında yapabildiği kadar hareketsiz dikilirken, Isabel ellerini omuzlarında ve saçlarında gezdirdi. Sonra yüzünü kendisinininkine çekti ve dudaklarını yumuşakça Sullivan'ın dudaklarına bastırdı.

Bir inlemeyle onu kollarında kaldırarak kucakladı, böylece yüzleri aynı seviyeye geldi. Kalbi onun bedenine doğru attı ve Isabel'in nabzını parmaklarının altında hissettiğine yemin edebilirdi. Tanrım, bu ikisi için de tehlikeliydi. Belki bu, onunla olmanın bu kadar baş döndürücü olmasının nedenlerinden biriydi. Ama aralarındaki farklılık olmasa bile, Isabel onu aklını çelmeye yeterdi. Tatlı ve alaycı, güçlü ve ürkek, zeki ve tecrübesiz, aynı anda hepsi birdendi.

Ön kapı tıkırdadı ve Isabel'i o kadar hızlı aşağı bıraktı ki

kız sendeledi. Kapı açılırken küfrederek bir elini uzatıp toparlanmasını sağladı. "Hadi gidelim, Lady Isabel," dedi, kucaklayışını centilmence bir destek önerisine çevirmişti. "Tabii bugünkü eğitimi bırakmamı istemiyorsanız."

Yanaklarının teni gül rengiydi, yutkundü. "Bir gün kaçırmanın Zephyr'i gerileteceğini söylemiştin. Yani, evet, lütfen gidelim. Ne düşünüyorsun bilemem ama, geç kalan çalışanların izini sürmeyi alışkanlık haline getirmem."

"Ya da onları öpmeyi," yanından geçerken kulağına doğru fısıldadı.

Isabel onu çevresinde istiyordu. Bu nedenle, Dunston onu Chalsey Konutu'ndan ve Oliver'dan... uzak durması konusunda ne şekilde uyarırsa uyarsın, kalabilirdi. Bu da kendi sağduyusuna kulak verene ya da biri ona bir kurşun isabet ettirene kadardı...

Douglas arabayı Chalsey Konutu'nun araba yoluna döndürürken Isabel omzunun üzerinden tekrar baktı. Sullivan kendi devasa aygırıyla ve yedekte başka bir atla birkaç yüz metre arkalarından geliyordu. Kestane rengi kısarak, binmesi gerektiğine karar vermiş olduğu hayvan olabilirdi. Ve o anda, onunla tekrar konuşmaktan tedirgin olduğu kadar, gerçekten bir atın üzerinde oturmaktan da tedirgin oldu.

Arkadaşlarıyla birlikteyken ya da sezon için planlanmış yüzlerce balodan birinde dans ederken, Dunston Markisinin kabul edilmemiş, gayrimeşru oğluyla öpüşmeyi düşünmenin bile ne kadar saçma olduğunu biliyordu. Buna rağmen, onu düşünmekten kendini alamıyordu.

Bir çocuk olarak, göle ilk atlayan kişi o olmuştu ve iki

erkek kardeşinden de daha fazla ağaca tırmanmıştı. Sebebi daha çok ona yapmamasını söylemeleri idi. Her zaman istediğini almıştı, elbiselerden sevgililere kadar. Sebep bu muydu? Sullivan Waring sahip olmayı istememesi gereken biriydi. Onu cezbeden şey bu muydu?

Ona tekrar bir bakış attı. Sullivan atından inip iki atın dizginlerini de Phipps'e verdi. Pekâlâ, yasak meyve cazibenin bir parçasıydı. Tıpkı gizemlilik gibi onu cezbediyordu. Buna rağmen Lord Dunston ile gördükten sonra, yapbozun parçalarını hemen hemen bir araya getirmişti yine de Sullivan'dan daha önce olduğundan bile daha fazla etkileniyordu.

Ona kur yapmış olan bazı adamlardan daha iyi eğitiliydi, ya da en azından ona öğretilenler hakkında diğerlerinin çok büyük bir kısmından daha iyi bir kavrayışa sahipti. Sosyal statü umursamadığını söylese bile akıyla konuşuyordu. Ve Sullivan... onun korkularını ve saplantısını kendi ailesi kadar iyi anlıyordu.

Sullivan ona baktı ve hafif bir gülümseyerek şehvet uyandıran dudaklarına dokundu. Karşılığında Isabel'in kalp atışları hızlandı. Babası ve Phillip evden dışarı çıkarken, tekrar asilzade tavırlarını takındı. Ne olursa olsun, hâlâ onun çalışanıydı ve şimdi de bir dükkân soymuştu. Onu öpme arzusunu taşıdığı sürece, bunu bir sır olarak saklamaktan başka seçeneği de yoktu.

"İşte buradasın," dedi babası, arabadan inmesine yardım etmek için ilerliyordu. "Barbara ve senin bu kadar acil gördüğünüz şey her neyse, *Bir süre için ayrılıyorum*dan daha fazla bilgi vermenizi gerektirecek."

"Affedersin, baba." Isabel, onu yanağından öpmek için eğilerek konuştu.

"Ben de yanındaydım," dedi Douglas düşünmeden. "Tibby'ye göz kulak olmayı becerebileceğimi düşünüyorum."

Phillip sırtarak, "Sen kendini bile koruyamazsın."

"Kes sesini ve—"

"Yeter, çocuklar. Hesaplarımı yapmam gerekiyor. Terbiyenizi takınmanızı rica ediyorum."

Vikont eve döndü. Douglas her sözcüğü yakalamak için onlara katılırken, Phillip Sullivan'la bir şeyler hakkında laflıyordu.

"Bugün at binecek misin, Tibby?" ağabeyi kestane rengi kırağı işaret ederek sordu.

Isabel zorlukla yutkunarak ve elleri titreyerek omuz silkti. "Henüz karar vermedim."

"Sizin için Zephyr'i alıp getirebilir miyim, Bay Waring?" Douglas konuşmalarını bölmüştü.

"Eğer bunu yaparken sakın olabileceksen," diye karşılık verdi Sullivan.

"Ben hep soğukkanlıyım."

Phillip kahkaha attı. "Beni güldürme. Neyse çabuk ol, tamam mı? Hoby'deki randevumuza geç kalmamıza sebep olacaksın."

"Oha! Unuttum." Phillip arkasından takip ederken Douglas aceleyle ahıra gitti.

"Ya siz, küçük hanım?"

Isabel yüzünü Sullivan'a döndü. "Ben ne?"

"Bugün at binecek misiniz?"

"Oh." Ellerini arkasında kenetleyerek omuz silkti, böylece onların titreyişini göremezdi.

Sullivan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayatında hiç,

bir semerin üzerinde oturdun mu?"

"Hayır."

"Peki, hadi o zaman bununla başlayalım, olur mu?" Sullivan kendisine katılmasını işaret ederek ahıra yöneldi.

"Emirleri hâlâ ben veriyorum, biliyorsun," diye belirtti. Sadece varlığıyla bile allak bullak olmuş hissetse de, sırf birkaç defa öpüştüler diye emirleri artık onun verdiğini düşünmesine müsaade etmeyecekti.

Durdu. "Şimdi ne yapalım öyleyse, Lady Isabel?"

Isabel çenesini kaldırdı. "Beni ahıra götür, böylece bir atın üzerinde oturmayı öğrenebilirim."

"Nasıl isterseniz."

Bölüm 13

"Üzerime yuvarlanmasını engelleyen nedir?" Isabel, boşaltılmış fıçıyı parmağının ucuyla dürterek, kuşkuyla sordu.

"Ben." Sullivan dizlerini kırarak önüne çömeldi. "Kesinlikle güvenli."

Yan eyeri fıçının üzerine yerleştirmiş ve şişkin kısmına kolayca sımsıkı oturtmuştu, ama ne kadar güçlü ve yetenekli görünse de, oturduğu anda sırtüstü düşmesini engelleyebileceğine dair kuşkuları vardı. Isabel ona gözlerini dikti. "Bu çok aptalca görünüyor."

"Ama yere yakın ve hiçbir yere gittiği yok." Başını eğdi ve altın renginde bir tutam saç yeşil gözlerden birini gizledi. "Niçin itiraz ediyorsun? Bu tahta ve metalden boş bir fıçı. Başka kimsenin seni gördüğü yok."

Yüzünü ekşitti. "Pekâlâ. Bir sorunum var." Eteklerini toplayarak fıçıya yanaştı ve dizini eyerin etrafından döndürerek acemice oturdu. "Giysilerim bunun için uygun değil."

"Yine de iyi iş çıkardın."

"Oh, lütfen. Senin de dediğin gibi bu tahtadan bir fıçı."

Sullivan çömeldiği yerde bakışlarını ona doğru kaldı-
rırken hafif bir gülümseme Isabel'in dudaklarına yayıldı.
Tanrım, bu adamı öpmek istiyordu. Fakat Phipps ve birkaç
seyis yamağı ahır çevresinde boş boş dolanıyordu, bu yüzden
buna kalkışmadı ama isteğinin artmasına da engel olamadı.

"Güvende hissediyor musun?"

"Beni devirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman evet. Kesinlikle güvende hissediyorum."

"İyi." İleriye baktı. "Phipps bana bir dizgin takımı ver, ta-
mam mı?" Baş seyis bir tane verdi ve Sullivan boştaki elini
kullanarak onu kendi omuzlarına astı ve sonra dizginleri ona
uzattı.

"Yükseklik, tam olmasa da buna oldukça yakın olacak.
Dizginleri hangisi senin için daha rahatsa o elinle tut ve elin-
den kaçırmazın diye dolamadan uçlarını diğer eline geçir."

"'Dizginleri kaçırmak'?" diye tekrarladı titreyerek.

"Bunun olması çok mümkün değil ama eğer olursa şaş-
kınlık yaşamayı istemem."

Gergin şekilde başını sallayıp, hayvan derisinden yapılmış
olan dizgin takımını işaret ettiği zaman avuçlarını biraz
gevşeterek dizginleri tarif ettiği gibi tuttu. Onu rahatlatmaya
çalıştığını biliyordu ve bunun değerini anlıyordu, ama ikisi
de biliyordu ki bir fıçının üzerinde oturmak ile bir atın üzerin-
de oturmak arasındaki fark dağlar kadardı.

Şaşırtıcı derecede sabırlı ve anlayışlı davranarak, ona bir
hayvanı nasıl döndüreceğini, eğer işler zorlaşırsa nasıl hâkim
olacağını ve inatçı bir binek hayvanını nasıl yönlendireceğini
ni gösterdi. Bütün bu süre boyunca, konuşurken ve örnekler

gösterirken başına geçirilmiş bir eyer takımı vardı. Isabel'in
kalbi gümbür gümbür atıyordu. Tanıdığı başka hiç kimsenin,
çalışanı bile olsa, bu kadar sabırlı veya titiz olacağını ya da
onun yararı için böyle aptalca görünmeye razı olacağını hayal
edemiyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Sullivan dizginlerle mücadele etmeyi bıraktı. "İstesem de
istememsem de soracaksın gibi görünüyor."

"Sana daha önce sorduğumu biliyorum ama resim yapı-
yor musun?"

Nefesini bıraktı. "Eskiden bazen eskizler yapardım. Ama
yıllardır yapmıyorum."

"Neden peki?"

"Çünkü bunun üzerine bir yaşam kurabilmeye yetecek
kadar yetenekli değilim ve yeteneksiz olduğum bir alan için
çaba harcamam." İnce yüzünden hızlıca geçen bir ekşimeyle
konuyu değiştirdi. "Bence ya senin gerçek bir ata binmeyi
denemenin ya da benim biraz çalışma için Zephyr'i çıkartma-
nın zamanı geldi."

Isabel onun omzuna yaslanarak, tekrar usulca ayağa kalk-
tı. Çömelmiş vaziyetteyken bile, parmaklarının dokunduğu
yerler taş gibi sertti. Burada yapay hiçbir şey yoktu; sadece
çalışarak edinilmiş kaslar vardı. Elini gönülsüzce çekerek
yutkundu. "Belki at kendi ahırdayken ona binebilirim," diye
önerdi.

Sullivan dizgin takımını çıkararak doğruldu. Sol bacağına
dikkatlice esneterek "Hayır," diye karşılık verdi. "Eğer hare-
ket ederse, bacağın ezilebilir ve sonra dans edemeyecek hale
gelirsin."

Bu kulağa neredeyse bir aşağılama gibi geldi ama konuyu
tartışacak durumda değildi. Bunun yerine dizini tekrar bükü-

şünü izledi.

"Bu kıymığın girdiği yer mi?"

Sullivan başını sallayarak doğruladı. "Bandajla sarılı, bu yüzden bir problem olmaz. Şimdi, sen mi yoksa Zephyr mi, tatlım?"

Ona tatlım demesinden hoşlanıyordu. Kendi seviyesinden olan birileri ilk adını kullanabilirken, onun yapması kabul edilmiyordu ve yerine bunu koymuştu. Böylece her dakika ona Lady Isabel demek zorunda kalmıyordu. "Diğer atın adı ne?" diye sordu, sesi titreme sınırlarındaydı.

"Molly. On beş yaşında ve yerinde duramayanlar için rehber bir kısrak. Onun yanlış bir adım attığını hiç görmedim ve dörtlüla gitmek şöyle dursun hızlı yürüyüşü bile sevmez."

"Benim yerimde duramadığımı mı söylüyorsun?"

Gülümsedi. "Belki de biraz gerginsin, belki."

Isabel oldukça derin bir nefes aldı. Aklına bin tane bahane geldi. Ama bugün at binmeyi reddederse, babasının Sullivan'a Zephyr'i alıp götürmesini söyleyeceğini ve bundan sonra onu görmek için bir bahanesi olmayacağını hatırladı ve şimdi onu görmek, hırsızlık yapmaya devam edebileceğini bilmesinden çok, Sullivan'ın varlığından hoşlanmasıyla ilgiliydi.

"Molly'i tutacak mısın?"

"Kesinlikle. Söz veriyorum."

"Öyleyse ata bineceğim."

Kabul etmesini beklememişti. Isabel Chalsey, daha önce olduğunu sandığından daha güçlü bir karaktere sahipti. Isabel, binicilik kıyafeti giymek için aceleyle eve giderken,

da eğitim dizginini kancasına geri koydu. Sonra, seyis yamaklarının hayvan besleme, seyislik ve eğitimle ilgili yönelttiği alışılmış soruları cevapladı.

Bunu yaparken ve daha sonra Molly'i zemine alıştırmak için ahır avlusunun çevresinde birkaç defa dolaştırırken bile, Isabel'i düşünüyordu. Isabel'den hâlâ emir alıyordu. Bir eğlence ya da aklına sonradan gelen bir fikir değil. Sullivan'dan korktuğu için öyle yapıyordu. Bu onun ve diğer herkesin fark etmesini önlemek için gibi görünüyordu, fark etmemelerini sağlamak?.. Ama neyi? Ondan hoşlandığını mı?

Eğer evli, sıkılmış, dünya zevklerine düşkün bir leydi olsaydı, Sullivan onu çoktan bir ya da iki defa yatağa atmış ve sonra kendi yoluna gitmiş olurdu. Onun gibi soyluları eğlenmek ve biraz da dışlanmış olmanın intikamı için kullandığını varsayıyordu. Bazı kızlar eğlendiriciydi ve onlardan hoşlanmadığını söyleyemezdi ama hepsinin niyeti aynıydı—daha fazlasını istemeden veya ummadan bir ya da iki gecelik eğlence.

Isabel Chalsey daha karmaşıktı. Eğer bir papazın kızı ya da bir baronun en genç kızı veya ona benzer bir şey olsaydı. Bir de popüler olmasaydı aralarında bir evlilik mümkün olabilirdi. Ama o bir markinin tek kızıydı.

Sullivan silkindi. *Evlilik mi?* Bu da hangi cehennemden çıkmıştı? Birkaç enfes öpüşme, bazı şehvetli konuşmalar ve bazı hararetle düşünceleri olmuştu. Aklının hokkabazlığıyla ortaya çıkan görüntüler ne olursa olsun, onun soyu ve kendi ailevi çıkmazları değişmezdi.

Isabel evden çıktı ve Sullivan'ın nefesi kesildi. Bir binicilik kıyafetine sahip olduğunu bile bilmiyordu, ama iyi ki vardı çünkü onun içinde muhteşem görünüyordu. Avcı yeşili ve siyah giysi, vücudunu bütün doğru yerlerden sımsıkı sarmıştı ve eteği binici botlarının üzerinde dalgalanıyordu. Sullivan

aklına hakim olmak için kötü ve nahoş düşünceler, üzerine yoğunlaşmayı denedi ama Isabel sallanan kalçaları ve zeki, sert bakışıyla hepsini eritip yok etti. *Aman Tanrım.*

"Tamam, hadi cesaretimi kaybetmeden önce devam edelim," dedi onun arkasından Molly'i süzerek.

Doğru. Şimdi iltifatların, ağzı sulanarak bakmaların ya da diğer dalgınlıkların zamanı değildi. Özellikle eve doğru göz atarken ebeveynlerinin oturma odasının penceresinde dikilip onları izlediğini gördükten sonra. En az Isabel kadar gergin görünüyordlardı. Anlaşılabilirdi, ama bu gerginlik Isabel için büyük bir probleme dönüşebilirdi.

"Başına gelebilecek en kötü şey, oturduğun yerden kayıp çamura düşmen," dedi, o sırada kısrağı taştan binme bloğuna yönlendiriyordu.

"Aslında bunu duymak istemiyordum, Bay Waring."

"Biliyorum, ama karşılaşabileceğin tek şeyin çamur olacağını anlaman gerekiyor ve bunun olmasına bile izin veremeyeceğim."

"Kendine oldukça güveniyorsun." Zorlama olduğu apaçık belli olan bir gülümsemeyle hoşnutluğunu belirtti. "Yanıyor olmamanı dilerim."

"Yanılmıyorum." Sol eliyle Molly'i dizgin takımından tutarak sağ elini uzattı.

Biraz duraksadıktan sonra, Isabel bloğun üzerine çıktı. Onun eliyle kendisini dengeleyerek eyerin üzerine sıçradı. Yüzünün beyaz teni korkutucu derecede solmuştu ama olduğu yerde kaldı. Rengi ve parmaklarının hiddetli şekilde dizginleri sıkı tutuşu dehşete düştüğünü açığa vuruyordu.

Molly'nin kulakları ileri geri hareket etti. Sullivan, "Ona hoş bir şeyler söyle," diye talimat verdi. "Ondan hoşlanmadığından endişelendi."

"O endişeli mi?" Isabel görünür şekilde silkindi. "Molly, iyi kız. Sen çok iyi bir atsin."

Sullivan gittikçe daha da fazla durumdan etkileniyordu. Birçok insan için bu hiçbir şey gibi görünebilirdi ama o korkuyu anlardı ve üstesinden gelmenin ne kadar cesaret gerektirdiğini de anlardı. "Çok iyi," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Dizginleri alıştırmaya yaptığın gibi tut ve ben de onu avlu çevresinde yürüteyim."

Isabel, gergince başını sallayıp onaylayarak dizginleri aldı. Bir top güllesinin bile dizginleri bıraktırmayacağını biliyordu ama o sırada yönlendirme işini yaptığı için sesini çıkarmadı. Onun yerine, yavaş bir solukla ve her şeyin planladığı gibi ilerlemesi için çabucak, dualar okuyarak, Molly'i avlunun ortasına doğru yürüttü.

Besbelli ki onun için doğru atı seçmişti. Korkak insanlara alışık olan Molly, büyük olasılıkla Isabel'in başka bir ürkek tay olduğunu düşünmüştü. Sullivan "Nasıl hissediyorsun?" diye yüksek sesle sorarak bir konuşma girişiminde bulundu.

"İyi," Isabel kararsızca cevapladı. "Çok sallanıyor."

Sullivan gülerek, "Bir deveye binmeyi dene o zaman sallanmak neymiş anlarsın. Bir deve yüzünden neredeyse hasta oluyordum."

"Sen bir deveye mi bindin?"

"Bir İspanyol'un arazisinde birkaç tane vardı. İlginç hayvanlar. Tükürüyorlar gerçekten. Ama onları Bram Johns'tan dinlemelisin."

Göz ucuyla Isabel'in eliyle Molly'nin boynunu okşadığını gördü ama fark etmemiş gibi yaptı. Buna rağmen, içinden onu alkışlıyordu. Onun için yaratmış olduğu ve yaratabileceği karışıklıklar ne olursa olsun, bu geçen haftalar harcamaya değer haftalar olmuştu.

Geçen gece vurulmak üzere olduğunu düşününce ve soy-luluğa karşı genel hislerini hesaba katmadan bile, bu asla ken-disine bile itiraf etmeyi beklemediği bir şeydi.

"İyi iş Tibby," Lord Darshear, karısıyla birlikte mutfak ka-pısından dışarı çıkarken sırtarak seslendi.

Markiz ellerini çırpı. "At binen bir kadın görüyorum ga-liba."

Sullivan gülümsedi; kendine engel olamadı. Güne geç başlamıştı, Chalsey Konutunda kalması gereken daha fazla zaman harcayacaktı ve sonuç olarak Lord Massey ile rande-vusunu kaçırarak gibiydi. Önemi yok.

Avlunun etrafında üç tam turdan sonra biraz rahatladığı-nı görebildi, sırtı dikleşiyor ve dizginleri tutuşu daha gevşek hale geliyordu. "Onu basamağa yönlendirmek ister misin?" diye sordu.

"Sen ne kadar uzakta olacaksın?"

"On santim."

Isabel tutuşunu test ederek dizginleri tekrar topladı. "Çok iyi. On santimden fazla uzaklaşma."

"Amacım yedi olacak."

Yan eyerden çekmesi gerektiği takdirde Isabel ile aynı hi-zada olacak şekilde yarım adım geride kalarak dizgin takımını bıraktı. Isabel dizginleri sağa çekerek dilini şaklattı. Amatörce bir denemeydi, ama Molly sağa saptı. İyi at.

Yükseltilmiş taş bloğa ulaşır ulaşmaz Sullivan dizginleri aldı ve bağlama direğindeki halkaya düğümledi. Sonra kol-larını kaldırdı ve Isabel doğal olarak göğsünün üzerine sıç-rayıp ona sıkıca sarıldı. Hararetle "Yaptım," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Sullivan bir kalp atışı hızlandı ve onun narin bedenini ku-cakladı. "Ben sadece atları sağladım. Cesaret senin. Tebrikler, küçük hanım."

O anne ve babasına dönünce, Sullivan araba yolu tara-fında bir hareket fark etti. Oliver orada dikiliyordu, ifadesi çivileri paslandırmaya yetecek kadar acımasızdı. Dikkatini Tilden'in dostlarına kaydırmadan önce, Sullivan kendisine bir tatmin dakikası için izin verdi. Isabel'in arkadaşı Lady Barbara ve bir başka kız orada Oliver ile dikiliyordu. O iz-lerken, iki kız kendi aralarında fısıldaştı ve sonra Sullivan'a baktı. Bu onda soğuk bir duş etkisi yapmıştı.

Onu kucakladığını görmüşler miydi? Böyle varsaymak zorundaydı. Oliver bir ağız dalaşı yapacakmış gibi görünmü-yordu. Ayrıca kızların Isabel'e ne kadar sadık olduklarıyla il-gili bir fikri yoktu ve asla soyluların iyiliğine inanmazdı. Lanet olasıcalar!

"Lady Isabel?" diye seslendi. "Molly'i yerine götürüp alıştırmaya için Zephyr'i çıkarmamı ister misiniz?"

Isabel şaşkınlık içinde Sullivan'a baktı. Daha önce hiçbir şey için izin istememişti. Onun evin olduğu yöne baktığını fark etti. Oh, hayır. "Evet, lütfen yap," diye cevapladı ve arka-daşlarını karşılamak için ebeveynlerinin yanından ayrıldı.

"Bu yeni kısrakın değil, değil mi?" Eloise Rampling sor-du. "Bu at bir antika."

"Çok binmedim," dedi Isabel savunmaya geçerek. "Yeni terbiye edilmiş bir hayvana binmeden önce biraz alıştırmaya yapmak istedim."

"Ama Bay Waring atları terbiye etmediğini söylüyor. Onları uysallaştırıyormuş."

"Birilerini uysallaştırmış görünüyor," dedi Eloise.

"Ama, lütfen." Isabel zorla sırtıttı. "Hadi içeri gelin ve ben de üzerimi değiştireyim. Bekleyecek misin Oliver?"

Lord Tilden canlandı. "Evet, elbette, hâlâ bugün alışverişe gitmek istiyorsan."

"Alışverişe gitme fırsatını asla kaçırmam."

"Ben de öyle," Barbara ekledi. "Atın üzerinde oldukça iyi görünüyordun Tibby."

Arkadaşına minnettar bir gülümseme gönderdi. "Benimle gelin öyleyse," dedi yüksek sesle. "Aşçı bütün sabah kurabiye pişiriyordu." Aşçı sabahları hep kurabiye pişirirdi ama konuyu değiştirmek için iyi bir ataktı bu diye düşündü. Belli ki hepsi Sullivan'ı kucaklayışını görmüştü ve ne kadar çabuk unutulursa o kadar iyi olurdu. *Aptal, aptal, aptal.*

Diğer taraftan, ona bir konuda yardım ettiği için bir adama teşekkür etmişti. Yani onu öpmüş olduğu ve bundan zevk almış olduğu için sarılmamıştı. Ama yine de yanlış bir şeyler yapmış gibi hissediyordu. Sullivan'a gizlice bir bakış atarak onun kendisinden çabucak uzaklaşmış olduğunu gördü. Bu, gözlerini bir soyguncunun üzerinde tutmasından çok daha farklı bir durumdu. Büyük ihtimelle başından beri işler daha da karmaşık olmuştu.

Bölüm 14

Sullivan şişkin koltuğuna sertçe oturdu. Lanet bacağı sızlıyordu Bayan Howard jambon ve patates-ten oluşan servis tabağını önüne koyar koymaz, Sullivan onu eve gönderdi. Brendi kadehini şömine rafında bırakmıştı ama kalkıp onu geri almaya istekli değildi. Şöminede yanan ateş, küçük ön odasını neşeli gösteriyordu. Ama neşeli değildi.

Ön kapısı açıldı. "Senin için Charon'a² vermek üzere iki bozuklukla uğradım," Bram, içeri girip kapıyı arkasından kapatarak ağır ağır konuştu, "senin ölü olduğunu ve Styx Nehri'ni geçmeye hazır olduğunu varsaymıştım."

"Neden kimse benim kapımı çalmıyor?" dedi Sullivan. "Etrafımın soyguncularla çevrili olduğunu düşünmeye başladım."

"Çok yabancısı olduğun bir şey değil nasılsa. Brendi nerede?"

"Sehpanın üzerinde. Benimkini de getirir misin?" Ocağı işaret etti.

² İnanışa göre ölümden sonra ruhları Styx ırmağından geçiren kayıkçı.

"Zar zor geçinen bir adamsın, dostum, ama içki konusunda iyi bir damak zevkin var," dedi Bram beğeniyle şişeyi kaldırarak.

"Teşekkür ederim."

"Peki, seni vurdu mu?" Bramwell, kendisine kehribar rengi sıvıdan bir miktar doldurdu, Sullivan'ın kadehini verdi ve sonra karşısındaki koltuğa çöktü. "İskalamadığını söyledi ve orada kan vardı."

"Kendi ağacını vurdu. Bana da bir kıymık saplandı."

Siyah gözler elindeki brendi kadehinin kenarlarını inceledi. "Tedaviye ihtiyacın varsa birkaç ağzı sıkı doktor tanıyorum."

"Hayır. Hâlâ nefes alıp almadığımı görmeye gelmen on sekiz saat sürdüğü için sana minnettarım."

"Bu sabah uğradım."

Sullivan biraz gerildi ve gizlemek için bir yudum brendi aldı. "Öyle mi?" dedi yüksek sesle. "Genellikle sen geldiğinde seni fark ederim. Düşük çeneni fark etmemek imkansız."

"Dunston'un kapalı faytonunun avluda durduğunu ve Chalsey'in iki atlı arabasının arka taraftan dolandığını gördüm. Hepsi beni korkuttu, bu yüzden sıvıştım."

"Ah. Baş belası kişisel konulardan hoşlanmamanla ilgili davranıştı bu o zaman değil mi?"

"Dunston ne istedi?" Bram, son yorumu görmezden gelerek botlarını ateşe doğru uzattı. Onun için henüz erkendi ve bir akşam partisi için giyinmişti ama onun acelesi yoksa Sullivan'ın da yoktu. Bacağı acıyordu ama diğer şeyler daha fazla canını sıkıyordu.

Bram'in bir cevap beklediğini fark etti ve silkindi. "Hırsızlık saçmalığını durdurmamı ve Oliver'dan ve onun evlilik hayallerinden uzak durmamı emretti."

"Darshear'ın uğrama sebebi de bu muydu? Bu şekilde iki taraftan üzerine gelmeleri oldukça rahatsız edici."

Sullivan tereddüt etti. Bram'a güvenirdi ama arkadaşı aynı zamanda çok fazla dalga geçen bir tipti. "Darshear değil. Onun çocuklarıydı."

Bram oturduğu yerde ileri kaydı. "Hepsi mi?"

"Douglas ve Isabel. Senin babanın bir hırsız öldürdüğüyle ilgili bir söylenti duymuşlar ve bu hırsızın ben olup olmadığını öğrenmek istemişler."

"Onlar?" arkadaşı tekrarladi.

"Görünüşe göre Tibby Douglas'a beni anlatmış."

"Duygularım incindi. Bu saygın işinin bizim sırrımız olacağını düşünüyordum ama şimdi Londra'nın yarısı biliyor."

"Çok komik. Dahası sana dükün purolarından hiçbirini vermiyorum."

"Bu anlaşmamızın parçasıydı Sullivan."

"Bana ateş etti. Kendi purolarını kendin al."

Bram bir homurdanmayla onun ayağını itti. "Bildığın gibi yap o zaman. Ben Fordham Suare'nin tozunu attırmaya çıkıyorum. Dükün de orada olması bekleniyor—lanet bereket tanrısını hallettin mi?"

"Onu öylece taşıyamadım için artık kamışsız ve bu da parçası, onu alabilirsin."

"Tanrım, hayır. Bir kereliğine bile olsa Levonzy ile konuşmak için can atıyorum. Çok sempatik olacağım."

Sullivan, Bram'in kapıya yürüyüşünü izledi. Kaşlarını çatarak, başka bir şey daha söyleyip söylememe konusunda düşünüp taşındı. Lanet olsun. "Bram?"

Lord Bram aralık kapıda durdu. "Evet?"

"Bir gözün Lady Isabel'de olsun, olur mu? Bugün onu bir

ata bindirdim ve öylesine memnun oldu ki... bana sarıldı. Bazı arkadaşları bizi gördü."

Kapı tekrar kapandı. "Sen bir şeytansın, Sully," dedi Bram bir süre sonra. "Çalma ve vurulma hakkında konuşuyorsun ama bu kısmı atlıyorsun, kızın seni—"

"Tamamen masumcaydı," diye araya girdi, kapı yönüne tekrar bakmak için başını uzatmıştı.

"Öpüşmeden farklı mıB"

"Öpüşmelerden."

"Lanet olası." Bram koltuğa döndü ve tekrar oturdu. "Aşk ya da yatak odası meselelerinde tavsiye verecek kişi ben değilim ama... senin amacın bu kızı mahvetmek mi?"

"Hayır! Tabii ki değil. Bunu neden soruyorsun?"

"Benim sınıfımdakilere karşı hiçbir zaman sevgi duymadın ve seni Peninsula'dan geri sürüklediğimden beri kinin arttı daha da."

"Ki bunu yapmamalıydın."

"Evet, yapmalıydım, çünkü beni bunun için zorladıkları için katıldın."

"Bu senin başlattığın bir söylenti," dedi Sullivan.

"Bazen söylentiler doğrudur. Isabel Chalsey ile işinin Tilden'e karşı bir çeşit kötü bir hesaplaşma olup olmadığını merak etme sebepim de bu."

"Tibby davranışlarına katlanmak dışında bana asla bir şey yapmadı. Ve kendimi kandırmaya yetecek kadar deli değilim, bu düşünceyle... Hiçbir şey..." Sesi azalarak yok oldu.

"Dikkatli ol, Sully. Çizgiyi aşma hayatını yalnızca bir yere kadar kurtarabilirim."

"Bunu aklımda tutacağım. Bu gece onu izle, tamam mı"

Bram?"

"Tamam izlerim."

Bram çıkar çıkmaz, Sullivan tekrar brendisini yudumlamak için arkasına yaslandı. İçinde bulunduğu durum ne olursa olsun, kendi kaderinden ve davranışlarından sorumlu olmaya alışık ve başka hiç kimseninki için sorumlu olmaya alışık değildi. Şimdi, buna rağmen, birdenbire sorumluluk hissettiği bir başkası ortaya çıkmıştı ve yapabildiği tek şey Isabel'in arkadaşlarının da hakikaten böyle olduğunu ummak ve sabaha kadar beklemektir.

Dahası şimdi ve sonra her an onu düşünmek...

"Başın nasıl?" Lady Darshear, avucunu Isabel'in yanağına koyarak sordu.

"İyiyim anne," Isabel, faytonun koltuğunda biraz daha yer açması için Phillip'i dirseğiyle dürterek karşılık verdi.

"Öyle diyorsan."

Gerçekte, Isabel nasıl hissettiğinden emin değildi. Baş ağrısı numarası yapmak aptalca olmuştu ama bir şeylerin yanlış olduğu hissinden kendini kurtaramıyordu. Arkadaşlarıyla çıkmak kesinlikle keyifli olmuştu ama birkaç fısıltı ve kıkırdama sırasında eğlencenin dışında tutulmuştu. Daha önce en aptalca konuşmadan bile dışlandığını hatırlamıyordu. Ama orada eksik olan bir şeyler arıyor olması da tamamen mümkündü. Eksikliğini hissettiği bir şeyler...

Barbara, Molly'e bindiği için Isabel'i kutlamıştı ama bunun onun için ne kadar zor olduğunu yalnızca o biliyordu. Eloise Rampling ve Oliver hiçbir şey söylememişti ve kimse

Sullivan'ı kucaklaması hakkında yorum yapmamıştı. Belki annesiyle babası gibi onlar da tamamen masumca olduğunu düşünmüşlerdi. Veya daha da iyisi, belki bunu hiç görmemişlerdi.

Çünkü tamamen masum olmamıştı. Phipps ya da Delvin'e ona yardım ettiği için sarılmazdı. Ya da Oliver'a. Ailesinden birine sarılırdı, evet, ama Sullivan Waring'in varlığında hissettiği aynı soluksuz sevinçle değil.

"Geçen yılki Fordham balosunu hatırlıyor musun?" diye sordu annesi. "Dans programın o kadar hızlı dolmuştu ki, iğne atsan yere düşmezdi."

Isabel kıkırdadı. "Phillip de neredeyse zil zurnaydı."

"İlgi çekmekte çok başarılı değilim," dedi ağabeyi konuşmayı uzatarak, "çünkü Tibby kadar hoş değilim."

"Bunun için şükretmem lazım. Yoksa, kıskanabilirdim." Aslında bu gece kendini güzel hissediyordu. En yeni elbisesini giymişti, yakası ve kollarında danteli olan koyu şarap kırmızısı bir elbiseydi ve sarı saçları aynı renk kurdeleyle örülmüştü. Eğer içinde rahatsız edici sıkıntı hissi olmasaydı, bu gece neredeyse mükemmel geçecekti.

Hâlâ mükemmel olabilir dedi kendine. Sıkıntının tamamı sadece onun kafasında olabilirdi çünkü Sullivan'a neden sarıldığı ile ilgili gerçeği o biliyordu. Ve bu yapmamayı bece remediği içindi.

Bir oyun olarak başlamıştı ama artık oyun olmaktan çıkmıştı. Yanlıştı, yasağı ve bütün boş umutlar bu yüzdendi. Kendi Romeo'sunun düşman aileden olmaması dışında Romeo ve Juliet gibiydi. Sullivan, babasının annesinden başka biriyle evlenmiş olması detayı hariç, kabul edilebilir olabilirdi. Üstelik babası onu istemiyordu. Bu sabah kulak misafiri olduklarından anladığı kadarıyla, Lord Dunston Sullivan'ı asla

kendi oğlu olarak kabul etmeyecekti.

"Isabel?"

Silkindi. Annesinin ses tonundan, konuştuğu ilk sefer olmadığı anlaşıyordu. Tanrı aşkına, bu sezonun şu ana kadar ki en harika balosuna katılmak üzereydi. Sullivan Waring'le ilgili takıntısının üzerinde daha sonra durabilirdi.

"Evet?"

"Tanrı aşkına seni böyle kendinden geçiren nedir?" diye sordu markiz.

"Bugün bir ata bindim," diye uydurdu. "Kendimle övünmek isterdim ama başka herkes garip olduğumu düşünürdü."

"Biz değil," Phillip, ona bir gülüş gönderdi. "Genelde olduğundan daha garip olamazsın zaten."

"Ah, çok teşekkür ederim."

"Phillip," diye azarladı anneleri. "Seninle gurur duyuyorum Tibby."

"Hem de çok," babası tekrarlardı. "Aslında, bu kestane rengi kısırağı senin için alabileceğimizi düşünüyordum. Veya eminim Bay Waring Zephyr'i onunla değiş tokuş etmeyi umursamaz. Sonra sen daha çok alıştığın zaman, sana daha genç ve canlı bir hayvan alırsın."

"Hayır!"

"Ne oldu?"

Isabel, o ana dek çok sert bir ses tonuyla konuştuğunu fark ederek, babasının elini tutmak için oturduğu yerde öne doğru kaydı. "Eğer Zephyr'i verirsem bu başaramadığımı söylemekle eşanlamlı olur. Ona binebilmeyi gerçekten istiyorum."

"Çok iyi. Gerekli olan çalışmayı devam ettirmek istediğin sürece..."

"İstiyorum."

Tanrıya şükür pes etmişti. Çünkü Zephyr'i bırakmak Sullivan'ı bırakmak anlamına gelirdi. O, kendisi için tehlikeli olabilirdi ama gitmesine izin vermeye katiben hazır değildi. Bu bencilce ve bir hayli sıkıntı yaratma anlamına gelse bile henüz hazır değildi.

Araba sallanarak dururken bir uşak aceleyle kapıyı çekip açtı ve grubun arabadan inmesine yardım etti. Isabel bir kez daha Sullivan Waring'i aklından çıkardı. Daha sonra onun hayalini kurabilirdi.

Phillip elini uzattı ve Isabel bir gülümsemeyle onun koyu renk giysili koluna tutundu. Bu gece üç vals olacaktı, herhangi bir etkinlik için neredeyse duyulmamış bir sayıydı. Sullivan dans eder miydi? Vals biliyor muydu? Bir centilmen olarak yetiştirildiğini söylemişti ama vals Londra'da şu sıralar skandallardan daha popüler hale geliyordu. Tabii ki, o Avrupa'da, bunun başladığı yerde zaman geçirmişti, muhtemelen vals biliyordu.

Diğer yandan bunun ne anlamı vardı ki? Asla birlikte dans etmeyeceklerdi çünkü Fordham balosu şöyle dursun o asla bir suareye davet edilmezdi. *Dikkatini ver, sersem*, diye kendine hatırlattı, ebeveynleriyle ve ağabeyiyle ilerliyordu.

Kâhya ailesini anons etti ve birlikte Fordham Konutu'nun birleştirilmiş balo salonlarının en büyüğünü ağır ağır dolaştılar. "Ne felaket bir kalabalık," annesi mutlulukla haykırdı ve Isabel ona katılarak başını salladı.

Odanın karşı tarafına doğru ortalarda bir yerde Eloise Rampling'i gördü ve el salladı ama arkadaşı dönüp aceleyle ters tarafa seğırtti. Kalabalıkta kendi elini bile zorlukla görebildiğini düşününce, herhangi birinin belirli bir kişiyi nasıl bulduğunu ve bir sohbe nasıl başladığını bilemiyordu. Yine

de, içindeki bu huzursuzluk tohumu biraz harekete geçti.

"Rahatla biraz olur mu?" diye şikayet etti Phillip. "Kolumu kıracaksın."

Aceleyle ellerini gevşetti. "Affedersin."

Ağabeyi güldü. "Sorun değil," Aniden elini onunkinin üzerine koydu. "Bir şeylerin canını sıkmadığından emin misin?" diye sesini alçaltarak sordu. "Keşke seni ata binerken görebilseydim. Umarım kızg—"

"Bir geçit töreni ya da kraliyet buyruğu beklemedim Phillip," diye yüzüne tekrar gülümsemesini yerleştirerek lafını böldü. "Hiçbir şey canımı sıkıyor. Gerçekten."

"İyi o zaman." Arkasına bakarak, "Barbara burada. Seninle durmama gerek var mı? O kız beni geriyor."

"Sadece seninle evlenmek istediği için mi?"

"Evet, bunun için."

Kolunu bıraktı. "Git öyleyse, seni korkak."

"Teşekkürler." Ağabeyi keyifli bir sırıtsıyla kalabalığın arasına karıştı.

"Bu Lord Chalsey miydi?" Barbara kalabalıkta yanına gelerek sordu.

"Evet. Üniversiteden eski bir arkadaşını gördü ve kaçtı." Isabel arkadaşının mavi ve sarı ipek elbisesine dikkatle baktı. "Bu Bayan Wrangley'de seçtiğin kumaş, değil mi? Ah, enfes."

Barbara reverans yaptı. "Teşekkür ederim." Etrafa hızlıca bir bakış atarak Isabel'in elini tuttu ve bir düzine girişten birine doğru çekti. "Benimle gel," dedi daha alçak bir ses tonuyla. "Seninle konuşmam gerekiyor."

Isabel somurttu, sonra süratle ifadesini yumuşattı. "Neler oluyor?" diye sordu, çeğiştirilmeye izin vererek. "Phillip'ten

başka birini bulmadın, değil mi?"

Sonunda sessiz bir cumba buldular ve Barbara duvarın karşısına çöktü. "Eloise," diye fısıldadı.

"Ne oldu? O iyi mi?"

"Senin bir seyis yamağına olan ilgin hakkında, konuşuyordu."

Isabel'in kalbi gümbürdedi ve dondu. "Ooo, hayır."

"Evet, ona bunu kesmesini söyledim ama o—"

"Bütün öğleden sonra onunla fısıldaşıyordun, Barbara," kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Beni daha önce uyarmalıydın."

"Bütün bu şeyleri bir şaka sanıyordum. Senin asla böyle bir şey düşünmeyeceğini anlaması gerektiğini düşündüm."

Ama o böyle düşünüyordu. Isabel gözünü kırıştırdı. "Yine de bana bundan bahsetmen gerekirdi."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama şimdi sana söylüyorum işte. Bir şeyler söylemen gerekiyor."

"Ne söyleyecekmişim?"

"Kesinlikle bir seyis yamağına ilgi duymadığını ya da Oliver'in kalbini çaldığını ve Bay Waring için... acıma hissettiğini, mesela."

"O bir seyis yamağı değil." Veya Oliver onun kalbini çalmış değildi. Sullivan ailesinde, meşru ya da değil, onu ilgilen-diren tek bir hırsız vardı.

"Evet, ama—"

"Değil," Isabel üsteledi. "Biliyorum ki bu Oliver'in muhtemelen herkesin düşünmesini istediği şey ama Sullivan Waring çok saygın bir at yetiştiricisidir. Benim ata binmeyi başarmama yardım etti. Neden ona teşekkür etmeyecekmişim?"

"Bay Waring'in sıfatı hakkında bu kadar endişeli olduğunı bilmiyordum," Barbara, daha da fazla somurtarak karşılık verdi. "O, kabul edilmemiş gayrimeşru bir ilişkinin ürünü ve Eloise herkese senin... onunla kışkırtıldığının dedikodusunu yapıyor."

Isabel'in rengi attı. "Bu saçmalık!" Uzun bir süre için dağınık ve biraz panik bir halde düşüncelerini bir araya toparlamaya çalışarak gözlerini Barbara'ya dikti. "Ona kimse inanmayacak," dedi sonunda. "Bu gece burada pek çok arkadaşım var. Onlar böyle bir şey yapmayacağımı bilirler."

"Tibby..."

Barbara'nın bakışı, Isabel'in düşündüğü her şeyi yansıtıyordu. Dedikodular. Kendini savunmak için tüm yapabileceği onları inkâr etmektir ve bu yalnızca onları daha güvenilir yapardı. Onlara aldırmamak da eşit derecede yararsızdı. Ama en azından bu yolun biraz saygınlığı vardı. Barbara onun arkadaşısıydı ve dedikodulara inanmamıştı. Başkaları da inanmamalı. Bu insanlarla birlikte büyümüşü. Ve Tanrı aşkına, namusu el değmemiş olarak kaldığı sürece, bir at yetiştiricisiyle arkadaş olmasına hangi kahrolasıcının karışmaya hakkı vardı?

"Hadi içeri dönelim," dedi.

"Ama—"

"Eloise sadece edepsiz bir dedikodu yayıyor. Onun kadar inanılır olma şansım var ve gerçek olan sadece benim söylediklerim." Ve artık eski olan arkadaşının zarar görmemesi için yapmışından vazgeçmesini umut etti.

"Eve dönmeyi tercih edip insanların bu konuşulanları unutmalarını umduğun sürece işler yolunda o zaman." dedi Barbara net bir gönülsüzlükle.

Bu belki de çok akıllıca bir fikirdi. Ama gecedan kaçma düşüncesi fevkalade tatsızdı. Pekâlâ, onu öpmüştü ve daha çok öpmek istiyordu ama dedikoduların sebebi bu değildi. Eloise'in görmüş olduğu şey nispeten masumdu.

Cumbayı terk etmelerinden önce arkadaşına sarıldı. "Bunu anlattığın için teşekkür ederim."

Ana salona girer girmez Isabel, Barbara'nın yanılmış olmadığını anladı. Eloise epeyce çabalamış olmalı. Herkes ona bakıyor gibi görünüyordu ve genellikle olduğundan farklı gülümseme ifadeleri vardı yüzlerinde. Ah, eyvah. Ebeveynlerini ve Phillip'i kıskırtmadan önce bilgilendirmesi gerekiyordu.

Onları tatlı masasının tarafında buldu, babası ağabeyiyle konuşuyor ve annesi biraz... sersemlemiş gibi görünüyordu. "Anne," dedi markizin elini tutarak.

"Tibby, işte buradasın. Bu gece dans programını kim doldurdu bakalım?"

"Hiç kimse. Bu—"

"Ah, lütfen. Alay etme sa—"

"Anne, beni dinle." Isabel ailesine yaklaşımları için işaret etti ve Barbara'nın ona anlattığı şeyi onlara anlattı. Özet söylevini bitirdiği zaman babası da ağabeyi de birilerinin boğazını sıkmaya hazır görünürken annesinin benzi attı.

"Çok saçma," diye homurdandı Phillip.

"Şimdiye kadar hiçbir şey duymadım," dedi markiz biraz sesi titreyerek. "Belki sen abartıyorsun, Barbara."

Kendi payına, Barbara hâlâ yakınlarında duruyordu, buna rağmen gülüşü gittikçe daha zorakiymiş gibi görünüyordu. "Bence duyacak son insanlar siz olurdunuz. Dedikoduların işleyiş şekli bu, değil mi?"

Kaba bir deyişle "Evet, öyle," dedi Phillip. Sonra ifadesi gevşedi ve elini uzattı. "Lady Barbara, eğer biriyle sözleşmediyseniz sonraki dansı lütfeder misiniz?"

Bu sefer Barbara kızardı. "Tabii ki."

Phillip gözlerini Isabel'e dikti. "Bundan sonraki dansı da seninle istiyorum. Beni ekme."

Isabel minnettar bir şekilde gülümsedi. "Böyle bir problem olacağını düşünmüyorum. Dansa hazırım."

Phillip ve Barbara kalabalık dans pistine ilerlerken, Isabel dans kartında bundan sonra yer alacak olan yerel dansın yanına Phillip'in adını işaretledi. Bunun dışında kart boştu. Bomboş. Hem de Fordham balosunda. Hafif bir ürperti bedeninden geçti.

"Bu saçmalık," diye tısladı Lord Darshear. "Eloise'in ailesi nerede? Babasına birkaç söz söyleyeceğim."

"Lord Rampling bu etkinliklere hiç katılmaz," dedi Isabel. Elbette bunu biliyordu; bugüne kadar Eloise ve o arkadaştlar. İyi arkadaştlar. Ya da Isabel öyle düşünmüştü.

"Peki ya annesi? Lady Rampling nerede?" diye annesi araya girdi, ifadesi yalnız bir centilmenin onlara yaklaşmadığı her an daha da vahşileşiyordu. "Martha'ya söylemek istediğim birkaç şey var."

Isabel başını salladı. "Bu sadece saçmalık. Olduğundan daha kötü hale getirecek bir şey yapma, anne. Gidip Eloise'i bulacağım ve bunu kesmesini söyleyeceğim."

Ebeveynlerini oldukları yerde kalmaya ve her dedikoduda tüm hınçlarıyla saldırıya geçmemeleri için ikna etmek birkaç dakika aldı ama sonunda sıvıştı ve Eloise Rampling'i aramaya gitti. Arkadaşını başka genç insanlar tarafından kuşatılmış halde buldu ve omuzlarını dikleştirdi.

"Eloise?"

Minyon esmer sıçradı. "Ah, Tibby. Bu gece katılmamaya karar verebileceğini düşünüyordum, böylece seyis yamağınla iyi vakit geçirebilirdin."

Tutulamayan hafif kahkahalar etraflarında çınladı. Isabel, arkadaşının küstahça yukarı kıvrık burnunu kana bulamaktan kaçınmak için kontrolünün her zerresini harcadı. "Pardon Eloise," dedi yavaşça, aklını kelimelerinin hızından daha ileride tutmak için yarışlıyordu, "bugün ahır avlusunda atla gezindiğim ve Bay Sullivan Waring'in beni çamura düşmekten kurtardığı zamandan mı bahsediyorsun? Sanırım bu kulağa romantik gelebilir ama aslında elbisem mahvolmadığı için minnettarım."

Bu sözler, bu defa daha az edepsiz olan birkaç kıkırdama daha topladı. Onun türünden insanlarla ilişki kurduğu zaman Sullivan'a olan şey bu muydu? Öyleyse, soyluluktan neden hoşlanmadığını şimdi anlamıştı. Kendisi de şu anda onlardan hoşlanmıyordu ama onlardan biriydi.

"Bir söylenti duydum." Alçak bir ses arkasında ağır ağır konuştu ve Isabel kaskatı kesildi. İfadesini açık ve rahat tutarak arkasını döndü ve gözlerini kırıştırdı.

"Lord Bramwell?"

Dükün uzun boylu, siyah saçlı ve siyah giyimli oğlu başıyla gevşek, zarif bir reverans yaptı. "Birileri bana bu gece burada bulunanlar arasında Lady Isabel Chalsey'in en iyi, en zarif dansçı olduğunu söyledi. Merakımı gidermeme yardımcı olur muydunuz?" Elini ona uzattı.

"Şimdi mi?"

Etrafında dans eden canlı kalabalığa baktı. "Bir vals için söz vermeden önce ne kadar hevesli olduğunuzu test etmem gerekiyor."

Kötü şöhretli Lord Bramwell Lowry Johns bir kurtarma operasyonu sahneliyor gibi görünüyordu. Bir reveransla alçalıp, yüzünde minnettarlığını ve rahatlamasını göstermekten kaçınmak için yapabileceği her şeyi yaparak onun parmaklarını kavradı. "Çok akıllısınız, lordum," dedi yüksek sesle ve diğer dansçılara katılmak üzere yürümeye başladılar.

"Yani herkese anlatmayı sürdüreyim."

"Kusursuz içgüdüleriniz var," diye görüşünü bildirdi, yorumlarının zamanlamasını dansın onları bir araya getirdiği anlara göre ayarlıyordu.

"Evet, şey, kızgın küçük bir kuş bu gece bir müttefiğe ihtiyacınız olabileceğini söyledi."

Döndü ve neredeyse bir adımını kaçırdı. Bunu Sullivan mı ayarlamıştı? Bu soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edebilmeyi isterdi ama Sullivan hakkındaki konuşmalara kulak misafiri olunması kendisi için ya da onun için kesinlikle hoş olmazdı. Sullivan onu düşünmüştü ve yardım göndermişti. Beklenmeyen bir yardımdı ama onu kurtarmıştı.

"Yine de bu sizin kibarlığınız," dedi tekrar el ele tutuşup dönerlerken.

Lord Bramwell ona biraz tedirgin eden garip bir gülümseme gönderdi. "Zerre kadar kibar değilim. İnsanların bana iyilik borcu olmasından keyif alıyorum. Şimdi sen bana bir tane borçlusun."

"Ben—"

"İkinci bir iyiliği yapmak üzereyim. Kızgın kuştan uzak dur Isabel. O hiçbir şekilde güvenilir olmayan bir patikada ve sülün mevsimi başladığında orada olmak istemezsin."

Bir ürperti tekrar bedenini sardı. "Bunu ona söyledin mi?"

"Buna başladığında sonunun iyi olmayacağını biliyordu."

"Ya—" tereddüt etti. Neden bu adama güvensin ki? Fakat soruyu sorduğu anda bile cevabı biliyordu. Ona güvenebilir-di çünkü Sullivan ona güveniyordu. "Ya onu bu patikadan ayrılmaya razı edersem?"

Katran kadar siyah gözler onu inceledi. "Birileri yenilecek," dedi sonunda, dans sona ererken alkışa katılarak. Sonra ebeveynlerini ararlarken Isabel'in elini kendi koluna doladı. "Onun yakınında kal ve istediğini al."

"Sen nerede duracaksın?"

Omuz silkti. "Ben güvenilmez, kendine hizmet eden bir dostum. Sanırım bana göre en büyük çıkar neredeyse ben oradayım."

Gülümseyip elini bıraktığı zaman, Isabel bu konuda ona inanıp inanmama konusunda tereddütlüydü. Çok değişken bir ünü vardı ama bu gece birden ortaya çıkmış ve ona yardım etmişti. Tıpkı—

"Isabel, işte buradasın," dedi Oliver, onun yanına ulaştığında ebeveynlerine başıyla selam vererek. "Umarım dans kartında bir yeri kendime saklamak için çok geç kalmadım."

Hımm. Belki şimdi Lord Bramwell ona gülmüştür, her şey korktuğu kadar kaybedilmiş değildi. "Seçtiğini alabilirsin Oliver."

"Öyleyse ilk yalsı seçiyorum."

"Senindir."

Phillip sonraki dansı istemek için ona döndü ve sonunda uygun sayıda dans partnerini tamamladı. Buna rağmen kolay olmamıştı ve asla bir daha karşılaşmayı umduğu bir durum değildi.

Çekici görünmek için çabalarken, Lord Bramwell'in söz-

leri aklında dönüp durmayı sürdürdü. Çünkü Sullivan hakkında çok dürüst olmuştu. Bay Waring yüzünü çok yanlış tarafa enkaza doğru çevirmişti ve o böyle bir durumu zaten yaşamıştı. Yeni biri ile yüzleşebileceğinden emin değildi.

Bölüm 15

Sullivan esnemesini zor zapt etti. Genellikle sabahın erken saatlerinden zevk alırdı, özellikle de Tattersall'un at pazarına gittiği zamanlarda, ama bu sabah Chalsey Konutu'na erken gitmeyi istiyordu. Bram balodan sonra dönüp Isabel'in geceyi nasıl geçirdiği hakkında bilgi verme zahmetine girmemişti. Bütün gece onu kaybedeceğini kafasında canlandırarak sıçramış ve dönüp durmuştu.

Açık bir sis yeri gökyüzü ile karıştırıyordu. Adamların ve çevrelerindeki atların telaşına rağmen, ahırlar ve müzayede kafesleri gri ve kasvetliydi. İlginç bir şeyler duymak için kulak kabarttı ama bu saatte padokların civarındaki adamların çoğu seyis yamakları ve seyislerdi. *Yüksek sosyete*de elde edilebilecek iyi bir dedikodu olsa bile, muhtemelen onlar bunu bilmezdi. En azından geç öğrenirlerdi.

Muhafaza kafesindeki satılık hayvanlarından biri arkasında belirdi ve burnunun ucuyla omzuna dokundu. "Daha şimdiden elma mı istiyorsun?" diye sordu ve geri dönerken cebinden bir tane çıkardı. "İşte geliyor, Ariadne."

Hoş kestane rengindeki kısırak meyveyi elinden alarak ve gürültüyle çiğneyerek kişnedi. İnsanları çözmek atları çözmek kadar kolay olsaydı, şu anda bir kral olabilirdi, bunu Ariadne'nin boynunu okşarken kısa bir sırtıtlı aklına getirdi.

Kürek sapı dizlerinin arkasına inmişti, dövüldüğünü fark etmeden hemen önce yere serilmişti. Sullivan içgüdüsel olarak kenara yuvarlanıp, tekrar ayağa kalkmasına destek olması için kafesin sağlam parmaklığına yapıştı. Dört adam üzerindeydi, hiçbiri tanıdık değildi ve hepsinin ellerinde kürekler vardı.

Çömelip, "Günaydın, baylar," dedi belirsizce, eski savaş heyecanları kanında harekete geçiyordu. "Görünen o ki bir anlaşmazlığımız var. Ne olduğunu bana söylemenizi istesem?"

"Kendi türündekiler arasında durmayı öğrenmen gerekiyor, adamım," en irileri elindeki küreği ona doğru savurarak gürledi.

Sullivan onu kolunun ön kısmıyla engelleyerek saldırısının boğazına sıkı bir yumruk attı. Adam guruldayarak devrildi. Sullivan, adamın elindeki küreği alıp sıkıca tutarak diğer herifin bacaklarını yerden kesti. Bir kürek sırtına doğru hızla çarpıp onu sersemletti. İleri doğru sendelerken birinin yumruğuyla tekrar sallandı. Bir sap başında parçalandı ve Sullivan yere kapaklandı.

Lanet olsun. Kendi adamları hangi cehennemdeydi? Sırtüstü dönerek başka bir darbeyi engelledi ve küreğin başını birinin midesine geçirdi. Güçlülükle ayağa kalkarken, ahır binasının köşesindeki bir silüeti farkettili. Gaddar bir gülümsemenin ardında Oliver Sullivan gözden kayboldu.

Saldırı aniden anlam kazandı—yine de bu bilgi ağırlarını

hafifletmedi. İçlerinden birini yakalamak için kenarlara çarparak tekrar işe koyuldu. Kiralanmış haydutlar olabilirlerdi ama o da geçen beş yılın dördü boyunca askerde. Uyluğundaki yara acıdı ama bunu önemsemedi.

Besbelli ki onu yaralamak için gelmişlerdi peki onu öldürmek istiyorlar mıydı? Sanmıyordu, yoksa ilk darbenin bacakları yerine başının arkasına olması gerekirdi. Ama onu öldürücü darbeden uzak tutacak hiçbir somut garanti yoktu ve zaten eve döndüğünden beri iyi bir kavga için kaşınıyordu.

Omzuna sıkı bir yumruk geldi ve karşılığında başka bir yumruk fırlatarak bir adım geri yalpaladı. Eğer Oliver kalıp kendi mücadelesi için dövüşmüş olsaydı, bu çok daha keyifli olurdu. Ama üvey kardeşinin gidişıyla ve kendisinin dörde karşı bir bırakarak ortalıktan sıvıştı.

"Sana ödediği her neyse çatlak bir kafatasını karşılıyor mu?" diye nefes nefese sordu.

İki tanesi, sırtını kafesin sağlam parmaklıklarına iterek onu sıkıca tuttu. "Kimin kafatasının çatlıyor olduğuna göre değişir," dedi birincisi gıcırtili bir sesle, sonra yumruğunu arkaya doğru gerdi ve vurdu. Başka bir yumruk çenesiyle buluşuncaya kadar her şey bulanıklaştı. Sonra gri sabah siyah oldu.

Birinin omzunu sarsışıyla gözlerini açtı. İşe koyularak yumruğunu savurdu. Şaşkın bir çığlığın sesi avluda yankılandı.

"Bay Waring! Tanrı aşkına!"

Sullivan güçlülükle gözlerini kırptırdı. "Lanet olsun, Halliwell, kalkmama yardım et."

"Bu haydutları yakalamaya çalıştık," dedi seyisi, o bir omzundan kaldırırken Samuel diğerinden yukarı çekiyordu. "Bir an için sizi öldürdüklerini düşündük."

"Hayır, sadece bana bir mesaj vermek istediler." Dikkatle giysisindeki toprak ve samanları silkeledi ve bir eliyle çürümüş çenesine dokundu. Kafatası ve kaburgası da yaralıydı ama ona saldıran adamlardan hiçbiri bu gece dans edemeyecekti. Eğer gerekseydi, onları tarif etmek gerçekten kolay olurdu.

"Lord Massey yük arabamızın arkasında ve Spartan'ı soruyor," Samuel, Sullivan'ın düşürdüğü eldivenleri alıp iade ederken ona bilgi verdi.

Yani biraz dayaktan sonra işe dönüş... Massey ve benzerlerine karşı şu anda hissettiklerini düşünerek, vikont Spartan'a biçeceği fiyattan hoşlanmayacaktı. Ve Oliver'a gelince...

Sullivan yumruklarını sıktı. Besbelli ki bu Isabel yüzündendi. Bir su fıçısına doğru yürüyerek kafasını daldırdı. Soğuk su sersemliğini şokla uzaklaştırdı ve geri adım atıp saçını salladı.

Oliver onu korkutmayı mı düşünmüştü? Bir rakip olarak mı görüyordu? Bu ilginçti, çünkü bir vikont onun için yanıp tutuşurken, Isabel ve ebeveynlerinin onun bir at yetiştiricisiyle oynaşmasına izin vermesi aptalca olurdu. Aristokrat soyundan kabul edilmemiş biri için bile bu aptalcaydı. Buna rağmen Oliver bir şeylerden endişelenmiş gibi görünüyordu. Ve bu kesinlikle lanet olası bir iş rekabeti değildi.

O an için kızgınlığını bir kenara bıraktı. Tilden'i atla ezmek ve ona dayak atmak biraz tatmin duygusu verebilirdi ama bu da kelepçeyle sonlanırdı. Bunun için çok erkendi, çünkü hâlâ geri alması gereken üç tablo, yani Dunston'ın ikiyüzlülüğünü deşmek için üç fırsat daha vardı.

Aklında bunlar varken bile, Isabel'i düşünmekten kendi-

ni alamıyordu. Isabel'in ondan hoşlandığını biliyordu; bunu ona emirler vermeye başladığı andan beri biliyordu. Ama Sullivan'dan Oliver'da korku yaratmaya yetecek kadar hoşlanıyor muydu? Görünüşe göre öyleydi.

"Bay Waring?"

Gözlerini kırptırdı. "Evet. Massey'i görmeye gideceğim. Halliwell, diğer üç hayvanın kâğıtları sende mi?"

"Öyle, efendim."

"İyi. Spartan'ı sattıktan sonra Zephyr'in sabah eğitimi için gitmem gerekecek. Geri döndüğün zaman Hector'u dışarı çıkart ve koştur. Yarın Lord Esquille'e gitmesi gerekiyor ve romantik hissetmesi beklenen bir zamanda Esquille'in kısraklarını incitmesini istemiyorum."

"Evet, efendim. Bir koruma ister misiniz?"

"Ne?" Halliwell'in bakışını fark etti ve çenesindeki çürüğe dokundu. "Hayır. Yapmak için geldikleri şeyi yaptılar. Geri gelmeyecekler." En azından Oliver emir vermeden dönmezlerdi.

"Söylemem gerekiyor Phillip, geçen ay akşam yemeği konuklarından biri olarak Lord Bramwell Johns'un burada bulunmasına pek hevesli değildim, ama belki de onun karakterinin gerçek değerini küçümsedim." Lady Darshear, nakışının iplik rengini marifetle değiştirdi ve dikmeye devam etti. "Eğer geçen gece Tibby ile dans etmeseydi, onun için zor bir akşam olabilirdi. Hepimiz için olabilirdi."

"Tamamı budalalık ve ahmaklık yine de," Douglas, Isabel bir kenara koyduktan sonra bulduğu at yetiştiriciliği kitabını bırakarak araya girdi. "İnsanlar Sullivan Waring'i tuttuğumuz

için nasıl kızgın olabilirler? Herkes onu tutmak ister."

Isabel öfkeli bir homurtu çıkardı—ya da en azından telaşa kapılmıştan daha çok öfkeli olmasını umdu. "Kızgın değiller. İyi bir dedikodu bulduklarını düşünüyorlar, benim Waring'le ilgili uydurmalar ya da ona benzer bir şeyler, sadece at binme-me yardım ettikten sonra ona sarıldığım için gerçekleşti."

"Daha dikkatli olmalıydın Tibby," Phillip yorum yaptı. "Özellikle de Oliver Sullivan etrafta dolanırken."

"Bay Waring'i tuttuğum zaman önüne yumak konmuş bir kedi yavrusu gibi mutluydun," diyerek hatırlattı Isabel, "ve onun Oliver ile olan münasebetini bilen kişi sendin."

"Bir münasebetleri yok, yani resmi olarak."

"Durumu olduğundan daha fazla karıştırma, Phillip. Sullivan Dunston'ın oğlu, herhangi biri bunu toplum içinde kimse söylemesede." Isabel ebeveynlerinin birbirine gönderdiği bakışı görerek yutkundu. "Yani bunların tamamı sadece saçmalık. Eminim başka saçma bir skandalın patlak vermesi bir günden daha uzun sürmeyecek ve herkes benimle ilgili konuyu unutacak. Yani benim minnettarlık davranışımı."

"İyi bir açıklamaydı," diye belirtti babası. "Ama lütfen tedbirli ol. Söylenti çıkarmanın hiçbir anlamı yok."

"İnsanlar hâlâ aptal."

"Tam olarak katılıyorum," diye karşılık verdi marki. "Ve kendi iyiliğin için tatlım, bunu aklında tutmaya devam et."

"Ah, yapacağım."

Kesinlikle aklında tutacaktı. Bu hareketlerini değiştirmese de baştan sona başka bir sorundu. Geçenki akşam daha ziyade gözünü açan bir deneyim olmuştu.

Kâhya oturma odasına girdi ve bir reverans yaptı. "Lordum, Bay Waring burada. Bilgilendirilmek istemiştiniz."

Marki çekindi, sonra ayağa kalktı. "Evet istemiştım. Hepiniz bana bir süre izin verin."

Isabel de kalbi bir parça tekleyerek neredeyse ayağa sıçradı. "Bay Waring'ten ne istiyorsun?"

Babasının çekincesi sıkın bir ifadeyle arttı. "Onunla iki kelime bir şey konuşmak istiyorum Tibby. Seninle ilgili değil."

"Benim için bir işi sonuçlandırması için ona ödeme yaptım," diye bastırdı odadan çıkarken onu takip ederek. "Onu bitirmesini bekliyorum."

"Şerefın pahasına mı?"

"Onu tekrar kucaklamayacağım," dedi yalan söylüyor olduğunu tamamen bilerek. Sullivan Waring'le birlikte olabilmekten başka hiçbir şey umrunda değildi. "Tanrı aşkına."

"Kendi yolunu çizmekten hoşlandığını biliyorum Isabel," babası giriş holüne yürümeyi sürdürerek karşılık verdi, "ama sana heyecanlarını daha akılcıca seçmeni öneririm. Zephyr'in eğitimini tamamlaması için başka birini bulacağız."

"Sullivan Waring'in en iyisi olduğunu sen söyledin."

"En iyi? Geçen seferki gibi başka bir gece yaşamak istemiyorum. Harap oldun."

"Harap olmadım. Kızgındım. Hâlâ kızgınum. Eloise'in iyi biri olduğunu düşünürdüm. Ve benim hakkımda fısıldaşan diğer herkesin. Saçmalık. Hepsi."

"Bunu şimdi söylüyorsun, ama gelecek sefer seni kurtarmaya kimse gelmeyince aynı şekilde hissedeceğinden kuşkuluyum."

Bu konuda çok emin değildi. Hayal edebileceğinden daha kötü şeyler vardı ve bu onlardan biriydi. Göğsünü sıkıştıran

panik gibi bir şeyle parmakları titreyerek bir elini babasının omzuna koymak için uzandı. "Neredeyse yirmi yaşındayım baba," dedi genel olarak düzenli bir sesle, "ve Bay Waring'le çalışma iradesine kesinlikle sahibim."

"Yüce Tanrım—"

"Rahat ol baba," diye ısrar etti. "Dikkat edeceğim."

Dik kaşlarının altındaki koyu kahverengi gözler ciddiye ve uzun bir süre ona baktı. "O zaman öyle yap Tibby. Kim olduğunu bildikleri için insanların gözüne batıyor. Kabul edilmediği için o etraftayken attığın adımlara dikkat etmen gerekiyor. Şimdi daha da fazla. Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Şimdi, eğer izin verirsen, başka bir biçimlik dersim var."

Babası besbelli bunun çok iyi bir fikir olmadığını düşündü üstelik mantıklı tarafı babasından yanaydı. Diğer tarafı, yani görünüşe göre geçen birkaç hafta boyunca hareketlerini kontrol eden taraf, ahır avlusuna koşmamak için kendini zor tutuyordu. Bu ne zaman olmuştu? Ve neden kendi mantığını bile dikkate alamıyordu?

Kibar bir yürüyüş takınarak ve eteklerini düzgünleştirerek evden çıktı. Ahır avlusu atlarla ve seyislerle alışılmış oranda doluydu ama ilk bakışta Sullivan'ı görmedi. Ve ikinci bakışta da görmedi.

"Phipps," dedi baş seyise bakarak, "Bay Waring'in geldiğini sanıyordum."

"Ahırda, leydim." Suratı asıldı. "Bu sabah ona biraz mesafeli olmak isteyebilirdiniz."

"O neden?"

"Ben—ben söyleyemem leydim."

"O zaman kendim gidip göreyim." Isabel, ani endişe hissi

geri gelerek yumuşak toprakta güçlkle yürüdü ve binaya girdi. Kapıda durakladı, sonra Zephyr'in bloğunda onun başını ve omuzlarını gördü. "Bu sabahta dakik olmayı becerdiğinizizi görüyorum Bay Waring," dedi ve yüzüne yerleşen mutlulukla gizlemeyi beceremeyerek ona doğru yürüdü.

Sullivan, Zephyr'in koşum takımının dizginini bağladı ve sonra buna bir gütmeye ipi bağlayarak sırtı dönük durmayı sürdürdü. "İşimi yapmaya çalışıyorum Lady Isabel. Geçen akşamki partiniz nasıldı?"

Somurttu. "Lord Bramwell sana bir şeyler söylemedi mi?"

"Hayır."

"Şey, benimle dans etmesini rica ettiğini biliyorum."

Zephyr'in sırtına bir eyer örtüsü sererek yönünü değiştirdi. "Gözünü üzerinde tutmasını rica ettim. Dans etmek onun fikriydi." Durdu. "Bram'ın ucuz zamparalığı, bilirsin."

"Evet, bunu bana kendisi söyledi." Isabel zayıf barikatın yan duvarındaki tahtaya ellerini koydu. "Başka bir yerden duyabileceğin için, geçen akşam bazı istenmeyen anlar yaşandığını sana söyleyeyim, ama çabucak geçti."

"Memnun oldum öyleyse."

Eliyle tahtayı tokatladı. "Sullivan Waring, seninle konuşurken bana bak."

Sullivan'ın geniş omuzları kalktı ve düştü. Ve sonra döndü. "Nasıl istersen."

Isabel soluksuz kaldı. "Ne oldu?"

Gömleğin kollarından biri dirseğinden yırtılmıştı ve yeleğinin bir düğmesi kopmuştu. Buna rağmen, yüzünde gördüklerinden sonra giysilerindeki hasarları unuttu.

Sullivan'ın boynunda boydan boya koyu kırmızı bir çizik

vardı ve ağzının bir parçasıyla çenesinin sol tarafından geçen siyah ve mavi bir çürük. Sol gözü acı verici görünen siyah bir çürükle çevrelenmişti. Kahverengi ve altın sarısı saç parmaklarını içinden geçirerek taranmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye tekrarladı, çenesine dokunmak için bloğun üzerinden uzanmıştı. Geri, parmaklarından uzağa çekilmeden önce teninde sıcaklığı hissetti.

"Bir tartışma oldu."

"Ne ile, bir ayı mı?"

Hareketi ağzının üzerindeki morluğu gerince çekinerek kısaca sırttı. "Birkaç ayı." Gütme ipini bir eline alarak diğeriyle blok kapısının mandalını açtı. "Bugün Molly'e binmek ister misin?"

"Bunu sana kimin yaptığını söyleyene kadar cevap vermeyeceğim."

"Bunun bir hayır olduğunu varsayıyorum öyleyse. Gel Zephyr."

Isabel derin bir nefes alarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve yoldan çekilmeyi reddetti. "Bana cevap ver."

Soğuk-yeşil gözler onunkilerle buluştu, sonra başka yöne kaydı. "Çay içen züppelerin arasında yaşamıyorum, Tibby," dedi sonunda. "Bunun için canını sıkma."

"Bu canımı sıkıyor Sullivan. Söyle."

Arkasındaki Zephyr, doğrudan onun önünde durdu. "Kararlaştırılan saatlerde buradaydım ve anlaşılmamızda olduğu gibi kısırağını eğitiyorum. Neden başka bir şey seni ilgilendirsın ki?"

"Çünkü ilgilendiriyor."

"İlgilendirmemeli."

"Ve sen benimle 'tartışmamalısın' ve biz öpüşmüş 'olma-

malıydık'," diye hemen cevap verdi. "Biz arkadaşız Sullivan ve bilmek istiyorum—"

"Arkadaş?" diye sözünü kesti. Elbisesinin ön tarafını avucunun içinde tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Biz arkadaş mıyız, Lady Isabel?"

Isabel'in kalbi öyle sert attı ki muhtemelen Sullivan onu duyabilirdi. "E... evet, biz arkadaşız. Sen—"

"Diğer arkadaşların sarıldığın zaman çekiniyor musun?" sesi alçak, duygusal bir hırıltıyla derinleşerek tekrar araya girdi. "Gizlilik içinde konuşuyoruz. Gizlilik içinde öpüşüyoruz. İkimizin arasındaki arkadaşlığın bile herhangi bir şekilde ima edilmesi seni küçülmüş beni ise yumruklanmış yapar."

Isabel umutsuzca teninin altındaki kanın hızla akışı yerine konuşmayı takip etmeye çalıştı. "Biri seni sana sarıldığım için mi dövdü? Bu—"

"Bir arkadaş olarak canını sıkmana değmem, Tibby," diye mırıldandı, lakabının söylenişi aralarındaki samimiyeti artırıyordu. "Arkadaşların var. Senin canını sıkmana sebep olmayan arkadaşlar. Benim de. Ben arkadaşlık için burada değilim."

Eğer kalbi biraz daha hızlı atsaydı bayılacaktı. "Hayır, sen buradasın çünkü sana şantaj yapıyorum."

Onu bir adım daha yanına çekerek başını salladı. "Buradayım çünkü seni istiyorum. Dokunuşunu. Bedenini. Uğruna dayak yiyebileceğim şey bu."

Oh, yüce tanrım. "Sullivan, ben de istiyorum ki—"

"Bu sözü bitirmeden önce masum bir sarılışla ilgili söylentilerin sana ne yaptığını iyice düşün. Eğer arkadaşım olmak istediğini söyleyeceksen..." Bu kelimeleri söylerken sesi titredi. "Eğer arkadaş olmamızı istiyorsan, arkadaşlar bunu yapmaz."

Dudaklarını aşağıya, onunkilerin üzerine getirdi. Sert bir şekilde onu öptü. Ah, onun içinde kaybolmak, onun içinde kalmak ve onu bulana kadar asla gün ışığına çıkmamak istiyordu. Araştıran dili tuz tadındaydı; Sullivan'ın kanı, muhtemelen sertliğinden çenesine çekilmişti.

Elleriyle omuzlarını, boynunun arkasını ve vahşi saçlarını okşayarak inledi. Onun tadı Isabel'i anlatılmaz ölçüde tahrik ediyordu. Bu şimdiye kadar hissettiği en mahrem şeydi. Sullivan daha fazlasını istiyordu. Sadece bu bile onu mahvedebilecekken, daha fazlasını istiyordu.

Elbisesi hâlâ avuçlarının içindeyken, ansızın onu uzağa itti. "Bana cevap vermeden önce bunun tamamını düşün," dedi ansızın, elinin arkasıyla ağzını silmek için onu bırakmıştı. "Senin şerefine ve geleceğine getirebileceğim bütün bu yıkımı düşün, kalbine getirebileceğim bütün tehlikeyi, çünkü sen ve ben, ikimiz de biliyoruz ki bu yıkımdan başka bir şey getirmez."

Bir başka adımla hafifçe sırtına temas ederek Zephyr'i öne geçirdi. "Ve düşündükten sonra," aynı hararetli, zorlukla kontrol edilmiş tonda devam etti, "eğer istediğin şey cehennem azabıysa, bu gece yarısı seni bu ahırda görmek istiyorum. Eğer sağduyun varsa, seni sabah kısırağını eğitmek için geldiğimde görmek istiyorum."

"Ama—"

"Ama şu anda sana tekrar bakarsam, ikimizin de mahvından ben sorumlu olurum. Yani evine git, Isabel, güvende olacağın yere."

Tartışmak istedi, ona emir vermesine izin vermeyeceğini söyleyerek ona karşı gelmek etmek istedi. Ona emreden kişi Isabel idi. Isabel nefesini tutarak onun ahırdan çıkışını izledi ve yanaklarında hissettiği ateş sönene kadar orada bekledi.

Haklıydı; ne istediğini çok dikkatli düşünmesi gerekiyordu. Ve bu yüzden eteklerini toplayarak evin içine koştu. Yine de bir konuda yanılmıştı. Onun hemen dışarıda olduğunu bilmek, hisleri için oldukça zor bir durum oluştuyordu.

Bölüm 16

Isabel, Douglas'tan ödünç aldığı cep saati-
ni heyecanla açtı. Doğruyu söylemek gerekirse, Douglas onu
kaybederse Isabel'in ödünç almış olduğunu iddia edecekti.

Gece yarısına on dakika vardı. Sullivan ultimatomu için
iyi bir akşam seçmişti: meclisin yarın sabah erken saatte otu-
rumu vardı, bu yüzden geç saatlere kadar süren hiçbir gece
etkinliği planlanmamıştı. An itibariyle ev sessizdi ve bildiği
kadarıyla herkes yatmaya gitmişti.

Geceliğini giymişti, ama bu Penny'nin uyumak için üzeri-
ni değişmesine yardım etmek üzere orada bulunması yüzün-
dendi. Eğer elbisesi ile kalacağını açıklasa hizmetçi kuşku-
lanırdı. Komodindeki mumu söndürmüştü ve bu da sadece
uşaklardan birinin çalışanların konutuna giderken onun uya-
nık kaldığını görmesine karşı bir önlemdi.

Aynı zamanda, çok rahat olan yatağında örtülerin altına
da girmemişti. Gece yarısı hareketi yaklaştıkça her iki daki-
kada bir Douglas'ın saatine bakabildiği tuvalet masasında
oturuyordu. Bir şey açık hale gelmişti: Sullivan Waring onu
sandığından daha iyi tanıyordu.

Ona emirler vermeye başladığı andan itibaren, muhtemelen aklında sadece intikam ve şantaj olmadığını fark etmişti. Önce o öpmüştü, ama bundan sonra Isabel onu öpmek veya onun tarafından tekrar öpülmek için her fırsatı kollamıştı. Evet, bunun tek sonucu mahvoluş olacaktı. Aynı zamanda, bu onunla karşılaştığından beri gözlerinin açılmasını, büyümesini sağlayan zaman içinde en uygun ve mantıklı adım gibi görünüyordu.

Cep saatini tekrar kontrol etti. Altı dakika. Eğer babasıyla ve Sullivan ailesiyle uzlaşmış olsaydı, onunla bir ilişki en azından hayal edilebilir olurdu. Aslında, soyluların pencerelerine tırmanıp kimseye göstermeyi bile düşünemeyeceği bir avuç tabloyu geri almak amacıyla kurşunlara maruz kaldıkça, çok büyük ihtimalle sonunda ölecekti. Dahası herhangi biri onları birlikte görseydi, kendisi de ölmeyi dilerdi.

Açık olan şu ki onunla evlenmeyecekti. Sullivan onunla evlilik dışı ilişkiye girmek istiyordu ve o da, sadece hayal edebileceği şekilde onun ellerini dudaklarını ve bedeninde istiyordu. Riske değer miydi? Bekâretinin kaybına? Bunun daha sonra kiminle evlendiğine göre değişeceğini sanıyordu. Oliver kesinlikle onunla ilgileniyordu, ama Sullivan'a nasıl davrandığını gördükçe onunla vakit geçirmeyi daha az istiyordu. Sadece Sullivan'dan ne kadar hoşlandığını anlamasını engellemek için böyle yaptığını düşünmeye başlamıştı. Mahremiyetini Sullivan'a verir vermez, Oliver'ın onunla yapmak isteyeceği bir şey kalmayacaktı. Üstelik dürüst olmak gerekirse bunu umursamıyordu. Evlenmek istese bile, cömert bir çeyiz karşılığında bekâretinin yokluğunu hoş görecektik adamlar olduğunu düşündü.

Ama kaybedilecek şey mahremiyetinin yokluğundan daha fazlaydı ve bunu da düşünmesi gerekliydi. Geçen geceye kadar, sosyetenin gözdelelerinden biri olmuştu—onların

sevgilisiydi, her zaman suarelerde etrafı sarılan, hiçbir zaman arkadaşsız ya da dans partnersiz kalmamış biriydi. Geçen geceye kadar, popülerliğin nasıl temelsiz bir şey olduğunu fark etmemişti. Bu aklında daha fazla sorunun ortaya çıkmasına sebep oldu. Popülerliği mi onu olduğu kişi yapıyordu? Popülerliğini kaybederse ona ne olurdu? Ve bunu riske atmaya razı mıydı?

Dört dakika. "Lanet olsun," diye homurdandı ve saati tekrar tıklatarak kapattı. Tek yapması gereken olduğu yerde kalmaktı ve böylece güvende olurdu. Sullivan'ı istemek ve onunla ilgilenmek konusunda güvende değil, ama onun öpüşleri, onun tarafından lekelenmek ve bu soruları cevaplamak zorunda kalmak konusunda güvende olurdu.

Saati bir çekmeceye koydu ve ince sabahlığını üzerine geçirmek için ayağa kalktı. Son iki seneyi balo salonlarında dans ederek ve flört ederek geçirmişti, çünkü popüler olan genç kızların yaptığı şey buydu. İlk görüşte aşka ya da alınyazısına ya da bu tarz aptalca şeylere inanmazdı. Ama Sullivan Waring düşüncelerine girer girmez, aklından çıkmak için en ufak bir eğilim göstermemişti. Ve asla göstereceğini düşünmüyordu. Gitmek istediği ve gitmeye ihtiyaç duyduğu yere gidene kadar aklından çıkmayacaktı.

Bir nefes alarak, yavaşça yatak odasının kapısını açtı ve dikkatlice koridora süzüldü. Hâlâ fikrini değiştirebilirdi. Hâlâ kendine bir elma almak için mutfakta durabilir ve yatmak için tekrar yukarı çıkabilirdi. Evi soyan Sullivan'la karşılaştığı gece planı buydu.

Mutfığa açılan kapıda tereddüt etti. Sullivan Waring yaşamını sürdürmek için elleriyle çalışan, mahvolmuş, kızgın bir suçluydu. Ve Bay Waring'e fiziksel olarak yakından benzerliği can sıkıcı olan ve bir gün marki olacak varlıklı bir vikont onun peşinden koşuyordu. Hımm. Eğer Sullivan'ın baştan çıkarı-

cılığına karşı koyabilirse, yine de istemediği ama tıpkı onun gibi görünen birine sahip olabilirdi.

Baştan çıkarıcılık. Evet, bir elma istiyordu, ama mutfaktakilerden birini değil. Bu gece iblisin Havva'ya vermiş olduğu elma için açlık hissediyordu. Ve muhtemelen sonuç olarak da cennetini yitirecekti. Bütün benzer fiziksel özelliklerine rağmen, Oliver onu Sullivan'a çeken bir niteliğe sahip değildi. Onun için savaştığı ve her an kazandığı hayatta olma hissini ve birlikte geçirdikleri zamana.

Gerçekte bunu fark edişinden önce bile evin dışında ve ahır avlusunun kasvetli karanlığının içindeydi. Sessiz bir bedduayla ayakkabılarından kurtuldu ve görmesi kolay olan taş bir tümseğin arkasına bıraktı. Onları mahvetmenin ya da gece boyunca kendi yatağı yerine başka bir yerde olduğu hakkında birilerine ipucu vermenin anlamı yoktu.

Ahırın kapısı hâlihazırda iki üç santim kadar aralık duruyordu. Chalsey Konutunda işini korumak isteyen ahır çalışanlarından hiçbiri onu bu şekilde bırakmazdı. Alt dudağını ısırarak ve kalbi bir trampetçinin çalışından daha hızlı atarken ellerini yapabildiği kadar kıpırtısız hale getirerek, kapıyı itip birkaç santim daha açtı ve içeri süzüldü.

Ay ışığının soluk aydınlığından yoksun ahır binası katran kadar siyahtı. İki düzine atın hışırtısını ve soluk alışını duyabiliyordu, ama bundan başka bir şey yoktu.

"Sullivan?" diye fısıldadı neredeyse sesi çıkmayarak. Seyisler ve yamakları ahırın arkasındaki ayrı bir odada uyuyordu ve şeytanın kendisini tam karşısında görse bile onları uyandırmak gibi bir niyeti yoktu. "Sullivan?"

Bir el omzundan ve ağzının diğer tarafından geçti. "Çok dakiksin," Sullivan'ın alçak sesi sol kulağına mırıldandı.

Bütün bedeni ürperdi. Heyecan, şehvet, telaş—bilmiyor-

du. Omuzlarından tutup yüzünü ona çevirdiği zaman, aldırmadı. Asla şu anda olduğu kadar yaşadığını hissetmemişti.

Ayakuçlarının üzerinde yükselecek parmaklarını Sullivan'ın saçına doladı ve derin, aralık dudaklarla bir öpüşmede buluşmak için onun yüzünü kendisinininkine doğru çekti. Sullivan, sırtını duvara doğru bastırarak ve kalçalarını kendisine doğru çekerek, onu erimiş madenlerin ateşi gibi sarmaladı, dudakları onunkiler kadar ateşliydi.

"Sulli—"

"Konuşma," diye mırıldandı, parmaklarını sabahlığının altında kaydırarak onu omuzlarından çekip en yakındaki bloğun korkuluğuna fırlattı. "Fikrini değiştireceksin."

"Hayır, ben—"

Onu tekrar inleterek öptü. Elleri, çıplak omuzlarından aşağı doğru kayarak kolları boyunca sürüklenirken ona öyle sıkıca kenetlenmişti ki, parmaklarındaki nasırları hissedebildi. Yumuşak elli bir züppe olmadığını söylemişti ama teninin onunkine dokunuşunun bu kadar kendinden geçirici olmasını beklememişti.

Aynı pürüzlü parmaklar geceliğinin ince askılarının altına kaydığında, dokunuşuyla kendini kaybetmeye yakın olduğunu hissetti. "Bana ne yapacağımı söyleme," dedi onun ten-ve-sabun kokusunu soluyarak. "Ve sözümü kesme."

Sullivan birkaç santim kadar geri çekildi. Gözleri karanlığa alıştığında onun aynı anda hem mutlu hem de şehvetli bakışını seçebildi. "Sesinizi alçak tutmanızı önerebilir miyim böyleyse?"

"Olur," diye sertçe karşılık verdi. Aynı anda sessiz ve emredici olmak zordu. Özellikle de tekrar geceliğine uzanıp sol omzundaki askıyı dirseğine kadar indirdiği, sonra ona başka bir yavaş ve yağmalayıcı öpüşme için yaklaştığı düşünülürse.

"Eğer başka biri olsaydı..." diye homurdandı, parmakları çıplak omuzları üzerinde kayarken.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Dudaklarının karşısındaki gülümseyişini hissetti. "Hiçbir şey. Bana emirlerini ver, Lady Isabel."

Tekrar inleyerek boynunu onun öpmesi için soydu ve ne demek istediğini fark etti. Başka hiç kimse ona emretmemişti. Bunu alttan almazdı. Ondan gelen emirler hariç. "Gömleğini çıkar," diye fısıldadı titreyerek.

Kucaklayışının şiddetiyle Isabel'in başını arkaya doğru eğerek onu tekrar öptü. "Seni istiyorum," dedi boğuk sesiyle ve aniden ellerini onun bedeninden çekip gömleğini pantolonunun içinden kurtardı. Onu başının üzerinden çekip çıkardı ve Isabel'in sabahlığının yanına attı. Sullivan ona tekrar yaklaşmaya çalıştı ama o ellerini çıplak göğsüne yaslayarak onu uzakta tuttu.

Güçlü kasları dokunuşunun altında gerginleşerek, yumuşak teni onun parmak uçlarıyla buluştu. Fiziksel olarak onunla karşılaştırılmazdı ama buna rağmen ilerlemesini durdurmuştu.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye soludu gözleri kısılarak.

"Yere bir örtü ser," diye karşılık verdi. "Kirlenmek istemiyorum."

"Kirleneceksin," dedi Sullivan ve birkaç eyer örtüsü almak için ilerleyip onları boş bir bloğun zeminine serdi. "Yıkayıp temizlenemeyecek şekilde."

"Beni baştan çıkarman gerektiğini düşünüyordum." Bunda kendi payına yapması gerekenin ne olduğundan tam anlamıyla emin değildi ama hasır ve örtüyle kaplanmış at bloğuna doğru onu takip etti.

Sullivan, bakışını bütün bedeninde gezdirip çıplak ayak

bileklerinde ve ayaklarında duraksayarak, "Ayakların çıplak," dedi.

"Ayakkabılarımı bir tümseğin arkasına bıraktım," diye karşılık verdi. "Kimsenin bilmesini istemedim, ben—"

"Edepsiz bir şeyler yapıyor olduğunu mu?" diye tamamladı. "Kabul görmeyen biriyle?"

"Senin kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum Sullivan," diye tersledi, sesi kendini sessizleştirmeyi beceremeden önce bir parça yükselmişti. "Pekâlâ, beni defetmeye mi çalışıyorsun ya da benden korkuyor ve çıkıp gideceğim umuduyla zamanımı boşa mı harcıyorsun?"

"İyi, bakire bir kız için cesur sözcükler," diye mırıldandı, gözlerinde yutkunmasına sebep olan yırtıcı bir pırıltıyla ona bakıyordu. Bir parmağını geceliğinin yakasına kanca gibi takarak onu yakına çekti. Diğer eliyle saçındaki tokayı çekip çıkardı ve uzun bal rengi dalgalar omuzlarına döküldü. "Eğer buraya gelmemiş olsaydın, muhtemelen seni almak için pencereye tırmanmak zorunda kalacaktım. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Sullivan'ın parmakları uzun saçlarına asılırken, Isabel avuçlarını onun sıcak, kaslı göğsünde dolaştırıyor, sözlerinin anlamı içine saplanırken ürperiyordu. Ona bu konuda bir seçenek verdiğini söylemişti, ama şu anda bundan o kadar emin değildi. Ve kendi evinde peşine düşmek zorunda kalacağı fikri onu tahrik etti.

"Bence bu kadar çok konuşmayı kesmelisin," diye belirtti. "Tamamı teklif etmen gereken şeyler değilse eğer."

"Tanrı vergisi dudakların var." Kısa bir gülümseme gönderdi. "Ve şimdi, benimki de seninkinin üstünde olacak." Sullivan göğüslerinin üzerindeki kumaşı iki avucunun içine aldı ve söktü. İnce pamuklu kumaştan geceliğin ön tarafı boydan boya yırtıldı. Soluğunu tuttu.

Isabel heyecanlı ve dağılmış aklını toparlayamadan, Sullivan onu tekrar kendisine çekerek ellerini çıplak belinin etrafına doladı. Sonra ağzını diliyle cesurca keşfederek onu bir kez daha öptü. Aman Tanrım, o güçlüydü ve kendinden emindi. Büyük bir el sol göğsünü avuçlamak için karnından yukarı doğru kaydı. Göğsünün ucu onun dokunuşuyla yuvarlaklaşarak sertleşti.

Katıksız bir heyecan soluşunu çalarak bedenini istila etti. Sadece gereksiz bir paçavra omuzlarına asılıydı ve sırtına doğru sarkıyordu, onun becerikli ağzı çenesinde ve boynunda gezinirken ve daha aşağı... Oh, tanrım.

Sullivan gergin meme ucunu emerek ve yalayarak göğsünü ağzının içine aldı. Isabel parmaklarıyla onun saçlarını kavrayarak, "Tanrım," diye inledi.

Bacaklarını hissetmiyordu. Sullivan bunu fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü hâlâ ağzı göğsüne kenetlenmiş olarak onu kaba örtülerin üzerine yatırdı. Dudaklarının çekişini baştan sona bütün bedeninde ve bacaklarının arasındaki özel noktada hissetti. Karşılığında inleyerek ve yardıma muhtaç halde kalçalarını kaldırarak şehvete kapıldı ve ıslandı.

"Sullivan," diye fısıldadı sesi titreyerek.

"Bana konuşmayı kesmemi emrettin." Dikkatini diğer göğsüne verdi, koyu kumral yeleli bir aslanın çok istediği avının üzerinde onun tadını çıkarışı gibi dört ayakla onun üzerine çöktü. "Konuşabilsem," diye devam etti, bedeninde dokundukları yeri gümbürdeten, alçak, şehvetli bir tonda, "nefesimi kestiğini söylemek isterdim."

Isabel zorlukla nefes alarak ellerini onun omuzlarına koydu. Oradaki sert, gergin kasları parmaklarıyla yoğuruyordu. Gözlerini kapattı; dokunduğu her yer şehveti, içinin derinliklerinde damarlarından geçerek doğruca hızla atan kalbine saplanan ipek yumuşaklığındaki alevleri

hissetti.

Eli göbeğinden karnının alt kısmına doğru yavaşça ilerlerken gözleri tekrar hızla açıldı. Parmaklar yumuşak bukleleri boyunca sürüklendi ve sonra... oraya dokundu. Isabel soluşunu tuttu.

"Seni heyecanlandırıyorum," diye mırıldandı Sullivan, gözlerine bakmak için başını kaldırmıştı. "Beni istiyorsun." Seyretmeye devam ederken, onu ayırarak parmaklarını daha derine hareket ettirdi. Sonra içeri kaydı.

Isabel sıçradı. Dudaklarının arasından onun ismi gibi duyulan bir şeyler kaçırıldı ve Sullivan boştaki eliyle ağzını kapattı.

"Şşş," diye uyardı ve keşfine devam etmeden önce omzunun üzerinden kısaca etrafa göz attı.

Bu çok fazlaydı. "Sull... Sullivan," diye yapabildiği kadar sessizce, soluk soluğa adını fısıldadı.

"Emirleri veren sensin leydim. Bundan sonra ne yapmalıyım?"

Ah, Tanrım, hiçbir fikri yoktu. *Daha*, dedi bedeni ona. Bunu şiddetle istedi. *Daha*. "Ben—"

"Pantolonumu çıkartma mı ister misin?"

Sullivan'ın sesi de tam olarak istikrarlı değildi. Bunu fark etmek aslında onu biraz yatıştırdı. Buna rağmen, aklını herhangi bir şekilde kullanmak için yeterli olmaya yakın bile değildi. Kelimeleri zar zor telafuz ediyordu ama o hâlâ giyinikti. "Evet. Onu çıkar. Şimdi. Ve botlarını da." İşte. Onun üzerinde değilse de kendi üzerinde hâlâ biraz kontrolü vardı.

Sullivan yanına oturmak için döndü. Ona dokunmaya devam etmek Isabel'e çok önemli göründü ve bu yüzden doğrularak geceliğinin kalanları omuzlarından aşağı silkti. Ellerini Sullivan'ın sırtında ve omuzlarında dolaştırarak,

ensesini öperek, teninin tuzunu tattı. Baş döndürücüydü. Kasları dokunuşunun altında titrerken, onun üzerinde biraz kontrolü olduğunu fark etti. Dokunuşu onu etkiliyordu, belki Isabel'in ondan etkilendiği kadar. Şişmiş dudaklarını ıslattı.

"Fikrimi değiştirdim."

Dondu. "Anlamadım?"

"Bu konuda değil," dedi tepkisiyle güveni daha fazla tazelenerek. "Yani, bence pantolonunu *ben* çıkarmalıyım."

"Oh. Lütfen devam et öyleyse."

Onu sırtının üzerine çekti. Bu hafifmeşrep, utanmaz kız her nereden geldiyse ona minnettardı. Sonuç olarak onu istediğini Sullivan söylemişti ama Isabel de onu istemişti.

Koyu renk pantolonunun ön kısmı kabarıktı. Bir saniye için utanmaz kız neredeyse kuyruğunu kısıp kaçacaktı ama Sullivan onu göğsüne çekti ve tekrar öptü. Yetenekli parmakları hassas meme uçlarına hafifçe vurdu ve Isabel ona doğru kıvrandı.

"Dokun bana," diye soludu elini alıp pantolonundaki şişkinliğe yerleştirerek. "Bana dokunmanı istiyorum."

Kumaşa rağmen sıcaklığı ve sertliği hissetti. Isabel eliyle bastırdı ve o inleyerek başını geriye attı. Ona ulaşabilmek için kaydı ve titreyen parmaklarla pantolonunun düğmelerini açtı. Sullivan'ın elleri çıplak teninde başıboş dolanırken odaklanmak imkânsızdı ama son düğmeyi açmayı da becerdi. "Kalk," diye emretti.

"Nasıl istersen."

Sullivan itaat etti ve Isabel pantolonunu kalçalarından aşağı çekti. Serbest, dimdik ve görkemli hale geldi. "Ben," diye soludu. "Bu—"

"Birazdan senin içinde olacak," diye tamamlayarak

pantolonunu tamamen çıkarmak için silkeledi ve kenara tekmeledi.

Isabel daha önce hiç nefes alamayabileceğini düşünmemişti. Sarıldılar ve ahırın karanlığında koyulaşmış soğuk-yeşil gözlere bakarak tekrar sırt üstü uzandı. Sullivan dizleriyle onunkileri hafifçe dürterek birbirinden ayırıp aralarına gömüldü ve böylece bacaklarının arasına bastıran sert ereksiyonu hissedebildi.

Onun bekâreti bozulacaktı. Ve bunu yapması için acele etmesini istiyordu. Sullivan dudaklarını ve boynunu hafifçe ısıtarak tekrar öptü, bu Isabel'i tutkuyla yarı deliliğe sürüklüyordu. Bir yay kırışından daha gergin hissediyordu.

"Sullivan çabuk," diye hızla soludu.

"Çabuk ne?" diye fısıldadı. "Bana ne istediğini söyle, be-beğim."

Tanrım. "Seni içimde istiyorum," dedi onunkiyile aynı ifade tarzını kullanarak.

"Nasıl istersen." Kalçalarını öne doğru iterek ve kıvrımlarının arasından kayarak içine bastırdı.

İçine girerken her santimini hissedebiliyordu. Zaman durdu. İkisinin kalp atışları dışında hiçbir şey yoktu. Bir saniye için keskin bir acı nefesini kesti ve o ağzını onunkinin üzerine kapatarak sesi önledi.

"Üzgünüm," dedi düzensiz bir sesle, üzerinde hareketsiz duruyordu. "Kocan için bunu tekrar hissediyormuş gibi yapman gerekecek."

O anda, kesinlikle birlikte bir gelecekleri olmadığını hatırlatılmasını istemiyordu ama tekrar yavaşça hareket etmeye başladığında bunu umursamadı. İçinde hissettiğinin dışında hiçbir şeyi umursamadı. Isabel, onun kalçalarını

topuklarının arasında kenetlemek için bacaklarını kaldırdı ve omuzlarını kavradı.

Tekrar ve tekrar girdi ve geri çekildi, kaba at örtülerinin üzerinde onu şiddetle tahrik ediyordu. Vücudunu hem onun bir parçasıymış hem de ayrıymış gibi hissetti, hepsi birden çok yüksek bir uçuşun kenarına doğru süratle hareket ediyordu. Ve sonra aniden sınırı geçti.

"Oh, Tanrım," diye haykırdı sesini onun omzunda boğarak. Ürpererek kaskatı kesildi ve şiddetle sarsıldı.

Sullivan'ın kendi devinimi hızlandı ve sonra titreyerek ondan uzaklaştı. Isabel her şeyi bilmiyordu ama sevişmenin bu şekilde sonlanmaması gerektiğine dair bir hissi vardı.

"Sullivan?"

"Üzgünüm," diye homurdandı. "Hamile kalmama izin veremeyiz."

Isabel bunu düşünmemişti bile. Rengi atarak, o kendini temizlemek için bir beze uzanırken kolunu okşadı. "Teşekkür ederim."

"Yine de bekâreti bozulmuş durumdasın canım," diye karşılık verdi, onu tekrar kibarca öpmek için eğilişiyle kelimelerini yumuşatmıştı.

"Tanıdığım insanların yarısı bekâretimün dün bozulduğunu düşünüyor," dedi zorlukla nefes alarak, hâlâ hafifliği hissediyordu. "Şimdi düşünceleri gerçekleşti."

Sullivan kısa bir gülümsemeyle uzanarak onu omzuna çekti. "Benim gibi düşünmene minnettarım," dedi sessizce saçını parmaklarıyla kıvrarak.

"Senin gibi mi?"

"Yüksek sınıf sosyetesinin aptallığı ve arkadan konuşan küstahlığı hakkında."

"Oh." Keşke beyni tekrar çalışmaya başlasaydı, çünkü ne hakkında konuşuyor olduğundan ya da emin olsa buna katılıp katılmayacağından tam olarak emin değildi. "Herkes böyle değil, biliyorsun," diyerek yine de şansını denedi.

"İstisnaları kabul ediyorum. Sen, Bram, Lord Quence ve ailesi ve bir ya da iki kişi daha." Parmaklarını göğüslerinin çevresinde haylaz daireler çizmek üzere saçlarından aşağı doğru kaydırıldı.

Isabel'in bedeninde tekrar hafif bir ateşlenme başladı. "Bekâretimi bozmanı emretmemi istemenin nedeni bu mu?" diye sordu, birazdan sessizliğini koruyabilmeyi istiyordu. "Böylece senin istisnalarından biri olabilirdim?"

Nefes alırken göğsünün kalkışını ve inişini hissetti. Sulvian "Sen bir istisnasın," dedi bir süre sonra. "Burada daha fazla kalamayız; birileri atları kontrol etmek için uğrayabilir."

"Yani şimdi benimle işin bitti mi?" Isabel dikleşti. "Ne yapman gerekiyorsa yaptın ve şimdi çekip gidiyorsun?"

"Ne yapmamı isterdin Tibby, babandan seninle evlenmek için izin istememi mi?" Kaşlarını çatı. "Ve seninle işim bitmedi." Bir elini omzuna koyarak, başka bir kalp durdurucu öpüşme için onu tekrar yakına çekti. "Bu karmaşık. Kendimi seni aklımdan çıkaramaz halde buldum. Senden uzaklaşmam... Bunu yapamam."

Kulağa hoş geldi. "Aklımdan çıkaramamak. Bu duyguyu anlıyorum," dedi. Ona dokunma isteğine karşı koymayı beceremeyerek bir parmağını sol omzunda gezdirdi. Tenindeki sert bir yumru onu durdurdu. "Bu yaralandığın yer mi?"

"Evet."

Sol uyluğunda dinlenmek üzere elinin aşağı doğru kaymasına izin verdi. "Ve bu da geçen geceki yaralanmadan kalan?"

Sullivan karanlıkta sessizce güldü. "Orama dokunmaya devam et ve buradan asla ayrılamayalım," diye fısıldadı. "Evet. Büyük bir parça."

Isabel, "Daha çok bir çit direği gibi," diye karşılık verdi, bir parmağını oraya sarılı bandaj boyunca dikkatle dolaştırıyordu.

"Yaralanmadan mı yoksa fiziksel özelliklerimden mi bahsediyorsun?"

"Çok komik. Konuyu değiştirme."

"Hangi konuyu? Seninle tekrar birlikte olmak istediğimi mi?"

Tanrım. "Tarıdığım herkesi hor gördüğünü. Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim."

Sullivan ayaklarının üzerine doğruldu, şimdiye kadar gördüğü herhangi bir Yunan heykeli kadar çıplak ve çekiciydi. Sabahlığını duvardan çekti ve ona uzattı. "Geceliğini ortalıktan kaldırmalısın," dedi.

"Sanırım ortadan ikiye yırtılışını açıklarken zorlanırdım," diye kabul etti. Isabel'i küçük nefret dünyasına çekme yolunu tartışmaktan kaçınmasına sinirlenmişti.

Sullivan pantolonunu ve botlarını giyerek tekrar oturdu. "Sabah seni görmek istiyorum."

"Neden birdenbire böylesine telaşlandın?"

"Değilim. Biliyorsun burada kalamayız."

"Ama..." Ama gitmeni istemiyorum.

"Ne düşünürsen düşün, senin lekelenmeni istemiyorum."

Gömleğini giyerken ve uçlarını pantolonunun içine sokuştururken Isabel gözlerini ona dikti. Koyu renk yeleğini ve ceketini üzerine geçirirken, cevap birden kendi aklına geldi.

Bu akşam başka bir randevusu vardı. "Başka birini soyacağım. Böyle telaşlı olmanın sebebi bu."

Ayağa kalkmasına yardım ederek saçını yine kavradı. "Bu gece değil. Yarın," diye karşılık vererek sabahlığının önünü çekip kapattı ve kuşağını onun için bağladı. "Dikkatli ol, Tibby. İkimiz de bunu açıklayamayız. Telaş içindeyim çünkü eğer şimdi gitmezsem, eğer burada, karanlıkta seninle uzanmaya devam edersem, hiçbir şekilde gitmek istemeyeceğim. İyi geceler, tatlım."

Son bir kez bir öpücük kondurarak gitmişti. Isabel, tekrar ahırın seslerini dinleyerek bir süre olduğu yerde dikildi. Onu istemişti, onu almıştı ve şimdi diğer zevklerine devam etmenin de, aklında başka bir soygun olduğuna dair gelişmelerden onu -yine- haberdar etmenin de tamamen kabul edilebilir olduğuna karar vermişti. Ve bu defa, ona yapmamasını söylememiştir bile. Belki neticede kendi türünün karşısına geçtiğini düşünmek için bir sebebi vardı ve belki haklıydı.

Ona bir kurşun sıkmaktan mutlu olacak birinden bir tablo çalarak hayatını riske atması bir yana şimdi suç ortağı haline gelmiş gibi hissediyordu. Eğer bildiklerini gizlediyse bir suç ortağıydı. Ve eğer konuşsaydı, Sullivan'ın hapsedilmesinden ya da asılmasından ya da sürülmesinden sorumlu olacaktı.

Ama bütün bu kuşkularına rağmen, aklındaki en öncelikli şey onunla ne zaman tekrar birlikte olacağıydı. Oh, korkunç bir hata yapmıştı. Daha önce karmaşık olan şey, şimdi arap-saçına dönmüştü. Durumunu düzeltebileceğinden kuşku duyuyordu.

Bölüm 17

Sullivan, Chalsey Konutu ahırının arka tarafına ilerledi. Görüş açısının dışına çıkar çıkmaz durdu ve sırtını duvara yasladı.

Bir süre için bir planı biçimlendirmeye, bundan sonra ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Altında uzanmış Isabel'i, içine girdiği zaman yüzündeki ateşli keyfi ve başka bir tablo geri almaktan bahsettiği zamanki ani hayal kırıklığını aklından çıkaramıyordu.

Lanet olası ne beklemişti ki? Bu sevişme onu olduğundan başka biri mi yapacaktı? Isabel, sıkıca sarılmış sabahlığının dışında kalan çıplak esnek bedeni ve ellerinde tuttuğu mahvolmuş geceliğiyle ahırın dışında belirirken karanlığa dalarak, "Aptal," diye homurdandı kendi kendine.

Hemen kapının dışındaki taşın üzerine oturarak geceliği ayaklarını temizlemek için kullandı. Terliklerini ayaklarına geçirir geçirmez ahır avlusunun çevresine son bir bakış attı ve eve daldı. Sullivan'ın ona göz kulak olabileceği süre bu kadardı; içeri girer girmez kendi başınaydı.

Londra'daki zarif evlerin büyük çoğunluğunda içeri buyur edilmeyişi daha önce ona hiç kötü hissettirmemişti. Şimdi kötü hissettirdi. Çünkü evet, aklının derinliklerinde yer alan balo gü-

zeli, mükemmel bir ailenin mükemmel kızı Isabel'e sahip olma düşüncesi, ruhunun karanlık taraflarını cezbetmişti. Ama onu tanıyınca, onunla konuşunca ve onu kavrayınca, ondan daha zeki ve açık sözlü bir insanla hiç karşılaşmamıştı ve ona gerçeği söylemişti. Isabel'i aklından çıkaramaz hale gelmişti.

Ve eğer biraz daha uzun süre kalırsa, bu gece, yüzünde lanet olası alık bir gülümsemeyle onun penceresine bakakalmış halde ki Sullivan'ın yakalanmasıyla sonlanacaktı. Sessiz bir küfürle Chalsey arazisinin dışına süzüldü ve Achilles'i gizlemiş olduğu halk ahırından geri aldı.

Ne olduğunu ve hayatına rağmen neleri başardığında lanet olası iyi biliyordu. Bir hırsız haline gelmek bile canını sıkınamıştı çünkü bu insanlar ona ait olan şeyleri almışlardı. Fakat şimdi, çok uzun bir süredir ilk kez olarak... Farklı hissediyordu.

Şimdi bu konuda ne yapması gerekiyordu? Gidip Bram'la konuşması mı? Tatsız düşünceler ya da çok-dikkatli alaycı bir tipten boğucu sorular için havasında değildi. Phin ile konuşmak iyi olabilirdi ama Phineas Bromley İspanya'da bir yerlerdeydi. Sullivan akıl ve mantıktan yoksun gibiydi.

Yukarı baktığında Bruton Sokağı'na sapmış olduğunu fark etti. Achilles'i durması için çekti. Tam solunda, kusursuz bir gül bahçesinin ötesinde, sokağa yüksekte bakan kocaman pencereleriyle Sullivan Konutu duruyordu. İçeride muhtemelen annesinin tablolarından birkaçını bulabilirdi ama bu kapıdan hiçbir şey için -ya da iki düzine pencereden- içeri adımını bile atmazdı.

Aslında bu, büyük ihtimalle yıllardır bu eve en yakın olduğu andı, zaten hiç yaklaşmamıştı. Kayıp tablolar için Dunston'ın karşısına çıktığı zaman, Warwickshire'daki Dunston Manastırı'ndaydı ve o karşılaşma dışarıda gerçekleşmişti.

Eyerdan aşağı sarktı ve Achilles'i araba yolunu adımıyla başı için yönlendirdi. Ya da daha ziyade yolun kısa bir bölümünü adımlamak için. Uzun bir süre karanlık pencerelere baktı. İçeride Dunston Markisi ve fareye benzeyen karısı markiz Margaret Sullivan olabilirdi. Oliver'in kendi konağı vardı ama Dunston'ın en büyüğünden başka iki veledi daha vardı—bir başka oğul, Walter, ve Susan adında bir genç kız.

Sullivan yavaşça çömeldi ve yoldan hafif bir taş aldı. Onu elinde kaldırıp ağırlığını kontrol ederek doğruldu. Önemsizdi ve aptalcaydı, ve muhtemelen ona yakışmazdı, ama yine de taşı fırlattı. Şiddetle.

Keskin bir kırılma ve gevrek bir şangırtıyla cam paramparça oldu. Tekrar Achilles'in üzerine tırmanarak, dizginleri ele aldı ve pencerelerdeki ışıkların bir bir yanışını izledi. Moralini hiç düzeltmemişti. Merhametsiz bir baş sallamayla, Achilles'le karanlıkların içinde tekrar yola koyuldu.

"Ne oldu sana lanet olası?" Bram Johns sordu.

Sullivan Achilles'i eyerlemekten başını kaldırıp ona baktı. "Pardon?"

Bram yüzünü işaret etti. "Siyaha ve mora dönmüş yüzün. Yeni bir moda değildir umarım. Berbat görünüyor."

Dayak olayını neredeyse unutmuştu. Bu yalnızca dün yaşadığı bir şey değildi? "Görünüşe göre yapmamam gereken bir yerde sınırı aştım," dedi tepkisizce. "Ne istiyorsun?"

"Bir arkadaş öylece uğrayamaz mı?"

"Bram, sabah saat ondan önce uyanık olmak, senin için başlı başına bir başarı olsa gerek." Achilles'e atlayıp Chalsey Konutu'na kadar uçmak isterdi. Tekrar Isabel'i görmek için kendisini bile şaşırtan ve endişelendiren bir acelesi vardı.

"Çok iyi, beni yakaladın. Evet, burada olmak için bir sebebim var."

Sullivan beşe kadar saydı. "Hangisi olabilir?" diye kışkırttı.

Lord Bramwell, kalabalık ahıra göz attı. "Bönlük derecesindeki duygusal meselelerin hakkında burada konuşmamı gerçekten istiyor musun, böyle herkesin önünde—"

"Kapa çeneni," Sullivan çalışanlarından gelen kırdamaları fark ederek homurdandı. "Dışarı o zaman."

Bram dışarı yöneldi. Herkesin işitme menziline çıktıkları zaman durdu. "Senden bir iyilik isteyeceğim. İki, aslında."

Sullivan gözlerini ona dikti. "Nedir onlar?"

"Öncelikle, bu gece Quence yemek için randevum var. Onunla öğle yemeği yedik."

Sullivan göğsü berbat halde sıkışarak somurttu. "Neden? Phin'e bir şey mi oldu?"

"Hayır. Ama Phin'in ağabeyi beklediğimiz kadar iyi durumda değil. Nedenini bilmiyorum ama senden hoşlanıyor, onu ziyaret etmelisin. Tanrı bilir Phin bunu bilseydi bile, senden asla istemezdi, bu yüzden ben yapıyorum. İstedğim bu."

Lord Bramwell Johns yapbozunun başka bir parçası buydu. Kadınları üzüyordu ama bir arkadaşın kötürüm ağabeyinin durumu onu harekete geçirmek için yeterliydi. Ve işte ben, diye düşündü Sullivan, pencerelere taşlar fırlatıyorum. "Onunla ve Beth ile bir öğle yemeğine beni davet etmesi için ona bir not göndereceğim," diye kabul etti somurtarak. "Tam olarak durumu nedir?"

"Beth'e göre öksürük ve hafif bir ateş. Hiçbir şey olmayabilir ama belli de olmaz."

Sullivan başıyla onayladı. "İkinci iyilik nedir peki?"

"Bu gece Fairchild'in evini unut."

Bu onu şaşırttı. "Tablonun orada olduğunu bana söyleyen kişi sensin," diye hatırlattı.

"Evet, ama son kez bir eve girdiğinde, dük neredeyse üzerinde bir delik açıyordu ve Fairchild'in Levonzy'den daha kurnaz bir mizacı ve daha iyi nişan alma becerisi var."

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Bu tamamen bencilce, seni temin ederim. Sen benimkinden daha kötü bir babaya sahip olan birkaç kişiden birisin. Yalnız olmadığım için bu beni mutlu ediyor."

"Anlıyorum. Şey, şans bu ki zaten yeteri kadar vuruldum ve artık neredeyse kurşun işlemez durumdayım. Yani sabahları her ne yapıyorsan gidip onu yap ve ben de kendi işlerime bakayım."

"Kabalaşma," Bram karşılık verdi.

"Şey, acelem var. Geç kalmak istemiyorum."

"At eğitimi randevuna mı? Sanırım orada güvendesin, Sully. Eğer Lady Tibby seni yetkililere teslim edecek olsaydı bunu şimdiye dek yapmış olurdu."

Tibby. Isabel'in yüzünü çevreleyen sarı uzun saçları, ona dikilmiş ateşli bakışları ve içine girişini ansızın zihninde canlanıverdi ardından silkinerek kafasını toparladı. "Bunu göze almamayı tercih ederdim."

Bram kollarını kavuşturdu. "Yani bu gece Fairchild'i ziyaret edeceksin."

"Evet."

"Yeter artık, Sullivan."

"Risk alacağım."

"Eğer bir kalbim olsaydı, kırılırdı. Kazancın ne peki? Onları hiçbir zaman ortaya çıkarmayacaksın."

"Adalet istiyorum. Gerisi bir anlam taşıyor." Geçen geceden sonra, çok fazla istediği şeyin ne olduğunu kelimeler bile ifade edemezdi, ama bir şeyi iyi anlamıştı. Bu insanlar - özellikle Dunston- ondan yeterince almıştı. Markinin ikiyüzlü olduğunu sonunda açığa çıkarmak yakalanmış olmayı gerektirecekse, Sullivan bu riski de almaya gönüllüydü. Ya da düne kadar öyleydi.

Bölge kilisesinin çanları saat onu vurduğu anda Chalsey Konutu'nun ahır avlusuna ulaştı. Şimdiye dek seyis yamakları onu beklemeyi öğrenmişti ve Molly, Isabel'in ona binmeyi istemesi ihtimaline karşı şimdiden eyerlenmişti. Ahır görevlileri Zephyr'i ona bırakmıştı; işlerini bilmedikleri için değil, ama Isabel'in sadece güvenliği ve içinin rahat olması bu atın sorumluluğunu taşımaya devam edecekti.

Bugün koşum takımına ek olarak ona bir dizgin taktı ve sonra gövdesinin etrafına bir eyeri sağlam bir şekilde yerleştirdi. Sonra onu bloğundan çıkardı ve onunla nazıkçe konuşarak eyerin üzerine kum dolu iki torba yerleştirdi. Zephyr biraz huzursuzlandı ve kulaklarını kıpırdattı ama endişeli olduğunu göstermekten başka bir şey yapmadı. Ona fıçıdan bir elma vererek "İyi kız," diye mırıldandı.

Açık ahır kapılarından gelen hafif bir esinti kendini belli etti. Atların ve otun kokusu ile turuncgillerin baygın kokusunu da beraberinde getirdi. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Isabel.

Kokuyu içine çekerken bir süreliğine gözlerini kapattı, sonra toparlanarak döndü. "Günaydın," dedi.

Isabel kapıda dikiliyordu. Avcı yeşili binici giysisi narin bedenine iyice oturmuş ve uygun bir şapka gösterişli biçimde başının üzerine yerleştirilmişti. Ateşli arzular fırtına esnasındaki okyanus dalgaları gibi önce hafifçe ve sonra daha güçlü ve daha derin biçimde Sullivan'ı yeniden vurdu. Tanrım, onu tekrar istiyordu.

Yanakları pembeleşerek, "Günaydın," diye karşılık verdi.

"Zamanında geldim," diye bir süre sonra devam etti, gevezelik etmeye başladığını biliyordu.

"Evet, öyle yaptığını görüyorum." Bakışının uzunluğuna kaydı ve tepki olarak Sullivan'ın kamışı canlandı. "Bugün tekrar at binmeyi denemek istiyorum."

Bu Sullivan'a sadece dün gece ona binmiş olduğunu hatırlattı. "İyi. Zephyr'le biraz çalışayım sonra Hyde Park'ta atla gezintiye çıkabiliriz diye düşündüm."

"Ahır avlusunun dışına mı?" Benzi attı.

"Bir gezinti. Bende yanında olacağım."

"Emin değilim."

"Karar senin." Ağabeyi arkasına yanaştı. "Leydim," diye tamamladı Sullivan. Sürekli birbirlerine bakamadan bütün sabah orada durmalarına kızgın mıydı yoksa minnettar mı emin olamadı.

"Ne?" dedi Lord Chalsey, kız kardeşini yanağından öpmek üzere durarak. "Bu sabah at binmeye mi gidiyorsun? Bu harika, Tibby."

"Gidip gitmeyeceğimden emin değilim."

"Seninle eşlik etmek güzel olurdu ama Oxford mezunlarından bir grup olarak profesörlerimizden birini görmeye gideceğiz. Dönem başlamadan emekli oluyor."

"Yani emekli oluyor ve ona Ulysses'i göstermek istiyorsun," Isabel, Sullivan'a bakarak araya girdi.

"Evet, evet, Londra'daki en müthiş avcı atına sahibim yapabileceğim bir şey yok. Şey, aslında, bir şey var." Bir kakırdamayla elini Sullivan'a uzattı. "Size teşekkürler, Bay Waring."

Eğer Chalsey'in dün gece ne yaptığıyla ilgili en ufak bir

fikri olsaydı, esprilerden çok yumrukları değiş tokuş ediyor olurlardı. Ama Tibby'nin ağabeyini pataklamak ya da utan-dırmak için hiçbir isteği olmadığına göre, Sullivan karşılık olarak kendini gülümsemeye zorladı ve onun elini sıkıttı.

Kont, yanında Phipps ile yanlarından geçmek üzere harekete geçince, Sullivan silkindi. Isabel'e, kısırakla birlikte ahırdan çıkması için kenara bir adım atmasını işaret ederek, "İzninizle," dedi.

"Kesinlikle, Bay Waring."

Yanından geçerken elleri birbirine sürtündü ve onun ellerini tuttu kimse fark edemedi serbest bıraktı. Yüce Tanrım, bunun bir gün olabileceğini ciddi olarak düşünmeden önce onu arzuladığı zamandan, yüz kat daha heyecan vericiydi. Şimdi onun kokusu, dokunuşu, tadı onu öylesine doldurmuştu ki zar zor mantıklı düşünebiliyordu.

"Benimle gel," dedi, Isabel'in önden arkaya doğru taranmış bal rengi saçlarının cazibesine zorlukla direniyordu.

Isabel gergin bir edayla başını sallayarak avlunun ortasına doğru onu takip etti. Sullivan, Zephyr'in avlu çevresindeki geniş bir çemberde koşmasına izin vererek gütme ipini bıraktı ve sırtındaki kum dolu torbalarla hareket edişini izledi. Akıcı bir koşma tarzı vardı, Tanrıya şükür, çünkü Isabel'e gereken son şey çok istediği kısırağı sürerken durmadan dışlerinin zangırdamasıydı.

"Çok iyi görünüyor," dedi Isabel arkasından.

"Sen de öyle," diye mırıldandı cevap olarak.

"Kes şunu."

Evet, muhtemelen kesmeliydi. "Çüş Zephyr," dedi yüksek sesle, kamçı hâlâ önlerinde, yerdeydi. Kısırak sıçrayarak durdu. Sullivan bir nefes alarak ipi Isabel'e uzattı. "Onun adımlarını kontrol et."

"Ama nasıl yapıldığını bilmiyorum," diye itiraz etti.

"Ben yanındayım. Zephyr senin sesinden ve dokunuşundan ürkmemeli."

Tekrar ona baktı, muhtemelen gözleriyle söylediklerinden daha fazlasını okuyabiliyordu. Sullivan onun daha önce yaptığı gibi reddedeceğini düşündü. Isabel bunun yerine, uzun bir bekleyişten sonra ipi almak için ellerini uzattı.

Zephyr'in kulakları tekrar kıpırdandı ve kısırak bir ayağıyla yumuşak zemine bastı. "Ne yapacağım?" diye sordu Isabel.

"İpi hafifçe vur ve ona yürümesini söyle. İpi gevşek ve onun biraz önünde tut. Durmasını istediğin zaman 'Çüş' de. Kendinden emin ol."

"Senin için söylemesi kolay," diye homurdandı. "Hiçbir kaybolma."

"Buradayım."

Derin bir nefes aldı. "Yürü, Zephyr."

Lady Darshear, oturma odası penceresinin yanındaki koltukta arkasına yaslandı ve kocasına baktı. "Bence bir sorunumuz var."

Darshear Markisi Harry Chalsey, şöminenin üzerindeki saate son bir defa baktı. Meclisin ilk oturumunun büyük bölümünü kaçırmıştı ve bu sabaheve kalmaktan huzursuzdu. "Bizim yıllardır denediğimiz ve başarısız olduğumuz bir konuda ona yardım ediyor."

"Gözlerindeki bakış kardeşçe değil."

Hayır, değildi. Isabel'in gözlerindeki de kız kardeşçe bir yakınlık değildi. "Onu şimdi göndermek bu kahrolası söylen-tileri doğrulayabilir."

"Ya da terbiyeli bir aile üyesini koruma teşebbüsünde bulunduğumuzu gösterebilir. Harry, bir şeyler yapmalıyız. O... sıradan biri."

"O sıradan değil. Lanet olası iyi bir ünü var."

"Bir at yetiştiricisi olarak! Onu damat olarak mı görmek istiyorsun? Daha kötüsü, kendi ailesi kabul etmiyor. Ya Isabel'in aklını çelirse? Sadece söylentilerin ne yapabildiğini gördün. Eğer gerçeğe dönerse Tanrı yardımcımız olsun. Tanrı Tibby'nin yardımcısı olsun."

"Belki de abartıyoruz," dedi bir süre sonra, söylediği şeye inandığından kendisi de emin olmadı. "Arkadaşlığın hiçbir yanlış tarafı yok. Başka bir skandal patlak verir vermez, bu konudaki söylentiler de tarihe karışacak."

"Çok hoşgörölüsün Harry. Tibby'yi mutlu etmen iyi. Ama bunun devam etmesine izin vermenin ona -ya da bize- hiçbir faydası yok. Özellikle de Oliver Sullivan ona kur yapıyorken."

"Bunu biliyorum, Helen," dedi daha sert bir ifadeyle. "Ama ortada bir şey yokken bir işe kalkışarak Isabel'i karşımıza alabiliriz ve bizden uzaklaşarak başkalarına yönelebilir."

Markiz suratını astı. "Pekâlâ. Ama hepimizi bu konuyu yakından takip edeceğiz. Ona hayranlık duyuyor olabilirsin ama bu onu kabul edilebilir yapmaz."

"Biliyorum. Tibby at binmeyi öğrenir öğrenmez Waring gitmiş olacak. Kızımız da yeni şeylerle mutlu olacak ve hayat olması gerektiği gibi devam edecek."

"Umarım haklısındır. Ama o zamana kadar bu şeyleri öylece görmezden gelemem."

"Ben de öyle."

Isabel, Barbara Stanley'e öğle yemeklerinin iptaline dair bir not bırakmak için aceleyle eve daldı. Birkaç hafta önce olsaydı, ata binmeyi Barbara'yla yemek yemeye ve alışveriş yapmaya tercih edeceği düşüncesi ona komik gelirdi ama korkuturdu.

Ama bugünkü buluşmayı iptal etmesi hiçbir şekilde atlarla ilgili değildi. Bu, günün bir bölümünü Sullivan ile birlikte geçirecek olmasıyla ilgiliydi. Muhtemelen daha fazla söylenti çıkacaktı. Ama geçen geceden sonra, artık çok takmıyordu. Neticede, öyle davransa da davranmasa da insanlar bu kahrolası söylentileri yayıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Sullivan. Isabel ahır avlusunda ona katıldığında Molly'i tırmanma bloğuna doğru yönlendirmişti.

Tabii ki, bu aslında at binme pratiği idi. Isabel omuzlarını dikleştirerek bloğun üzerine çıktı ve elini uzattı. "Hazırım," dedi ve sesinin hissettiğinden daha istikrarlı çıkmasına minnet duydu.

Sullivan onun elini omzuna yerleştirdi ve üzerine basması için kendi ellerini birleştirdi. Onu yan eyerin üzerine kaldırırken Isabel'in parmaklarının altındaki kaslar gerildi. Kendini semere yerleştirip onun kendisine dönük yüzüne ve yeşil gözlerden birinin üzerine dökülmüş saçlarına bakarken, Isabel bir an için, aşağı inip onu öpmek istedi. Görülme riskini de umursamadı.

Sullivan aniden boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "Dizginleri nasıl tutacağını hatırlıyorsun, değil mi?"

Bir nefes aldı. "Evet."

Ona Molly'nin başlığına taktığı kısa bir ip gösterdi. "Senin yanında bunu tutuyor olacağım. Yani gitmek istemediğin hiçbir yere gitmiyorsun."

Isabel, dizginleri ona gösterildiği gibi ellerinde toparladıktan sonra başıyla onayladı. Yanında Sullivan büyük siyah

Achilles'in eyerine tırmandı ve onun ötesinde seyis Delvin ailenin atlarından birine bindi. Lanet olsun.

"Geriden gel Delvin," dedi Sullivan. "Molly sıcakkanlı bir hayvan, ama kimsenin üzerimize gelmesini istemiyorum."

Delvin perçemine dokundu. "Elbette, Bay Waring."

Sullivan yüreklendirici bir gülümsemeyle Achilles'i boynundan hafifçe dürttü. "Hadi gidelim," dedi. "Molly'e yürümesini söyle."

Isabel ellerinin titremesini engellemeye çalışarak dizginleri hafifçe şaklattı. "Yürü, kızım," diye talimat verdi sesini yapabildiği kadar arkadaşça yaparak.

Yola çıktılar ve eyerden düşmedi. "İyi kız, Molly," diye fısıldadı kısırağın boynunu okşayarak.

Kendi kendine olsa, Sullivan muhtemelen tırıs ya da eşkin gidiyor ya da Hyde Park'a doğru uzanan caddede eyerin üzerinde ayağa kalkıyor olurdu. Çok sakın bir hızda yürümek onun için yeterince büyük bir maceraydı. Bir anlığına Mary'nin çığlıkları zihninde yankılandı ve dizginlerdeki elleri gerildi. Bu, bugün olamazdı. Bugün at onun söylediğini yapacaktı. Başka türlü süne izin vermezdi. Sullivan başka türlü olmasına izin vermeyecekti.

Bir süt arabası yanlarında takırdadı ve Isabel tekrar gerildi. "Ne tepki vereceğinden emin değilsen Molly'nin kulaklarını izle." Üç adım uzaktan Sullivan'ın alçak sesli konuşması geldi. "Gördün mü? Benim sesimi duydu, sonra senin talimatlarını dinlemeye geri döndü."

"Evet."

"Eğer başka bir şeye daha fazla kulak kesiliyorsa, ona orada olduğunu hatırlat."

Isabel başıyla onayladı. "Aptalca davranıyorum, biliyorum."

"Hayır, değil. Çok cesur davranıyorsun."

"Ah, lütfen."

Uzun, yakışıklı yüzündeki ifade ciddi kaldı. "Alay etmiyorum. Korkmak için çok iyi bir sebebin var. Benim tüm yapabileceğim başka bir kaza olmasını engelleyebilmen için sana yol göstermek. Öğrenmek için çaba harcamaya karar veren kişi sensin."

Gülümsedi. Elinde değildi. "Teşekkürler, Sullivan."

Sullivan yumuşakça gülümseyerek başını eğdi. "Rica ederim, Isabel."

Hyde Park yoluna adım attıklarında, başka kimin orada olduğunu görebilmek için bakmadan edemedi. Her yerde arabalar vardı ve hiçbir zorluk çekmeden adını değilse bile görüntüsünü tanıdığı en azından bir düzine sürücüyü farkettiler. Hepsi Sullivan Waring'le at bindiğini görecektiler.

Yani daha fazla dedikodu olacaktı. Tabii bu sefer hepsi gerçektir. Ve Sullivan bu gece başka bir eve girerken yakalanırsa... Ah, bu anı mahvetmek istemiyordu. Aslında, bunun gibi bin tane daha an istiyordu. Ama yapamazdı. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" diye konuşmaya başladı, dosdoğru felakete gittiğini biliyordu.

"Nedir o?"

"Bu gece kimsenin evine girme."

Çenesi seğirdi. "Isabel—"

"Bizebakanbütünbu insanları görüyorsunuz?" diye kesti. "Bizim... arkadaş olduğumuzu bilmelerini umursamıyorum. Ne söylentiler yaratabileceklerini düşünmüyorum bile. Ama eğer yakalanırsan sana – ve şimdi bana da – ne olacağını biliyor musun? Ya yaralanırsan?" Sesi kesildi.

"Arkadaş," diye tekrarlardı belirsizce. "Yine bu konu mu?"

Ah, canım. "Evet dersem beni burada bırakacak mısın?"

Dudakları gerginleşerek başını salladı. "Seni zor durum da bırakmayacağım, ne olursa olsun."

"Öyleyse evet, ben arkadaş haline geldiğimizi düşünüyorum. Ve bir arkadaş olarak, senden özgürlüğünü ve hayatını riske etmeni bırakmanı istiyorum—"

"Ve senin itibarını."

"Evet, benimkini de."

"Bencil."

Erkekler ve onların intikam davaları. "Sen bencilsin," diye sertçe karşılık verdi, tartışma alevleniyordu. "Ve bunu göremiyorsun bile, değil mi? Oliver'ın bize verdiği tablonun aslında başka birine ait olduğuna dair bir fikrim bile yoktu. Kimin canını yakmaya çalışıyorsun?"

"Kimsenin," dedi dimdik. "Benim olanı istiyorum. Onu yasal olarak almaya kalkışsaydım, elime hiçbir şey geçmezdi."

Isabel ona gözlerini dikti. "Sen Lord Dunston'ın canını yakmaya çalışıyorsun. Babanın."

"Ona o şekilde hitap et—"

"Sırada da ben varım," diye bastırdı, bunu kabul etse de etmese de babasının, onun hayatını ne kadar etkilediğine dair bir savaşa başlamak istemiyordu. "Dün için ödeyeceğin bedeller var."

"Sen bana geldin. Bekâretini kaybetmenden beni sorumlu tutma Isabel."

Yanakları kızardı. "Bunu kastetmedim. Tanrı aşkına. Sen benim hayatımdasın Sullivan ve seni hep hayatımda istiyorum."

"Ah. İçimden geldiği gibi yapacağım öyleyse. Sen de öyle yaparsın, umarım."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Dizginleri sarstı ve Achilles kişneyip durdu. Geç kalarak,

kısa gütme ipinin ucuna ulaşmadan önce o da Molly'i durdurdu. Sullivan, "Neden Lord Fairchild'ı korumaya çalıştığını anlamıyorum," diye biraz homurdandı. "O, bana ait olan bir şeyi elinde tutuyor. Birilerinin seninle ilgili edepsiz söylentiler çıkartmasından memnun olacak birisidir."

Fairchild? Bu bir sonraki soygunu muydu? "Onu korumaya çalışmıyorum. Sana, yanlış bir şey yaptığının farkında olmayabilirsin diyorum ve senden kendini tehlikeye atmamanı istiyorum. Ayrıca, bu gece onu soyamazsın. O ve Lady Fairchild bu gece bir maskeli balo düzenliyor."

"Bunun farkındayım. Senin de katılacağını tahmin ediyorum?"

"Sullivan, bunu yapma."

Uzun bir süre ona baktı. "Sen, *senin* hayatında *benim* rehberliğimi kabul eder miydin? Eğer senden bunu isteseydim Tilden'e iyi günler dileyip onu başından atar mıydın?"

Tanrı aşkına. Kıskaçtı. Omurgasını bir heyecan kapladı. "Ben—"

"Biz açık bir şekilde iki farklı yerden geliyoruz ve iki farklı yaşantımız var Isabel. Seninle başka geçirmek bir gece daha istiyorum. Birden fazla. Ama birbirimize ait değiliz. Gün ışığında sen benim patronumsun. Üstelik, tanıdıklarından birinin bizi birlikte görüp görmediğini anlamak için etrafa baktığını fark etmediğimi düşünme." Bir nefes aldı. "Senden uzak durmalıyım. Her zaman hatırlamam gereken şeyleri unutmama sebep oluyorsun."

"Sullivan, söylentileri umursamıyorum," dedi. Eğer duygularını harekete geçiremezse onu bugünden sonra tekrar göremeyebileceğini anladığında kalbine bir acı saplandı. "Arkadaş olduğumuzu söyledim ve öyleyiz."

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum." Yüzünü başka tarafa çevirdi. "Sadece arkadaşın olamam. Bu yeterli değil."

"Ama sen—"

"Hafta sonunda Zephyr'e biniyor olacaksın. Bundan sonra benim 'arkadaşlığım' daha fazla ihtiyaç duyman gerekmeyecek. Bu ikimiz için de daha güvenli ve daha iyi olacak."

Achilles'e seslendi ve atlar tekrar yola koyuldu. Ve beklenmedik şekilde günün en kayda değer olayı onun bir at sürüyor olması değildi. Bu hafta Sullivan Waring'i son kez görünüyor olmasıydı. Haklıydı: Arkadaşlık bunun bir parçası olabilirdi, ama yeterli değildi. Daha fazlasının nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Olmasını isteyip istemediği daha da karmaşık bir soruydu.

Bölüm 18

Bir kelebek kostümü giyinmek parlak bir fikir gibi görünmüştü. Buna rağmen, Isabel kostümün belli kusurları olduğunu fark etmeye başlamıştı. Şimdi de kendisinin dışında sarı bir kelebek gibi giyinmiş olan Eloise Rampling'le karşılaşmıştı.

Kişisel olarak seçmiş olduğu koyu mavilerle morları ve yanaklarında parıldayan aynı renklerdeki makyajı tercih etmişti. Bu gece özgür ve egzotik hissediyordu. Ve meraklı, sinsi bakışlarla bile olsa kabul edilmişti, dans kartının neredeyse dolu olmasına bakarak, yeterince centilmeni kendi tarafına çekebilmiş gibi görünüyordu.

İlk valslerden birini Oliver'ın teklifine saklamıştı ve onu yarım kaplan maskesiyle kalabalığın arasından geçerken görünce gülümsedi. "İyi akşamlar," dedi. "Çok çekici görünüyorsun."

Turuncu bir yelek dışında siyahlara bürünmüştü, biçimli siyah deri eldivenleri yırtıcı görüntüsüne katkıda bulunuyordu. Aslında, bu oldukça... baştan çıkarıcıydı ve bir an Sullivan'ın üvey kardeşini çekici bulduğu için suçluluk hissetti.

Başını eğdi ve dans kartını almak için elini uzattı. "Tilden'in arabası kırık bir tekerlek yüzünden gelemiyordu," Sullivan'ın alçak sesi duyuldu, "ve çok geç saate kadar aramıza katılamayacak."

Isabel'in benzi attı. Soğukkanlılığını kaybettiğini gizleyen yüzündeki renkli çizgilere minnet duyarak, Sullivan'ın siyah giysili kolunu tuttu. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı şiddetle.

"Bir vals istiyorum," dedi dansın yanına *Kaplan* yazarak kartı geri uzattı. "Görüyorum ki bir tanesini benim için saklamışsın."

"Ama—"

Üzerine eğilirken ellerini hafifçe sıkarak tuttu. "Seri ahırdan başka bir yerde görmek istedim. Bana gitmemi söyle görünmez olayım."

"Oliver'ın bir kaplan gibi giyineceğini nereden bildin?"

Sullivan kısa bir gülümseme gönderdi. "Kaynaklarım var."

"Herhangi bir şeyi... geri aldın mı?"

"Henüz değil. Sonra."

Onunla dans etmeyi ve sonra gidip bir tablo çalmayı amaçlıyordu. Her iki eylem sırasında da ortaya çıkarılmak tehlikeli olurdu ve bu nedenle ona birazcık heyecanlandığını bile itiraf edemezdi. Onun yerine, "Kendini yakalatmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bu gece değil."

"Oliver," dedi ağabeyi elini sıkamak için onlara doğru ilerleyerek. "Ben de tehlikeli bir hayvan seçmiş olmalıydım sanırım."

"Saçmalama, Phillip." Isabel araya girdi, bu nedenle

Sullivan'ın yarım maskenin altındaki bir gülümsemeden daha fazlasını yapması gerekmedi. "Geyik çok görkemli."

"Bu kahrolası çatal boynuzlar çok ağır. Seni temin ederim."

Vals müziği başladı ve Sullivan eldivenli elini ona uzattı. "Affedersin, Phillip," dedi Isabel ve kendisini bekleyen parmakları kavradı.

Geniş, kalabalık dans pistine yürüdüler ve Sullivan bir kolunu onun beline doladı valsta nasıl olduğunu sormak üzereyken, onu zarafetle dansın içine çekti.

Evet, vals yapabiliyordu. Ahır avlusunda gösterdiği aynı rahat zarafetle doğuştan bir atlet gibi hareket ediyordu. Turuncu ve siyah yarım maskenin ardından, uçuk yeşil gözleri ona ışıldadı.

"Sen delisin," diye fısıldadı. "Tamamen kaçıksın."

"Bildığın gibi, bir maske giydiğim zaman oldukça rahatım."

"Etrafın bir şeylerini çaldığın düzinelerce insanla çevrili. Ya seni teslim etmeye karar verirsem?"

"Bu olmayacak, tatlım," diye karşılık verdi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen de biraz kaçıksın. Bir at yetiştiricisiyle dans ediyorsun." Kısa gülümsemesini gönderdi. "Bu akşam başka birileriyle dans etmeli miyim?"

"Bence bu fazlasıyla tehlikeli olabilir." Ayrıca, Sullivan'ın başka bir kızla dans etmesini istemiyordu. Onunla dans etmek için gelmişti.

"Bu akşam dans partneri bulmakla ilgili bir sıkıntın yok, değil mi?" diye sordu. "Dans kartın dolu görünüyor."

"Neredeyse öyle. Ama benim dans kartım beni ilgilendi-

rir. Seni değil."

"Bu konuda tartışabilirdim ama bu vals çok kısa."

Onu ustaca daha yakına çekti. Yapması gereken tek şey başını birazcık yukarı kaldırmaktı bu şekilde onu öpebilirdi. Herkes Oliver olduğunu düşünürdü, yani Sullivan güvende olurdu, ama o yine de lekelenmiş olurdu. İç çekti.

"Düşüncelere daldın, Tibby," Sullivan mırıldandı.

"Sadece seni hemen şu anda öpmek istediğimi düşünüyordum."

Sullivan bir adım kaçırıp ve neredeyse tökezlediler. "Tanrım, Tibby."

Sırttı. Bu adamı heyecanlandırıldığını bilmek ona güçlü hissettirdi. Tanrı biliyor ki Sullivan da onu heyecanlandırıyordu. "Ya dans kartım boş olsaydı?"

"Seninle dans ederdim."

"Peki ya tamamen dolu olsaydı?"

"Birinin kafasının üzerine vurur yine seninle dans ederdim."

Konuşurken gülümsedi, ama daha önceki hareketlerini düşünerek, gayet ciddi olabilirdi. Müzikle sallanıp dönerlerken, onun emin adımlarını takip ederek ve kolları tarafından yönlendirilerek kendini onun kucaklayışına bıraktı. Onunla dans etmek muhteşemdi. Bir süreliğine gizlilik içinde orada değilmiş ve oraya davet edilmiş gibi yapmak için kendine izin verdi. Onunla her dansı yapmayı isterdi. Ve eğer Isabel'den onu ziyaret etmek için izin isteseydi, hemen evet derdi.

Sonunda ondan başka bir tarafa göz attığında, diğer misafirlerin büyük kısmının onları izlediğini fark etti. Bu çarpıcı bir çift oldukları için ya da elinde olmadan yüzüne yerleştirdiği aptal gülümseme yüzünden olabilirdi. Her

iki şekilde de, iki şey çok açıktı: Sullivan Waring'ten çok hoşlanıyordu ve onun Oliver gelmeden önce çıkması gerekiyordu.

Sullivan, dans erkenden sona ererken alkışlara katıldı ve sonra onun elini kendisinininkinin içine aldı. "Gitmem gerek," diye mırıldandı, eldivenli başparmağını avucunda gezdiren. "Tilden bir yana, herhangi biri bir şeylerin ters gittiğini fark ederse, bilmediğini iddia et. Senin bildiğin kadarıyla, ben Tilden'im."

Başıyla onayladı ve Sullivan başka bir gülümsemeyle kalabalığın arasında gözden kayboldu. Onun itibarıyla bu kadar ilgilenmesi gerekmezdi; en baştaki öpücük dışında kendini bunun içine o sokmuştu. Ve bu gece onunla dans etmeyi reddedebilirdi. Ama onunla dans etmek istemişti.

"Baksana, Lady Kelebek," dedi tombul bir yabandomuzunun kafası yaklaşarak, "sanırım bu kadril benimki."

Isabel elini uzattı. "Tabii ki, Bay Henning. Ya da Lord Yabandomuzu, tercihen."

Francis Henning homurdandı. "Buraya geldikten hemen sonra fark ettim ki bana hakaret etmeye çalışmadıkları halde herkes yabandomuzu diye sesleniyor. Bilirsin, bir yabandomuzu kulağa can sıkıcı gelebiliyor."

Kendini kahkaha atmaya zorladı, sesinin daha ziyade... aptalca olan espri girişiminin değerini anlamış gibi çıktığını umuyordu. En azından dans etmek istemişti. "Öyleyse, yanlış anlaşılmalardan kaçınmak için, size Bay Henning diyeceğim."

Dans başlayınca, tekrar Sullivan'ı görmek için etrafa göz attı ama o gitmişti. Tanışıklıkları bir gizem olarak başlamıştı. Diğer hiçbir gizeme benzemeyen biçimde, bu Isabel'in dikkatini çekmişti. Bununla birlikte, hakkında daha fazla şey keşfettikçe, daha da ilginç hale gelmişti. Ve bu gece bir tablo

çalmak üzere buraya uğrayacağı gerçeği ikincil görünüyordu. Çünkü onunla dans etmek için de gelmişti.

Sullivan, en son kazanımını –yeniden kazanım, aslında– kulübesinin küçük, gizli arka odasının duvarına yerleştirdi. On iki geri alınmış tablo. İki eksik. Ve sonra, her soygun Dunston'ın iyi beslenen boğazına başka bir yumruk servis ederken bunu yapmak utanç verici görünmesine rağmen durabileceğini varsaydı.

Feneri, yani odadaki tek ışığı kaldırdı. Tibby'ye onun için kendini sıkıntıya sokmamasını söylemişti ve bildiği kadıyla Fairchild Konutundaki hiç kimse, bu gece lanet olası bir suarenin tam ortasında onları soyduğuna dair en ufak bir ipucuna sahip değildi. Hırsızlığı sabah keşfedeceklerdi ve davetli misafirlerden birini suçlasalar da suçlamasalar da, kısa süre sonra Dunston da bunu duyacaktı. Ve gerçek zanlının kim olduğunu bilecekti. Güzel. Tehditler ve dayaklar, ama o hâlâ kendi bildiğini okuyordu.

Odadan çıkmadan önce Francesca Waring Perris tablosuyla birlikte özgürlüğüne kavuşmuş gümüş kart tepsisini, oymalı cep saatini ve bir çift fildişi saplı düello revolverini ceplerinden boşalttı. İvir zıvırlar, elde ettiği düzinelerce diğer eşyaya katıldı. Çünkü Sullivan, Dunston'ın hırsızlıkların arkasında kim olduğunu bilmesini istemesine rağmen, Bow Street'in bilmemesini tercih ederdi.

Ceketini omzuna atarak kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Kâhyası güzel rosto yapardı ama Bayan Howard'ın birkaç bin sterlin değerindeki çalınmış eşyayla onun arasında bağlantı kurmasını istemezdi.

Yatak odası üst kattaydı ve saat neredeyse sabahın biriydi ama uyumak için hazır hissetmiyordu. Bunun yerine, bir soygunu bitirip gece sağ salım gözden kaybolduğu zaman, her zaman olduğu gibi huzursuz bir enerji onu ele geçirirdi. Bu sefer daha kötüydü; Isabel'le dans etmişti. Herkesin önünde.

Eskiden olsa gecenin kalanında ona eşlik etmesi için sosyetenin dışlanmış kadınlarından birini arayıp bulabilirdi. Sokak fahişeleri onu cezbetmek için çok bayağı ve umutsuzdu. Ama daha iyi bilinen kızlar, çok yükseğe ulaşmış ve mutsuz olanlar, ya da erkeklerle ilişkiler konusunda yanlış seçimi yapmış olanlar, neyin içine girdiklerini bilirdi ve onlara değer verebilirdi.

Bu gece, rastgele bir kadını istemiyordu; Isabel'i istiyordu. Ve aynı zamanda onun revaçta olan düşüşlerden birine sürüklenmesinden sorumlu olmak istemiyordu. Bu gece yeterince riskli olmuştu. Daha kötü hale getirmeye cesaret eder miydi? Bir şişe bordo şarabı almak için ön odaya gidip orayı didik didik etti ve elinde viskiyle yerleşerek, "Lanet olsun," diye homurdandı.

Buna rağmen, yarım bardak içtikten sonra onu tekrar bir kenara koydu ve ayağa kalktı. Sonra koyu renkteki hırsızlık ceketini kapı ve evden çıktı. En azından Tibby'nin güven içinde eve döndüğü ve sabah gazetelerinde şerefının lekелendiğini görmekten endişelenmek zorunda olmadığı konusunda kendini rahatlatılabildi. Evet, bütün istediği buydu. Onunla tekrar konuşmak istiyordu.

Achilles'in bugün yeterince yorulduğuna karar vererek, doru beygiri Paris'i eyerledi ve Mayfair'e sürdü. Kızgın seyisi bunu yapması için uyandırmak zorunda kalarak binek hayvanını yerel halk ahırına bıraktı ve kalan yarım mili yürüyerek geçti. Chalsey Konutuna uzanan yol boyunca, girip Isabel'i görmek şöyle dursun, orada bulunmasının bile uygun olup

olmadığını tekrar düşünüp taşındı.

Bununla birlikte, içeride hâlâ ışıklar titreyiyordu. Görünüşe göre maskeli balo akşam için yeterli heyecanı sağlamamıştı. Ya da öyle önemli hale gelmişti ki Chalseyler hâlâ bunu tartışıyorlardı. Ve yalnız değillerdi. Yola dizili karaağaçların gölgesini saklanmak için kullanarak daha yakına doğru hareket ederken, düz araba yolunda bir çift arabanın görüntüsünü yakaladı. Stanley arması arkadaşı Barbara ve ebeveynlerine ait olmalıydı. Diğer yüzüne sert bir bakış getirdi. Tilden. Görünüşe göre, geç gelen kaplan avı sürdürüyordu.

Ön kapı araba yolunu aydınlatarak açıldı ve Sullivan hızla gölgelere daldı. Lady Barbara, küçük kız kardeşi ve ebeveynleri, Chalsey ailesinin iyi geceler dilemek isteyen üyeleriyle birlikte dışarı çıktı. Sullivan, Isabel'in görüntüsünü yakaladığında rahat bir soluk aldı. Hâlâ koyu mavi ve mor elbisesi üzerindeydi. Kanatları koparılmış olmakla birlikte göksel görünüyordu. Bir sis ve alacakaranlık figürü gibi, sarı saç arkada gevşekçe topluydu ve elbisesiyle aynı renk kurdeleler bağlanmıştı. Taşların arasında değerli bir mücevher gibiydi. Daha iyi, daha mükemmel bir dünyada olsalar, onun mücevheri olurdu.

Lord Tilden içeride kalmıştı; görünen o ki ziyaretini henüz bitirmemişti. Aile eve dönerken Sullivan gözlerini kapattı. Gitmeliydi. Eve dönmeli ve yatağa girmeliydi, ya da ona hangi isimle hitap ettiğini umursamayacak sarışın hoş bir orospu bulmalıydı.

Oliver, ona kur yapmayı sürdürürdü, onunla evlenirdi ve Isabel bekâretinin kaybı için inandırıcı bir bahane uydururdu. Bekâret bozucu olarak Sullivan Waring'in adından bahsedilmediği sürece, Tilden muhtemelen umursamazdı. Sevimli çocukları olurdu, genç lordlar ve leydiler, ve biri kıymetli bir at almak üzere gelmezse hiçbirini asla görmezdi. Elbette düğüne

asla davet edilmezdi. Zaten edilse de katılacak değildi. Orada başka birine teslim edildiğini görmeyi isteyecek değildi.

"Cehennemim dibine kadar," diye mırıldandı ve tekrar evin kuzey tarafına doğru yollandı. Ona sonsuza kadar sahip olamazdı ama şimdi sahipti ve Isabel ona ne vermeye gönüllüyse onu alacaktı. İndirgendiği şey buydu: Çöpleri karıştırmak ve artıklar için dilenmek.

Duvara tırmanan asma kaplı çardak kız kardeşinin değil de genç Douglas'ın penceresinin yanından geçiyordu, ama bunun hemen üzerinde çatı düzdü. Bazı hırsızlık becerileri daha önce hayal bile etmediği kadar kullanışlıydı.

Çatıya çıkar çıkmaz üçüncü pencereyle mesafesi on beş santim olana kadar çömelerek sessizce geriye doğru eğildi. Oraya ilk girdiğinde, Bram ona bütün evin bir taslağını vermişti. Bir sayısı asla çok tedbirli değildi ve tek bir yoldan giriş ya da çıkışa mecbur kalmaktan hoşlanmazdı. Yakalanmak, Dunston Markisi için daha fazla aşağılamaya yol açabilirdi ama bu diğer bütün intikam yöntemlerinden yorgun düşene kadar olamazdı.

Parmaklarıyla sundurmayı kavrayarak evin kenarında asılı kaldı. Ayağının ucuyla pencereyi kibarca iterek, ilerlediğini hissetti. Bu durum işleri kolaylaştırdı. Botunun ucunu yapmış olduğu aralığa sıkıştırdı ve asılarak camı iyice açtı. Bundan sonra bir eliyle pencere pervazını tutana kadar gitmek ve sonra kendini odanın içine salmak basit bir meseleydi. Dışarı çıkmak bütünüyle başka bir problem olabilirdi ama o anda umursamadı.

Odaya adımını attıktan bir saniye sonra yatak odasının kapı kolu tıkırdadı ve geniş maun gardırobun arkasına daldı. Isabel'in hizmetçisi odaya girdi. "Seni kim açık bıraktı?" dedi pencereye ve Tibby'nin geceliğini hazırlamadan, yatağı

yapmadan ve küçük şöminedeki ateşi beslemeden önce kapatıp mandalladı.

Sullivan köşede hareketsiz kaldı, neyse ki koyu renkler giymişti. Hizmetçi çıkarken yatak odasının kapısını açık bıraktı ve Sullivan içinden ona kadar saydıktan sonra, yan yan duvara ve koridora doğru gitti.

Aşağıda bir yerlerden onları duyabiliyordu, konuşuyor ve kahkaha atıyorlardı. Tilden'in yumuşak sesi çenesinin seğirmesine neden oldu ama bir kavganın zamanı ya da yeri değildi. Bununla birlikte, Oliver'a siyah bir göz ve iyi bir burun kanaması borçluydu. Dövüşü kazanabilirdi ama Isabel'i tekrar görmek için bütün şansını kaybederdi. Herkesin keyifli olması şu anda daha önemliydi; demek ki hilesini keşfetmemişlerdi.

Sonunda iyi geceler dileklerini ve ön kapının açılıp kapandığını duydu. Kalbi endişeyle değil, ama beklentiyle daha hızlı atmaya başladı. Yüksek sosyetenin kalanı için bir hiç olabilirdi, ama Isabel için öyle olmamıştı. Ya da *henüz* öyle olmamıştı.

Gardırobun arkasındaki barınağına dönerek, adımlar ve sesler yukarı sürüklenirken bekledi. Isabel ve hizmetçisinin odaya girip kapıyı arkalarından kapatması saatler sürmüş gibi geldi. Yumuşak turuncgiller havayı doldurdu ve Sullivan kötüleşti.

"Sabah giysinizi hazırlama mı ister misiniz, leydim?" diye sordu hizmetçi. Bir yandan enfes elbisesinin arkasını çözme konusunda Isabel'e yardım ediyordu.

Sullivan onun gardıroba doğru göz attığını gördü ve kasten hareket ederek işaret parmağını dudaklarına götürdü. Isabel nefesini tuttu.

"Ne oldu, leydim?"

"Ah, hiçbir şey," dedi Isabel telaşla. "Bir esneme. Penny, sen gidebilirsin. Kalanını kendim yapacağım."

"Ama elbiseniz—"

"Hallededeğim. Teşekkürler. Sadece çok yorgunum."

Hizmetçi dizini büküp eğilerek reverans yaptı. "Pekâlâ, leydim. Sizi yine saat dokuzda uyandırma mı ister misiniz?"

"Evet. İyi olur. İyi geceler."

"İyi geceler, Lady Isabel."

Kapı kapanır kapanmaz uzun adımlarla Sullivan'a doğru yürüdü. "Benim lanet olası yatak odamda ne arıyorsun?" diye tısladı.

"Umduğum karşılama bu değildi," dedi kupkuru, çıplak boynunu okşama isteğiyle ona uzanmaya karşı koymaktan acizdi.

"Bu, sonunda Fairchild Konutu'nu soymamaya karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Tablo evimde ve güvencede."

"Sulli—"

"Sadece ben ayrıldıktan sonra sana hiçbir şey olmadığından emin olmak istedim. Benim orada bulunduğum hakkında kimsenin bir fikri olmadığından." Parmaklarını koluna doğru indirerek elini tuttu. "İyi misin?"

"Evet. Oliver bir şeyler biliyor ama kimseyi bir şey için suçlamadı. Görünüşe göre pek çok leydi benimle dans ederken yeteneklerini görmüş bu yüzden gecenin son valsini ondan istemekle ilgilidiler."

Elini dudaklarına götürerek bileğini öptü. Parmaklarının onunkilerin altında titrediğini hissetti ve hafifçe gülümsedi. "İyi."

"Yarın Fairchild konutunu soyduğunu öğrenecek. Ve be-

nimle vals yapan kişinin sen olduğundan kesinlikle emin olacak."

Sullivan gülümseyişinin solduğunu hissetti. "Eğer sana doğrudan sorarsa, şaşırarak olan kaplan olduğunu düşündüğünü söylemek zorundasın. Bu konuda bastıracağından kuşkuluyum. Ondan daha iyi olduğumu itiraf etmeden yapamaz."

"Ondan daha iyi," diye tekrarladı. "Lütfen bana bir sa-
vaşta bir çeşit ganimet olmadığımı söyle."

"Değilsin." Evet, bu aklımdan geçmişti ama kısa bir süreliğineydi.

"Hıh." Isabel elini çekti ve ona sırtını döndü. "Elbisemi çöz."

"Nasıl istersen," diye mırıldandı ve sırtında boydan boya uzanan düğmeler dizisine ulaşabilmek için uzun, sarı saçını omzuna kaydırды. Her birini açarken soymuş olduğu yerdeki teni öptü. "Bu kaldığım anlamına mı geliyor?" diye sordu öpücükler arasında.

"Henüz karar vermedim," diye karşılık verdi, sesi soluk soluğa ve epey kontrolsüzdü. "Bu gece oldukça iyi dans ettin."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle. Bu kanatların binicilik giysilerinde de moda olmasını isterdim."

Oliver geldikten sonra ona ne gibi ilginç şeyler söylediğini sormak istedi ama bu pencereden atılmanın emin bir yolu olurdu. Bu da aşağıdaki fazlasıyla dikenli görünen gül çalılarına doğru altı metrelik hoş bir yolculuk demekti. Bunun dışında, Lord Tilden'in ilgisini gurur okşayıcı bulup bulmadığını ya da ona talip olduğu zaman kabul edip etmeyeceğini bilmek istediğinden tam olarak emin değildi. Çünkü ona talip olacaktı Sullivan bundan emindi.

"Belki bu seni ikna etmeye yardımcı olacaktır," dedi yüksek sesle ve elbiseyi omuzlarının üzerinden kaydırıp, ellerinin göğüslerini sıyırmak için aşağı sürüklenmesine izin verdi. Orada parmak uçlarıyla daha ve daha da yakına doğru daireler çizerek oyalandı. Sonra göğüs uçlarını baş ve işaret parmağı arasında hafifçe sıkıştırdı.

O hizmetlerini sürdürürken, Isabel onun göğsüne yaslanarak soluğunu tuttu. Onun bir eş olarak böylesine rağbet görmesi ve şimdi onun yatağının içindeki, onun bedeninin içindeki ilk kişi olmak Sullivan'ı büyülüyordu. Isabel onu büyülüyordu, muhtemelen çok fazla çünkü aklı başında bir adam, onun gibi bir maceraperest bile olsa, genç bir kızla babasının evinde yatmadan önce iki -ya da üç- kez düşünürdü.

Onun sadece bir düşüncesi olmuştu ve bu, neredeyse onu ilk öpüşünden beri sabit bir düşünceydi. Ahırda geçen gece bile yeterli olmamıştı. Yeterli olmaya yaklaşmamıştı bile. Aslında, bu sadece ona olan arzusunu daha beter hale getirmişti.

Elbiseyi belinden aşağı çekerek elini karnına indirdi ve sonra daha aşağıya, parmaklarını buklelerinin arasından kaydırды ve ona doğru bastırды. Tanrım, onun için ıslanmıştı. Şiddetle yüzünü kendine döndürerek onu öpmek için başını eğdi.

Isabel dili dişlerinin arasında çırpınarak ve onu inleterek ağzını açtı. Ellerini ceketinin altına kaydırды ve ağır şeyi omuzlarından itti. Sullivan kollarını silkeleyerek ceketten kurtuldu ve onu yere attı. "Tatlım," diye mırıldandı dudaklarının karşısında, kollarını dolgun kalçalarının etrafından kaydırды ve onu kendine çekti.

Kollarında çok kırılgan görünüyordu ama tanıdığı bazı askerlerden daha fazla cesareti vardı. Sullivan'ı kontrolü

altında tutmak için hayal edebileceği en korkutucu yöntemi seçmişti ve bugün Hyde Park'ta at binmişti.

Isabel sıcak parmaklarını göğsünde kaydırarak gömleğini yukarı çekti, çıplak tene karşı çıplak ten. Penisini aynı zamanda hem acı veren hem de hoşuna giden bir sızıyla pantolonunun içinde gerildi. Gömleğini başının üzerinden hızla çıkardı, böylece onu öpmeyi sürdürebilirdi.

"Kendim için endişelenmedim, biliyorsun." Isabel, çalışmaya pantolonunda devam ederek mırıldandı. "Sadece başının daha fazla belaya girmesini istemedim."

"Başımın belaya girmesini mi?" diye tekrarladı onu yatağa taşımak için kaldırarak. "Başımın belası sensin, Isabel."

Sullivan botlarını çıkarabilmek için yatağın kenarına oturdu. İkisi birlikteyken, dantel yastıklarla, cibinliklerle, sarı ve pembe çiçeklerle ve son moda kaplamalardan Fransız kumaşlarıyla doldurulmuş bir yatak odasında uyumsuz göründü.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Isabel doğrulup arkasına oturarak. Elleri onu ürperterek sırtındaki ve omuzlarındaki kasları keşfediyordu.

"Muhteşem yaşamına," diye sessizce itiraf etti, küçük erkek kardeşinin odasının onunkinin yanında olduğunu unutmadan. "Gerçekten buraya ait değilim."

"Ama buradasın," diye karşılık verdi ve pes edip uzanana kadar onu çekti. "Ve seni köşede pusuda bekler halde gördüğüm zaman gitmeni istemiş olsaydım, giderdin."

"Pusuda beklemiyordum." Gözlerini ona dikti. "Ve o sırada gideceğimden o kadar emin misin?"

"Bu eve gizlice girdiğin anda," diye cevaplamaya başladı ve üzerine eğilip ciğerlerindeki havayı çalan kuş tüyü gibi bir dokunuşla göğsünü öptü, "beni kızgınlıkla ve düş kırıklığıyla"

la yarı çıldırmış halde bıraktın, ama aynı zamanda şimdiye kadar karşılaştığım en... dürüst ve sezgileri güçlü adam oldun."

İltifat onu gülümsetti. "Şehvetten bahsetmeyi unuttun. Sanırım bu seni diğer her şeyden daha fazla ikna etti."

"Etmedi."

"Emin misin?" başını kaldırarak göğüslerinden birini ağzına aldı.

Isabel parmakları açılmış elleriyle onun göğsünü kazıyarak inledi. Tanrım, onu istiyordu. Ama sadece bu değildi. Onunla sohbet etmekten de hoşlanıyordu. Ve onunla dans etmekten hoşlanıyordu. Isabel'in sınıfından birkaç kişi ona karşı kibardı ama bir şekilde sohbet ettilerse de, bu atlar hakkındaydı. Isabel ile herhangi bir konuda gevezelik edebilirdi—ve tartışabilirdi. Onunla tartışmaktan hoşlanıyordu.

Sullivan pantolonunu çıkarma işini bitirdi ve onu öpmeye döndü. Bedeni her ne şiddette arzularsa arzulasın, onu basitçe sırtüstü yatırıp sevişemezdi. Bir centilmen olmayabilirdi ama bir hayvan da değildi.

"Sullivan," diye mırıldandı titrek bir sesle, ellerini uyluklarının arasında yukarı doğru sürüklerken sıçrayarak, "sana dokunabilir miyim?"

Ona zaten dokunuyordu. Bakışının nerede olduğunu fark edene kadar bir an için kaşlarını çattı. "Lütfen yap."

Kararsız parmakları penisini okşarken ve sonra etrafına dolanırken dirseklerinin üzerine kalkarak kendini dikleştirdi. O andan sonra rahatlamak kolay olurdu ama Isabel onu keşfederken dişlerini sıktı ve bu istekle savaştı.

"Bu iyi hissettiriyor, değil mi?" diye fısıldadı Isabel, sesi boğuklaşmıştı. Uzunluğu boyunca onu tekrar okşadı.

"Evet, öyle," dedi gözlerinin aşağı bakarken kafasının

içine dönmesinden kaçınmaya çalışıyordu. Ellerini almak için uzanarak onu kendinden uzaklaştırdı. "Başka bir binicilik dersinin zamanı, Isabel."

"Oh," diye karşılık verdi gözleri büyüyerek. "Öğret hadi."

Sullivan sağ bacağını kalçalarının üzerinde at biner gibi oturana kadar açması için onu yönlendirdi ve tekrar öpmek için doğruldu. Sonra ellerini onun biçimli kalçalarına koydu ve aşağı çekerek organının yavaşça onun içine kayışını izledi. Ilık, gergin baskısı onu yuttu ve tekrar "Isabel." diye inledi.

Onunla buluşmak için kalçalarını kaldırırken ona gösterdi, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. Isabel hızla öğrendi ve kendini tamamıyla bunun keyfine bıraktı. Onun içine doğru hamle yapıyor, durmadan göğüslerini sıkıyordu. Isabel soluksuz kalıp orgazm olana kadar bunu sürdürdü. Sullivan kollarını beline doladı ve kendisi üste, Isabel sırtüstü uzanmış ona bakar halde alta gelene dek döndüler. Daha sert ve daha hızlı, daha da derine itti ve geri çekildi, sınırı geçtiğini hissedene kadar...

Son anda ondan ayrıldı ve boşalırken ona sıkıca sarıldı. Tekrar nefes alabilene kadar birlikte sarmaş dolaş uzandılar. Sonra doğruldu ve temizlenebilmeleri için onun hoş, ismi işlenmiş mendillerinden birini bulmaya gitti.

Tekrar yanına uzanırken Isabel başını omzunun üzerine kaydirdi ve o da kolunu ona doladı. "Sullivan," diye fısıldadı, nefes alış hâlâ düzensizdi ve parmaklarının altındaki nabız hızlıydı. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Sessizce kıkırdadı. "Sen de öyle, Kukla."

Aşırı iyiydi, aslında. Tanrı aşkına, neredeyse ondan ayrılamamıştı. Bunu yaparak hayatının kalanını öylece mahvetme riskini almış olurdu, çünkü onunla ilişkisini bitirmeme fikrinin arkasında duramıyordu. Sullivan, tam

olarak böyle bir hatalı bir ilişkinin çocuğuydu.

"Oliver bu gece eve gelirken bize eşlik etti," dedi bir süre sonra, parmakları Sullivan'ın göğsünde yavaşça geziniyordu. "İsmi telaffuz etmeden burada olup olmadığımı sormak için bulabildiği her yolu deniyor. Bu gece, neden kaplanla vals yaptığımı öğrenmeye çalışma tarzı tamamen saçmaydı."

"Bunun sebebi şu ki Sullivan ailesine göre ben hiç var olmadım," diye karşılık verdi. "Bu, bana katlanamadığını açıkça saklamasını zorlaştırıyor."

"Bana karşı çok kibardı. Ondan nefret ettiğini biliyorum ve hem seninle konuşma şeklinden hem de senin hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum. Ama, ikiniz de bence hiçbir şey için suçlanamazsınız."

Onu dövdürtmek için haydut tutması bunun dışında kalıyor ama bu sadece Oliver ile onun arasında olan bir konuydu. "Belki çocukluğumuz için geçerlidir bu söylediğin," dedi yüksek sesle, "daha iyi idrak edecek kadar büyüdükten sonraki davranışlarımız içinse suçlanabiliriz, evet."

"Kızgın olmak için sebeplerin var. İkinizin de var. Bunu anlıyorum. Ama işleri kendiniz ya da birbiriniz için bu kadar zorlaştırmanız gerekmez."

"Başka nasıl davranmamızı -yani davranmamı- isterdin?"

"Daha toleranslı."

"Tolerans günahları silmez, Isabel."

Hırsızlıkları kastettiğini düşünmüş olabilirdi ama o bundan çok daha kötü şeylerle suçlanabilirdi. Mümkün olduğunca tehlikeli ve yanlış bir adım atmıştı; bir asilzadenin kızına feci halde abayı yakmıştı.

Bölüm 19

Isabel, şafak öncesinin loş karanlığında penceresinden dışarı baktı. "Buraya nasıl gelebildin?" diye sordu. "Dün gece ön kapılardan birinden girerken görülebilirdin."

Sullivan arkasına yaklaşarak sıcak elini göğüslerinden birini avuçlamak için sabahlığının altına kaydırды. Isabel, iç çekerek onun göğsüne yaslandı. Dört saat. Hayatında hiç bu kadar tutkulu hissettiğini ve bu kadar tatmin olduğunu hatırlamıyordu. Dokunuşu onu hâlâ ürpertiyordu.

"Çatıdan aşağı sarktım," dedi serinkanlılıkla, dudaklarını ensesine dokundurmak için eğilmişti.

Oh, yüce Tanrım. "Hiç uslanmayacaksın sen."

"Şimdiden benden nasıl kurtulacağını mı düşünüyorsun?"

Neyse ki sesi kızgın çıkmamıştı. "Neredeyse gün doğdu," diye karşılık verdi. "Sanırım burada benimle görülürsen ne olacağını ikimiz de biliyoruz."

"Evet. Büyük ihtimalle senin için bir manastır ya da taşrada bir yaşam ve benim için de sürgün ya da idam."

"O kadar da değil," diye itiraz etti, kalçasına vurmak için uzanarak. "Sadece, kimse senden at almayacağı için aç kalırsın."

"Öyleyse, belki pencereden dışarı atlamalı ve meseleyi halletmeliyim."

Aşağıda uzanan ağaçların ötesinde sokakta tıngırdayan bir süt arabasını fark etti. Öyleyse hizmetlilerden bazıları şimdiden uyanmışlardı. "Ben koridoru kontrol edeceğim; sen beni takip et."

"Hayır. Ben hallederim. Yatağa dön, bebeğim." Yüz yüze gelmek için onu döndürerek, dudaklarından hafifçe öptü.

"Sulli—"

"Seni" – yıpranmış bir cep saati çıkardı— "beş saat içinde tekrar yanında olacağım."

Onu bırakarak kapıya yöneldi. Isabel aniden içinde ve dışında soğuğu hissetti. Onu takip ederek bileğini yakaladı ve Sullivan durdu.

"Ne oldu?"

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Sullivan zarif kaşları alçalarak başıyla onayladı.

"Eğer... eğer şartlar farklı olsaydı, sen yine de..." sesi giderek azaldı, soruyu nasıl soracağından emin değildi ve cevabı duymak istediğinden daha da az emindi. Bu yüzden kendini kötü hissediyor gibi görünüyordu ve öncesinde daha fazla şey bilmesi daha iyiydi. "Yine de benden hoşlanırmıydın?" diye tamamladı.

Güneş doğudaki ufuk çizgisine yaklaşırken, yeşil gözleri ve ciddi bir edayla uzun bir süre boyunca ona baktı. "Eğer şartlar farklı olsaydı," dedi yavaşça, onu tekrar kendisine çekiyordu, "Gün ortasında ön kapınızı çaldım ve seninle

flört etmek için babandan izin isterdim."

Bir an için farklı bir şey söylemeyi planlamış gibi göründü ve kalbi tekledi. Onu bu kadar umursuyor muydu? Hakkında hayal kurmaya başladığı şeyleri o da düşünüyor muydu? En başta Sullivan'ın varlığı onu yormuştu. Şimdi, aksine ona dair düşüncelere yanıp tutuşması için gözünün önünde bir yerlerde olması gerekmiyordu.

"Bunun sonu yok, değil mi?" diye fısıldadı.

Sullivan bir eliyle yanağını okşadı. "Ben olduğum sürece," diye mırıldandı. "Hayır," ve onu öptü. "Kendin için neyin iyi olduğunu bilseydin, bugün beni hizmetinden azleder ve yerime bir başkasını tutardın."

Onu bırakıp yavaşça yatak odasının kapısını açarken, Isabel onun bütünüyle haklı olduğunu biliyordu. Ama kapıyı arkasından kapatarak gözden kaybolduğu anda onu tekrar yanında istedi.

İkisi de aptal ve düşüncesiz davranıyordu. Üstelik Isabel hiç bu kadar çelişkide hissetmemişti. Orada olmamalıydı, birlikte olmamalıydılar ve şundan oldukça emindi ki, bir anlık heyecanla bile hepsini yeniden yine yapardı.

Peki bundan sonra ne olacak? Yarın, ya da ondan sonraki gün, ya da bu yıl olmasını istediği şey neydi?

Koluna bir damla yaş düştü. Onu yavaşça sildi. Umabildiği tek şey sırrını kimsenin ortaya çıkarmaması ve dedikoduların başka bir talihsiz hedef bulmasıydı. Böyle bir durumdan bu eğlenceye katılmayacaktı. Son günlerde başka insanların arkasından konuşulmasına karşı bir tiksinti duymaya başlamıştı.

Isabel geceliğini giydi ve tekrar darmadağınık örtülerin altına süzüldü. Kendi çarşafı olsa da Sullivan gibi kokuyordu ve yasak bir geceden sonra bile arzu uyandırıyordu. Çeyrek

saat boyunca kıpır kıpır bir o yana bir bu yana dönüp durdu, sonra pencerenin kenarına oturup kitap okuma girişiminde bulunmak için doğruldu.

Kapısında bir tıklama sesi duyunca dikildi. "Girin," diye seslendi, gözlerini kırıştırarak. Yüce Tanrım, ortalık aydınlanmıştı. Okuma koltuğunda ne kadar zaman uyuklamıştı?

Douglas, kapıyı arkasından çarpıp aceleyle içeri daldı. "Duydun mu? Tabii ki hayır. Sen yatağın dışında ne yapıyorsun?"

"Kitap okuyorum," diye yalan söyledi ve ihmal ettiği kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Saat kaç?"

"Sekiz buçuk. Seni yarım saat önce uyandırmak istedim ama bunu yaparsam bana tekmeler savuracağını düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün. Neyi duymamışım?"

"Alders avcıdan Fairchild'ın dün gece soyulduğunu öğrenmiş. Duyduğuna inanamayacaksın—görünüşe göre soygun maskeli balo *esnasında* olmuş. Bütün Mayfair, Yağmacı hakkında konuşuyor. Waring bunun gibi riskler almayı sürdürürse kendini yakalattırarak. Orada olacağını biliyor muydun?"

"Sana bu kişinin Sullivan olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu. Yine de neden bir aldatmacaya zahmet ettiğini merak ediyor ve kendi sorusunun cevabını zaten biliyordu. Sadece onun başka biri olmasını istemişti.

"Oha, Tibby, bana biraz güven. Bir tablo alınmış. Yani Alders'in kaynağına göre."

"Alders'in kaynağı?" diye tekrarladı. "O bir kâhya."

"Haberler için kaynak var ama. Waring olduğunu biliyorsun, Tibby. Onu severim. Sevdiğimi biliyorsun. Ama

bizim tanıdığımız insanlardan çalmayı kesmek zorunda. Eğer bir gün ne yaptığını bildiğimiz meydana çıkarsa, kimse bir daha bizimle konuşmayacak. Hatta tutuklanabiliriz bile."

"Peki, saat onda burada olacak. Ona bundan bahsedeceğim."

"İyi hatırlattın. Oliver bir not gönderdi. Bir saat içinde burada olacak ve Hyde Park'ta bir sabah gezintisine gitmek isteyip istemeyeceğini soruyor."

Somurttu. "Bundan dün gece bahsedebilirdi." İyiymiş. Bir karışıklık daha. Eğer Lord Tilden bir gün *-bir gün-* yatağını kiminle paylaştığını keşfederse, kan dökülürdü. Bundan emindi. Garip bir şekilde, şimdi onu görmeye devam etmesinin tek sebebi bunu engellemekti.

Douglas sırttı. "Belki seni rüyasında gördü ve vahiy geldi."

Isabel kafasına vurdu. "Sen kötü bir delikanlısın ve umarım bir gün seni çılgına çeviren genç bir kızla karşılaşsın."

"Zaten sen varsın."

"Git buradan ve Penny'i yukarı gönder de giyinebileyim, olur mu?"

Bir reverans yaptı. "Nasıl istersen."

Bu ona tekrar Sullivan'ı hatırlattı. "Kes şunu. Ben efendin değilim."

"Ama yüksek sosyetenin bütün erkekleri sana tapıyor, bebeğim," diye cıvıladı kardeşi ve elini tutarak üzerine eğildi. "Hepimizin canı sana feda olsun."

Isabel istemeden sırtarak onun elinden kurtuldu. "Beni Fordham suarede görseydin bunu söylemezdin."

"Phillip anlattı. Eloise Rampling dedikodu yapan lanet

olası bir çapulcu."

"Douglas," diye kızdı.

"Pekâlâ, onun küçük yalanlarının canını sıkmasına izin verme. Fairchild'in partisi iyiydi değil mi?"

"Bir düzine dans partnerim oldu." Kenarda dikildiği zaman onlara ya da danslara güçlkle dikkat edebilmişti. Dans etmeyi en çok istediği adam oraya gelmişti. Başka ne isteyebilirdi ki.

"Tilden'le araba gezintisine git öyleyse. Bu herkese gerçeği gösterecek."

Bu itibarını kurtarmaya yardımcı olabilirdi gerçekten. Buna rağmen iki üvey kardeşin birbirinden hiç hoşlanmadığını bilmek, bir hain gibi hissetmesine yol açıyordu. Bir gizemi keşfetmek ve bir aldatmacada yer almak çok farklı şeylerdi. Isabel şakaklarını ovaladı.

Douglas'ı odanın dışına gönderdi ve saçlarını taramak için oturdu. Oliver, Penny ile birlikte kendini insan içine çıkabilir hale getirme işini halletmiş ve kahvaltısını yalayıp yutmak üzere aşağı inmiş olacaktı. Sullivan'la sevişmek açlıktan ölmesine yol açmıştı. "Günaydın," dedi ve Vikont ağır ağır oturma odasına girerken sığ bir reverans için eğildi.

"İşte bir kez daha buradayım," dedi Oliver ve karşılığında başını eğdi. "Ailen beni bu kadar sık görmekten sıkılmış olmalı."

"Saçmalama. Davetin için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk." Kolunu uzattı. "Çıkalım mı?"

Penny ve Oliver'ın üniformalı seyisi koltuğun arkasındaki dar bankta otururken, Oliver faytonu Hyde Parka yönlendirdi. Kuşluk vaktinde park kalabalıktı ve Isabel karşılaştıkları herkese mümkün olduğu kadar sevimli görünmek için kendini hazırladı.

Kimseyle yüz yüze gelemeyeceklerini fark etmesi beş dakikadan kısa sürdü. Arabalar ilginç bir şekilde başka yollara sapıyor ve üzerindeki aniden yüzlerini aksi yöne çeviriyorlardı. Yürüyenlerde çiçeklerini inceliyorlarmış gibi yapıyorlardı.

Demek ki kimse Eloise Rampling'in yaymak için gayretle çalıştığı söylentileri unutmamıştı. Anlaşılan kelebek kanatları yokken pek cazip değildi. Eloise'in gerçekten arkadaşı olduğunu düşünmüştü. Bugün ondan kaçınan insanların bazıları da onun arkadaşlarıydı. Buna rağmen, görünüşe göre arkadaşlık onlar için Isabel'in düşündüğüyle aynı anlama gelmiyordu.

Oliver'a baktığında, ince yüzünün zalim ve kızgın bir ifade aldığını gördü. Onun bakışını yakalayınca, Oliver, yüzüne zoraki bir gülümseme takındı. "Bugün herkes biraz dalgın görünüyor," diye bir fikir ortaya attı.

"Evet, öyle sanırım."

Söylentileri duymuştu; neden kimsenin onlarla konuşmak için yavaşlamadığını kesinlikle biliyordu. Herhangi birinin, yanında Oliver varken yapabileceği en kötü şey onları görmemiş gibi yapmaktır. Eğer yalnız olsaydı, mesaj muhtemelen doğrudan verilmiş olurdu. Sadece bu seferlik, Chalsey Konutu'na döndüklerinde Sullivan'ın hâlihazırda gelmiş ve gitmiş olduğunu umdu.

Aslında, üvey kardeşine karşı daha önceki düşmanca tepkisini düşününce, Oliver'ın tepkisizliği onu biraz şaşırttı. Bir at yetiştiricisiye delicesine aşık olduğuna dair söylentiler etrafta uçuşurken bile onunla çıkmaya hâlâ istekli olması muhtemelen tek bir anlama geliyordu. Isabel sert bir bakışı engelledi. Belki Oliver'ı olduğundan daha fazla sevmeliydi.

Ahır avlusuna varıp durduklarında seyislerden biri takımı almak için çıktı ve Oliver yere zıpladı. "Özür dilerim,"

dedi Isabel sessizce. Oliver oturduğu yerden inmesine yardım etmek için o tarafa geçti.

"Özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok," diye karşılık verdi. "Merhamet göstermekten başka hiçbir şey yapmadım. İyi davranışlarının başkaları tarafından seninkinden daha az saf niyetlerle suistimal edilmesi senin hatan değil."

"Masum bir sohbetin, fesatlıktan yanlış yorumlandığını düşünmeyi tercih ederim," dedi, *masum* kelimesini söylerken duraksamamaya çalışmıştı. Aklında hiçbir zaman Sullivan Waring ile ilgili masum bir şey olmamış gibi görünüyordu.

Lord Tilden ona gülümsedi. "Sen böyle söylediğin için iyi birisin. Ama sana ya da itibarına zarar gelmesine izin verecek kadar merhametli olma." Bakışı arkasına doğru kaydı ve gözleri kısıldı. Isabel yanıtlamak için ağzını açmadan önce, onu itip önüne geçmişti.

Başını uzattı ve elinde Zephyr'in dizginleriyle ahır girişinde beliren Sullivan'ı gördü. *Oh hayır, oh hayır.*

"Sebep olduğun sıkıntıdan sonra buraya bir kez daha gelebilmek için lanet olası cesaretin var demek," Oliver üvey kardeşine yaklaşıp güldü.

Sullivan ona bir bakış fırlattı ve sonra yapmakta olduğu şeye devam etti. Isabel'in kalbi, büyük ihtimalle az sonra olacaklar yüzünden hızla attı. "Oliver!" diye seslendi.

Lord Tilden yavaşladı. "İçeri gir, Isabel."

"Sadece, çay içmek için benimle gelersen girerim," diye karşılık verdi, bakışı Sullivan'daydı. Çenesindeki kaslar gerildi ama bunun dışında ikisini de duyabildiğine dair bir belirti göstermedi.

Bir dakika sonra yanındayım. Nazik olmanın sırası değil. Bunu senin için yapacağım.

Isabel, eteklerini toplayarak avluyu aceleyle geçip kendini iki uzun adamın arasına koydu. "Hiçbir şey yapmayacaksın."

diye patladı, ilerleyen vikontla yüzleşirken Sullivan'a arkasını dönmüştü.

"Kenara çekil Isabel," Oliver emretti.

"Kendinizi aramıza koymanıza hiç gerek yok, leydim," dedi Sullivan. "Lord Tilden benim karşıma geçip bir kavga başlatmaya cesaret edemez. Bunu hiçbir biçimde uygun bulmazdı. O, kana bulaşmamak için yumrukları kiralamaktan hoşlanır."

"Ne saçmaladığın hakkında hiçbir fikrim yok." Vikont hemen cevap verdi.

"Kendini bilmiyormuş gibi yapma. O kadar akıllı değilsin, Tilden."

Isabel arkasında duran Sullivan'a baktı. "Yüzün. Bu Oliver'in işi miydi?"

"Ona göre değil. Ona sorarsan asla kötü bir şey yapmamıştır zaten."

"Kenara çekil Isabel. Bu seni ilgilendirmez."

Bir el kibarca omzuna dokundu. "Her şey yolunda, Tibby," diye mırıldandı Sullivan. "İçeri git."

"Tanrım."

Isabel bu haykırışı duyunca tekrar Oliver'a baktı. Kızgın bakışı Sullivan'dan ona kaymıştı. Daha da belirli olarak, bakışı omzunda, Sullivan'ın hâlâ dokunduğu yerdeydi. Aynı anda, yüzündeki kan çekildi. *Anlamıştı.*

"Sen bittin, Waring," diye saldırdı Lord Tilden. Başka bir an için tekrar Isabel'e baktı. "Kaltak." Başka bir kelime söylemeden topukları üzerinde döndü, uzun adımlarla faytonuna yürüdü ve koltuğa tırmandı.

"Oh, hayır," diye soludu Isabel, kalbi öyle hızlı atıyordu ki sersemlemiş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Az önce sana öyle hitap etmeseydi," diye dişlerini sıktı, "gitmesine izin verirdim." Gütme ipini bıraktı ve uzun adımlarla araba yoluna doğru yürüdü.

"Bunu umursadığımı mı sanıyorsun?" diye hemen karşılık verdi. "Senin bittiğini söyledi."

Sullivan durdu. "Bu beni pek endişelendirmiyor."

"Nasıl endişelendirmez anlamıyorum ama lütfen Zephyr'le ilgilen. Biri bana kötü bir şekilde hitap etti diye Zephyr'in kaçmasını istemiyorum."

Sullivan çenesi kasılarak kısırağa döndü ve dizginleri yakaladı. "Benim ilgili olduğum tek şey sana yaptığın." Zephyr'in dizginlerini çekti ve kısırağı tekrar ileri yürüttü.

Isabel onu takip etti. "Tehdidini bu kadar hafife almamalısn," diye sürdürdü ve neredeyse onun botunun topuğuna basıyordu.

"Hiçbir şey yapmayacak. Yapamaz."

"Bu konuda sana hak verdiğim için beni affet. Eğer toplum önünde seni kanuna aykırı işlerle ve beni seninle olmakla suçlarsa, hakareti için üzülmemden çok daha fazla üzüleceğim."

"O babasının bir tanesi. Eğer onun mirasını elinde tutmak istiyorsa, tam olarak Dunston'ın söylediğini yapmak zorunda. Dunston, kendisine yakın olan hiçbir yerde halka açık bir skandal istemez. Sen ve itibarın bundan dolayı tamamen güvendesiniz, tatlım."

"Kastettiğim şey biz değiliz," dedi aralarında işaretleştikten sonra ne dediğini anlayıp avluya bir göz attı. Tanrı aşkına, Oliver onları mahvetmediyse, bunun çaresine kendisi bakabilirdi. "Hırsızlıkları demek istedim. Benim evimi soydun. Ben de seni ertesi gün iş için tuttum. Ve herkes hırsız en azından bir an için gördüğümü biliyor."

Sullivan ona ağzının kurummasına neden olan hafif bir gülümseme gönderdi. "Bir an için görmekten daha fazlasını yaptın."

"Söylediğim şeye dikkat et. Tanrı aşkına." Eğer Oliver babasının isteklerine karşı çıkarsa, Tyburn Tepesinde boynundan asılan Isabel'in itibarı olmayacaktı. "Bunların hepsi sana göre bir oyun olabilir ama ben endişeliyim."

"Uygun ve değerli bir koca bulma yeterliliğin hakkında. Evet, bunu biliyorum." Dizginleri tutuşu gerginleşti ve sonra tekrar gevşedi. Geniş omuzlar derin bir nefes alışıyla birlikte kalkıp indi. "Öyleyse sanırım eğlencemiz bitti."

Isabel gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Geleceğin hakkında endişelisin ve sende de bunu bir parçası olamayacağımı biliyorsun. Yani geride dur ve Zephyr'i çalıştırmama izin ver. Oliver'ın öfke nöbetinin geçmesini bekle ve sonra ona sadece... aklını çeldiğimi çünkü daha önce asla bir at yetiştiricisiyle konuşmadığımı anlat. Oliver istediğin kişi, öyle değil mi?"

Kısa bir an, sesi en iyi oyuncuğu elinden alınan ve başka birine verilen bir oğlan gibi duyuldu. Sonra kahverengi ve altın saçlı gözlerini örtecek şekilde başını eğdi ve Zephyr'i avlunun karşı tarafına geçirdi.

Isabel'in elleri öyle sıkı kenetlenmişti ki tırnakları kan toplamaya oldukça yakındı. Parmaklarını esneterek rahatlattı. Buna rağmen acı, ellerinde değildi. Kalbindeydi. Hayır, Oliver Sullivan hayatında istediği adam değildi. Ve Sullivan Waring'i de isteyemezdi.

Aslında bu doğru değil. Bir daha asla hoş bir evde bir partiye gitmek istemezse, ona sahip olabilirdi. Bir daha asla duklerin oğullarıyla ve vikontlarla dans etmek istemezse, ona sahip olabilirdi. Bütün arkadaşlarının ve muhtemelen kendi ailesinin ona çevirmesini kabul ederse, Sullivan'a sahip olabilirdi.

Yabancılar, evet buna katlanabilirdi. Ama ya ebeveynleri? Phillip? Douglas? Ve Barbara onu gerçeğe rağmen savunmaya ne kadar devam ederdi?

Oh, bu saçmaydı. Yaşamındaki bütün ikiyüzlülüğü gördüyse bile, onun için hayatını yerle bir etmeyi nasıl düşünebilirdi? Sullivan onun için ne yapmıştı peki? Evet, çok iyi öpüşüyordu ve diğer şeylerde de olağanüstüydü. Ama kendi arkadaşları şu anda onun hakkında dedikodu yapıyorlardı ve haftalardır peşinden koşan adam ona sadece fahişe diyerek çekip gitmişti.

Evet, Sullivan onu anlıyormuş gibi görünüyordu, nazik ve sabırlıydı, dahası Isabel ona cevapları ne olursa olsun dilediği her şeyi söyleyebilirdi. Onun yanındayken kendini sadece birbirine uygun bir gümüş şamdan setini ve bir kâhyayı tamamlayacak iyi bir serveti olan hoş bir kız gibi değil, önemli biri gibi hissediyordu.

"Tibby?"

Annesinin sesiyle döndü. Markiz birkaç adım arkasında dikiliyordu, genellikle neşeli olan ifadesi şaşırtıcı biçimde ciddiye. "Ne oldu, anne?"

"İçeri gel, neden girmiyorsun?"

Isabel arkasını dönüp Sullivan'a baktı. "Ama Zephyr—"

"Konuşmamız gerekiyor, canım. Ve senin Bay Waring'e bu şekilde bakmayı kesmen gerekiyor."

Of, hayır. Isabel boğazını temizleyerek yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirdi. "Kimseye bakmıyordum," diye yalan söyledi. avludan çekilmeden önce elbisesini düzelterek. "Ama evet, uzun süredir arkadaşça bir sohbet yapmamıştık ve bir fincan çaya hayır diyemem." Ama kabul etmenin tek sebebi viski için saatin çok erken olmasıydı.

Lady Darshear, Isabel'i çağırmak için dışarı çıkarken, Sullivan onu izlemiyormuş gibi yaptı. Ahır çalışanları arasında devam eden mırıldanmaları fark etmemiş gibi yaptı. Tibby'ye birbirlerini görmeyi kesmeleri gerektiğini söylemekten memnunmuş gibi yaptı.

Tabii ki Isabel için doğru olan şey buydu; daha iyi olabilecek tek şey ona daha en başında hiç dokunmamış olmasıydı. Ama ona dokunmuştu ve bunu tekrar yapmak istiyordu. Sullivan Oliver ya da Isabel hakkında kötü konuşmaya cüret eden ya da ona dokunmaya cüret eden kişi her kimse, onu ortadan ikiye ayırmak istiyordu.

Dişlerini sıkarak, yan eyeri iyice oturtmak üzere Zephyr'e doğru eğildi. *Odaklan*, diye kendine emretti. Eğer Tibby'ye tekrar dokunmak için kendine izin vermeyecekse, görevinden mümkün olduğunca çabuk ayrılması gerekiyordu. Bir daha asla dokunamayacağını bilirken ona bakmaya devam etmeyi becerebileceğinden emin değildi.

Dikleşti. "Sen, Delvin," diye seslendi seyis yamağını gözden geçirerek, "kaç kilosun, altmış falan mı?"

"Yemekten sonra, evet, Bay Waring."

Biraz ağırdı ama Isabel'in kilosuna onunkinden daha yakındı. "Buraya gel. Hiç yan eyer kullandın mı?"

Delikanlı, avludaki çalışanların attığı kahkahayla kızardı. "Hayır, efendim."

"Güzel, bugün yapacaksın. Tedirgin misin?"

Delikanlı somurtarak onunla tırmanma bloğunda buluştu. "Evet, efendim."

"İyi. Lady Isabel de öyle olacak."

Daha önce Zephyr'in sırtına uçlarından ipler sarkan kum ve un çuvaları tutturmuştu, onu binilmeye alıştıracak düşünebildiği her şeyi yapmıştı. Şimdi gerçek bir biniciyle

denemeleri gerekiyordu. İlk binicinin Tibby olmasını sağlayarak, onun kırılgan özgüvenini riske atmasını gerektirecek bir sebep kesinlikle yoktu.

Phipps yardım için yaklaştı ve Sullivan sakince Zephyr'le konuşurken, Delvin kendini yan eyere bir çeşit incelikle yerleştirmeyi becerdi. Kısarak geri doğru birkaç adım attı ama Sullivan adımlarını onun yanında tutarak gerginliğini atmasını sağladı ve kısrağın güvenini tazeledi. Sonunda kulakları yine ileri doğru hareket etti ve Sullivan rahat bir nefes aldı.

"İyi kız," dedi boynunu okşayarak. "Delvin, dizginleri al, ama onu yönlendirmeye çalışma. Başlangıç için bunu ben yapacağım."

"Evet efendim."

Avlu boyunca ileri ve geri dolandılar. Kısarak, sırtında biri olmasına ve bu kişinin hareketlerini idare etmesine alıştıkça, Delvin'in aşamalı olarak onu yönlendirmesine izin verdi. Önyargılarına rağmen Zephyr'in iyi ilerlediğini düşündü.

En sonunda gütme ipini çıkardı ve geride dikildi. Bir yandan, evladının ilk adımlarını izleyen gururlu bir baba gibi hissetti. Diğer yandan, öğleden sonraki ders de iyi giderse, Isabel yarın Zephyr'e binebilirdi. Sonra ya da ertesi gün işini bitirmiş olurdu. Bitirmiş olurlardı ve o eve giderdi, işine dönerdi ve muhtemelen onu bir daha hiç görmezdi.

Sadece düşüncesi bile canını yaksa da, ondan ayrılmanın yapılacak en iyi, en akıllıca şey olduğunu biliyordu. Başka bir alternatif varsa bile, Sullivan'ın bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de bir alternatif için çok büyük miktarda para ödemeye razı olurdu.

Bölüm 20

"Eğer bana kötü bir şeyler söyleyecekse, bunu hemen yapmanı istiyorum." Isabel çay fincanını kavrayarak gözlerini kırmızımsı kahverengi sıvıya dikti, böylece annesinin ciddi, düşünceli ifadesine bakmak zorunda kalmayacaktı.

"Sana kötü bir şey söyleyeceğimi düşündüren nedir?"

"Çünkü konuşmamız gerektiğini söyledin ve neredeyse yirmi dakikadır tek kelime bile etmedin."

"Peki. Konuşacağız." Markiz ışıltıbilir şekilde bir nefes aldı. "En azından bana bak," diye sürdürdü. "Ürkmüş bir kedi yavrusu gibi koltuğa büzülmüşsün."

"Hayır." Sadece kendini hazırlıyordu. Isabel dikleşerek sonunda annesinin bakışıyla karşılaştı. Maruz kaldığı öfkeli bakış içinde daha fazla cesaret bırakmadı. Bir soluk alarak, olabilecek nahoş bir şeylerden önce belki de durumu düzeltebilir diye düşündü. "Zephyr'in şu anda bir eyer taktığını gördün mü? Birkaç gün içinde ona binebileceğimi hayal edebiliyor musun?"

"Hayır, edemiyorum. Bu gerçekten fevkalade olurdu." Annesi gülümsedi. "Seninki Zephyr'in ilerlemesinden ilerleme kaydetmiş. Cesaretinle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam."

Daha az gurur duyabileceği başka şeyler vardı. "Teşekkür ederim. Sullivan büyük bir öğretmen."

"Sullivan," Lady Darshear tekrarladı. "Bay Waring'in ilk ismini mi kullanıyorsun?"

"Biz arkadaş olduk," dedi Isabel. Eğer annesinin Sullivan'la ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikri olsaydı, bu konuşma odasına kilitlenmesiyle sonlanırdı.

"O sana nasıl hitap ediyor?"

Şimdi karar vermesi gerekirdi: Kaçamak cevap verebilir miydi, yoksa düpedüz yalan söylemek mi istiyordu? Doğruyu söylemek tamamıyla sorunun dışındaydı. "Ne ima ediyorsun?" dedi.

"Söylentileri duydum Isabel. Anlamazlıktan gelme."

"Yani Eloise'e mi inanıyorsun? Tanrı aşkına anne. Beni Sullivan'a hayatımda ilk defa bir ata binmeme yardım ettiği için teşekkür ederken gördü. Ona gülümsedim. Sarılmış bile olabilirim. Anımsamıyorum." En azından son kısım gerçeğe oldukça yakındı.

"Arkadaşlıkların hakkında daha dikkatli olman gerekiyor Tibby. Adamın üvey kardeşi senin flörtün. Lord Tilden'in bu söylentileri duyduğunda nasıl hissedeceğini düşünüyorsun? Yine de bu sabah seni araba gezintisine çıkartmak isteyecek kadar incelik sahibiydi."

"Doğumu kendi hatası olmayan ve yalnızca onu yapması için tuttuğum işi yapmaya çalışan bir adama sözlü olarak saldırmayı sürdürmek nasıl bir incelik?" diye sertçe cevap

verdi. "Ya da onu dövmesi için adam tutmak?" Ya da ona iğrenç isimlerle seslenmek, ama bu kısım eksikti.

Annesinin gözlerini daha da fazla çattı. "Onu dövmesi için?" diye tekrarladı.

"Evet."

"Bay Waring'in talihsiz durumu için merhamet hissetmeni anlıyorum. Ama sen önce Lord Tilden'le tanıştın. Bunu hesaba katmalısın ve kendi geleceğini. Eğer Bay Waring ile hiç karşılaşmamış ya da hayatını karıştırmasına izin vermemiş olsaydın, Oliver büyük ihtimalle şu anda sana evlilik teklif etmiş olurdu. Bunun farkında mısın?"

Bu gerçekleşmişti, ama annesinin kastettiği şekilde değil. Ve bu onu paniğe kapılmaktan çok kızdırdı. Büyük ihtimalle tıpkı daha önce teklif eden dört centilmene yaptığı gibi Oliver'ı geri çevirmiş olurdu. Ama duygularının incinmesiyle ilgili endişelenirken, belli ki kendisiyle ilgili endişelenmesi gerekmemişti. Eğer onu gerçekten umursamış olsaydı, ona bu isimle hitap etmezdi. "Eğer birisiyle arkadaşlığım Oliver'ı bundan vazgeçirmek için yeterliyse," dedi yüksek sesle, "o zaman onun bana teklifte bulunmasını istemiyorum."

"Bu birisi onun gayrimeşru üvey kardeşi olduğu zaman, ondan başka türlü tepki vermesini bekleyemezsin."

"Bir kez daha söylüyorum, böyle doğması Sullivan'ın hatası değil."

"Bir kez daha söylüyorum, ben Bay Waring'i tartışmıyorum. Ben senin geleceğinden söz ediyorum Tibby. Çocuklaşma."

Isabel çocuklaşıyor olduğunu düşünmüyordu, ama annesiyle tartışmak bunu kanıtlamayacaktı. "Sullivan'ın buradaki işi birkaç gün içinde bitecek," dedi. Bu durum, üvey karde-

şinden evlilik teklifi alma fırsatını kaçırmış olabileceğini duymaktan çok daha fazla canını sıkıyordu.

"Bay Waring ile arkadaşlığınızı sürdürmeyeceğin için üzgünüm," dedi annesi bir süre sonra. "Bazı çok iyi nitelikleri var gibi görünüyor. Ama senin, seni alay konusu yapıp tek başına bırakmayacak bir arkadaşlığı sürdürmen gerekiyor canım. Bu adamı tanıyarak elde edebileceğin hiçbir şey yok ve başka türlü olmasını ne kadar dilediğinin de hiç önemi yok."

Isabel birdenbire ağlıyormuş gibi hissetti. "Bunun kesinlikle farkındayım," dedi sessizce ve çayını kenara bıraktı. "Eğer izin verirsen, Molly'e tekrar binmeyi denemek istiyorum, böylece Zephyr benim için hazır olduğu zaman tam bir acemi olmayacağım."

"Buraya gel." Lady Darshear bir elini uzattı.

Isabel yürüdü ve annesinin parmaklarını kavradı. Elleri şimdi aynı boyuttaydı; bir süredir bu şekilde olduğunu düşündü ama daha önce hiç aklına gelmemişti. Artık bir çocuk değildi ve sebebi sadece Sullivan Waring ile yakınlaşmış olması değildi. Son günlerde arkadaşlık ve dedikodu hakkında pek çok ders almıştı ve istese bile tekrar daha önce olduğu kız olabileceğini düşünmüyordu.

"At binmeyi öğrendiğin için seninle çok gurur duyuyoruz Tibby. Başkalarının fikirlerine dayanarak kimseyi incitmemiş olmandan gurur duyuyorum. Ama senin hayatın burası ve bu yüzden bu kurallara uymalısın. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Markiz parmaklarını sıktı ve sonra onu serbest bıraktı. "İyi. Hadi benimle alışverişe gel. Başına bir şey giy; bu geceki Fontaine balosuna hasta olarak katılmanı istemeyiz."

"Evet, anne."

Bütün sabahı ve öğleden sonranın bir kısmını Bond

Sokağında annesiyle şapkalara ve broşlara ve elbiselere bakarak geçirdi, uykusuzluk yüzünden zar zor ayakta durabiliyordu. Karşılaştıkları diğer müşteriler kibardı, buna rağmen annesiyle onunla olduğundan çok daha fazla konuşuyormuş gibi göründüler. Yani olmasını beklediği şekilde dışlanmıyordu, ama ne yani, bir ders mi veriyorlardı? Uygunsuz insanlarla ilişki kurma mı diyorlardı? En azından Sullivan Waring hayatta kendi yolunu çiziyordu. Hak etmeden veya bedel ödemedi sadece birinin çocuğu olduğu için miras bırakılmış bir isme ya da unvana bel bağlamıyordu.

"Gördün mü tatlım?" dedi markiz faytona yığılmış oldukları kutu ve paket kümelerinin arasına tırmandıklarında. "Kalıcı bir hasar oluşturmادين. Sadece bundan sonra daha dikkatli ol. Eğer istersen baban Bay Waring'ten bize olan hizmetlerini sona erdirmesini isteyebilir. Böylece ileride onunla karşı karşıya gelmekten kaçınabilirsin."

"Hâlâ Bay Waring'in Zephyr'i benim için eğitmesini istiyorum," diye karşılık verdi, sesini zar zor çıkarabiliyordu. "Bu konuda ona herkesten fazla güveniyorum."

Annesi bundan hoşlanmadı; Isabel bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Ama markiz daha fazla bir şey söylemedi, bu yüzden Isabel de konudan uzak durdu. İçinde, buna rağmen, kanı kaynıyordu. Arkadaşı olduğunu varsaydığı insanların bir söylenti sebebiyle nasıl kolayca ona arkasını dönebildiğini gördükçe, onlarla bir şeyler yapmayı daha da az istemesi dışında bunu açıklayamazdı. Sullivan'ı tekrar görmeyi daha fazla istemesinin yanında, böylece o, bu kadar hoşlanmadığı ikiye bölünmüş aristokratlardan biri olmadığını anlayabilecekti.

Chalsey Konutu'na döner dönmez, Isabel başlığını çıkarıp attı ve evin arka tarafına uzanan giriş salonu boyunca aceleyle ilerledi. Sullivan'ın, Zephyr'in öğleden sonraki eğitimini bitirmeden önce yirmi dakika kadar zamanı olabilecekti.

Her şey birbirine girmişti ve hiçbir şey onun istediği şekilde olamamıştı. Eğer şanslıysa lekelenmekten kurtulurdu. O anda Sullivan Waring'i öpmeyi öyle feci halde istedi ki bedeni acılar içinde kaldı.

Avlunun ortasında, Zephyr'in seyis yamaklarının en gencini sırtına almış halde çevresindeki geniş bir çemberde yürüyüşünü izleyerek dikiliyordu. Atlar hakkındaki meşhur bilgi birikimiyle bile, Sullivan görünürdeki en olağanüstü tipti. Her nerede olursa olsun öyleydi, buna inanmaya başlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yaklaşırken, sesinde daha önceki hayal kırıklığından hiçbir iz yoktu. "Senin için hazır, eğer sen de onun için hazırsan..."

Hiçbir biçimde düşünemiyordu. "Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu, sesi gergindi.

Sullivan kaşlarını çatı. "Elbette, leydim. Delvin, onu yürütmeyi sürdür ve sadece tek yönde dönme."

Seyis yamağı perçemini çekiştirdi. "Peki, Bay Waring."

Ahıra doğru onu takip etti. Isabel, genel olarak binaya ve ayaklarını sürüyerek avluya doğru yanlarından geçen seyislere, "Lütfen bizi yalnız bırakın," dedi.

Sullivan kaşlarını daha da fazla çatı. "Eğer bana gitmemi söyleyeceksen, bunu onların önünde de—"

Isabel saçını kavrayarak onu kendi yüzüne doğru çekti. Onu, tadına vararak, sararak, içine dolabilmeyi dileyerek vahşice öptü. Kalbinin durmak üzere olduğu şaşkın bir andan sonra, Sullivan da onu sağlam göğsüne yaslayarak öpüşüne karşılık vermeye başladı.

Zaman durdu gitti. Sullivan'ı öpmek, onun öpüşüne sahip olmak—istediği şey tam da buydu. Kolları ona dolanmış kokusu teni...

Sullivan dudakları onunkilere dayalı, inledi. "Tibby."

"Şşş." Onu tekrar öptü. Dudaklarını, boynunu, çenesini, ulaşabildiği her yeri öptü.

"Tibby, dur." Omuzlarından tutarak onu geriye itti. Çok uzağa değil, ama tutuşunu kırabilecek kadar uzağa itti. "Dur. Biri görecektir."

"Neden umursuyorsun?"

"Sen iyi bir insansın," dedi kendisine vuran ellerini görmezden gelerek. "Benim günahlarım yüzünden lekелendiğini görmek istemiyorum."

"Senin günahların mı? İkimiz de günah işledik."

"Sana her dokunduğumda, sana izin vererek..." burnundan haşın bir soluk aldı. "Ben... İyi değilim," dedi yavaşça, besbelli kelimeleri arıyordu. "Çalışıyorum. Ülkem için vuruldum. Senin soyundan... nefret ediyorum. Sen bir istisnasın ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Senin için doğru kişi değilim ve dürüst olmak gerekirse seni alıp kaçmanın bana yarar sağlayacak bir yolunu düşünemiyorum."

"Ama bunu düşünmüşsün. Beni alıp kaçmayı."

"Sancılı bir atın üzerinde Dunston'ın evini ezip geçmeyi de düşündüm ama bunu asla yapmadım." Tekrar ciddileşmeden önce yüzüne hafiften neşeli bir hal aldı. "Daha fazla olmaz Isabel."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye patladı. Onu kucaklamaya çalışmayı bırakarak geri çekildi ve birkaç adım uzaklaştı. "Annem eğer seni tutmamış olsaydım Oliver'ın şimdiye kadar bana evlilik teklif etmiş olacağını söyledi."

İfadesi daha da karardı. "Kuşku yok."

"Yani benim seni arkadaşım olarak görme hatamın elimi tutma istemenin önüne geçmeye yeterli olduğuna hükmediyor. Uğruna savaştığı şey besbelli ki aşk değil. Onun kendi gururu ve seninki."

"O sana aşık mı?" Sullivan sessizce sordu.

Başını salladı. "Benden hoşlanıyor. Hoşlanıyordu. Sezonun başında iki düzine kızla daha dans etti. Görünüşe göre beni seçti. Şimdiye kadar, en azından."

"Evet, o kıymetli bir karakter." Sullivan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çocukken birbirimizle karşılaştığımızda bana tükürürdü."

"İnsanlardan çalışıyorsun," diye cevabı yapıştırdı. "Kimin karakteri daha kıymetli?"

"Beni karşılaştırmak istediğin gerçekten bu—"

"Of, kes şunu. Bu senin suçun değil ve onun da değil. Ya da başlangıç için değildi. Bugünden itibaren ikinizin de gerektiği gibi davrandığınızı düşünmüyorum ve ikiniz de bana sahip değilsiniz—yani bunu benim üzerime atmaya çalışma."

Sullivan bir an ona baktı. "Sen onu seviyor musun—seviyor muydun? Kahrolası Oliver Sullivan'ı?"

"Seni seviyorum," diyerek geriye sıçradı, sonra iki eliyle ağzının üzerine kapadı.

Sullivan'ın ince yüzü beyazladı. Soğuk-yeşil gözler yüzüne odaklandı ve ahır duvarına ulaşana kadar geriledi.

"Sullivan?" demeyi becerdi, sesi tizdi.

Sullivan döndü ve ahırı terk etti.

Isabel ters çevrilmiş bir fıçının üzerine zorlukla oturdu. Bunu şimdi yapmamalıydı. Tabii ki birlikte hiçbir şekilde bir gelecekleri olamazdı ama bugünü mahvetmeyi becermişti. Oysa, başka herhangi bir gün kendi iç sesleriyle konuşabilirlerdi. "Salak," diye homurdandı ve yüzünü ellerinin içine gömdü.

Kapı tarafında birileri boğazını temizledi. Dudaklarında Sullivan'ın adı, ayağa kalkmaya başladı. Neyse ki bunu sesli

olarak söylememiştir. Seyis yamağı Delvin kapıda dikiliyordu. "Ne var?" diye patladı şakakları zonklamaya başlayarak.

Delvin uzun, kahverengi perçemini çekiştirerek reverans yaptı. "Affınızı dileyerek, leydim, Bay Waring, Zephyr'e bugün binmek istiyorsanız dışarı gelmenizin en iyisi olacağını söylüyor."

O, o mu? "Tamam. Teşekkürler," dedi yüksek sesle.

İki gün öncesine kadar kimsenin binmediği bir ata binmek... Çok iyi, şimdi tekrar gerildi. Umut doluydu. Ya da en azından daha az kederliydi. Aslında, içine biraz daha duygu dolsaydı çok büyük olasılıkla felç geçirecekti ve düşüp ölecekti.

Silkinerek ahırdan ayrıldı. Sullivan, Phipps'le konuşurken sırtını ona dönmüştü. "Bir dakika içinde döneceğim, Bay Waring," diye seslendi aceleyle eve doğru yürüyerek. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor."

Sullivan onu görmezden geldi. Yanlış hiçbir şey yapmamış olduğunu ve kaba olanının o olduğunu düşündü.

"Bay Waring," diye tekrarladı canlı bir sesle, sonra durarak. "Sizinle konuştuğum zaman bana bakmanızı rica ediyorum."

Sullivan onunla yüz yüze gelmek için döndü, hareketleri bir zamanlar olduğu asker kadar sıkı ve sertti. İfadesi anlaşılmazdı. "Evet, leydim."

"Bir dakika içinde dönmüş olacağım. Sen de hiçbir yere gitmeyeceksin."

Sullivan başını eğdi. "Nasıl isterseniz."

Eve girerken onu izledi, koşarken eteğini ellerinde toplamıştı. *Tanrım, Tanrım, Tanrım.* Isabel onu *seviyordu*. Bunu bilerek nereye varmayı düşünüyordu? Onu atının sırtına atıp kalesine kaçırmak mı? Daha da kötüsü kendisinin de bunu istiyordu. Onu herkesin önünde kollarının arasına rahatça almak ve... Hiç kimse hoşnutsuzluğunu belirtmeyecek, hiç kimse lekelenmeyecekti. Ama ona söylediği şey her ne olursa olsun, bu asla gerçekleşemezdi.

"Bay Waring?"

Sullivan tekrar Phipps'e bakarak konuştu. "Affedersin," dedi kısaca. "Evet. Lütfen Paris'i benim için dışarı getirin."

Odaklan, lanet olsun. Bugün kasıtlı olarak doru beygire binmişti; Zephyr bir kısıraklı ve Isabel ilk sefer için yerini aldığı anda sahip olabildiği kadar çok güvenlik sağlamak istiyordu, ve Achilles gibi büyük bir aygıra biniyor olmayı istememişti.

Phipps aceleyle ayrıldı ve Sullivan, Zephyr'in eyerindeki kollarını kontrol etmekle dizginlerin düzgün olduğundan ve ceplerindeki elma dilimlerinin varlığından emin olmakla meşguldü. Kısırak gerginliğini arttırarak hareket etti ve Sullivan sakinleşmek için bir nefes aldı.

Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Söylemiş olduğu şey hiçbir şeyi değiştirmede. Isabel partilerle ve parktaki gezintilerle yine hayatına devam edecekti ve o atları büyütecek ve annesinin tablolarının geri kalanlarını yeniden ele geçirecek ve başka bir konuda Dunston'la uğraşmaktan kaçınacaktı. Bir süre için gözlerini kapattı. Şimdiye kadar akrabalarından nefret etmiş olabilirdi ama asla hayatından nefret etmemişti. Şimdilik.

"Hazırım."

Sullivan tekrar gözlerini açtı ve döndü. Bütün doğru yerlerde daracık, göğüslerinde ve kalçalarında enfes şekilde

kıvrılmış, avcı yeşili binicilik giysisini giymişti. Kokusunu hayal edip etmediğinden emin değildi, bir saniye için onu içine çekti.

"Pekâlâ?"

Boğazını temizledi. "Affedersin. Bunu bugün denemek istiyor musun?"

Zephyr'e gergin bir bakış gönderdi. "Bu benim en iyi fırsatım gibi görünüyor," dedi bir süre sonra. "Bütün bu çabayı verdikten sonra bu anı kaçırmayı istemem."

"Bu oldukça açık, öyle düşünmüyor musun?" diye mırıldandı, Zephyr'i tırmanma bloğuna yönlendirerek.

"Ne kastettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Bay Waring. Ne beklemeliyim?"

"Zephyr, Molly'den daha enerjik ve daha ez deneyimli, bu nedenle muhtemelen ağırlığını daha fazla atmaya çalışacak. Sadece ağırlığını ona göre dengede tut, kendini eyerin merkezinde tut. Ben senden uzaklaşması ihtimaline karşı bir gütme ipiyle Paris'in üzerinde olacağım."

Yüzündeki endişeli ifade derinleşti. "Benden uzaklaşma ihtimali çok mu?"

"Hayır. O iyi bir kız. Sadece ona bunu anımsat. Onunla konuş, Molly'e yaptığın gibi. Senin sesini tanıyor ve seni seviyor."

Isabel bir kaşını kaldırdı, buna rağmen bakışını kısırakta tuttu. "Bu ilginç değil mi?" dedi, Zephyr'in boynunu okşamak için dikkatlice ileri doğru yürüyerek. "Benden hoşlanıyor ve bunu bilmeme izin veriyor."

Görünüşe göre Isabel, Sullivan'ın tam ve su katılmamış bir aptal olduğunu fark etmek için yeterli zamana sahip olmuştu. Çok uzun sürmemiştir. "İkiniz uzun ve mutlu bir iliş-

kiye sahip olmalısınız," diye önerdi. "Birbirinize çok uygunsunuz."

"Yine de sen onun bir damızlık kısırak olması gerektiğine karar vermiştin."

Ve çok kızgındı. Yüzü gerildi. "Hata yapmışım."

"Evet, bunun farkına vardım. Şimdi binebilir miyim, yoksa fikrini mi değiştirdin?"

Lanet olsun. Sullivan tırmanma bloğuna çıkmasına yardım etmek için yapması gerekenden daha sıkı kavrayarak kolunu tuttu. "Kes şunu," diye fısıldadı.

"Neyi? O benim hayvanım; dilersem onun hakkında söyleşebilirim. Sen kesinlikle bunu yapmamı engelleyemezsin."

Sullivan bir adım daha yaklaştı ve birden onu arkasından çekip göğsüne dayadı. "Sana ne hissettiğimi söylemenin," diye tısladı, "bana ne faydası dokunacaktı?"

"İzin ver gideyim."

"Henüz değil." Evden izleyen birinin sadece sırtını göreceğinden emin olmak için biraz kaydı. "Merhametsiz olan sensin Isabel. Onu bana söylememiş olmalıydın."

Isabel kolunu bükerek kurtardı. "Bunu amaçlamadım," diye sertçe cevap verdi. "Dengemi bozuyorsun."

İşler daha da ilginç hale geliyordu. "Bilerek mi yaptın?" diye tekrarladı. "Bana en derin hislerini söylemek bir kaza mıydı?"

"Evet. Duygularımı gizleyemediğim için af dilemeli miyim?"

Sullivan eğilerek saçlarının kokusunu içine çekti. "Hayır. Senin hak ettiğin şey olmadığım için ben özür dilemeliyim." Phipps hızla yürüdü, Paris ve seyisin bineği yedekteydi. "Şimdi, hadi seni şu ata bindirelim, olur mu?"

"Seninle tartışmam bitmedi."

"Parka giderken yolda da kavga edebiliriz, öyleyse. Burada dikilerek değil."

Sullivan onun iç çektiğini hissetti. Kollarını onun etrafına dolama dürtüsü öyle güçlüydü ki kendini durduramadan önce kaymıştı. Phipps'in fark etmediğini umarak, elini beline dokundurdu ve kaldırdı. Isabel ona tahrik edici bakışlar gönderen kısa bir soluk tutuşla, yan eyerin üzerine doğru kaydı.

Leydi ya da kısırağın paniğe kapılması ihtimaline karşı bir elini ondan ve diğerini dizginlerden ayırmayarak soluğunu tuttu. Zephyr ağırbaşlı, on beş yaşındaki dost bir kısırak değildi. Yeni ve gergin bir biniciyi götürdüğünü anlayacaktı.

Isabel'in yüzü bembeyazdı. O anda ona kızgın değildi ama şartlara bakılınca neredeyse kızgın olmasını tercih ederdi. "Orada uzun görünüyorsun," diye fısıldadı.

Yanaklarına bir pembelik çöktü ve aşağı, ona doğru bakmak için Zephyr'in kulaklarına bakmayı kesti. "Eğer sadece kelimelerden ibaretse bana iltifat etme," diye emretti.

Sullivan gütme ipini tutarak, çevresinden dolaşıp Paris'in sırtına geçti. "Sana söylemiş olduğum her şeyi içtenlikle söyledim," diye karşılık verdi. Bazı şeyleri asla yüksek sesle söylemeyecekti.

Bölüm 21

Isabel'in bütün ailesi, ya kazara ya da akıl almaz bir rastlantı sonucu evde bulunuyordu. Bunun onu izliyor oldukları anlamına geldiği düşüncesini bir kenara bıraktı ve Zephyr'i ön taraftaki araba yolundan aşağı doğru sürüşünü izlemek için sundurmanın önünde toplanıp dikildikleri yerde onlara iki parmağını salladı. Yapmaya cesaret edebildiği en büyük hareket buydu.

"Bravo, Tibby!" diye seslendi babası, sesinde gerçek bir gurur vardı.

"Kısa sürede döneceğiz," demeyi göze aldı ve dizginleri çekmek için doğru ölçüyü bulmaya odaklandı. Zephyr kulaklarında ani bir seğirmeyle düzgünce sağa saptı.

Sullivan onun sadece iki adım sağında eyerin üzerinde uzun ve dimdikti, gülümsedi. "İyi iş çıkardın," diye mırıldandı.

"Teşekkürler." Sol eliyle Zephyr'in boynunu okşamak için dizginleri yitirmeyi göze aldı. "İyi kız."

Zephyr'i sürmek, Molly'i sürmekten son derece farklı bir histi. Gri yumaklı bir kedi gibi hareket ediyordu, her an hızlı

bir yürüyüşe ya da dörtlüye gitmeye hazırdı. Ama Isabel hazır değildi; kısarak yapmasını istediği sakın yürüyüşü sürdürdü. "İstediğim herhangi bir şeyi yapacakmış gibi hissettiriyor," dedi yüksek sesle.

"Yapar. Buna rağmen birbirinizi tanımak ikiniz için de zaman alacak," Sullivan atların yanındayken sürekli kullandığı sıcak yumuşak sesiyle uyardı. "Eğer beklemediğin bir şeyi yaparsa, bunun kasıtlı olmadığını aklında tut. Sadece sabırlı ve güven verici ol ve onu ikinizin de rahat olduğu duruma geri getir. Önce bir yürüyüş, sonra bir tırıs..."

"Ve düşüş," diye ekledi gergin bir kıkırdamayla.

"Düşüşler olur," diye karşılık verdi gerçekçi davranarak. "Bundan korkma. Sadece hazır ol. Sen muhtemelen arka tarafına düşme eğilimi göstereceksin. Dengeni korumaya çalışmak için eyer kaşını kavra. Eğer yapamazsan, sonra dizlerini karnına doğru bükmeyi dene. Bunu da yapamazsan yere sırtüstü düşme, çünkü bu, soluğunu kesecektir."

"Güvenim pek tazelenmedi."

Omuz silkti. "Bunlar mümkün. Ama bugün olmayacak."

Gülümseyişine ve yakışıklı yüzüne bir bakış fırlattı. Bu, onu her zaman anımsamasını istediği yüzdü. "Her an bir felaket için hazır olacaksan nasıl rahat olurum?"

"Daha kolay hale gelecek. Yürümeyi öğrenmek gibi. Bunda uzmanlaştın ve fazla düşünmüyorsun değil mi?"

"Bir yaşımdan beri yürüyorum. On sekiz yıllık tecrübe."

Sullivan kıkırdadı. "Evet, ama çok iyi hale gelmek bir ya da iki yılını aldı. Şimdi bir bebek değilsin."

"Onlardan biri gibi beceriksiz hissediyorum."

"Çok yetenekli görünüyorsun ve sevimli."

"Sana bunu kesmeni söyledim." Ona sinirle baktı. "Sana

çok hoş bir iltifatta bulundum. Yapabileceğimin en iyisi, bence. Buna karşılık veremiyorsan ya da vermeyeceksen konuşmanın bir anlamı yok."

"Karşılaştırdırca sönük kalıyor, değil mi?" diye belirtti bir süre sonra. "Ama daha az acı verir."

"Senin için."

Sullivan gözlerini kaçırdı. "Pekâlâ," dedi sonunda tekrar ona bakarak. Soğuk-yeşil gözleri adlandıramadığı bir gizem barındırıyordu ve kendisiyle ilgili olduğunu anladı. Hepsi onunla ilgiliydi. Isabel'i titreten alçak, samimi sesiyle, "Seni seviyorum," diye devam etti. "Seni görmek istiyorum, seninle konuşmak, sana sahip olmak, her günün her anında. Daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissediyorum."

Sesi kesildi ama Isabel sessizliğini korudu. Ne söyleyebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir damla gözyaşı yanağına süzüldü ve at bindikleri Hyde Park'ın girişinde birileri bunu görmeden önce silmekte acele etti.

Sullivan boğazını temizledi. "Başka biri olmayı dilememe sebep oluyorsun. Seni lekeleme ve kendini mahvetme korkusu olmaksızın bu şeyleri gün ışığında yapabilen bir adam olmak istememe neden oluyorsun. Bunu daha önce hiç istemedim, Isabel." Bakışı onunkileri yakaladı. "Şimdi daha mı az acı çekiyorsun?"

Başını salladı, başka bir gözyaşı yanağına indi. "Hayır."

"Ben de öyle."

"Sullivan Waring!"

Anlaşılmaz, tiz ses Isabel'i sıçrattı. Zephyr, kafasını arkaya atıp kulaklarını yassılaştırarak yana kaçtı. Ah, Tanrım. Isabel dizginleri çekti. Kısarak kişneyerek geriledi.

"Çüş, kızım," dedi Sullivan rahatça, Paris'i de onlarla tutan botlu ayağını kurnazca kaydırmak dışında hareket etme-

di. "Tibby, onunla konuş. Kulaklarını izle."

"Çüş, kızım," diye tekrarlardı. Kısrağı okşamak için eyer kaşını ya da dizginleri bırakmaya cesaret edemiyordu. "İyi kız. İşte bu. Üzgünüm, seni ürküttüm."

Zephyr'in kulakları, gevezelik etmeyi sürdürdüğü yumuşak kelimelerin akışını dinlemek için bükülerek kalktı. Kısrağın huzursuzlanmayı bıraktı ve ayağının altındaki çimenleri dişlemek için başını eğdi.

"İyi işti, leydim," diye mırıldandı Sullivan.

Sonunda Zephyr'in kulaklarından başka bir yere baktığında, Sullivan'ın ellerinin havada olduğunu fark etti ve bakışı onları çevreleyen yarım düzine atlı adamdan en yakındakindeydi. Revolverli adamlar göğsüne nişan aldı.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu, azminin her zerresini kullanarak.

Diğerleri gibi mavi ceket ve altına kırmızı yelek giymiş olan en yakındaki adam ona bir bakış attı. "Bu resmi bir Bow Street işi, bayan. Geride dur!"

"Lady Isabel Chalsey," diye kesti Sullivan. "Onunla konuşurken hak ettiği saygıyı göstereceksiniz."

Adamın yüzü asıldı ve başını eğdi. "Affedersiniz, leydim. Emirler gereği buradayız. Lütfen geride durun." Dikkatini Sullivan'a çevirdi. "Bay Sullivan Waring, başyargıcın emriyle hırsızlıktan tutuklusunuz."

"Bu saçmalık!" dedi Isabel. Boğazı düğümlenmişken konuşmak zordu ama bu adamlar ateş etmeye oldukça hazır görünüyordu. Onu nasıl bulmuşlardı? Tam onu sevdiğini söylemiş olduğu anda nasıl böyle kolayca gelip onu tutuklayabilirlerdi? Kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı. "Bay Waring benim atımı eğitiyor. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim—"

"Affedersiniz, leydim ama son birkaç haftada gerçekleşen Mayfair hırsızlıklarının arkasında Waring olduğuna dair sağlam bilgilerimiz var. Hemen bizimle gelmek zorunda."

"Hayır," diye belirtti Sullivan.

Revolverler tekrar kalktı. Adamların biri atlı değildi, elinde bir çift demir kelepçe vardı. "Zor kullanmadan önce attan in," dedi en rütbeli olanı.

"Lady Isabel benim sorumluluğumda," dedi Sullivan kullanmış olduğu aynı dengeli sesle. "Onu burada terk etmeyeceğim."

"Orada bir seyisiniz var," dedi diğerlerinden biri Phipps'i işaret ederek.

Isabel başseyisin varlığını bile unutmuştu. Arkalarında, kısa bir mesafede atının üzerinde oturuyordu ve yüzü griydi. Isabel, kendisinin de aynı böyle görüldüğünü kafasında canlandırdı. Sullivan'ı bulmuşlardı ve onun ne yapmış olduğunu biliyorlardı. Onun Mayfair Yağmacısı olduğunu biliyorlardı. Onlara kim söylemişti? "Bu saçma bilgiyi size kim sağladı?" diye yüksek sesle sordu.

"Söyleme yetkimiz yok."

"Ben söyleyeceğim." Oliver Sullivan, Lord Tilden, atlı Habercilerin arkasında belirdi. "Vatandaşlık görevimi yapmaya mecbur kaldım Isabel. Zamanlaması için özürlerimi sunarım. Seni eve bırakacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" diye hemen sert bir şekilde karşılık verdi ve bakışını başmemura çevirdi. "Bay Waring benim çalışanım. Evime dönmemi sağlaması için ona ihtiyacım var. İsterseniz bizi oraya doğru takip edebilirsiniz." Fazla bir şey değildi ama bazı şeyleri düşünmek için onlara biraz zaman verebilirdi.

"Bay Waring hemen bizimle gelmek zorunda," diye tekrarladı lider.

"Anlamıyorum. Lord Tilden'in suçlamalarını destekleyecek hiçbir delili yok. Aslında, bunun tek sebebi onun—"

"Phipps," Sullivan kesti. "Gütme ipini al ve eve kadar Lady Isabel'den üç adımdan fazla uzaklaşma ya da Aksini yaparsan bunu duyurum ve seni yakalayana kadar peşini bırakmam. Yeterince açık mı?"

"Evet, Bay Waring."

"Sulliv—"

"Herkes izliyor Tibby," dedi alçak sesle, revolverler her hareketinde onu takip ederken yavaşça atından iniyordu. "Beni desteklemek sana sadece zarar verecek. Sessiz kal, başını dik tut ve eve git."

Isabel ağzını kapatıp kenetledi. Sonunda, küçük çemberlerinin ardına bakıp Hyde Park ziyaretçilerinin yansıının etraflarında toplanmasını izledi, herkes mırıldanıyor ve Sullivan'a gönderdikleri kadar çok bakışı ona da gönderiyorlardı. Onlara dikkat etmemiştir bile ve şimdi dikkat ettiğinde de umursamadı. "Delil, bayım. Deliliniz nedir?"

"Sizi ilgilendiren bir konu değil bu, leydim. Lord Tilden'in açıklamasıyla çalınan eşyaları aramak için Bay Waring'in evine giden adamlarımız var. Siz de soyuldunuz, değil mi?"

Oliver araya girdi. "Buna hiç gerek yok Bay Seifley. Hadi seni eve götürüyüm, Isabel."

"Benden uzak dur. Bana söylediğin şeyden sonra seninle bir şey yapmak isteyecekmişim gibi de davranma."

Sullivan ayağını kavradı, onun sıçramasına ve adamların tekrar her yönden sokulmasına sebep oldu. "Tanrı aşkına, eve git Tibby. Lütfen," diye mırıldandı, onun için dizginleri ayarlıyormuş gibi yaparak. "Bunun sana zarar vermesini asla

istemezdim. Benden uzak dur. Daha iyisi, önce beni işten çıkar ve sonra git."

"Yapmayacağım," diye mırıldandı. Sonra dikleşti. "Pekâlâ, beyler. Phipps, beni derhal eve götür."

Phipps, Sullivan'dan gütme ipini almak için aralarına süzülürdü, sonra Zephyr'i topluluktan uzaklaştırdı. Isabel, kimse'nin Sullivan'ı vurmadığından emin olmak için omzunun üzerinden izlemeyi sürdürüyordu. Kelepçe bileklerinin etrafına kapandığında ona son bir bakış gönderdi ve sonra sırtını döndü.

Isabel midesinin bulandığını hissetti. Parkın ortasında kasmaya çalışma dürtüsüyle savaşıyor zorlukla yutkundu. Nasıl böyle kolayca gelip onu tutuklayabilirlerdi? Onlar delillerini elde eder etmez, kalan tek şey cezasının ne olduğunu öğrenmek olacaktı. Ah, Tanrım, ya onu asmaya karar verirlerse? *Hayır, hayır, hayır.*

"Leydim," dedi Phipps yanından, "Chalsey Konutu'na dönmemiz gerekiyor."

Gözlerini kırptırdı. Adamlar Sullivan'ın kulübesine doğru yoldaydı. Henüz Oliver'in suçlaması dışında kanıt elde etmemişlerdi. "Hayır," dedi yüksek sesle.

"Hayır mı? Ama—"

"Ben eve gideceğim," diye belirtti hissettiğinden çok daha fazla kendinden emin şekilde. "Sen Lord Bramwell Johns'un evine gideceksin ve ona tam olarak az önce meydana gelen şeyi anlatacaksın. Konutunu nasıl bulacağını biliyor musun?"

"Evet, leydim. Ama Bay Waring sizi eve bırakmam gerektiğini söyledi. Bunu özellikle söyledi."

"Phipps, sen benim ailemin çalışanısın. Onun değil. Şimdi git!"

Phipps açık bir gönülsüzlükle gütmeye ipini Zephyr'ın dizgin takımından çözdü ve tekrar kendi atına geçti. "Lütfen dikkatli olun, leydim. Sokaklarda yalnız olacaksınız."

Yardım olmaksızın at biniyor olmaktan daha büyük endişeleri vardı. "Tekrar söylemeyeceğim, Phipps."

Phipps başıyla kısaca onay verdi, atının kaburgalarını ayaklarıyla dürttü ve dörtlüye uzaklaştı. Isabel derin bir nefes aldı. Bunun için hazır değildi. Buna rağmen, daha da kötüsü Sullivan'a yardım etmek için bir şey yapmaya çalışmaksızın öylece eve gitmek olurdu.

Büyük bir kestane rengi beygir tırısyla yanına geldi ve Zephyr'ın hızına ayak uydurmak için yavaşladı. "Isabel inatçı olma," dedi Oliver. "Seni eve bırakmama izin ver."

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık verdi şiddetle, bu konudaki acemiliğini görmesini istememesi dışında, ondan kurtulmak için bir tırıs gidişi denemeye hazırdı. Oliver, Sullivan'la ilgili huzursuzluğu yüzünden onu suçlamak için bir yol bulacaktı ve bunu zaten yeterince yapmıştı.

"Bay Waring bir hırsız," diye devam etti. "Onun yakalandığını görmek benim görevimdi."

"Zırva," diye patladı en sonunda ona bakmak için başını çevirerek. "Kıt-zekalı, kıskanç, acınası bir adam olman gerçeği dışında hiçbir sebep olmadan onu tutuklattın."

Zarif kaşlarını çatı. "Kıskanç?" diye tekrar etti. "Ben katiyen bir... bir at yetiştiricisini kıskanmadım. O yaşamak için çalışıyor, Tanrı aşkına."

"Dinlemek isteyen herkese anlatacağım nokta tam da bu." Isabel sertçe cevapladı, keşke dörtlüye gidiş sırasında nasıl duracağını bilsem diye düşünüyordu. Eve uçmak ve yardım almak istiyordu. "Herkese anlatacağım ki hayal edilebilecek her ayrıcalıkla doğan sen, sadece onun mutlu olması fikrine

katlanamadığın için üvey kardeşine suçlamalar yapmaya tenezzül ettin."

"Bulduğu bu mutluluğun sebebinin sen olduğunu düşünüyorsun, zannımca?" Sesi alçaldı ve Isabel bir titremeyi kontrol etti. "Bu bazı ilginç dedikodular yaratacaktır."

"Ah, kendini sıkıntıya sokma, lordum. Herkese senin küçük karanlık ruhundan bahsetmeye başladığımda, anlatacak çok daha iyi bir öyküm olacak. Bu tabloların ilk önce nereden geldiği hakkında, belki."

"Buna cesaret edemezsin."

"Bekle ve gör." Hem konuşmadan hem de salyangoz hızından yorgun bir şekilde tekrar dizginleri çekti. "Hadi, Zephyr ve sen, lordum, beni yalnız bırak. Çok yakında tekrar görüşeceğiz."

Zephyr hızını arttırdığında eyer kaşını sımsıkı tutmak zorunda kaldı. Kendini tekrar dengeledi ve gevşedi. Sullivan başka hiçbir şey için takdir görmediyse de, çok iyi bir binicilik öğretmeni idi ve iyi bir at eğitmişti.

Ve şimdi onu kurtarması gerekiyordu.

Chalsey Konutu'na ulaşması sonsuza dek sürmüş gibi göründü. Araba yoluna döndüğünde ve evi geçerek ahır avlusuna girdiğinde, kendini tebrik etmek için bir anlık zaman bile ayırmadı. O bekleyebilirdi. "Delvin! Sen, Smith! Derhal en hızlı çiftimizle arabayı hazırla!"

Görünüşe göre gördükleri manzaradan hem de bağınıştandan yeterince şaşırılmışlardı ki emredilen şeyi yapmaya koştular. Fakat attan inerken yalnız kalmasına sebep oldu. Bunu daha önce hiç kendi başına yapmamıştı; her zaman Sullivan onu yere indirmişti.

"Tibby?" Douglas evden ahır avlusuna daldı. "Lanet olsun ne yapıyorsun? Waring nerede?"

"Şükürler olsun Tanrım. Douglas, inmemi yardım etti" diye buyurdu.

Douglas kollarını kaldırdı ve attan inerken onun üzerine neredeyse düşüyordu.

"Yüce Tanrım, Tibby, kolumu kırdın."

"Kırmadım. Ve yardımına ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Sullivan tutuklandı. Almakla suçlandığı çalınmış eşyaları bulmak için evine adam gönderiyorlar. Phipps'i gidip Lord Bramwell Johns'a anlatması için gönderdim ama evde olup olmadığını bilmiyorum. Bu yüzden sen ve ben gitmeli ve başka biri ona karşı kullanamadan önce çalınmış tabloları ortadan kaldırmalıyız."

Küçük kardeşi gözlerini kırıştırdı. "Sen deli misin?" diye cırladı sonunda. "Eğer bilinen bir hırsıza yardım ederken yakalanırsak bize ne olabileceği hakkında hiç fikrin var mı?"

"Umurumda değil. Şimdi, bana yardımcı olacağını söyle ya da bunu yapacak başka birini bulacağım."

"Lanet olsun," diye homurdandı arkasındaki duran eve göz atarak. "Bunun için beni bir yerlere gönderecekler, biliyorsun. Ve seni de ve umurunda olmadığını söyleme, çünkü biliyorum ki—"

"Sullivan'ı seviyorum," diye sözünü kesti ve gözleri tekrar yaşlarla doldu. "Ve ona yardım edeceğim, seninle ya da sensiz."

"Tanrı aşkına," kardeşi gözlerini ona dikerek kekeledi. "Tanrı aşkına."

"Biliyorum, biliyorum. Bu imkânsız. Ama şu anda ona yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler var ve bu yüzden yapacağım. Bana yardımcı olacak mısın?"

Douglas çenesi hâlâ düşmüş halde başıyla onayladı.

"Yardım edeceğim. Ama annem ve babam beni kontrat görevlisi olarak Amerika'ya gönderirse, sana çok kızarım."

"Beni de gönderecekler, bu yüzden bana dilediğin kadar kızgın olabilirsin."

Birlikte aceleyle arabaya yöneldiler. Özellikle bir arabayı seçmişti, çünkü içinde çalınmış eşyaları gizlemek için en fazla yer olan buydu. Buna rağmen Douglas sürücü Eugene'e kenara geçmesini işaret ederken ve yüksek tüneğe kendisi tırmanırken, bu kadarını düşünüp düşünmediğini merak etmek zorunda kaldı.

"Sen neden—"

"Bin, Tibby. Ona yardım ederken bize yardım ettikleri için çalışanlarımızın hiçbirinin tutuklanmasına sebep olmayacağım."

Çok iyi bir nedeni vardı. Arabaya güçlükle tırmandı ve kapıyı kapattı. "Gidelim!" diye bağırdı. Sullivan Waring'i kurtaramasalar da, en azından ikisi de savaşıyor düşecekti.

Kaçıp kurtulabilirdi. Bow Street adamları, kelepçe takmış bir mahkûmun kaçmasını beklemeydi. Birkaç hafta önce, buna kalkışabilirdi. Hapishaneden uzak durmak için, sahip olduğu ünü, kulübesini ve ahırını kaybedebilirdi.

Neticede, bir tutuklama girişimi, Dunston'a ve onun mükemmellik yarulsamasına yeteri kadar zarar vermeyi başırdı. Ya da neredeyse o kadar. Bir oğul için -gayrimeşru ve kabul edilmemiş bir oğul için bile- soygun ve hırsızlıktan tutuklanmış olmak hiçbir biçimde iyi görülmezdi.

Sullivan hâlâ onu çevreleyen meraklı kalabalığa göz

attı, sonra omzunun üzerinden hemen arkadaki Tibby'ye baktı, ustalıkla Zephyr'in sırtındaydı ve Phipps ile bir şeyler üzerine tartışıyordu. Şimdi Sullivan yüzünden cehennemle karşı karşıya gelecekti ve çıkacağı daha büyük bir kargaşa, Isabel için daha da kötü olurdu.

Bu yüzden adamların onu Paris'in sırtına itip kakmasına ve onlar beygirin üzerinden dizginleri çekerken onu oturtmalarına izin verdi. Onu Old Bailey'e doğru uzaklaştırırlarken artan yuhalamaların ve ısıkların ortasında sessizliğini korudu. Ve bütün bunlar en başından beri başına gelmesini beklemiş olduğu şeylerdi.

Bram'in, davranışlarının er ya da geç onu yakalatacağını söylemesi gerekmemişti çünkü bunu zaten biliyordu. Buna rağmen, aradaki fark, şimdi sözde babasının dikkatini çekmenin onun en önemli endişesi olmamasıydı. Bu onur, hâlihazırda Hyde Park'tan ayrılan ve aceleyle eve koşturan genç kıza verilmişti.

Yine de herkes kadar kanı donmuş görünmek için yeterince ince zekalı olduğunu umdu. Kendini korumayı düşünmesi gerekirdi; onu değil. Keşke başka türlü olabilseydi diye düşündüğünü sadece kendisine itiraf edebildi. Olaylar görünüşüne bakılırsa, bu dilekte bulunmak için çok fazla zamanı olacaktı.

Bölüm 22

"Bunun çalınan tablolarından biri olup olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu Douglas, küçük bir manzara kolunun altındaydı ve bir Mısır vazosunu diğer elinde tartıyordu.

"Sadece her şeyi arabaya koy," dedi Isabel, duvardan başka bir tabloyu çıkararak. "Onları daha sonra sınıflandırabiliriz."

"Ama birileri buraya vardığında ve bütün duvarlar çıplak olduğunda kuşkulananacaklar."

"Vardıkları zaman bizim burada kulübedeki her şeyi ortadan kaldırıyor olmamızdan daha çok kuşkulananacaklar."

"Her şeyi değil," diye karşılık verdi kardeşi. "Bizim hiçbir şeyimizi henüz görmedim."

O da görmemişti. Sullivan'ın evine ilk ve tek ziyareti giriş holü ve ön odayla sınırlı kalmıştı ve geri aldığı tabloları nereye koyduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - ya da onları burada saklayıp saklamadığı hakkında bile hiçbir şey bilmiyordu. Bütün bildiği yanılmak için zamanlarının olmadığını bilmiyordu. "Sadece gördüğün bütün tabloları al. Onların büyük çoğunluğu Francesca Perris. Bazıları kayıp olanlar

olmak zorunda."

"Bu ilginç."

Isabel kısık sesli ağır bir konuşmayla ciyakladı, öyle hızlı dikleşti ki neredeyse az önce almış olduğu tabloyu deviriyordu. Kapıya doğru döndüğünde, kalbi tekrar atmaya başladı. "Lord Bramwell."

"Yasaları çiğniyorsunuz, biliyorsunuz," dedi, kardeşi bir koltuğun arkasından tekrar görüldüğünde Douglas'a başını sallayarak.

"Bow Street her an burada olabilir," diye hatırlattı, bir çift şamdanı bulduğu bir çuvalın içine koyarak.

"Öyleyse yapmanız gereken gidip bunu bana bırakmanız," diye karşılık verdi Levonzy'nin oğlu.

"Size bırakmak mı? Ben Sullivan'a yardım ediyorum. Siz orada dikilmiş konuşuyorsunuz."

İnce yüzünden bir keyif belirtisi geçti. "Bu benim yapmakta üstün olduğum şeylerden biri. Sullivan'ın aldıklarını nerede sakladığını da biliyorum ve yardım getirdim. Bu yüzden size onun meşru mülkiyetinin fakir parçalarını çalmayı kesmenizi ve benimle gelmenizi öneririm."

Kapı pervazını iterek giriş salonuna döndü. Douglas, Isabel'e bir bakış atarak, kollarını dolduran eşyaları bıraktı ve Lord Bramwell'i takip etti. Isabel oturma odasındaki boş duvarlara bakındı. Hâlihazırda arabada iyi bir yere gizlenmiş bir düzine resim vardı ve onların asıl sahibi kim olursa olsun, yerlerine geri getirmek için zaman yoktu. Aceleyle adamların arkasından gitti.

Kilerin arka tarafına gömülü odayı görmemişti bile. Mutfakın kalanıyla aynı meşe ağacından kaplanmıştı ve kaptığındaki kolayca arka duvara karışıyordu.

"Affedersiniz, leydim." Johns ailesi üniforması giymiş

oknaz bir adam sıkışarak yanından geçip gizli odadan çıktı. Kollarının altında iki tablo vardı.

"Teşekkürler, Lord Bramwell," diye soludu Isabel. Küçük, camsız odadaki her şeyi kaldırıp onların arabasının arkasında duran iki yük arabasına taşıyan yarım düzine adama bakıyordu.

"Bunu sizin için yapmıyorum Lady Isabel. Ve bana Bram deyin."

"Evet, o sizin arkadaşınız." Anımsadığı kadarıyla pek çok Lord Bramwell'den birinin sonunda bir arkadaşı olmuştu.

"Öyle."

"Bu adamlara güveniyor musunuz?" diye sordu, kısa adını kullanmaktan kaçınarak. Sullivan ne olduğunu açıkça itiraf eden bir hırsız olabilirdi, ama onu biraz korkutan kişi Bramwell Johns idi.

"Onları güvenilir yapmak için yeterince ödeme yaptım," diye karşılık verdi. "Şimdi kardeşinizle birlikte gitmeniz gerekiyor. Tilden'in bilgisi Bow Street düztabanlarını koşturabilir. Bunun gibi bir tutuklama için süratle hareket etmeleri gerekeceğini ya da Sully'den binek hayvanı almış insanların hepsini sinirlendirme riskini aldıklarını biliyorlar."

Sullivan'ın babasından bahsetmemiştii ve büyük ihtimalle bunu kasıtlı olarak yapmamıştı. "Ama—"

"Kısa sürede burada olacaklar, leydim ve siz burada olmamalısınız."

"Bu karışıklığın içinde olmasının sebebi benim."

Lord Bramwell başını salladı. "Sullivan ve Lord Tilden'in ortak iki şeyleri var—babaları ve siz. Bu siz olmasanız da olacaktı. Belki tutuklanma değil, ama skandal, evet. Sizin varlığınızdaki tek fark şu olacak: Kaçmaya teşebbüs etmek istemeyecek." Johns, mutfaktan ayrılmasına izin vermek

için bir adım geriledi. "Ona lanet olası bir ahmak olduğunu söyledim. Bir kız için hayatını riske atmak... Görünüşe göre az bulunan cinstensiniz."

Kalbi sıçradı. Sullivan ona bunu mu söylemişti? Bramwell bir at yetiştiricisinin onun deyişiyle bu kıza ne cesaretle yakışacağından mı kuşkuluydu? "Bana söylediğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şimdi bunu daha da karmaşıkleştirmeden önce eve gidin."

"Ben—"

Lord Bram onu dirseğinden tuttu ve dışarı sürükledi. Kapı pervazını sıkıca tutmuş olmasaydı muhtemelen onu kendi arabasının içine apar topar atmış olacaktı.

"Hiç delil bulamazlarsa onu serbest bırakacaklar mı?" diye sordu, Douglas sürücü tüneğine tekrar tırmanırken.

Dudakları inceldi. "Muhtemelen hayır. Kendi itibarına da bazı hasarlar geldiğini görmeye gönüllü olan ve gelecekte marki olacak biri tarafından suçlandı. Suçlu olmadığını bulmalarından çok masum olduğunu kanıtlamak bir mesele olacak."

"Öyleyse biz ne yapacağız?" diye zorladı, felaketin boyutları kalbine gerçekten çökmeye başladıkça sesi daha da tiz hale geliyordu. "O..." Kendini sakinleşmeye ve sesini alçaltmaya zorladı. "O masum değil."

Siyah gözler bir süre için ona dikkatle baktı. "Bu konuda bir ya da iki fikrim var," dedi sonunda. "Ama siz eve dönmez ve masum olmazsanız, ondan üstün olanlar tek başına sallandığını görebilecek. Bir kurdun, tatlı koyunlarıyla arkadaş olmasından hoşlanmazlar, hayatım."

Isabel arabanın içine tırmandı. "Ben bir koyun değilim Lord Bramwell."

"Hayır, ben de içinizde biraz kurt olduğuna inanıyorum," dedi hafifçe örtülü bir keyifle ve arabanın kapısını kapattı. "Gidin!"

Douglas takıma ısıklık çaldı ve bozuk araba yolunda gümbürdeyerek ilerlediler. Bram, inatçı kızın fikrini değiştirmedikten ve eve ikinci bir saldırı girişiminde bulunmadığından emin olmak için bir süre önce izledi, sonra tekrar içeri girdi.

"Acele et, Grimes," diye emretti uşaklarının en kıdemlisi-ne. "Ve o resimler konusunda dikkatli ol."

"Evet, lordum."

İtiraf etmekten nefret etse de, Lady Tibby bir noktaya parmak basmıştı: Mahkemenin gözünde, kanıt eksikliği masumlukla eşit sayılmayacaktı. Bir lord sözde halk tabakasından birini suçladığı zaman böyle olurdu. Sullivan'ın saklı sığınağına döndü ve arka duvara dayalı sandığı açtı.

Örtülerle ve eski bir yorganla doluydu, kalabilirdi; köşeye sıkıştırılmış bir eşya dışında. Bram siyah yarım maskeyi kaldırdı, görünüşe göre Sullivan, evlerini soyduğu gece Isabel'in cebine indirdiğinin yerine bunu kullanıyordu. İç çekti. Görünüşe göre o, beklenmedik nişanla akşam yemekleri, Fontaine balosu ve Londra sahnelerini -ve onun yatak odasını- süsleyen son mücevher Hannah Price'la tatlı arasında sıkışmak zorunda kalacaktı.

"Bu gece dışarı çıkmamalıyız," dedi Phillip arabanın köşesine çökerek.

"Katılıyorum," diye ekledi Isabel onun yanından. Ebeveynleri sadece birkaç saat önce bu arabanın Sullivan

Waring'ın evinden alınmış tablolar ve süs eşyalarıyla dolu olduğunu bilse ne düşünürdü diye merak etti. Eşyalar şimdi ahırın malzeme odasında bir saman yığınının altında emniyettedi.

"Bey Waring'ı tutmuş olmamız kesinlikle bizim hatamız değil." Babası kesip attı, buna rağmen ifadesi Phillip'inki kadar somurtkan görünüyordu. "Tibby'nin Bay Waring'e düşkünlüğü ile ilgili söylentiler bu gece yine herkesin dilinde olacak ve buna, bu fiyasko aracılığıyla bizim sebep olduğumuzu düşünüyorum."

"Hiçbir şey için af dilemeyeceğim," diye belirtti Isabel. "Ve bence şu anda sorun Sullivan'ın hapishanede olması; insanların benim hakkımda ne konuştuğu değil."

"Suareye vardığımız zaman farklı düşünebilirsin."

"Evet anne. İyi geçmeyeceğinden eminim." Bir nefes aldı. "Bu da bu baloya katılmak yerine Old Bailey'e Sullivan'ı görmeye gitmeyi tercih etmemin sebe—"

"Ne?" annesi soluğunu tuttu. "Ne?"

"Herkes onu şimdiden mahkum etmiş," diye bastırdı. suçları hakikaten onun işlediği gerçeğini görmezden geliyordu. Tanrı aşkına, buna mecbur bırakılmıştı ve sadece kimsenin ondan kuşkulananmamasına yetecek kadar başka eşyayla birlikte, onun olanı almıştı. "Bütün bunlar sadece Oliver, Sullivan'la at binmemden hoşlanmadığı için oluyor. Bu benim hatam." Lord Bram buna karşı koyabilirdi ama Isabel haklı olduğunu biliyordu ve bu, durumu zaten olduğundan daha kötü yapıyordu. Sullivan'a onu sevdiğini söylemişti ve sonra her şey parçalara ayrılmıştı.

"Bu senin hatan değil ve Bay Waring'in hırsızlıklarla hiç ilgisi olmadığını nereden biliyorsun?" Annesi, Douglas arabayı evin önüne geri getirdiğinden beri yaptığı gibi zalim

ve düş kırıklığına uğramış görünmeyi sürdürdü.

"Ne duyduğumu biliyor musun?" Phillip annesine katıldı. "Kayıp tabloların tamamı onun annesi tarafından yapılmış."

Marki oturduğu yerde öne kaydı. "Evimize giren ve Tibby'yi korkutan kişinin o olduğunu mu kastediyorsun? Bu—"

"Kimse beni korkutmadı," diye sözünü kesti boğazı düğümlenerek ve göğsüne bir telaş saplandı. "Ben bu adamı korkutup uzaklaştırdım. Hatırlarsanız?"

"Francesca W. Perris," diye devam etti. "Bu W, Waring yerine çok iyi dururdu."

"Ah, ulu Tanrım." Annesi sözcükleri onun yüzüne doğru savurdu. "Ne tip bir ilişkinin içine girdik? Tibby, bundan başka herhangi bir şey biliyorsan, lütfen bana anlat."

Bir gözyaşı Isabel'in yüzünden aşağı aktı ve düştüğünü hissetti, peşinden bir ikinciside. Kimse gece yarısı etkinliklerinden kuşkulandırmıyorken Sullivan'a duyduğu hisleri bağdaştırmak yeterince zor olmuştu. Kime sadık olması gerekiyordu? Ve ihanet etmesi gereken kimdi?

"Isabel?" dedi annesi tekrar, daha sessizce. "Bazı şeyler biliyorsun. Lütfen, lütfen bize anlat."

Boğazından bir hıçkırık koptu ve kendini arabanın karşı tarafında oturan annesinin ürkmüş kollarına attı. Bu çok fazlaydı. Ne yapacağını bilmiyordu? Ah, o çok aptaldı. Çok aptal.

"Tibby?" Babası yapmacık bir şekilde omzunu okşadı. "Ondan hoşlandığını biliyoruz. O sana at binmeyi öğretti ne de olsa, ve bu—"

"Annesi o savaşıırken uzaktayken öldü," dedi, sesi annesinin omzunda boğuldu. "Eve döndüğü zaman, Dunston ve Oliver annesinin ona bırakmış olduğu bütün resimleri

çalmıştı. Onun bütün mirasını aldılar çünkü evi onların arazisindeydi ve çünkü yapabilirlerdi. Kim bir markiye karşı bir at yetiştiricisinin yanında olur ki? O sadece tabloları geri istedi."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı.

"Sana bunu anlattı mı yani?" diye sordu Phillip, sesi ebeveynlerinin kadar şoktaydı.

"Son tablodan sonra duracaktı. Sadece iki tane daha vardı. Ama Oliver biliyordu, çünkü Lord Dunston biliyordu. Bu olayın ortaya çıkmasını istemiyorlardı ya da Dunston istemiyordu, ama sonra Oliver, Sullivan ve benim arkadaş olduğumuzu gördü ve bu yüzden Bow Street'e gitti ve şimdi Sullivan'ı asacaklar. Yapacaklarını biliyorum."

Konuştukça konuşuyordu. Görünüşe göre gerçekten mesele olan tek şey dışında, Sullivan ve onun durumu hakkında her şeyi söyleyebilirdi. Konuşmaya devam ettiği ve yüzünü annesinin omzuna gömülü halde tuttuğu sürece en azından ebeveynlerinin ve ağabeyinin yüzlerinde kesinlikle ortaya çıkan şoku ve dehşeti görmek zorunda kalmazdı. Ah, bu karmakarışıklığın içine Douglas'ı karıştırmayı bile becermişti.

"Tibby, ağlamayı kesmelisin," dedi markiz aceleyle.

"Yapamıyorum," diye inledi.

"Harry, arabayı durdur," diye emretti annesi.

Tavana hafifçe vurdu ve araba bir mola için durakladı.

"Helen, ne—"

"Sen ve Phillip bir süre için inmelisiniz," diye devam etti.

"Hemen."

Isabel burnunu çekerek doğruldu. Annesinin yüzündeki o bakışı bütün hayatı boyunca yalnızca birkaç defa görmüştü. Son görüşü, Douglas Burling'te yemek odasına canlı bir kaz

getirdiği zaman olmuştu ve kaz onlar zapt etmeden önce hem yarım düzine davetli misafiri kaçırmış hem de bir yamyamlık hareketine kendini adamıştı. Adamların dışarı kaçmasına ve kapıyı arkalarından kapamasına hiç şaşmamalıydı.

Annesi pencereden dışarı baktı ve uzaklaşmalarını isteyen birel hareketi yaptı, bunun onları epey uzağa göndereceğinden hiç kuşku yoktu. Sonra yüzünü tekrar Isabel'e döndü. "Hamile misin?" diye sordu açık açık, yüzü sınırları zorlar derecede beyazlamıştı.

"Ha—hayır!"

"Şükürler olsun Tanrım. Gözyaşları niçin, öyleyse?"

"Çünkü..." Isabel bir süre için gözlerini kapattı. Besbelli ki bu onun boyunu aşıyordu. Zorluk, başka herkese anlatmanın ya yardım edecek ya da işleri daha da kötü hale getirecek olmasıydı. Annesi, hatta ebeveynlerinin her ikisi de, bu noktaya kadar sempatik ve anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tamamen çılgınca hareket etmiş olan kişi oydu. "Onu seviyorum," dedi yüksek sesle.

Markiz şaşırmış görünmedi. "Geçen yıl John Hilgrand'tı sevdin. Ve Clark Winstead'i."

"Bu onun gibi bir şey değil. Tanrı aşkına, anne, onlar değildi. John sadece eğlenmek içindi ve Clark iyi dans ediyordu."

"Peki ya Oliver?"

"Ona tenezzül etmiyorum."

"Bu Bay Waring'i tutuklatmasından önce mi yoksa sonra mı oldu?"

"Önce. Ya da en azından ben onunla işimi bundan önce bitirdim. Ona bunu söylemememin tek sebebi Sullivan'ı suçlayabileceğini düşünmemdi. Oliver doğru olduğunu kabul ettiği her şeyden hoşlanıyor ve etmediklerinden hoşlanmıyor."

Annesi, ellerini kucagında kavuşturmuş halde arkasına yaslandı. "Bunda yanlış olan nedir?"

"Sanırım, hiçbir şey." Isabel, yanaklarını silerken omuz silkti. Gözlerindeki şişkinliği hissetti. "Bu sadece... sıradan. Birkaç hafta önce onun ilgi alanlarıyla ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ettim çünkü sormayı hiç umursamamıştım. Ve o da benimkiler hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Ama Bay Waring biliyor?"

"Beni bir atın üzerine çıkarmayı becerdi. Ve çok zeki. Ve iyi eğitilmiş. Bence annesi Dunston'ın onu kabul edeceğini ummayı sürdürmüş, bu yüzden onu bir centilmen olması için yetiştirmiş."

"Ama Lord Dunston onu kabul etmedi ve o bir centilmen değil."

"Biliyorum." Sesi kısıldı. "İmkânsız olduğunu biliyorum. Ahmak gibi davranıyor olabilirim ama bütün yeteneklerim beni terk etti. Sadece her şeyin benim olmasını istediğim şekilde olabileceği bir yol bulmak için aklımda yüz mil seyahat ettim."

Markiz uzun bir süre için gözlerini ona dikti. "Ve bu seyahatlerden sonra nereye vardın, canım?"

"Tam buraya. Ne olacağını bilmiyorum anne ama eğer Sullivan'ı hapsedilmekten ya da öldürülmekten kurtarabileceğim. Ne varsa, ben de onu yapacağım. Sokaklarda yaşamam ve yiyecek için dilenmem gerekse bile, ona ne olacağını düşündüğüm zaman hissettiğim şekilde hissetmekten daha iyi olacaktır."

"Keşke, bunun senin dramatik süslü laflarından biri olmadığından emin olabilseydim, Isabel. Çünkü sokaklarda yaşamak hakkında konuşuyorsanda bence Bay Waring'i destekleme kararının başına neler açacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

Annesi önemli bir noktaya parmak basmıştı. Her zaman dik kafalı ve ailesinin adlandırdığı şekilde "kendimi acındıran süslü laflar" eden biri olmuştu. Sullivan'a ilgisi de böyle başlamıştı. Ne hissettiğini biliyordu ama tabii ki ebeveynlerinin de ona inanmak için ufak bir sebebi olacaktı. Omuzlarını dikleştirdi. "Öyleyse bence Fontaine balosuna gitmeliyiz ve sana onunla ilgili ne kadar ciddi olduğumu ve sonuçlarını anladığımı göstereceğim. Daha sonra, yine de, onu görmeye gideceğim."

"Bunu göreceğiz." Markiz arabanın kapısını açtı. "Harry, Phillip dönebilirsiniz. Çok ilginç bir akşam geçireceğiz."

Bölüm 23

“Onlarla ne yaptın?”

Sullivan, Old Bailey’nin bodrumundaki küçük, taş kaplı hücresinin duvarına sırtını yaslayarak olduğu yerde kaldı ve ifadesini sakın tuttu. “Daha açık olmak zorunda kalacaksın,” dedi.

Yargıç bakışını onun arkasında dikilen bir çift ulağa ve sonra tekrar ona çevirerek beyaz peruğunu düzeltti. “Tutukluları sorguya çekmem,” diye belirtti. “Gayrimeşru doğuşun ve bu nedenden dolayı insanlara karşı işlediğin suç yüzünden buradayım. Bu nedenle daha kötü bir çevreye naklini sağlamadan önce işbirliği yapmanı öneririm.”

“Daha yüksek bir kazanç için izin verilenin dışında bir ya da iki at satmış olabilirim,” Sullivan kıpırdamamayı sürdürerek karşılık verdi, “ama bundan ve Lord Tilden’in bizzat şahit olduğum öfkesinden başka neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok.”

Yargıç, kendini tanıtmaya zahmet etmemiştii, bir el çantasından birkaç kâğıt çekip çıkardı ve onları havaya savurdu. Hareketin onu mu yoksa emrindeki adamları mı

korkutmaya olduğunu Sullivan anlayamadı. Herkes çok kızarmıştı. Bu durum onun için beklediğinden daha iyisini haber veriyordu.

"Destekçilerinizden yarım düzine mektup aldım." Yargıç, kâğıtları başka kimse onlara bir göz gezdiremeden uzağa koyarak devam etti. "İyi mevkilerdeki destekçiler. Görünüşe göre çeşitli asilzadelerle tanışıklığınızın sizi cellattan uzak tutacağını umdunuz. Siz, bayım, yanıldınız."

"Belki de çeşitli asilzadeler sadece hiçbir iyi sebebiniz olmadan birini hapsedmenize şaşıp kalmıştır ve sizi bu durumla ilgili bilgilendiriyorlardır. Bu sadece şahsi varsayımım, tabii ki."

İnsanlar çoğu kez ona nasıl hitap edeceğini bilemezdi. Tabii ki, o Bay Waring idi ama Dunston onun durumu ile ilgili söylentileri bastırma konusunda zayıf bir iş çıkarmıştı. Ya da, daha büyük olasılıkla, annesi onun kimin oğlu olduğunu bilen diğer bütün yüksek mevkideki müşterilerinin bundan emin olmasını sağlama konusunda iyi iş çıkarmıştı. Yani yasal olarak soylu sınıfından değildi ama toplumsal olarak halktan da değildi. Herkes bu sıkıntının bir parçasını yaşıyordu.

Asla garip bir tip olmaktan zevk almamıştı ama bu gece ilginç olmasını sağlıyordu. Ve bu ilginçlik, Newgate Hapishanesi'ndeki bir sıçan deliğine fırlatılmak yerine Old Bailey'deki erişilebilir hücrelerden birini boylamasını sağlamıştı. Bu, davasını hızlıca görmeyi amaçladıkları anlamına da gelebilirdi. Ama aynı sonu beklediği sürece, ister bir haftada ister bir yılda gerçekleşsin, bu zaman aralığında uzanacak yer bulmayı tercih ederdi.

"İyi, eğer bu sadece soyluların aziz kılıçlarını takırdatmasıysa, sanırım endişelenmemiz gereken bir şey yok. Sabaha kadar yeni bir problem bulacaklardır. Ve sen, zenginlerden çaldığın eşyaları nereye sakladığını bize söyleyene kadar orada çürüyebilirsin."

Birkaç hafta önce yalnızca Dunston Markisine ve ailesine getireceği utanç için bunu itiraffederdi. Bu hâlâ aklını çeliyordu; besbelli ki o alelade bir hırsız gibi işlem görmüyordu, yani etkileyici bir kargaşa ortaya çıkartmak zor olmazdı. Diğer yandan, birkaç hafta önce aşık değildi ve asla aşık olmayı beklemiyordu. Ve aynı anda, Isabel'i sevemeyeceğini ama ona karşı kayıtsız da kalamayacağını anlıyordu.

Zaten işleri Isabel için kendi başına becerebileceğinden daha kötü hale getirmişti. Yapacağı bir hırsızlık itirafı onu kesinlikle mahvederdi. Ve bu yüzden sadece bir kaşını kaldırdı. "Hâlâ, bana ne çalmakla suçlandığımı söylemenizin yardımı olurdu diye düşünüyorum. Belki yanlışlıkla bir at nalı ya da biraz kızarmış ekmek aşırdım."

Ulaklardan biri kahkaha attı. Yargıç, adamı kafasının arkasından tokatladı. "Bu ciddi bir mesele, Danning. Bir vikont bu adamı Mayfair Yağmacısı olmakla suçladı. İşbirliği yapsa da yapmasa da delil bulacağız."

Danning kafasını ovaladı. "Ama ben onun evine bizzat gittim, efendim. Bir boğa çiğneyip geçmiş gibi görünüyor ama hiçbirimiz listedeki çalınan eşyalardan bir tekini bile bulamadık."

"Öyleyse geri git ve tekrar bak. Eğer bir gizli oda varsa, başka bir tane daha olabilir."

Danning başıyla onayladı. "Evet efendim. Çabuk ol, Howard."

Sullivan, konuşmayı büyüyen bir kafa karışıklığı içinde izledi. Saklı odayı bulmuşlardı ama içinde hiçbir şey yoktu. Ve görünüşe göre, bir boğa evini çiğneyip geçmişti. "Affedersiniz," diye ağır ağır konuştu kendine karşı koymayı beceremeyerek, "ama kulağa soyulmuş olabilirmişim gibi geliyor."

"Eğer işbirlikçilerinizden biri yaptıysa, onları da bulaca-

gız. Ve siz sarık kürsüsünde dikilirken ya da boynunuzda bir urgan varken hâlâ şakalar yapıp yapmadığınızı göreceğiz, Bay Waring. İyi akşamlar."

Üç adam çıktı ve Sullivan soğuk taş zemine çökmek için bacaklarını esnetti. Bir anlamı yoktu. Odayı bulmuşlardı. Bram mıydı? Isabel ve kardeşini bir yana koyunca, arkadaşı onun kişisel işlerini bilen tek kişiydi. Ama Bram evinin kalasını ayakları altında çiğnemezdi.

Bedeni buz kesildi. *Tibby*. Kulübesine gitmiş ve çalıntı olabileceğini düşündüğü her şeyi götürmüştü. Bow Street yoldayken oradaydı. Eğer onu içeride yakalamış olsalardı...

Bunu durdurmak zorundaydı. Onu kesinlikle şaşkına çeviren ve önünde eğilmesine neden olan cesaretine ve sadakatine hayranlık duyuyordu. Ama o, Bram'ın dediği gibi, imkansız bir ilişkiydi. Isabel'in ondan çok, çok uzakta durması gerekiyordu. Daha da iyisi, şüphesiz Sullivan'ı zaten mahkum etmiş olan büyüyen dedikoducular grubuna katılması gerekiyordu.

Onu kaybedecekti tabii ki ama diğer yandan, ona asla gerçekten sahip olmamıştı. Sullivan gözlerini kapattı. Onun idamına gelecek miydi? Bu ona kuvvet verirdi. *Yüce Tanrım*. Onun ne kadar kuvvetli olduğu o andan çok kısa süre sonra pek küçük bir mesele olurdu ve Isabel'in bunu görmesini istemezdi. Hiç istemezdi.

En sonunda suçlu bulunacağından hiç kuşkusu yoktu. İtham edildiği suçlara kendini adamıştı. Dunston ve dölünün onu asla polise teslim etmeyeceğini hesap etmesi tek kalkarı olmuştu. Apaçık ki hesaplamalarına Isabel Chalsey'i ya da aslında Lord Tilden'in onun peşinden koştuğunu eklememişti. Görünüşe göre, kıskançlık onuru yenmişti.

Hafifçe gülümsedi. Yani en sonunda seçkin üvey kardeşini kışkırtmayı becermişti. Sonunda hayatına mal olsa bile, bu

da önemli bir olay, diye düşündü.

Koridorun sonundaki kapı takırdadı ve açıldı. Bunu görmezden geldi; gece için sözde sorgulamalarına zaten yeltenmişlerdi. Başka bir zavallı herif şimdi bu fırsata sahip olabiliyordu.

Buna rağmen, hücrelerdeki bir düzine kadar mahkum etrafında ısıklık çalmaya başladığında gözlerini açtı. O anda olan şey her neyse, alışlagelmiş bir şey gibi görünmüyordu. Gardiyanlardan biri ilerledi ve onun hücresinin önünde durdu.

"Bir ziyaretçinin var. Ayağa kalk."

Muhtemelen oh olsun demeye gelen Dunston idi. "Ben burada oldukça rahatım, teşekkürler," diye karşılık verdi ve başını geri yaslayıp tekrar gözlerini kapattı.

"Sullivan," diye fısıldadı bir kadın sesi ve çiçek kokusu etrafındakilerin pis kokusunun üzerinden ona ulaştı.

Ayağa sıçradı.

Demir parmaklıkların karşı tarafındaki figür kapüşonlu, kaba ve koyu renk bir pelerin giymişti ama bu bir kadındı. Ve ondan uzakta kalmasının yararları hakkında verdiği kararlar hâlâ aklının bir köşesinde dururken, bir adımda hücrenin ön tarafına sıçradı. Işığın etrafındaki pervane gibi çaresizdi.

"Lanet olsun, bura da ne arıyorsun?" diye huysuzca fısıldadı, sesi düzensizdi.

"Seni görmek istedim." Isabel kapüşonunu omzuna doğru itmeye başladı.

Süratle parmaklıkların arasından uzandı ve onu tekrar yukarı çekti ve koridorun diğer sakinlerinden yüzünü gizledi. "Burada olmamalısın," dedi, onun başlattığı ayrı alçak ses tonunu kullanıyordu.

"Belli ki olabilirim."

"Bu tehlikeli Isabel. Buraya nasıl gelebildin?" Rengi attı. "At binmedin, değil mi? Eğer Zephyr ürktüyse, sen—"

"Şşş." Eldivenli parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "At binmedim." Onu yakalayamadan önce elini çekerek, koridorun biraz aşağısında, onlara doğru yaklaşan daha uzun ve daha iri başka bir figürü işaret etti.

"Kim?"

"Babam."

"Senin—" Afallamış halde birdenbire durdu. "Lordum."

"Bay Waring."

"Lordum, onu buradan çıkarmalısınız. Lütfen. Eğer biri beni ziyaret etmek için buraya geldiğini görürse, yapacağınız hiçbir şey itibarını koruyamaz."

"Ah, bunun bilincindeyim. Ve inanın bana, onu ikna etmek için yatak odasına kilitlemek dışında her şeyi denedik." Marki tekrar koridorun aşağısına doğru biraz geri çekildi, gözle görülür biçimde onlara biraz mahremiyet vermek istiyordu.

Öyleyse, bunun sebebini görmesini sağlamak Sullivan'a bırakılmıştı. "İnatçı olma Isabel. Sana neyin uygun olduğunu görmüyor musun? Sen dans etmeyi seviyorsun. Sen asla bir dans pistinde—"

"Bu akşam Fontaine balosuna katıldım," diye sözünü kesti ve gömleğinin önünü kavramak için tekrar parmaklıklardan uzandı. "Hiçbir şekilde dans etmedim, Lord Bramwell'in vals yapmak istediği zaman dışında. Phillip de bana bir dansa eşlik etti. Ve babam."

Loş ışıkta pelerinin altından seçebildiği kadarıyla onun ifadesini izledi. "Ben çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Tilden'in ne yapmaya niyetlendiğini anlamalıydım. Tehdidini yeterince açık biçimde yapmıştı. Beni tutuklamaya geldiklerinde senden uzakta olabilirdim."

"Benden uzakta olmanı istemiyorum." Elleri titredi. "Ve dans etmeyi umursamıyorum. Bu aptal insanları da umursamıyorum. Tek ilgilendikleri dedikodunun doğru tarafında olmak."

"Ama beni suçladıkları şeyi yaptım." Sullivan fısıldadı ve ona dokunmaktan kaçınmak için parmaklarını aralarında ki parmaklıklara doladı. "Benim kulübeme gittin, değil mi? Darmadağınık olduğunu söylediler."

"Her şeyi nerede tuttuğunu bilmiyordum. Korkarım senin kendi eşyalarından bazıları bende, onları gizledim."

"Onları iyi sakla," dedi kısaca. O, Dunston'dan daha iyiydi. "Diğer eşyalardan herhangi biri sende değil mi?"

Isabel başını salladı. "Senin... arkadaşın onları götürdü." Koridora bir göz attı. Babası gardiyana her ne söylediyse bu onu iştme mesafesinden uzak tutmuştu ama Sullivan yine de onun ağzı sıkılığına minnettar oldu. Asılmak yalnız başına yapmayı tercih ettiği bir şeydi.

"İyi," dedi yüksek sesle. "Öyleyse eve git. Seni kandırdığım için öfkelen. Yapman gereken her neyse onu yap Tibby. Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Böyle bir kurban gibi olma," diye patladı.

Dudakları kıvrıldı. "Bana emir verme. Artık senin için çalışmıyorum."

"Dalga geçmeyi kes Sullivan. Bu ciddi."

"Bunu biliyorum. Bunun içine zaten olduğundan daha fazla dolaşmadan önce gitmeni istememin sebebi bu."

"Ya itiraffedersen ve yargıca neden resimleri çaldığını söylersen?" diye sürdürdü, Sullivan eve gitmesi gerektiğini anlaması için uğraşmamış gibiydi. "Seni süremezler mi, yani... asmak yerine." Bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

Bu damlayı silmemek için kendini tutarken göğsünde bir yara açıldı. Parmaklarını kazarcasına parmaklıklara geçirdi. "Bu bir olasılık," diye kabul etti.

Konuşurken Isabel'in gözlerinde beliren ani bir ışık onu korkuttu. Birdenbire bu soruyu neden sormuş olduğunu fark etti. *Tanrım, bu kadını seviyordun.*

"Benimle Avustralya'ya gitmiyorsun," diye belirtti açıkça, sahip olduğu bütün inancı cümlelerin her zerrisine yansıttı. "Seni bunun içine sokmaktansa asılmayı tercih ederim."

"Sulli—"

"Hayır."

"Beş dakikanız doldu, *Bay Smith*," dedi gardiyan, onlara yaklaşıyordu ve Lord Darshear'ın onlara söylediği isme inanmadığını açıkça belli etmişti.

Isabel, onu parmaklıkların arasından çekmeye çalışıyormuş gibi gömleğini daha sıkı kavradı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu, her şeyi göze almasına neden olan umutsuzluk sesini tizleştirmişti. "Ne olursa, Sullivan."

"Benden uzak dur," diye karşılık verdi, kendini demire dayayarak. "Her konuda. Benden uzak dur."

"Gel, canım," dedi babası, bir elini koluna koyarak. "Gitmeliyiz."

"Hayır! Kalmak istiyorum."

"Lütfen Isabel," diye fısıldadı Sullivan. "Lütfen git."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi. "Ve çok üzgünüm. Eğer yapabilseydim sana istediğin her şeyi verirdim. Ama yapamayacağımı ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden sana verebileceğim tek şey itibarını kurtarmak için bir fırsat. En azından bunu yapmama izin ver."

Boğazından bir hıçkırık koptu. Sullivan bunu kendi göğsünden kopmuş gibi hissetti. Isabel ona son kez bakarak döndü ve yüzünü babasının göğsüne gömdü. Lord Darshear uzun bir süre için ona baktı. Sullivan onun bakışıyla buluştu,

kelimelerle anlatamadığını ifadesiyle anlatmaya çalıştı—onu sevdiğini ve bunun, sevgisini göstermek için en iyi ve tek yol olduğunu.

En sonunda kısa bir baş selamıyla marki döndü ve ayrıldı. Isabel hâlâ onu yan tarafından kavramış haldeydi. Sullivan parmaklıklara yaslandı, görüş alanında oldukları sürece onları izleyebilmek için iyice yaklaştı. Koridorun sonundaki kapı takırdayarak açıldığı ve hızla çarpıp tekrar kapandığı zaman, kıyamet kopmuş gibi hissetti.

"Tibby, kahvaltı için aşağı gel."

Isabel yatak odasının penceresinin altında oturmuş halde kaldı. Güneş doğmuştu, o zaman. Farkına varmamıştı.

Douglas kapı aralığından geçti ve odanın içine yürüdü. "Bütün gece orada oturdun, değil mi?"

Aslında o kadar uzun zaman olmamıştı, yani olduğunu düşünmüyordu. Old Bailey'i terk ettiklerinde saat ikiyi geçmişti. Zaman çok garip bir şey haline gelmişti. Ve artık onu umursamıyordu. Zaman cehenneme gidebilirdi.

Kardeşi koltuğunun yanına diz çöktü. "Gel ve yemek için bir şeyler al. Sonra istersen at binmeye gidebilirsin. Dün Zephyr'in üzerindeyken enfes görünüyordun. Seni haftanın sonuna kadar çitlerden atlarken görelim."

Biz, Douglas ve başka kim? Sullivan değil, çünkü onu asla tekrar görmeyecekti. Ve ne olursa olsun canı atlamak istemiyordu. Canı hiçbir şey istemiyordu.

"Aşağı iniyor mu?" Phillip kapıdan odaya eğildi.

Douglas ağabeylerine baktı. "Bence yıkılmış."

"Kuşku duymazdım. Birimize anlatabilirdin, Douglas."

"Neyi, hırsızın Sullivan olduğunu mu? Kaybolup giden lanet olası tabloların büyük bölümü annesi tarafından çizilmişti."

"Hayır, diğer şeyi."

"Tibby'nin Waring'e aşık olduğunu mu? Bunu bana kimse söylemedi ki. Sadece farkına vardım. Ve henüz bir kızı öpmedim bile. Bu senin için ne ifade ediyor?"

Yanlış yapmışlardı. Geçmiş zaman kullanmışlardı. Onu artık sevmiyormuş gibi... O zaten ölmüş gibi... Belki sadece kendilerini bu şekilde söylemeye alıştıyorlardı.

"Onun adını söyleme," Phillip homurdandı. "Sadece daha da kötü yapacaksın."

"Neyden daha da kötü? Nefes aldığından emin bile değilim."

Phillip onun önünde çömeldi. "Tibby, kalk. Huysuz olma."

"Bu pek hoş değil."

Huysuz olmuyordu. Kasten yapmıyordu. Sadece orada olmak istemediği içindi. Hiçbir yerde olmak istemiyordu, aslında. Ama onları endişelendirmek de istemedi. "Evet, hadi gidip kahvaltı edelim," dedi yüksek sesle.

Erkek kardeşleri bakışlarını değiştirdi, sonra her biri bir kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdılar. Tutulduğunu hissetti; anlaşılan epey bir zaman oturmıştı. Onu kapıya yönlendirdiler ve sonra birdenbire kahvaltı odasındaydılar. Bu, garip göründü. Merdivenleri ne zaman inmişlerdi? Bunu yaptığını hatırlayamıyordu.

Birileri onun için bir sandalye çekti ve tekrar oturdu. Kahvaltı için giyinmiş miydi? Ah, peki. Eğer çıplak olsaydı biri bir şeyler söylemiş olurdu diye düşündü. Ya da üşümüş olurdu.

"Çocuklar size onu kendi haline bırakmanızı söyledim," dedi babası sağ tarafında bir yerlerden.

"Ama orada öylece oturuyordu. Bir şey yapacak mı diye görmek için onu dürtmeye hazırdım," diye karşılık verdi Douglas ve onun önüne bir tabak dolusu çilek ve kızarmış ekmek koydu.

"Peki Penny nerede? Hâlâ akşamki kıyafetleriyle duruyor, Tanrı aşkına." Phillip bir fincan çay gibi görünen şeyi tabağın yanına yerleştirdi.

Sıcak kollar onu arkasından sarmaladı. "Ne giyiyor olduğuna hiç aldırma," diyen annesinin sesi geldi. "Onunla bir şeyler yedikten sonra ilgileneceğiz."

Douglas'ın yüzü onunkinin yanından görüşüne girdi. "O yemiyor."

Evet, yemek. Aşağı gelmiş olmasının sebebi buydu. Böylece onun için endişelenmeyeceklerdi. "Yedikten sonra giysilerimi değiştireceğim," dedi ve bir çilek aldı.

"Onu ağzının içine koy," diye tavsiyede bulundu Douglas.

"Douglas, onu kendi haline bırak."

"Bu kahrolası şeyi elinde tutuyordu, beş dakika—"

"İfade!"

"Affedersin, baba. Ama çok uzun zaman olmuştu."

Isabel gözlerini kırptırdı. "Beş dakika olmamıştı."

"Evet, oldu," Douglas karşı koydu. "Yemen gerekiyor Tibby."

Yine bu kör olası zaman gerçeği vardı. Burada acele ediyor ve orada duruyordu. Tekrar gözünü kırptığında, Sullivan muhtemelen ölmüş olacaktı. "Saat kaç?" diye sordu, göğsü korkuyla sıkışmıştı. Bu kadar çok zaman geçmiş olamazdı.

"Neredeyse öğle oldu," dedi annesi yatıştırıcı bir sesle.

"Hangi gün?" Isabel ayağa kalktı. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Önce ye. Sonra konuşacağız."

Ah, kafasından kurtulması gerekiyordu. Oradaki hiçbir şeyin anlamı yoktu. Ama dışarı çıkarsa incinirdi. Üstelik Sullivan dışarıdaydı ve orada onun yapabileceği bir şeyler olmak zorundaydı. Onu kurtarmak için bir şeyler yapmalıydı. "Sullivan'ı asacaklar."

"Bence hayata geri dönüyor." Douglas görüşünü bildirdi.

"Benim hakkımda burada değilmişim gibi konuşmayı kes," diye patladı Isabel. "Baba, tablolarını aldığı insanları tanıyor musun?"

"Bazılarını, evet. Ama—"

"Biz -sen- onlarla konuşmaya gitmeliyiz. İddialara resmi olarak katılmamaya ikna edebilirsen, yargıç Sullivan'ı özgür bırakmak zorunda kalır."

"Bu bizim Isabel'imiz. Geri döndü."

"Douglas, kes şunu! Anlamıyor musun? Sullivan, asillere ait olan mallarla ilgili birçok hırsızlıktan tutuklandı. Eğer biz bir şeyler yapmazsak onu asacaklar." Sesi titredi. Her şey titriyor gibi göründü ve Phillip tekrar sandalyeye oturmasına yardım ettiği zaman itiraz etmedi.

"Aslında," dedi ağabeyi dengeli şekilde, "biz gün ağarana kadar bununla ilgilendik."

Ona baktı. "Siz..." En sonunda etrafına baktı. Gerçekten baktı. O ve kahvaltı masasında yerini almış olan diğer herkes yorgun ve endişeli görünüyordu. Buna rağmen, bunun Sullivan'dan daha çok kendisiyle ilgili olduğunu biliyordu. Ama onu uzağa itmeye ne kadar sert şekilde çalışmış olursa olsun, Sullivan onun parçasıydı.

"Onun davranışlarını bağışlamıyorum," dedi babası bir süre sonra. "Ama anlıyorum. Ve söylemem gerekir ki Dunston ve Tilden gürültülü bir yenilgiyi hak ediyor."

"Onları umursamıyorum."

"Biliyorum. Sorun şu ki başka hiç kimse detayları bilmiyor ve bu günlerde bir dava olursa, bu mahkemeden çok dedikoduların ortasında yapılır."

"Yani herkese anlatıyoruz."

"Sorun şu ki, Tibby," diye Phillip devam etti, "biz -ve sen, özellikle- inanılır olmayacağız. Sen halktan birinin tarafını tuttun."

"Sullivan halktan—"

"Lütfen, kendi aramızda tartışmayalım," diye kesti annesi. "Kendi isteklerimize teslim olamayız. Gerçekleri ele almalıyız."

"Ve gerçek şu ki," dedi Isabel başıyla onaylayarak, "ben lekelendim. Bunun olacağını biliyordum ve yine de devam ettim. Bunun için üzgünüm. Size her şeyi çok daha önce anlatmalıydım. Ondan hoşlanmayı düşünmedim bile, biliyorsunuz. Onu tuttum çünkü böylece delil elde eder ve onu açığa çıkarabilirdim."

"Eğer bu kadar yorgun olmasam," diye homurdandı marki, "çok kızgın olurdum. Eğer o bir... bir centilmen olmasaydı, öldürülmüş olabilirdin."

Babası Sullivan'ın bir centilmen olduğunu düşünmüştü. Bir süre için bu bilginin yorgun ve yaralı ruhuna işlemesine izin verdi. O andaki kötü vaziyeti için küçük bir tazminattı ama yine de iyi bir şeydi. Ve bu güne dair sınıksız tutması gereken tek şeydi. "Yani bir çözüm bulmadınız o zaman," dedi sonunda. Gözlerini yorgun ve kuru hissetti; hiçbir şekilde gözyaşı kalmış gibi görünmüyordu. Aksi takdirde şimdiye kadar tekrar ağlamaya başlamış olurdu.

"Henüz değil. Bugünkü *London Times*'a göre, orada tutuluyormuş ama henüz hiçbir delil bulunmamış."

Tabii ki bulunmaz. Lord Bram onu bir yerlere gizledi. Ve bunun için Tanrı'ya ve Levonzy Dükü'nün küçük oğluna şükürler olsun. Bramwell Lowry Johns'a, kötü şöhretli kısa aşk maceralarından biri için onu seçmemesi dışında, herhangi bir şey için minnettar olacağını hiç ummazdı.

"Asla bir şey bulamasalar bile, yine de Oliver'inkine karşı Sullivan'ın sözü olacak ve eğer hırsızlıklar durduysa, bu da Sullivan'a karşı konuşacak."

Ön kapının tokmağı belli belirsiz tıkrıdadı. Bir süre sonra Alders kahvaltı odasının kapısında belirdi. "Affınızı diliyorum lordum ama Lady Barbara Stanley burada, acil olarak Lady Isabel ile konuşmak istiyor."

"Bugün kimseyi görmek istemiyorum," dedi Isabel. Geçen gecenin hakaretlerinin ve incitici davranışlarının canını sıkmadığı pek doğru değildi; eğer herkes onun varlığını basitçe görmezden gelmiş olsaydı, buna tahammül edebilirdi. Ona çığlık atmayı ve saçını yolmayı isteten şey yan gözle küçümseyici bakışlar atmaları ve yarı-duyulabilir mırıldanmalarıydı.

Kâhya reverans yaptı. "Kendisine bildireyim."

Bir dakika sonra koridordan ayak sesleri geldi ve Barbara yarı tökezleyerek odaya daldı. "Affedersiniz, hepiniz," dedi soluksuzca ve Alders arkasından haykırıp ilerlemesini engellemeye çalışınca ona vurdu. "Ama bunu duymanız gerekiyor."

Phillip ayağa kalktı. "Ne oldu Barbara?"

"Başka bir" -bir nefes aldı- "hırsızlık olmuş."

Bölüm 24

"Ne?"

Barbara, Isabel'in felç geçirmek üzere olduğunu açıkça hissederek hızla kâhyanın çevresinden dolaştı ve ona kahrolası sandalyesine oturması için yardım etti. "Kız kardeşim Julia'yla parkta yürüyordum ve herkes bu konu hakkında konuşuyordu."

Phillip sandalyesini boşalttı ve Barbara'ya oraya oturmasını işaret etti. "Lütfen bize bildiğin her şeyi anlat."

Barbara başını sallayıp onaylayarak oturdu. "İlk duyduğumuz şey Lord ve Lady McGowan'ın York'taki mülkünün soyulmuş olduğuydu. Ama sonra biri bize Curzon Sokağı'ndaki evleri olduğunu söyledi."

"Prentiss Konutu," diye açıkladı Phillip.

"Evet."

Isabel arkadaşının elini yakaladı. Onun çok iyi arkadaşı, hızlı anlayan kişilerdendi. Başka bir zaman olsa, Phillip'in Barbara'ya karşı büyüyen saygısını görmekten mutlu olurdu. Buna rağmen, arkadaşı bugün çok karanlık bir mağarada

bir mum yakmıştı ve Isabel başka hiçbir şey düşünemiyordu. "Sadece söylenti mi?" diye sordu coşkuyula, bir yandan öyle olmadığını umuyordu. Tanrı aşkına, birkaç hafta onda ne büyük bir değişiklik yapmıştı. Şimdi hırsızlık haberleri duymak için bekliyordu, hatta dua ediyordu. Tabii ki, Lily Prentiss'in onu küçümsemeye ilk başlayanlardan biri olması vicdanını biraz rahatlatmıştı.

"Hayır," diye karşılık verdi Barbara. "Sadece söylenti değil. Biz, faytonlarında bizzat Lily ve kuzenlerine rastladık. Bu sabah uyarıp bir Francesca W. Perris resminin de içinde olduğu yarım düzine resmin duvarlarından gittiğini görmüşler."

"Ah, şükürler olsun Tanrım," diye soludu Isabel, bayılmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Diğer tarafındaki Douglas, onu serinletmek için bir peçeteyi salladı. "Bu aile aklını kaçırdı," diye mırıldandı, "çünkü ben şahsen keyiflenmeye hazırım."

"Bütün konuşmaları duymalıydın, Tibby," Barbara sınıtarak konuşmayı sürdürdü. "Herkes, Bay Waring'i Mayfair Yağmacısı olmakla suçlayarak, Lord Tilden'in kendini aptal durumuna düşürdüğünü söylüyordu. Bay Waring ona bir at satmayı reddettiği için bunu yaptığını söylüyorlar. Senin atını, Lord Chalsey."

"Ulysses? Lanetleneneceğim." Boğazını temizledi. "Yani, vay canına."

"Hırsız her kimse, kesinlikle Bay Waring'e bir iyilik yaptı," dedi Isabel'in babası belirgin biçimde. Barbara'nın suçlunun kim olduğunu bilmediğini neredeyse unutmuştu. "Şimdi Sullivan'ı serbest bırakacaklar mı?" diye sordu, umut ilaç gibiydi ve dünden beri onu buran duyguları yüzünden oldukça yıpranmıştı.

"Ben öyle hükmederdim," diye cevapladı babası. "Onun hırsız olduğunu ve bir suç ortağı olduğunu kanıtlayamazlarsa..."

Buradaki sorun, yeterince iyi bakarlarsa bunun gerçek olduğunu keşfedecek olmalarıydı. Sullivan'ın güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Serbest bırakılırsa, en azından onu tekrar tutuklamaya karar vermelerinden önce kaçabilirdi. Birlikte kaçabilirlerdi. Sullivan onunla gitmesini isteseydi, Isabel bunu yapardı. Ama ister miydi? Geçen gece onu kendinden uzak tutmak hakkında büyük bir gürültü çıkarmıştı.

"Old Bailey'e gitmek ve ne olduğunu görmek istiyorum," diye belirtti.

"Kesinlikle hayır."

Bu sefer babasının ifadesi hiçbir surette sempati taşııyordu. Geçen gece daha önce hiç yapmadığı kadar sıkı bastırmıştı ve ailesi pes etmişti. Eğer tekrar bunu yapmaya kalkarsa, büyük olasılıkla onların desteğini kaybetme riskini alacaktı. Ve bu sabah onların desteği, kalbinin atmaya devam etmesi için hayati olmuştu. "Bilmem gerekiyor," dedi daha dengeli bir şekilde.

"Phillip, belki sen o yöne doğru bir gezintiye çıkabilirsin," diye önerdi marki.

"Tabii ki." Phillip hemen kalktı, sonra durakladı. "Lady Barbara, burada yalnız mısınız?"

"Hayır. Hizmetçim benimle."

"Öyleyse belki sizi benimle bir araba gezintisine razı edebilirim."

Barbara kızardı. "Bu kesinlikle daha az şüphe uyandırdı. Evet. Sizinle gezintiye çıkmaktan memnun olurum." Arkadaşı Isabel'in yanağına acele bir öpücük kondurup kalktı ve hemen Phillip'in koluna girdi.

Isabel, odadan çıkarlarken onları izledi. Bu denklemden kaldırılmış olmaktan pek hoşlanmadı. Sullivan... O, Isabel'indi her şeye rağmen ve şimdi gidip asılmış olmadığını görmesi gerekmiyor muydu? Yine de, geçen gün boyunca bazı önemli şeyler öğrenmişti: Ebeveylelerinin onu sevdiğini her zaman biliyordu, ama onun adına itibarlarını riske atmaya da gönüllü olmuşlardı. Kardeşleri de öyle. Kendisine olduğu kadar onlara karşı da sorumluluğu vardı.

"Düşünüyorduk da Tibby," dedi babası sessizliğin ortasında, "sezonun bitiminden önce Burling'e dönebiliriz."

"Çünkü ben lekelen dim. Özür dil—"

"Özür dileyeceğini biliyoruz. Sen düşüncesizlik ettin canım, ama ister inan ister inanma lekelenmiş olmaktan daha kötü şeyler de var."

"Ben—"

"Bu Bay Waring'in yanında seni de tutuklu duruma düşürebilirdi," diye sözünü kesti annesi. "Ve senin davranışların hepimizi etkiliyor."

"Centilmence bir tavırla hareket ediyor olabilir," babası Isabel araya tek bir söz bile sokamadan konuşmayı sürdürdü, "ama sonuçta o bir at yetiştiricisi. Ve yasanın gözünde babası olmayan bir adam. Ve ikinizin arasında her ne geçtiyse bir yana bırak, senin onunla sohbet etmek için bir nedenin bile."

Sullivan'la çok yakınlaşmış olduklarını onlara asla doğrudan söylememiştir. Ama zaten biliyordu ki, özellikle geçen akşamki davranışlarından sonra en azından annesi şüphelenmişti. "Onu umursadığım için bencil mi oluyorum?" diye sordu, yüksek sesle konuştuğundan bile emin değildi.

"Mantıksız oluyorsun," diye karşılık verdi annesi.

Bu sabah son kez umut dolu olarak ayağa kalktı. "Öyleyse hâlâ mantıksızım. Douglas, seninle at binmeye gitmek istiyor-

rum." Ebeveynlerine başka bir bakış attı. "Yalnızca parkta. İşleri daha da kötüleştirmeyeceğim."

"Çok büyük ihtimalle dün gece yaptığın gibi, yine kendi bildiğini okuyacaksın," diye belirtti markiz.

"Sanırım buna alışmalıyım, öyleyse." Isabel bir nefes aldı. "Kalbimin peşinden gitmemeyi öğrenmek zorundayım. Yine de, geçen geceden sonra göğsümde atan bir kalp olduğundan emin değilim. Belki bunu yapmak benim için kolay olacak."

"Isabel."

"Dramatik olmuyorum," diye karşılık verdi, kapıya yönelerek. "Sullivan'ın asılabileceğini düşünmek beni dehşete düşürdü. Ama şimdi onu kaybettiğimi fark ediyorum, ölü ya da diri. Ya onu ya da sizi kaybedeceğim. Ve bunun düşüncesi-ne bile katlanamıyorum."

Isabel odadan çıkarken ebeveynleri sessizlik içinde oturdu. "Bu sona ermedi, değil mi?" diye sordu Lady Darshear bir süre sonra.

"At binmeyi öğrenmesi on bir yıl aldı," diye görüşünü bildirdi marki, "ama yine de bunu halletti. Hayır, pes ettiğini düşünmüyorum. Ve doğrusu, bu konuda ne yapacağımdan pek emin değilim."

"Sullivan Waring bir şekilde serbest bırakılırsa, onu tekrar görmeden önce Isabel'i Burling'e götüreceğiz."

"Evet, haklısın, tabii ki. Sadece... bir erkek olarak, Waring'i takdir ediyorum. Dün gece, bütün endişesi Isabel ve onun itibarıydı. Lord Tilden'in aynı endişelere sahip olduğunu söyleyemem. Bu kez Tibby'yi inciten onun eylemleri idi. Waring'inkiler değil."

"Ama biliyorsun ki Isabel ve o... Isabel ve o... birlikte olmuş olmalı," karısı kızarak kekeledi.

"Evet. Ve bir baba olan tarafım Waring'i kızıma dokun-

duğu için hadım etmek istiyor. Buna rağmen, yalnızca onu lekelemek isteseydi, bunu kolayca bitirebilirdi. Onun amacı bu değildi."

Markiz ayağa kalktı. "Peki, biz onun nedenlerini ortaya çıkarırken, bir yandan hizmetçileri çağırıp paketleme işine başlayacağım."

Kocas da masadan kalktı. "Yardım edeyim."

Sullivan, Old Bailey'nin önündeki basamaklardan inerken gözlerini kıstı. Pis kokulu bodrumda geçen loş bir günden sonra gökyüzü bulutluyken bile aydınlık görünüyordu. Derin bir nefes aldı.

"Zayıflamış görünüyorsun." Bram Paris'in dizginleri eyerine bağlanmıştı. Sokağın karşısında at sırtında oturuyordu. "Bence hapishane sana yaramadı."

"Çok komik," diye karşılık verdi ve Bram'in ona attığı dizginleri yakalayıp beygirine bindi. "Şanırım bana tekrar günışığını tattırdığın için sana teşekkür etmeliyim?" diye devam etti daha alçak sesle.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bilirsin ben asla kimseye yardım etmem."

"Düzelteyorum öyleyse. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Bekle, fikrimi değiştirdim. Beğeni toplamayı severim. Evet, o bendim. Ve sırası gelmişken, senin için başka bir tabloyu da geri aldım."

Sullivan ona dikkatle baktı. Demek böyle yapmıştı. "Öyleyse tekrar teşekkürlerimi sunuyorum." Bir süre sessizlik içinde gittiler.

"Biraz bağımlılık yapıcı, değil mi?"

"Ne?" diye sordu Sullivan. Bedenindeki her kas Bruton Sokağı'na doğru dönmek ve Chalsey Konutu'nun araba yoluna çıkmak istiyordu.

"Hırsızlık."

"Hiç bu şekilde bakmadım."

Bram ona baktı. "Doğru, sen öyle bakamazdın. Nereden bakarsan bak, sen özgür bir adamsın. Bir içki ve bir fahişe için Jezebel yapalım mı? Ya da iki olsun. Her ikisini de paylaşmam."

"Hayır. Eve gidelim, bence."

"Emin misin?"

"Evet."

"Gitmeyi tercih edeceğin başka bir yer yok mu?"

Sullivan, Paris'i durdurdu. "Açıklamak istediğin bazı bilgiler mi var?"

"Önemli bir şey değil. Sadece senin tutuklandığın haberi Phipps adında ot-kaplı bir heriften aldım ve sonra yük arabalarıyla kulübene vardığımda onu Lady Isabel ve Lord Douglas Chalsey tarafından çoktan altüst edilmiş halde buldum."

Önsezisi doğru çıkmıştı. Onu kurtarmayı denemek için kendisi gitmişti. Dahası, Phipps'i yardım için göndermiş ve eve kadar atı kendi başına sürmüştü. Bram'in hâlâ ona baktığını görerek boğazını temizledi. "Dün gece beni görmeye geldi."

Bram ile tanıştığandan beri şaşırmış görüldüğü birkaç seferden biriydi. Şok olmuştu, hatta. "Anlamadım!"

"Ona işleri kendisi için daha beter hale getirmeden önce eve gitmesini söyledim. Benden uzak durmasını söyledim."

Bir kahkaha atmak için kendini zorladı. "Neredeyse benimle Avustralya'ya sürülmeye hazır görünüyordu."

"Himm. Şapşal kız. Bunların hepsi o tek öpücük yüzünden. O inatçı ve iflah olmaz biri."

Şimdi, Bram onu kandırırken kurnaz olmaya zahmet bile etmiyordu. "İkisi de değil ve bunu biliyorsun."

"Peki, sen kesinlikle sana ilgi duyması için onu cesaretlendirecek bir şey yapmadın. Terbiyeli genç bir kızla kendi başını asla derde sokmayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Seçkin bir doğumun ve neslin terbiyeli genç bir kızı." Sullivan ekledi. Hafif bir nefes aldı. Hayatıyla ilgili Bram'a güvenirdi ama gönül işi başka bir meseleydi. Arkadaşının onu bir kart oyununda kaybettiğiyle ilgili söylentiler olmuştu. "Ben bazı şeyleri gören bir adamım, kararlar alan ve harekete geçen."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Zarardayım, Bram," dedi en sonunda ve Paris'i tekrar eve doğru bir yürüyüşe başlattı. "Dün gece o lanet hücrede oturdum ve düşünebildiğim tek şey onu ağlattığımdı. Beni asacakları değil."

"Hiçbir şey yapma o zaman," diye karşılık verdi arkadaş, kendi binek atı Titan'ı Paris'in yanına geçmesi için dürttü. "Oliver tam olarak şu anda ona bir at satmayışının kıskançlığı yüzünden maskara oluyor ve—"

"Bu da mı senin işin?"

Bram omuz silktilti. "Kim söyleyebilir? Ben bir dahiyim. Her neyse, Lady Isabel'in yeterince arkadaşı var ve neticede senin arkadaşın olma damgasından kurtulacak."

"Bu durumda ben ne yaparım, belki ona başka bir at satarım ve eğitirim? İnsanlar tekrar kuşkulanmaya başlamadan önce kaç tane satın alabilir?"

"Onunla arkadaşlığını sürdürdüğünü kimsenin bilmesine izin verme."

"Tanrım, ahlaksız adamın tekisin sen?" Sullivan, tam olarak bunu tasarlamakta olduğunu görmezden gelerek sertçe karşılık verdi.

"Yok, hem de hiç."

"Öyleyse sanırım, ilişkimizi birileri şüphelenmeden sürdürebilmek için onu yaşlı bir baron ya da benzeri biriyle evlenmesi için ikna ederim ve böylece geceleri penceresine tırmanmaya devam edebilirim?"

"Bunu iş tamam o zaman," diye mırıldandı Bram, Sullivan ona baktığında bir kaşını kaldırdı. "Evet. Herkes istediğini alacak."

"Ya bundan daha fazlasını istersem?"

"Şey, ideal bir dünyada yaşasaydık bağımsız ve zengin olurdu ve ahırlarını yönetmen için seni işe alıp evlilikten sıyrırdı. Ama—"

"Onunla evlenmek istiyorum."

Bram tekrar durdu. "Yapamazsın," diye bağırdı olağan bitkin konuşması kaybolarak.

Sullivan, Paris'i dükün oğlunun etrafında küçük bir çemberde döndürdü. "Bunu biliyorum. Yine de bunu istemek elimde değil."

"Sullivan, senin çocuğunu taşıyor, değil mi?"

"Hayır. Bir piç dünyaya getirmezdin. Asla."

"Öyleyse ne—"

"Onu seviyorum, lanet olsun. Onu seviyorum."

Bir an için onu Bram'ın gözlerinde gördü. Bram'ın bile aşmayacağı bazı çizgiler vardı ve bir soyluyla bir ressamın öz oğlu arasındaki bir evliliğe göz yummak bu çizgilerden

biriydi. Sonra olağan sinizmi³ onu kapladı. "Seçeneklerin sınırlı, oğlum," diye yüksek sesle belirtti.

"Benim seçeneğim olmaz," Sullivan sertçe karşılık verdi. "Canını sıkma."

"Sulli—"

"Yardımanın için tekrar teşekkür ederim. Bazı randevularım var, tabii eğer hâlâ müşterilerim varsa. Görüşürüz."

Bram'i sokakta bıraktı. Durum arkadaşının hatası değildi ve engeller de öyle, ama bir ya da iki yalan makbule geçerdi. Suni bir destek olurdu. Bu, hiçbir şey değilse gücendiriciydi.

Yani masumluğu ispatlanmıştı, suçlu olduğu halde. Oliver suçlamaları doğru olsa bile gülünç görünüyordu. Isabel, gerçekten birlikte işledikleri günah için değil, bir kucaklamayla ona minnetini gösterdiği ve bundan sonra onu çalıştırmaya devam ettiği için hakir görülmüştü.

İnançsız olduğuna ve soyluların arasında yeri olmadığına dair bir hatırlatıcıya ihtiyaç duysa, dünkü olaylar bunu sağlardı. Ve Isabel'le bu şekilde devam edemezdi. Bu ikisi için de adil değildi. Öyleyse ne yapacaktı? Hiç karşılaşmamışlar gibi işine mi dönecekti? Kiminle ve ne zaman evleneceğini görmek için dedikodu sayfalarını mı okuyacaktı?

Bir asker ve sonra bir hırsız olmak daha kolaydı. En azından, neyi riske attığını ve karşılığının ve şartların ne olabileceğini biliyordu. Oysa bu oyunda bir kural varmış gibi görünmüyordu ve şimdiye dek kazandığı tek ödül hapiste bir gece ve yapabileceği hiçbir şeyin onu asla Isabel'i hak etmek için yeterince iyi hale getiremeyeceğini fark etmenin düş kırıklığı olmuştu.

Alçak sesle ve uzun uzun küfrederek kulübesine ulaştı.

3 Ç.N. İnsanın erdem ve mutluluğa, hiçbir değere bağlı olmadan bütün gereksinimlerden sıyrılarak kendi kendine erişebileceğini savunan Antisthenes'in öğretisi.

Yarı yarıya kapıyı savrulup açılmış ve ahırın yanıp kül olmuş halde bulmayı beklemişti ama dışarıdan bakınca her şey her zaman olduğu gibi görünüyordu. Ahıra giderek attan indi ve dizginleri Paris'in başından çekti.

"Bay Waring! Tanrıya şükür!" Samuel binanın dışına uzun adımlarla yürüdü ve omuzlarına atılıp onu kucakladı. "Yargıçların aklının başına geleceğini ve sizi serbest bırakacaklarını biliyordum!"

"Samuel," diye karşılık verdi Sullivan ve yapabildiği kadar süratle omuzlarını silkip adamın elinden kurtuldu. Ortaya çıkan diğer çalışanlarının hepsi de ferahlanmış görünüyordu. Paris'i onlarla kendisinin arasına aldı ve beygirin eyerini çıkarmaya koyuldu. "Buradayım ve umarım, bu aptal meseleyle işim bitti," dedi gergince. Tabii ki onu görmekten memnun olmuşlardı; o olmasa, dışarıda başka bir iş arıyor olurlardı. "Büyük ihtimalle itibarım zedelendi, bu yüzden bütün atları müzayededen çekelim ve—"

"Bütün atları mı?" diye tekrarladı baş adamı McCray, suratını asmıştı. "Ama bu yarım düzine kısarak ve iki—"

"Olağan takımın yerine, Hector'u koyacağım. Vincent, Lord Esquille'e gidip onu geri alman gerekecek. Onu damızlık olarak vermek için sözleşmemizin üzerinden bir haftadan az zaman geçti ama Hector'un satış fiyatının üzerine yüzde beş fark koyarak halledeceğim."

Vincent başıyla onayladı ve ahırın içine yöneldi. "Yola çıkm bile, Bay Waring."

"Hector?" McCray'in suratı daha da çok asıldı. "O, damızlık olarak bir kerede satarak kazanacağınızdan daha fazlasını kazandırır size."

"Bunu biliyorum, John. Ama o oldukça büyük bir ilgi oluşmasını sağlayacak. Herkesin onun için yaygara koparma-

sını istiyorum ve her kim açık arttırmayı kazanamazsa lanet bir kıskançlık duymasını istiyorum. Sonra gelecek müzayedede kimlerin benimle pazarlık edecek kadar iyi olduğunu düşündüğünü göreceğiz."

McCray başıyla onayladı. "Evet. Yeni bir liste yazacağım ve onu Tattersall'a bırakacağım."

"Bunu yap. Halliwell, Paris'le ilgilen, olur mu? Yıkanmam ve üzerimi değişmem gerekiyor." Ve evinin içini de görmek istiyordu ama çalışanların asıl işleri daha az bilmesi onlar için daha iyiydi.

"Bayan Howard, Bow Street'in eşyalarınıza ne yaptığını gördüğü zaman neredeyse düşüp ölüyordu, Bay Waring," dedi Halliwell Paris'in dizginlerini alıp onu ahırın içine yönlendirirken. "Lord Bramwell Johns'un bu sabah ilk iş olarak gelip etrafı karıştırmayı kesmesini ve eve gitmesini söylemesinin faydası olmadı."

"Şimdi burada mı?"

"Evet. Kısa süre önce geri geldi. Son gördüğümde kırılmış tabak çanak birikintilerini süpürüyordu."

"Teşekkür ederim."

Sullivan küçük kulübesine doğru ilerlerken en çok istediği şey düşünmek için birkaç dakika yalnız kalmaktı—ya da düşünmemek için. Çünkü Isabel'in yüzünü, Isabel'in öpüşünü ve Isabel'in sesini hayal etmek göğsünü acıtıp, boğazını düğümlemekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. Ön odaya girince, durdu. Hayatının ufak tefek parçaları perişan ve parçalanmış haldе döşeme boyunca uzanıyordu. Duvarların büyük kısmı çıplaktı ve koltuk minderleri yırtılıp açılmıştı, tüyler ve pamuk zemine kar gibi yayılmıştı.

"Ah, Bay Waring," Bayan Howard sehpanın tozunu almaktan dönerken feryat etti, "hayattasınız! Sizi derhal asabi-

lirler diye düşündüm ve sonra bu lanet Lort Tilden tarafından haksızlığa uğratıldığının ortaya çıkmasının ne faydası olurdu?"

"Teşekkürler, Bayan Howard." Balıketli kadını başından savdı, sonra merdivenin başına ulaşınca durdu. "Bayan Howard, bununla ben ilgileneceğim. Günün kalanında izinlisiniz. Ve yarın da. Ücretli olarak."

"Ama burası darmadağınık, Bay Waring. Siz nasıl—"

"Halledeceğim."

Yavaşça toz bezini bıraktı. "Pekâlâ, öyleyse, efendim. Fırında, sizin hayatta olduğunuz ve onu yemek için zamanında aramıza döneceğiniz umuduyla pişirdiğim bir rosto var."

"Çok kibarsın. Yarından sonra görüşürüz."

"Evet, Bay Waring."

Üst kattaki küçük yatak odasında onun gittiğini duyana kadar bekledi. Tanrıya şükür.

Orada dikilirken çok kötü koktuğunun farkındaydı. Hapishanenin kokusu üzerine sinmişti. Başka hiçbir şeye benzetilmesi mümkün olamayacak, tarif edilemez kötü kokular vardı. Somurtarak, yeleşini, gömleğini ve botlarını çekip çıkardı, sonra bir su kovalarını doldurmak için alt kata döndü ve dışarı çıktı. Kuyunun yanında durarak onu başının üzerine boşalttı. Su soğuktu. Aynı şeyi tekrar yaptı. Ve bir kez daha yaptı.

Islak saçlarını gözlerinin önünden çekmek için başını savurarak doğrulurken, birdenbire ıslaklığı ve soğuğu unuttu. Orada, avlunun karşısından ona bakarak at sırtında oturuyordu. Isabel.

Bölüm 25

Isabel "Douglas, gidip seyislerle konuş," dedi. Bakışı hâlâ Sullivan'daydı.

Su, küçük derecikler halinde çıplak göğsünden aşağıya doğru akıyordu. Islak, pürüzsüz ve enfesti. Ağız kurudu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye haykırdı kardeşi.

Sullivan tüm zihnini meşgul ettiği için Douglas'ın varlığını unutmuştu. Ama şimdi, onu kaybetmeye bu kadar yaklaştıktan sonra, onun görüntüsü karşısında ancak nefes almayı hatırlayabildi.

"Hey, Tibby!"

Sıçradı, Douglas'ın adını ilk defa mı yoksa beşinci kez mi söylediğinden emin değildi. "Ne var, Tanrı aşkına."

"Gitmemiz gerektiğini söyledim." Kardeşi ona kaşlarını çattı. "Babam buraya geldiğimizi öğrenirse başımızın ne kadar belaya gireceğini fark edemiyor musun? Annemden bahsetmiyorum bile."

"Evet, biliyorum. Çok büyük bir bela. Uzaklaş buradan Douglas."

Kardeşi iç çekti, sonra eyerden aşağı kayd. "Ben bir kıza aşık olduğum zaman," dedi, onun Zephyr'den inmesine yardım ederken, "bu konuda çok daha mantıklı olacağım." Sesini alçalttı. "Bu kötü bir fikir, Tibby."

"Yirmi dakikadır bunu söyleyip duruyorsun," diye homurdandı. "Bunu sana açıklayamam. Onunla konuşmam gerekiyor."

Isabel elini bırakırken Douglas başıyla onayladı. "Bu sabah seni gördüm. Anlıyorum."

Ona iyice yaklaştı. "Öyleyse uzaklaş," dedi

"Tanrı aşkına," diye şikayet etti. "Ve bunu söylediğimi babama söyleme. Çünkü sanırım senin sırlarını sakladığımı sürece istediğim her şeyi söyleyebilirim."

"Evet, sanırım yapabilirsin."

Douglas ahıra doğru uzaklaştı. Isabel, onun seyislerden biriyle konuşmaya başlayarak kendine meşgale bulmasını bekledi. Sullivan'ı görmek için döndüğü zaman, kuyunun yanında kalan büyük bir su birikintisi ve bir kovaydı. Sullivan'dan hiç iz yoktu.

Bir an için kalakaldı. Bir merhaba demeye zahmet bile etmeden eve girmişti. Onu gördüğünden emindi. Gözlerini kısarak, sert adımlarla ön kapıya gitti ve kapıyı iterek açtı.

Sullivan, kapının hemen ötesindeydi. "Sana benden uzak durmamı söyledim," diye homurdandı.

"Bunu nasıl yapabilirim? Dün düşündüm ki—"

Sullivan omuzlarını kavradı ve onu dışarıya doğru itti. "İşte böyle! Seni burada istemiyorum."

Kapıyı suratına kapattı.

Isabel ağır meşe kapıya dik dik baktı. Az önce gerçekten evden dışarıya atılmıştı. Bu sabah hissettiklerinden sonra,

ölmek daha kolay olurdu. Ve şimdi Sullivan ona bakmak bile istemiyordu. Bütün hayatı boyunca tanıdığı insanlar Isabel'e sırtını dönmüş, dün gece arkasından konuşmuşlardı ve onun bütün düşünebildiği bu adamı görmek, onun tenini hissetmek olmuştu. Ona dokunmaya gitmek olmuştu.

Kapının kolunu çevirdi. Kapı kımıldamadı. Onu dışarı kilitlemişti. O bir markinin kızıydı ve o da lanet... bir şeydi, ve her şeyi zorla yaptırabileceğini düşünüyordu. Bunu görecekti.

Isabel sert adımlarla avluya doğru yürüdü, boş su kovasını kavradı ve kapıya geri döndü. Sonra kovayı kapıya fırlattı. Kova yüksek bir gümbürtüyle geri sekti. "Aç şu kapıyı!"

Sessizlik.

Kovayı aldı ve tekrar fırlattı. Bu sefer bir patlamayla kova kırıldı. "Girmeme izin ver!"

Tekrar sessizlik.

Kovanın tahtaları, avucuyla kavramak için uygun bir boyuttaydı. Birini seçti ve kapıya vurmaya başladı. "Eğer bir şeyden kaçmaya çalışıyorsan," diye bağırdı, "bunu gerçekten çok kötü yapıyorsun!"

"Git buradan."

"Ben soylu bir kadını ve sen halktan birisin. Senden şu kapıyı derhal açmanı istiyorum!"

"Hayır."

Kapıya vurmaya sürdürdü. Seyislerden biri ve sonra bir başkası ahırdan dışarı çıktı. Sonra kardeşi tekrar belirdi. Isabel kapıya vurmaya sürdürdü. "Lanet bir soylu olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Sen bir korkaksın! Kahrolası bir korkak—Ah!" Avucunun içine bir kıymık saplandı.

Kapı açıldı. "Kendini yaraladın," dedi ve onu içeri çekmek için kolunu tuttu. "Ne yaptın?"

Hâlâ pantolonu dışında bir şey giymiyordu ve o da nemli olarak uyluklarına yapışmıştı. "Bir şey değil. Bir kıymık."

Sullivan onun arkasından kapıyı kapattı. İyi, en azından içeri girmeyi başarmıştı. "Bakmama izin ver." Elini uzun parmaklarıyla tutarak, avucu yukarıda onu pencereye doğru götürdü. Isabel, onun nasırlarına rağmen bir sanatçının parmaklarına sahip olduğunu fark etti. "Bu derin bir yara. Düz tut."

"Ben—Ah!"

Bir refleksle elini kurtarmaya çalıştı, ama o elini sabit tutarak, başparmağının dibinden uzun tahta parçasını çıkardı. Bir damla kan aktı ve o avuç içini dudaklarına götürerek, kibarca emdi. Isabel'in dizlerinin bağı çözüldü.

"Isabel." Sullivan onu yakalayarak kibarca yere oturttu ve yanına çömeldi. "İyi misin?"

"Hayır değilim, seni aptal." Elinin altındaki tenin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışarak onu çıplak omzundan itti. "Beni evinin dışına atın."

"Ve bir kez daha, sana benden uzak durmanı söyledim."

Sözlerine rağmen, yaralı elini bırakmamıştı. Ve onun parmakları da biraz titriyordu. "Yapılacak doğru şeyin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi, bir seziyle parmaklarını çıplak omzunda gezdiriyordu. "Ama dün—bu sabah—asilacağını düşündüm. Sen öyle yapmam gerektiğini söylediğin halde... hiçbir şey hissetmemeyi başaramadığım için özür dilerim."

Soğuk-yeşil gözler onunkilerle buluşmak için kalktı. Ardından dudaklarıyla onun dudaklarını ararken ani bir hamleyle onu döşemelerinin üzerine yatırdı. Isabel öpüşüne karşılık verdikten sonra onu daha yakına çekmeye çalışarak, parmaklarını sırtındaki güçlü kaslara geçirdi.

"Çok inatçısın," diye mırıldandı Sullivan. Isabel çıplak teninin ulaşabildiği her zerresini öpüyormuş gibi görünüyordu. Sullivan, ağzı ellerini takip ederken avcı-yeşili binici giysisinin önünü açtı. Dudakları göğüslerine sürünürken, Isabel tekrar nefesini tuttu. "Çok inatçı," diye devam etti Sullivan.

Isabel sessizliğini korudu, eğer yüksek sesle konuşursa Sullivan ne yapıyor olduğunu fark eder ve durur diye korkuyordu. Onun yerine öpüşüyle karşılık verdi, daha fazlasını istiyordu ama bu anı onun idare etmesine izin verdi. Buna rağmen, birdenbire tekrar kalçalarının üzerine çömelerek ondan uzaklaştığı zaman doğruldu. "Durma."

"Lanet olası döşemede olmaz." Bir kolunu dizlerinin altına ve diğerini sırtının etrafına doladı ve onu kaldırdı. Boştaki parmaklarıyla ön kapıyı sürgüledi ve sonra zemin katı uzun adımlarla geçerek yukarı çıktı.

Isabel onun göğsünde tatminin ve uyarılmanın derin gümbürtüsünü hissederek boynunu öptü. Şimdi ebeveynleri ona olan düşkünlüğünden haberdardı ama hâlâ bunu anladıklarını düşünmüyordu. Kendisi bile bunu sözcüklere dökebileceğinden emin değildi. Hayatının en büyük korkusuyla yüzleşmesine yardım etmişti ama bu düşkünlük sadece ona at binmeyi öğrettiği için değildi. Onun sayesinde, bir çocukluk korkusundan daha anlamlı başka şeyler olduğunu fark etmişti. Onu kaybetmiş olabilirdi. Onu hâlâ kaybedebilirdi ama bu en azından karşısına çıkıp savaşılabileceği bir şeydi.

Sullivan, onu koyu renk, erkeksi odasındaki geniş mavi yatağa bıraktı. Burada onu içeriden ve dışarıdan kuşatmıştı. Tekrar üzerine yerleşirken, Isabel pantolonunun bağlarını çözmek için uzandı.

Sullivan, onun ağzını tekrar bularak ve dilini dudaklarının arasından kaydırarak, "Bu bir hata," diye mırıldandı. İkinci

saniyede onun yakasını kavrayıp iki yana çekerek, göğüslerini ortaya çıkardı.

Tabii ki bu bir hataydı. Onların arasındaki her şey bir hata olmuştu. Bu kadar... kıymetli görünmesinin sebebi de buydu. Bunların hiçbirisi asla gerçekleşmemiş olmalıydı. Isabel onun külotunu aşağı itti ve Sullivan nemli şeylerden kurtuldu. Neredeyse aynı anda, bir elini ve dizlerini Isabel'in bacaklarını soymak için kullanarak elbisesini kalçalarından aşağı sıyırdı. Isabel binici giysisinin ağır kumaşını kalçalarının altından sıyrarak ona yardım etti.

"Seni istiyorum," diye devam etti aynı umutsuz tonda ve ileri iterek, içinde derinlere doğru kaydı.

Isabel içine dolduğu hissiyle inledi. Sullivan onun içindeki kuvvetli gidiş gelişini sürdürürken, başını geriye savurarak parmaklarıyla onun omuzlarına yapıştı ve ayaklarını onun uyluklarının etrafına doladı. Bu... bu ona öğretmiş olduğu şeydi. Bu iki çok farklı ve yine de o kadar da-farklı-olmayan insanın, soluksuz dakikalar yaşayarak birleşebildiği şeydi.

Titrek bir inlemeyle kasılırken ve sonra sarsılırken, devinimleriyle ve onunkileri yakalayan bakışıyla tam zamanında, "Isabel," diye soludu.

Son anda, onun sımsıkı kavrayışından hızla kurtularak yuvarlandı. Isabel soluksuzca onun orgazmını izledi. Bunu neden yaptığını anlıyordu. Neden her seferinden ondan koptuğunu, neden bunun onu babasından daha iyi bir adam yaptığını anlıyordu. Ama kalbinin en derinlerinde bir parça ondan kopmamasını, boşalma anını onun içindeyken bulmasını istiyordu.

"İstediğin şey bu mu?" diye sordu sonunda. Isabel'e döndü ve sırtüstü uzandı, böylece başını onun omzuna dayayarak dinlenebilirdi. Birbirinden sadece birkaç santim uzakta nere-

deyse birbirinin aynı iki yara izi taşıyan omzuna... İki kez daha şans onu hayatta tutmuştu, iki kez daha asla buluşamamış olabilirlerdi.

"Bir parçası," diye kabul etti Isabel, parmaklarını teninde dolaştırıyordu.

"Bu benim senden istediklerimin de sadece bir parçası, Tibby."

"Her şeyi al öyleyse"

"Benimle evlenirdin yani?"

Kalbi göğsünden çıkacak gibi hızla çarpıyordu. "Yapardım, eğer bana sorsaydın."

"Bunu yapamam."

"Sullivan, kendi hayatımda neyi istediğim ve neyi istemediğim hakkında kararlar vermekten vazgeç. İşleri baştan sona düşündüm, biliyorsun."

"Düşündüğünü sanmıyorum. Isabel, senden dokuz yaş daha büyüğüm ve dünyanın benim gibi birine karşı nasıl kindar ve zor olabildiğini birçok kez gördüm. Ve eğer benimleysen, aynı kaderin acısını çekeceksin. Hatta daha kötüsünü, çünkü sen mükemmel bir doruktan gönüllü olarak inmiş olacaksın."

"Umrumda değil."

"Evet, umrunda. Ya da olacak. Ne yapardın, burada benimle mi yaşardın? Evimin sakinleriyle mi ilgilenirdin? Buna en fazla beş dakika dayanabilirsin. Benim için yemek pişirip temizlik mi yapardın? Bir kâhyam var. Benim hizmetçim olmanı istemiyorum, Tanrı aşkına."

"Yine benim için kararlar veriyorsun." Bir damla yaş yanağından süzülerek Sullivan'ın göğsüne indi.

"Hayır. Benim yanımda uyumanın karşılığında, yasal

olarak sana ait olan her şeyi -her şeyi- kaybedeceğini anladığından emin olmak istiyorum. Ve sen bu fedakarlığı yapmaya gönüllü olsan bile, ben değilim."

Hayır, hayır, hayır. Sadece bittiğini ve yok olup gitmesini söyleyebilirmiş gibiydi, bunu Sullivan için o kadar kolaylaştırmayacaktı. "Öyleyse buna sadece olduğu gibi devam ederiz. Kimsenin bilmesi gerekmez."

"Yani sonsuza dek bekâr bir kadın olarak kalır mıydın? Çocuk yok, koca yok? Ebeveynlerinle mi yaşıydın? Ya da belki yaşlı bir kadının refakatçisi olarak iş bulurdun, her zaman açık duran tek pencereyi pejmürde bir yatak odasında kalırdın, böylece gece olduğunda tırmanabilir ve biraz seninle sevişir, sonra da gün ağarmadan ayrılırdım?"

Sullivan, böyle devam ederse neyle karşılaşacağını görmesi için onu geleceğe bakmaya zorlarken, Isabel'in gözlerinde büyüyen kızgınlığı ve düş kırıklığını izledi. Bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu ama ikisinin de istediği şeyi yaptığı zaman hissedecekleriyle karşılaştınca, bu hiçbir şeydi. Onu küçük yaşamının ona verebileceğinden fazlasını istemekle suçlamıyordu, nitekim Sullivan da feci halde onun için daha fazlasını istiyordu.

"Gitmelisin," dedi sessizce, alnından öptü ve sonra doğruldu.

"Lanet olsun, senden nasıl uzak durmam gerekiyor?"

"Ben de kendime senden nasıl uzak duracağımı soruyorum. Sen benim çarpan kalbimsin, Isabel."

Başını salladı. Güzel gözleri yaralı ve öfkeliydi. Yine de, ister onunla ister bilmediği bir durumla ilgili olsun, kızgınlığını gözyaşlarına tercih ederdi.

"Hayır," diye patladı Isabel. "Artık bana hoş şeyler söyleme. Bu adil değil, bu senin bencilliğin." Aceleyle yataktan çıktı, eteğini düzeltti ve elbisesinin önünü ilikledi. "Ve sen bir

ahmaksın. Beni öyle çok kızdırıyorsun ki, Sullivan."

Ona bakmadan odadan çıktı ve paldır küldür merdivenlerden indi. Sullivan, küfrederek nemli, kaba pantolonunu üzerine geçirdi ve uzun adımlarla peşinden gitti. "Isabel."

Isabel ön kapının hemen içinde hızla dönerek ona baktı. "Ne? Seni sevemem ve senden nefret etmeyeceğim, öyleyse ne? Benden ne istiyorsun?"

Her şeyi. "Hiçbir şey," dedi yüksek sesle. "Zephyr'e bindiğinde çok iyi görünüyordun."

Bir süre için aşağı baktı, sonra bakışını tekrar kaldırdı. Bu defa ifadesini okuyamadı bile. "Bu senin anlaşılmamızın bittiğini söyleme şeklin mi? At ya da binici için başka ders yok demek mi?"

Alın yazısı tek bir günde ikinci kez olarak tekrar onu kuşattı. "Evet."

"Sen..." Söylemek üzere olduğu şey her ne idiyse tatlı dudaklarının arasında kaldı. Sonra Sullivan'ın evini terk etti ve kapıyı yumuşakça arkasından kapattı.

Sullivan, kapıyı çarpmış ve menteşelerini sökmüş olmasını tercih ederdi. Merdiveninin üst basamağına çökerek yüzünü ovaladı. Artık Old Bailey gibi kokmuyordu, Isabel gibi kokuyordu. Onun portakal çiçeği kokusu saçına, tenine, ellerine sinmişti. Şimdiden onun ardından gitmek istiyordu. Hatalı olduğunu ve hayatlarının kalanı boyunca her gece onun penceresine tırmanmaktan memnun olacağını söylemek istiyordu.

Ortadan ikiye ayrılmış gibi hissetti. Kalbinin her zorlu atışıyla birlikte onun peşinden gitme fikri daha mantıklı hale geliyordu. "Lanet olsun," diye söylendi ve yumruğunu bacağına vurdu.

Evi bir enkazdı, hayatı bir enkazdı ve daha beter hale getirmek için balıklama ileri atılmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Onu neden cehenneme sürüklemesindi ki? En azından orada birlikte olurlardı.

"Hayır, hayır, hayır." Ayağa kalktı. Önce evini ve sonra hayatını sırayla tekrar düzenleyecekti. Bu Isabel'in varlığını ve ondan sadece yirmi dakikalık uzaklıkta uyuduğunu unutmamasını kolaylaştıracaktı.

Mutfağa ulaşıncaya yavaşladı. Kırılmış tabak çanaklardan oluşan küçük yığınlar düzenli aralıklarla yerde uzanıyordu; Bayan Howard temizlemeye başlamadan önce neye benzediğini ancak hayal edebilirdi. Bow Street neden resimleri bir demliğe gizlediğini düşünmüştü bilmiyordu, buna rağmen katliamın bir bölümünün aradıklarını bulamamanın hayal kırıklığından kaynaklandığını tahmin etti.

Çıplak ayakla kırık eşya yığınlarını aşarak gizli odasının kapısını itip açtı ve içeri girdi. Bram ve adamları tabloları geri getirip, arka duvar boyunca istif edilmiş halde bırakmışlardı. Görünüşe göre başarılı bir çabayla şüpheyi kendisinden başka tarafa yöneltmek için çalmış olduğu diğer eşyalar, yarım düzine kutunun içinde kapının iki yanında duruyordu.

Ve yeni bir tablo diğerlerine katılmıştı. Küçük dikdörtgenin önünde çömeldi ve onun üzerine konmuş olan notu aldı. Bram'ın zarif el yazısı onu selamladı, söylemek istediği her neyse bizzat söylemek için orada olmayacağını biliyormuş gibiydi.

"Kahrolası akıl-okuyucu." Sullivan, mektubu açarak homurdandı.

"Koleksiyon için bir tane daha. Eğer ava devam etme konusunda ilgini kaybettiysen, sanırım bunu kendi başıma yapacağım. B."

Sullivan tabloyu aldı ve mum ışığında ona bakabilmek için açısını değiştirdi. Annesinin o Peninsula'ya gitmek

için ayrıldıktan sonra yaptığı son çalışmalarından biriydi. Aslında, onu daha önce hiç görmemişti. Bir genç kız ve oğlan nehir kıyısında oynuyordu. Kız çiçek topluyor ve oğlan taş istifiyordu. Delikanlı onunkinin aynı kahverengi ve altın sarısı saçlara sahipti; annesinin tablolarında, erkekler her zaman ona benzer görünürdü. Bu görüntünün yok olmasına asla izin vermemişti.

Artık bu delikanlı değildi. Kendi yaşamını bulmuştu ve büyük kısmından zevk alıyordu. İsteyip de sahip olamadığı tek şey vardı ve bu Isabel Chalsey ile bir gelecekti. Onunla karşılaşır karşılaşmaz, diğer her şey durmuştu: İntikam, adalet, hayatında her ne olmuşsa, hepsi ikinci plana düşmüştü.

On üç tabloyu orada duvara istiflenmiş halde görmek, başka şeyleri açık hale getirdi. Onlara tekrar sahip olmak, Sullivan'a hiçbir şey kazandırmamıştı. Evet, Dunston'ı rahatsız etmişti ama sinekler ve sivrisinekler de bunu yapardı. Ve yapmış olduğu eylemlerin bütün anlamı buydu. Kendisi dışında. Onu neredeyse öldürüyorlardı.

Belki şimdi, buna rağmen, resimler en sonunda kullanışlı olabilirdi. Annesi ona resimlerin onun mirası olduğunu anlatmıştı. Gerçekten öyle miydi? Yoksa asla sahip olmadığı ve asla bilmeyeceği bir hayatın görüntüleri miydiler? Gökkuşağı tonlarında bir yalan...

Ama kullanışsız değildiler. Eğer bu onun mirasıysa, onlarla kendine bir gelecek sağlamak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. Çünkü burada durmak ve üzerinde hiç kontrole sahip olmadığı şeyler hakkında düşüncelere dalmak ona delilikten başka hiçbir şey getirmeyecekti.

Dikildi, sonra tıraş olmak ve üzerine uygun bir şeyler giymek için merdivene yöneldi. Hayatı boyunca asla yapmayacağına yemin ettiği bir şey yapması gerekiyordu. Gidip Dunston Markisini görecekti.

Bölüm 26

"Bu seni ya da bizi ne kadar zavallı gösterir bir fikrin var mı?" Dunston Markisi George Sullivan, çalışma odasını boydan boya uzun adımlarla geçti ve bahçeye bakan pencerenin altındaki masasına geri döndü. "Sen sorumsuzsun, Oliver."

"Bildiğim tek şey," Tilden Vikontu, karşılık verdi, "biz bu gerçeği görmezden gelmeye çalışsak da çalışmasak da onun isminin bizimkine bağlı olduğu. Kimsenin senin yüzüne karşı ondan bahsetmemesi, hiç konuşmadıkları anlamına gelmez. İyi ismimizi kirletecek lanet bir hırsız istemiyorum."

"Bu yüzden, onun yerine yanlış bir tutuklamayla ve senin bir at yüzünden ortaya çıkan kıskançlığıyla ilgili Mayfair civarında dolaşan söylentiler var."

"Tutuklama yanlış değildi," Oliver sertçe karşılık verdi. "Lanet olası kurnaz arkadaşlarından biri McGowan'ı soydu ve sen bunu biliyorsun. Gerçek ortaya çıkacak."

"Ben gerçeğin ortaya çıkmasını istemiyorum. Ve benim ne *bildiğim* önem taşıyor, Oliver. Londra'nın kalanı bunun benimle ilgisi olduğunu *düşünüyor*. Ve senin, kıskançlığından

başka bir sebep olmadan birilerinin tutuklanmasını sağlamak için yüksek konumunu ve nüfuzunu kullandığını düşünüyorlar. Ve sen özel bir şeyi toplumsal bir mesele hale getirmeyi becerdin. Şimdi Sullivan ve Waring isimleri onarılamaz şekilde aklında ve herkesin dilinde birbirine bağlandı."

"Ben—"

"Daha da kötüsü, sen onu sempatik bir karakter yaptın."

"Öyleyse Lady Isabel Chalsey ile arkadaş olduğunun bilinmesini sağlayalım. Bu onun icabına bakar."

Marki oğlunun etrafında dolaştı. "Düşündükleri tek şey, Lady Isabel'in sana, yani bir vikonta kocaman bir hiç lütfettiği olurdu. Sen tamamen toplumdan dışlanmış olurdun. Ve mirasçımdan bu şekilde bahsedilmesine izin vermeyeceğim. Bu... sonradan görmeyle aynı şekilde bahsedilmesine izin vermeyeceğim."

"Bu saçmalık. Ben yanlış hiçbir şey yapmadım."

"Sen her şeyi yanlış yaptın. Lady Isabel'in Waring'i tercih ettiğinden kuşkulandığın anda, kendini ondan uzaklaştırmış olmalıydın. Belli ki kızda hiç edep duygusu yok."

"Belli ki" Oliver tekrarladı. "Şimdi bu hatanın yol açtığı soruna çözüm getirdim."

"Şimdi herkes, onun bu işteki masum taraf olduğuna inanıyor. Ondan kaçınmak sana olumsuz olarak yansıyor."

"Bu fahişeye tekrar bakmayı asla istemiyorum."

"İlk fırsatta onunla dans edeceksin. Sonra ondan kaçınabilirsin."

Vikontun çenesi seğirdi. "Bu lanet olası bir çuval dolusu at boku."

"Hepsi senin yüzünden başladı, bu yüzden bunu sen düzelteceksin. Bize alayla gülümsenmeyecek ve hakkımızda

dedikodu yapılmayacak. Yeterince açık mı?"

"Oldukça." Oliver karanlık bir ifadeyle yorumladı. "Ya Waring ve hırsızlığı?"

"O geçici bir kurtuluş elde etti. Tekrar başlarsa onunla ilgilenmeyi bana bırakacaksın. Bu hiçbir şekilde senin meselen değil."

"Doğru, bunu başlatan senin meselendi."

Dunston kızardı. "Hiçbir şekilde, genç adam!" diye gürledi. "Şimdi dışarı çık ve kendini tekrar benim itibarıma yakıştır hale getir."

Oliver uzun adımlarla odadan çıktı. Bir dakika sonra ön kapı açıldı ve çarpıldı. Peh. Oliver, bunu gizlice yaptığı sürece istediği her şeye dudak bükebilirdi. Bütün bu bozgunun kalması gereken yerde gizlice yaptığı sürece...

Çünkü büyük oğlu haklıydı. Arkadaşları ve tanıdıkları yüzüne karşı imada bulunmaya cesaret etse de etmese de, aile bir esintiye kapılmıştı Sullivan Waring küçük düşürücü davranışlara başlamış olabilirdi ama Oliver da kendisini de bunun içine çekmesine izin vermişti. Ve şimdi bir erdemlilik kalesi olan Sullivan ailesi, bir gözü karalığın acısını çekiyordu. Hasarı tamir etmek biraz çaba gerektirecekti.

Kâhya çalışma odasının açık kapısında belirdi. "Lordum, sizi arayan biri var."

"Burada değilim."

Hizmetçisi tereddüt etti. "Anlıyorum lordum, ama..."

"Ne var, Milken? Tanrı aşkına, açıkça söyle."

"Sizi arayan kişi, lordum. Bay Sullivan Waring."

Dunston bir saniye için kâhyaya gözlerini dikti. Besbelli ki adamı yanlış duymuştu. Ama Milken'in ifadesi gergin kaldı, vücudu odadan sıvışmaya hazırmuş gibi bir aç oluşturmıştu.

Waring. Sullivan Konutunda. "Nerede?"

"Ön basamaklarda, lordum."

Dışarıda, yanından geçen birinin görebileceği bir yerde miydi yani? "Ona oturma odasını göster. Bir dakika içinde orada olacağım."

Kâhya hızlı bir reveransla kapıya ve holün ilerisine doğru aceleyle seğirtti. Dunston küçük ofisini beş dakika boyunca ileri ve geri adımladı. Huzursuz olduğu izlenimi vermenin anlamı yoktu.

Ne olabilirdi ki zaten? Bir şantaj mı? Oliver'ın artık ona karşı suçlamalar yapmayacağına dair güvence mi? Süratle eşi benzeri görülmemiş ziyareti için bütün olası sebepleri zihninden geçirdi ve hepsi için tepkiler hazırladı. Ancak bunu yaptıktan sonra koridora yürüdü.

Sullivan oturma odasının ortasında dikildi. Dunston'ın oturma odasıydı. Oturabilirdi, ama sadece kapıdan içeri yürümek bile yeterince zor olmuştu. Kendini rahat hissetmesini imkansızdı.

Dunston onun lanet zamanını almıştı ama en sonunda kapıyı açtı ve odanın içine yürüdü. "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu başlangıç yapmadan.

Marki, "sen" sözcüğünü, kapısında her an Bonaparte'ı görmeyi bekliyormuş gibi uzatmıştı. Sullivan o anda Fransa'da olmayı tercih etmişse de, hiçbir şartta bu mümkün değildi.

"Seninle bir konu hakkında görüşmek istiyorum," diye karşılık verdi, sesini alçak ve dengeli tutmuştu. Orada yaşayan bir eş ve iki Sullivan çocuğu daha vardı ve Sullivan onla-

rının hiçbirini görmek istemiyordu.

"Kapımın eşğine söylenti ve utanç getirdin. Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok."

"Londra'dan ayrılmak istiyorum." Sözcükleri Mayfair'a ilerlerken tekrar ve tekrar düşünmüştü ama onları yüksek sesle söylemek... sonu hissetmesine neden oldu. İsteddiği buydu, yine de. Bir durak istiyordu. Hayatının kalanı için başka bir yön istiyordu.

Dunston cevap vermeye başladı, sonra zaten daimi ayıplama ifadesiyle daralmış olan ağzını kapattı. "İyi. Git öyleyse."

"Burada başarılı bir ahırım var. Hayvan mevcudumu ve çalışanlarımı taşımak ve işimi büyütmek para gerektirecek."

Markinin kaşları çatıldı. "Para istiyorsun? Benden? Şantaj yaparak ve korkutarak hiç—"

"Sen yasal olarak bana ait olan bazı şeyleri çaldın," diye kesti Sullivan. "Ben de adaletli bir ücret karşılığında onları sana vermek için hazırlandım."

"Onları çaldın!"

"Sadece onları geri aldım. Şimdi sana satacağım, en başta benim hakkım olması gerektiği gibi."

"Ve ben onlarla ne yapacağım? Onların, Mayfair Yağmacısı'nda olduğu düşünülmüyor."

"Onlarla ne yapacağın umurumda değil. Herkese hırsızın benim tutuklanışından sonra er ya da geç yakalanacağını fark ettiğini ve onları almak için müzakere edip sonuca ulaşabildiğini anlat."

"Hayır."

Sullivan çaba göstererek duruşunu sakin tuttu ve yumruklarını sıkmadı. Plan buydu. Dunston razı olacaktı çünkü Londra'da kalıp, Isabel'e ne kadar yakın olduğunu ve

doğumundaki şartları değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmek imkânsız olacaktı. "Evet, yapacaksın. Oliver'ı kızdıran söylentilerin boşa çıkmasını sağlayabilirim. Ve öyle yapacağım."

"Şantaj. Buna karşı koyuyorum. Ve sana."

"O zaman beni dünyaya getirmemiş olmalıydın."

"Doğumda boğulmanı sağlamış olmalıydım."

"Bunu bana zaten söylemiştin."

"Hâlâ geçerli."

Sullivan ona baktı. "Bilirsin, annemin beni kabul etmediğin halde bunca zaman neden kiracın olarak yaşadığını merak ediyordum. Bunu çözdüm. Onu seviyordun. Ve o da seni istiyordu, William Perris ile evlendikten sonra bile."

"Ben asla—"

"Benimle ilgili konularda hiçbir şey yapmamanın sebebi buydu. Lanet olası ahlak takıntın beni kabul etmene izin vermezdi ama beni boğmak ya da büyümem için başka bir yere göndermek annemi kızdıracaktı. Ve sonra onu kaybetmiş olacaktın." Bir adım yaklaştı. "Ziyaret ettiğim evlerden aldığım diğer eşyalarla birlikte on üç resmi sana verecek olmamın sebebi onun hatırası. Sen de karşılığında bana on bin pound vereceksin."

"On b—"

"Senden beni kabul etmeni istemiyorum çünkü biliyorum ki asla yapmazsın. Bir özür istemiyorum çünkü biliyorum ki herhangi bir konuda hatalı olduğunu asla itiraf etmezsin. Bu bir miras ya da bir armağan değil. Bana benden aldığın ve benim şu anda yasal, özel bir alışveriş yaptığım eşyalar için borçlu olduğun miktarı ödüyorsun."

Dunston uzun bir süre ona düşmanca baktı. Eğer marki pazarlığı reddederse, tam olarak tehdit ettiği şeyi yapacaktı.

Bundan hoşlanmazdı; aşkın intikamdan aldığı tadı körelttiğini fark etmişti. Sözde babası bütün bunlar için Isabel'e teşekkür edebilirdi, tabii ikisi de bunu bilmeyecekti aslında.

"On bin pound ve Oliver'a bir at satacaksın."

"Hayır."

"Öyleyse bütün söylentileri kabul ettiğini varsayıyorum, sen ve şu peşinden koşuyor olduğun bir parça muslin hak—"

"Ona hakaret etme. Seni tekrar uyarmayacağım."

"Sen söylentilerin bitmesini istiyorsun," diye düzeltti Dunston. "Ona bir at sat ve bitsin."

Lanet olsun. Yapılmak zorunda, dedi içinden. Ve bunun Isabel'e yardımı olacaktı. "Hector yarından sonraki gün Tattersall'da müzayedede satılacak. Sahip olduğum en iyi damızlık at. Tilden onun için teklif verebilir."

"Özel bir satış daha etkili olurdu."

Marki haklıydı. "Pekâlâ. Ona özel bir satışta doru beygirimi Paris'i satacağım. Benim özel binek hayvanım. Onu görmek ya da onunla konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. Ve miktar yüz elli pound. Pazarlık yok."

"Kabul."

Paris'e düşküncü. Buna rağmen, bunun zaten acı verici olması gerekiyordu diye karar verdi. Çok acı vericiydi. "Atı ve eşyaları yarın ayrı ayrı buraya göndereceğim. Öğle saatlerinde adamım McCray'e burada parayı ödemelisin."

Dunston başıyla onayladı. "Başka bir şey?" diye sordu, ses tonunu alaycıydı.

Acı iki yönden de geçti. Peki. Dunston'ın, kime vermek zorunda olduğunu bildiği için ya da daha derin bir şeylerden dolayı parasıyla ayrılmakta zorlanıp zorlanmadığını bilmiyordu. Umursamadı da. "Hayır. Evet. Lady Isabel Chalsey'le ilgili başka bir hakaret ya da dedikodu olmayacak. Onun iti-

barını onarmak için yapabileceğin her şeyi yapacaksın."

"Bu meseledeki en masum taraf gibi görünüyor olmalı zaten." Marki burnundan soludu. "Yapılacak."

"Bunun için teşekkürler. Kalanı bizi berabere yapar. İyi günler." Sullivan topuğu üzerinde döndü ve kapıya yöneldi.

Ayrılırken bir hakaret bekledi, kendini buna karşı duygusuzlaştırdı. Arkasında bıraktığı oturma odasındaki sessizlik, ona neredeyse bir zafer gibi göründü. Çok küçük bir zaferdi ama elde edebildiğini alacaktı.

Ve böylece yapılacak sadece tek şey kalmıştı.

Eğer Isabel, ebeveynlerinin gerçekten sezon bitmeden şehri terk etmeyi amaçladığıyla ilgili herhangi bir kuşku duymuşsa, evdeki her şeyi üç gün içinde paketlemeleri bunu gidermişti. Cornwall'ı ve Burling'i, öğleden sonra okyanustan gelen esintiyi şeklini severdi. Ama Londra'dan ayrılmak, Sullivan'la birlikte bir hayata dair her olasılıktan ayrılmak anlamına geliyordu. Bu, eli kulağında olan ayrılıklarını, düşünmek için bile çok acı verici yapıyordu.

Etrafındaki hareketliliğin hiçbir evresinde tartışmadı ya da ayak diretmedi. Sonuçta bu onun yararınaydı. Yine de, Sullivan'ın araba yolunda belirip belirmeyeceğini görmek için, her birkaç dakikada bir, elinde olmadan yatak odasının penceresinden dışarı bakıyordu.

Sullivan'ın eşyaları malzeme odasından gizemli bir şekilde yok olmuştu. Küçük kardeşi ona bu konuda hiçbir şey söylememişti ve o da pek sormaya gücü varmış gibi hissetmiyordu. Şimdi, buna rağmen, hayallerinin bunu duymaktan daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu çok fazla düşünmeye başlamıştı; evet, Sullivan ona bir not göndermişti ve evet, bu

konuda onun bir şey bilmesini istemediğinden bahsetmişti. Ya da daha kötüsü, ondan hiçbir biçimde bahsetmemişti.

"Tibby?"

"Yukarıdayım, anne," diye seslendi ve pencerenin yanındaki koltuğundan kalkıp giysilerini toparlamakta olan Penny'e yardım ediyormuş gibi davrandı.

Markiz hemen açık kapıdan içeri daldı. Bir şeyler keyfini arttırmıştı. Isabel ona bakmak için saç bantlarını kurcalamayı bıraktı.

"Tibby, şuna bak. Yarın Lord ve Lady Clements'in evinde bir akşam yemeği partisine davet edildik."

Isabel somurttu. "Onlar Lady Dunston'ın iyi arkadaşları."

"Evet, öyle. Bence bu çok iyi bir işaret."

"Bu gidişimizi geciktiriyoruz anlamına mı geliyor?"

Annesi bakışını ondan davetiyeye indirdi. "İsterdim, ama bir şey olmasını istesem de istemesem de bu... daha fazla hasara yol açabilir."

"Bunu zaten yeterince yaptım," Isabel duygusal biçimde karşılık verdi. Başka ailelerin, onun sebep olduğu gibi bir kaos yüzünden kızlarını sürgüne göndermiş ya da evlatlıktan reddetmiş olacağını biliyordu. Ama bu kaosun onda bıraktığı mahrumiyet duygusuyla yaşarken, yine de onu sarmalayan sıcaklıklarını, şefkatlerini ve ilgilerini hissediyordu. "Çekici ve masum olmak için elimden geleni yapacağım."

Markiz bir gülümsemeyle onu yanağından öptü. "Öyleyse planlarımızı hafta sonundan sonraya erteleyeceğiz. Kim bilir? Belki bu saçmalık sona erebilir."

Annesinin, Oliver'in çıkardığı söylentileri mi yoksa onun kendi davranışlarını mı kastettiğinde emin olmayarak o da gülümsedi. "Öyle umarım."

Akşam yemeği iyi gitti ve bundan sonraki suare de öyle ve sonraki salı gerçekleşen balo da. Isabel neler olduğunu pek anlamadı, çünkü herkesin dikkatini çekecek yeni bir skandal patlak vermemişti ama onun sözde akılsızlığı görünüşe göre affedilmiş ve unutulmuştu.

Böylece ailesi paketleri yeniden açtı ve o evin önünden geçen ya da Zephyr'le çalışırken Hyde Park'ta yanından geçen her atının yüzünde hâlâ Sullivan'ı aramıyormuş gibi yaptı.

"Fiona Meston'un taktığı başlığı gördün mü?" arkadaşı Barbara onları alışverişten alan faytondan aşağı inerken sordu.

"Birileri annesine bu çillerin gizlenecek bir şey değil de sevimli olduğunu söylemeli." Isabel, uşak Tom satın aldıklarının kalanını indirmek üzere geldiğinde bir şapka kutusunu kaldırdı ve geriye doğru adım attı. Fiona hakkında daha fazlasını söylemezdi, bu dedikodu yapıyormuş gibi hissettirirdi ve bundan kaçınıyordu.

Barbara çevrelerine göz attı, sonra Isabel'in kolunu tuttu. "Bunu sana söylememem gerekiyor," diye fısıldadı, "ama Phillip dün sabah beni Tattersall'a götürdü."

Isabel'in kalp atışları hızlandı. *Ah, Tanrı aşkına.* Şimdi at müzayedelerinden bahsedildiğini bile duymaması gerekiyordu çünkü Sullivan onlara sık uğrardı. *Kes şunu, seni aptal kız.* "Phillip'in en sonunda senin ne kadar muhteşem olduğunu fark etmesine çok memnunum," dedi yüksek sesle, ailesinin ondan saklamaya çalıştığı şeyin bu olmadığını biliyordu.

"Evet, kendisi de oldukça muhteşem." Barbara hoş biçimde kızardı. "Ama konu şu ki, biz orada onu gördük. En önemli aygırı Hector müzayedede idi. Dört yüz seksen pounda satıldı."

Hector'u satmıştı? Neden ülkenin en aranan damızlık aygırını satacağı ki? Barbara'nın ona beklentiyle bakıyor olduğunu fark etti. "Bu garip," diye belirtti.

"Ve bir şey daha..." Barbara'nın sesi Isabel'in omzunun arkasına bakarken giderek kayboldu.

"İyi günler," Oliver Sullivan'ın sakın ve ağır konuşması arkasından duyuldu.

Isabel, omuzlarını dikleştirerek onunla yüz yüze gelmek için döndü. "İyi—" Gözlerini onun bindiği ata dikerek durdu. "Sen Paris'le ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Onu satın aldım. O iyi bir çocuk, değil mi, ahbap?" Beygirin boynunu okşadı.

"Ama—"

"Seninle biraz konuşabilir miyim diye merak ediyordum," Lord Tilden attan inerken devam etti.

"Şimdi konuşmuyor muyuz?" diye sertçe karşılık verdi.

"Konuşabileceğimizi umuyorum." Yanağındaki bir kas çekildi. "Ben—Babam, bu, Mayfair civarından alınan resimleri ve eşyaları edindi. Görünüşe göre Yağmacı yetkililerin onu yakalayacağından endişelenmiş ve bu yüzden Dunston ile irtibat kurmuş. Bu nedenle senin ailene ait parçaları geri verebilir miyim diye merak ettim. Ayrıca sana verdiğim sıkıntılar için de özür diliyorum"

Konuşurken onu izledi. Hırsızın kim olduğunu biliyordu, ayrıca onun da bildiğini fark etmiş olması gerekiyordu. Öyküsü, bu durumda, ona fayda sağlamak için değildi. "Teşekkürler," dediğini duydu. "Onları içeri bırakır mısın?"

"Tabii ki." Oliver eyerinin arkasından düz bir paket çekti.

"Tibby, annem ve Julia ile çay içmem gerekiyor," dedi Barbara, bakışını Isabel'den Oliver'a kaydırarak. "Eğer sen—"

"Unutmuşum. Teşekkür ederim Barbara. Bu gece seni göreceğim, tamam mı?"

Barbara onu yanağından öptü. "Tabii."

Barbara tekrar faytona tırmanıp araba sokakta ilerleyince, Isabel Oliver'a sıg basamaklara ve evin içine doğru kendisini

takip etmesi için işaret etti. "Seni gördüğüme şaşırdım," dedi. "İyi ayrılmamıştık."

"Benim davranışım affedilmezdi." Oliver başıyla onaylayarak devam etti, Douglas ve Phillip onlara katılmak için hızla merdiveni iniyordu. "Paris'i Bay Waring'ten feci halde istedim ve o hayvanı satmayı reddetti. Her şeyin nasıl sonlanacağı hakkında hiç fikrim yoktu. Neyse ki bazı değişiklikler yaptık ve az önce gördüğü üzere Paris'ten ayrılmayı kabul etti."

"Evet. Bu nasıl oldu?" diye karşılık verdi ve Francesca Perris resmini ondan alıp Douglas'a uzattı. "Lütfen bana saçma sapan bir hikaye anlatma."

Oliver dişlerini sıktı. "Detaylar tam olarak söylediğim gibi. Bunun dışındakiler senin meselen değil, Isabel." Başka bir çantadan porselen kumru küçük kristal kâse, gümüş tepsiyi çekti ve onları holdeki masanın üzerine yerleştirdi. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Evet, bu kadar," dedi Phillip, Isabel cevap vermek istemeyince.

"Pekala. İyi günler o zaman." Oliver döndü ve evden ayrıldı.

"Şey, bu ilginç," ağabeyi düşünceye daldı. "Görünen o ki, Sullivanlar ve Bay Waring bir anlaşmaya varmış."

"Şşş," Douglas homurdandı. "Onun adını anma."

Isabel geri dönen eşya yığınınına göz attı, sonra ön kapıya yöneldi. "Oliver!" diye seslendi.

Oliver, Paris'i araba yolunun ortasında çekerek durdurdu. "Ne oldu?" diye sordu nezaketsizce.

"Sullivan Paris'i sana neden sattı?"

Uzun bir süre gözlerini ona dikerek durdu. "Şöyle ki, onunla aramda meseleler vardı ve hiçbir şekilde seninle alakası yoktu."

Sullivan bunu onun için yapmıştı. "Ailenin bana karşı medeni olmaya karar vermesinin nedeni de bu, öyle mi?"

"Anlaşmanın parçasıydı." Oliver sokağın aşağısına baktı, sonra bakışını Isabel'e çevirirken derin bir nefes aldı. "Bana sahip olabilirdin, biliyorsun," dedi yavaşça. "Şimdi onun kullanıp attığı birine sahip olmayacağım ve Londra'dan ayrılmaya söz verdi, kalıcı olarak." Durdu. "En azından anlaşma sayesinde bir atım oldu."

Bunu söyler söylemez Paris'i ayaklarıyla dürttü ve atı yürüttü.

Isabel basamağa çöktü. Sullivan Londra'dan ayrılıyordu. Oliver'ın söylediklerinin hiçbirisi önem taşııyordu, bu hariç. Öyleyse amaçladığı şey buydu. Isabel kabul etmeye ne kadar hazır olursa olsun, hayatının bir parçası olmasına izin veremeyecekti.

"Tibby," Douglas yanına oturdu.

Isabel başını onun omzuna yasladı. "Londra'dan ayrılacağını biliyor muydun?"

"Büyük ahırlardan birinin taşınmak üzere olduğunu biliyordum," diye cevapladı kardeşi. "O olduğunu düşündüm."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Bunun ne yararı olacaktı?"

Bir süre için bunu düşündü. "Hiç."

"Öyleyse, içeri girmek isteyip istemediğini bilmiyorum."

Isabel ona bakmak için başını kaldırdı. "Ne?"

Çenesiyle sokağı işaret etti. "Birileri Molly'i geri almak için burada. Ve bu kez neler olduğunu sana anlatmadığımı söyleyemezsin."

Isabel, kalbinin durduğu bir an için gözlerini kapattı, kardeşinin gevezeliklerinin kalanını duymuyordu. Sonra

Douglas'ın gösterdiği yöne baktı. Sullivan siyah Achilles'inin üzerinde araba yolunda ilerledi, bakışı ona sabitlenmişti. "Sanırım burada, dışarıda kalacağım," diye mırıldandı.

Sullivan, Chalsey Konutu'nun ön basamaklarına gelince Achilles'i durdurdu. Bütün sabahı ne söyleyeceğini ve nasıl davranacağını prova ederek geçirmişti. Isabel'e hoşçakal deme ihtiyacı duyuyordu. Evinden çıkıp gitmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı. Onun iyiliği için, muhtemelen o günkü son karşılaşmaları olmalıydı. Buna rağmen, kendi iyiliği için, onu son bir kez görmek ve bu şeyleri sonlandırmak için en iyi, en akılcı yolun bu olduğunu anlamasını sağlamak istemişti. Yine de, Isabel'i orada sanki onu bekliyormuş gibi otururken görünce, dikkatlice takındığı dengeli tavır kayboldu.

"Günaydın," dedi Achilles'in üzerinden inerek.

Isabel oturur halde kaldı. "Günaydın. Douglas, Bay Waring için gidip Molly'i alır mısın?"

Böylece tekrar Bay Waring olmaya dönmüştü. Douglas başını sallayıp aceleyle evin arka tarafına seğırtirken somurtmamaya çalışarak Achilles'i bağladı ve basamağa oturdu. "Sokağın başında Tilden'i gördüm. Mutlu görünmüyordu. Sanırım buradaydı?"

"Evet, evden çalınan eşyaları getirdi."

Sullivan başıyla onayladı. Hoş sarı saçındaki tokalardan biri gevşemişti. Parmaklarını, ona dokunma güdüsüyle savaşıarak kıpırdattı. Neticede sokaktan görülebillerdi ve onun itibarını yine düşürmek gibi bir amacı yoktu. Isabel, tekrar sosyetenin iyi tanrıçalarından birine dönüşüyordu.

"Oldukça ilginç şekilde," dedi aniden, "Oliver, Paris'e binmişti."

"Ben at satarım," diye karşılık verdi yumuşakça. "İşimi sürdürme şeklim bu."

"Hector'u satmanın sebebi de bu mu?"

"Hector'u sattım çünkü insanlar onu istiyor. İşlerim geçen birkaç hafta biraz durgundu. Dikkat çekmek istedim."

"Garip görünüyor, öyleyse, yani senin şimdi Londra'yı terk etmeyi seçmen."

Soluğunu bıraktı. "Çok iyi bilgilendirilmişsin."

"Hepsini birkaç dakika önce keşfettim," diye karşılık verdi, sonunda ona bakmıştı. "Kalmalıydın."

"Yapamam, Isabel."

"Benim yüzümden mi?"

"Dürüstçe mi?"

"Evet, lütfen."

Onun Isabel'i son karşılaşmalarından bu yana değişmişti. Daha az değişken ve daha ciddi görünüyordu. Şimdi, onu daha önce etkilediğinden bile daha fazla etkiliyordu. Ve bu tehlikeliydi. Bunu aklında tutarak, ondan birkaç santim uzaklaştı. "O zaman dürüstçe söylüyorum. Seni düşünmeyi bırakamıyorum. Sen her günün her anı aklımdasın ve kalbimdesin. Ve senin—"

"Bana sahip olabilirsin. Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu."

"Sana hak ettiğini verebileceğimi düşünseydim bir saniye içinde senden elini isterdim. Ama ikimiz de biliyoruz ki bunu yapamam. Ve şimdi bana ne söylersen söyle, şimdi sahip olduğun her şeye karşılık beni almanın buna değmediğini fark ettiğin zaman bana gücenirdin."

Isabel'in gözyaşları gözlerinin kenarında asılı kaldı. "Buna benim karar vermeme izin vermelisin."

"Bunu istiyorum ve gitme sebebim bu. Lanet olası

resimleri Dunston'a çok iyi bir ücretle sattım. Sussex'te küçük bir mülk satın aldım. Burada, Londra'da sahip olduğumun on katı büyüklüğünde bir arazim olacak."

Isabel eteklerini silkeleyerek ayağa kalktı. "Gururlu olan kişinin ben olduğumu düşünüyordum, Sullivan, ama yanlışım. Hayatını başka kimseyle paylaşmak istemeyecek kadar küçük düşündüğün için üzgünüm. Ve umarım Sussex'te işlerin iyi gider. Şimdi, eğer izin verirsen, gidip öğle yemeği için üzerimi değiştirmem gerekiyor."

"Isabel." O basamakları sertçe çıkarken ve kâhya onu içeri almak için ön kapıyı çekip açarken ayağa kalktı. "Tibby."

"Yine de benim istediğim adam sensin, Sullivan," dedi kapı eşiğinde ona yüzünü dönerek. "Âşık olduğum şeyin toplumdaki yerin değil, sadece sen olduğunu bir gün fark edersen, beni nerede bulabileceğini biliyorsun. Ama ikimizin de istediği bir şey için seninle kavga etmekten yoruldum. Eğer bedbaht olarak daha mutluysan, o zaman bunu bensiz yap. Sanırım, bu zorunlu zaten."

Bunu söyleyip içeri girdi. Kâhya ona şaşkın, hakaret dolu bir bakış gönderdi ve sonra kapıyı kapattı.

Sullivan bir süre için kapıya baktı. Hâlâ anlamıyordu. Onu içeride takip bile edemezdi, çünkü iyi evlerin ön kapılarından girmesine izin verilmemişti. Ve eğer onunla evlenseydi, Isabel'e de verilmeyecekti.

"Nasıl istersen," diye fısıldadı.

Bölüm 27

Üç ay sonra

"Bay Waring, biri dün gece kış bahçesinin penceresini açık bırakmış ve yağmur şarap rengi koltukları mahvetmiş."

Sullivan, Dudley'i görmek için bakışını hesap defterinden kaldırdı. "Öyleyse onları dışarı at," diye karşılık verdi.

"Ama yalnızca kumaş efendim. Kalanı—"

"O zaman bunu yap, Dudley."

Kâhya duyulabilir şekilde iç çekti. "Evet, efendim. Sadece önce sizin izninize ihtiyaç duydum."

Sullivan gider hesaplarına tekrar göz atarak kendini gülümsemeye zorladı. "Öyleyse onu aldın. Sonunda benim bütün bu konularda eğitilmemi sağlayacaksın. Buna katlanman gerek."

Kâhya başıyla onayladı. "Tabii ki efendim. Ayrıca Bayan Howard akşam menüsü için tercihinizi bilmek istiyor."

Bayan Howard, eskiden ne yemek istediğini sormazdı. Eskişinin üç katı bir mutfağa ve kocasıyla birlikte yaşadığı bir

kulübeye sahip olmak onu yeni rolünün daha fazla bilincine vardığını düşündü. Ve Sullivan'ın yeni rolünün. "Ne istiyorsa onu pişirmesini söyle. Yiyeceğimi biliyor."

Yanağında bir kas seğirerek, kâhya bir reverans yaptı ve odadan çıktı. Sullivan, aylık masrafları hesaplama işine devam etti, sonra kalemı masaya fırlattı ve arkasına yaslandı.

Penceresinin dışında, Halliwell'in akarsu kenarındaki patikada Achilles'e alıştırma yaptırdığını görebiliyordu. Daha yakında, ana ahır avlusunda, Samuel yeni damızlık kısraklardan birini en yakındaki etrafı çevrilmiş otağa yönlendiriyordu. Vincent ve yeni adamı bir arabadan yem çuvallarını indirmekle meşguldü.

Pek çok adam muhtemelen ofis olarak mülklerinin daha güzel manzaralı bir odasını seçerdi ama ahır avlusu onun arazisinin en hayati parçasıydı. Gözünü onun üzerinde tutmak istiyordu. Aslında dışarıda, onun içinde olmak istiyordu ama son zamanlarda kapıların dışından ziyade arkasında daha fazla zaman geçiriyor gibi görünüyordu.

Beş kişinin çalıştığı küçük bir ahırdan sonra, bir isimle ve neredeyse iki düzine çalışanla, bir mülke sahip olmanın sonuçlarını tahmin etmiş olmalıydı. Bu onu meşgul ediyordu. Onu zihinsel ve fiziksel olarak yoruyordu ve bu, işin en iyi tarafı olmuştu. Başka şeyler düşünmek için zamanı yoktu.

Yine de yerini korumayı hâlâ beceriyordu: Kalbinin teslim aldığı o köşesinde... Gündüz ya da gece her beklenmedik anda bir görüntüsünün belirebildiği aklının kıyılarında... Özellikle geceleri... Isabel. Onun Isabel'i.

Ayağını vurarak silkindi. Böylece şimdi soyluluğun süslerine sahipti. Ama ne kadar zenginleşebilmiş olursa olsun, onun dünyasının gözünde hep önemsiz biri olarak kalıyordu. Civar mülklerdeki soyluların hiçbirisi ziyarete gelmemişti,

tabii aslında bunu henüz onlardan istemiş değildi. İş için gelmişlerdi ama yeni 'bütün aristokratlardan nefret etmemeye çalışma felsefesi' yüzünden, yemek için kalmalarını teklif edip ret cevabı almayı istememiş ve iltifat etmek üzere ahırlarını görmek dışında onların evlerine davet edilmemişti.

Bu yeterli olabilir, Isabel ile karşılaşmadan önce, bu yaşam onu mest edebilirdi. Yine de bir evin işlerini idare etmeye çalışmanın karmaşıklığı ve defterlere gömülü olarak geçirmek zorunda kaldığı zamanı bunun dışında tutuyordu. Başarılı olmanın bedeli olduğunu düşünüyordu şimdi ona güvenen çok daha fazla insan vardı.

Holü geçerek küçük kütüphanesine doğru yürüdü. Garipti, ne yapacağını bilmediği bir sürü odaya sahipti. Gelecek sefer bir bilardo masası sipariş edecekti – her konuda gerçek bir soylu!

Bram bir kütüphane oluşturduğunu öğrenir öğrenmez, ona Uzak Doğu erotik sanatlarıyla ilgili kitaplar göndermeye başlamıştı. Ve alçak herifin gönderdiği başka bir ufak deste bir koltuğun karşısına yayılmıştı.

Bram ne tür bir şaka yapmayı düşünmüş olursa olsun, kendi adına artık hiçbir şey onu heyecanlandırmıyordu. Bir daha asla görmeyeceği bir kadına sadık kalması, özellikle yaşamış olduğu hayattan sonra gerçekten çok garipti, ama ya ona sahip olurdu ya hiç kimseye.

Amaçsızca pencereye yürüyüp dışarı baktı. Kütüphane evin ön tarafına ve yandaki otağa bakıyordu. Otlak, Sussex'e taşınana kadar edindiği yarım düzine kısrak tarafından kullanılıyordu. Evin ön tarafıysa önce boştu ve sonra... değildi.

Tek bir siyah araba, evin önündeki uzun, kıvrımlı araba yoluna döndü. Her iki kapısını da sarı bir hanedan arması süslüyordu ama ayırdetmek için çok uzaktaydı. Sullivan kaş-

larını çattı. Ertesi gün öğleden sonraya kadar hiçbir randevusu yoktu. Ve Bram olamazdı, çünkü o babasının aile armasını taşıyan bir arabayla seyahat etmeyi reddederdi.

Çalışma odasına dönerek, ceketini üzerine geçirdi. Ziyaretçinin kim olduğu ile ilgili tahminde bulunmayı reddetti, çünkü kim olmasını istediğini biliyordu. Bu saçmalıktı.

Her şeye rağmen, onun peşinden gelmezdi. Bunu çok açık şekilde belirtmişti. Bu ona bağlıydı, öyle demişti ve Sullivan hiçbir yere gitmiyordu. Bu kadar bencil değildi. Ya da kendine böyle söyledi.

"Bay Waring," dedi Dudley, o merdiveni çıkarken. "Sizi arayan biri var."

"Kim?"

Kâhya gümüş bir tepsi uzattı. Sullivan gecikerek uzandı ve kartı aldı. Lanet olası gösteriş... Sonra nefesi kesildi. "Girmesine izin verdin mi?" diye sordu. Yumruğunu kartın etrafında sıkıyordu ve onu tanınmaz bir topak olarak kâhyaya iade etti.

"Oturma odasında efendim."

"Pekâlâ." Tekrar nefes almayı başarak, zemin kata yöneldi.

"Çay getirmeli miyim efendim?"

"Çay mı? Hayır. Kendini başka bir yerde dinlendirebilir."

Kâhya boğazını temizledi. "Peki efendim."

Sullivan oturma odasının dışında omuzlarını dikleştirdi. Sonra kapıyı açtı ve içeri girdi. "Lord Dunston," dedi.

Dunston karşıdaki pencereden bakmayı bırakıp yüzünü ona döndü. "Şey, bir centilmen gibi görünüyorsun."

"Epey bir mesafe geldin," Sullivan soğukça cevapladı.

karşılaşmanın tonunu bilmek şimdi daha kolaydı. "Elinde daha iyi bir hakaret olmasını umardım."

"Son zamanlarda bana bir sürü pislik yaptın," diye devam etti Dunston. Ayakta kalmıştı. Ya piç oğlunun mobilyasına oturarak kendini kirletmek istememişti ya da orada rahat değildi. Bunu fark etmek ilginç bir şeydi.

"Sen başlattın." Sullivan kasıtlı olarak koridora açılan kapıya en yakın koltuğa geçti.

"Evet, sanırım bendim."

Sullivan tartışmayı sürdürmeye hazır olarak ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı. İyi, bu bir sürprizdi.

"Bunu itiraf ettiğimi duymayı beklemiyordun, değil mi?" marki devam etti. "Hatasız değilsin kesinlikle, ama seninkilere sebep olan benim hareketlerimdi. Yanlış hareket ettiğin zaman, kendimden daha fazlasını beklerdim. Ve oğlumdan."

"Tilden'den konuştuğunu varsayacağım."

Dunston reddederek bir elini savurdu. "Oliver'ı York'taki mülklerimden biriyle ilgilenmesi için gönderdim." Bir süre için ara verdi. "Ve ona bu atı satışın kasıtlı mıydı, değil miydi merak ediyorum."

Sullivan kaşlarını çattı. "Affedersin? Tabii ki ona bir at sattığımı biliyordum. Hem de iyi bir at."

"Herkesin gözünde, kendi itibarını düzeltmek için Oliver seni buna zorladı."

Bu defa Sullivan burnundan soludu. "Bunun beni çok sıkıntıya soktuğunu söyleyemem."

"Hayır. Öyle olacağını hayal etmedim." Sonunda Dunston koltuğun önüne geldi ve Sullivan'ın karşısına oturdu. "Sorun şu ki, bizim aşağı sınıftan birine karşı acımasızca ya da fazlasıyla ukalaca davranıyor gibi görünmemize izin

vermeyeceğim. Özellikle saygın ve yetenekli birine karşı”

“Öyleyse bunu yapmamalıydınız. Benden gelip herkesin izlenimini düzeltmemi bekleme. Çok istekli olsam bile, beni dinleyeceklerinden emin değilim.”

Ne söylemekte olduğuna yalnızca yarı yarıya dikkatini verdi. Onun yerine, düşünceleri Dunston’ın ne demiş olduğuna takıldı. Dunston’ın kelimeleri söyleyiş biçimi, kulağa neredeyse aynı duyguyu paylaşıyormuş gibi gelmişti.

Isabel de ona aynı şeyi söylemişti. Aynı biçimde değil, çünkü toplumun ikisi için de ne düşündüğü hakkında endişeli değildi. Ama *Isabel*, ona saygı duyuyordu. Bir adam olarak.

Ve ondan uzaklaşmıştı. Isabel’in onun hayatını sevmeyeceğine, eski arkadaşları onu küçümselediği zaman başını dik tutamayacağına karar vermişti. Ama onlar tanışmalarından iki hafta sonra da onu küçümsemişlerdi ve Isabel asla tereddüt etmemişti. Bunu ona anlatmaya çalışmıştı da, ama Sullivan dinlememişti.

Gözlerini kapattı. *Yüce Tanrım. Ne yapmıştı?*

“Seni kabul etmeye karar verdim.”

Sullivan ayağa fırladı. “Affedersin. Bir yerde olmam gerekiyor.”

“Beni duymadın mı?” Dunston, holde onu takip ederek seslendi. “Seni kabul etmeyi planladığımı söyledim.”

“Evet, ne istersen yap,” dedi Sullivan dalgınlıkla, merdivene yönelmişti. “Dudley! Halliwell’e Achilles’i eyerlemesini söyle ve Gerald’ı beni görmesi için yukarı gönder. Bir şeyler paketlemem gerekiyor.”

Yılın bu zamanı Burling’te olurdu. Achilles’in sırtında Cornwall’a ulaşmak yolculuk yeterince iyi giderse iki gününü alacaktı ve bunu yapacaktı.

“Seni saygıdeğer biri yapıyorum!” Dunston merdivene doğru bağırdı. “Biraz minnet göster!”

“Ben zaten saygıdeğerim,” Sullivan merdivenin başında durarak karşılık verdi. “Sen ailene yardım etmek istiyorsun. Bu iyi. Ne yapacaksan yap.”

“Bu aramızdaki düşmanlığa bir son verecek.”

“Ben düşmanlığa üç ay önce son verdim, lordum.”

“Sana vermek için bir yıllık ücret hazırladım.”

Sullivan kaşlarını çatı. “Senin hiçbir şeyine ihtiyacım yok. Bu senin neyin gerekli olduğunu hissetmenle ilgili. Şimdi, eğer bana izin verirsen, gidip hayatımda yaptığım en büyük hatayı düzeltip düzeltmeyeceğimi görmem gerekiyor.”

Sullivan kıpırdanmamaya çalışırken, Dunston uzun bir süre ona baktı. Sonunda marki başını salladı. “Sen benim değilsin,” dedi.

Sullivan bir kaş çatışla tekrar Dunston’a doğru bir adım attı. “Senin oğlun değilim? Öyleyse neden—”

“Hayır! Hayır. Sen benim en büyük hatam değilsin. Sen... sen cesarete sahipsin ve benim kanımdan olan diğer çocuklardan daha büyük bir onur duygusuna.”

“Teşekkür ederim. Dışarı kendin çıkarsın, olur mu?”

Marki gözlerini kırptırdı. “Sen—”

“İyi günler, lordum.”

Eğer Dunston baba ya da benzeri bir şeyle hitap etmesini beklediyse, bir hayal kırıklığı içindeydi. Yine de, kabul edilmiş olmak onu sosyetenin gözünde daha kabul edilebilir yapacaktı. Hâlâ gidemeyeceği yerler olacaktı. Hayır, o başka bir şey keşfetmişti, George Sullivan’a şükranla: Doğumuyla ve hırsızlıklarıyla bile –ya da belki onlar yüzünden– o iyi bir adamdı. Diğer şeyler sorun değildi.

Ve şimdi başka birini dersini aldığına ikna etmeye gitmesi gerekiyordu.

"Sana sıçramayı öğretmeyeceğim," diye belirtti Douglas.

Isabel Zephyr'i kardeşi ve bineğinin etrafında dönmesi için dürttü. "Neden?"

"Öncelikle sen kendininkini kırsan da kırmasan da babam benim kafamı kırardı ve ikinci olarak, hayır."

Isabel ona yüzünü ekşitti. "Phillip'e soracağım öyleyse."

"Aynı şeyi söyleyecek."

Evet, muhtemelen söyleyecekti. Gerçekte, eyerin üzerinde yerden yükselmeye yetecek kadar güvende hissetmiyordu. Ama bu çabalayabileceği bir şey olacaktı. Onu meşgul eden bir şey... Süsleme işleri ve okunacak kitaplar neredeyse tükenmişti. Ve kasaba kadınları, zaten haftada üç defa yapmayı becerdiği için, daha sık yemek götürmeye ve bahçelerini ekme konusunda yardım etmeye devam ederse ona taş fırlatmaya başlayacaktı.

"Acele et. Hâlâ gölün etrafında gitmemiz gereken bir mil var ve ben acıkıyorum."

"Sen her zaman açsın."

Ona bir anlığına sırtıttı. "Ben büyüyen bir gencim." Bir dürtüşle, beygiri Thunderous'u dörtnala kaldırdı. "Aynısını yapmaya çalış," diye omzunun üzerinden seslendi. "Sonra sıçrama hakkında konuşacağız. Ve seni köprüde bekleyeceğiz!"

"Erkekler." Isabel iç çekti. "Yürü, Zephyr."

Kendini oturduğu yerde ortalar ortalamaz, tekrar dizgin-

leri çekti. "Tırıs, kızım."

Erkek kardeşleri binek hayvanlarını hem topuklarıyla hem de dizginlerle yönlendiriyordu ama o ne istediğini söyleyerek daha rahat hissediyordu. Görünüşe göre Zephyr'in eğiticiyi bunu fark etmişti, çünkü kısarak en kolay sözlü emirlere tepki veriyordu.

Peşine düşmüş pek dikkatli olmayan seyisle, Burling'teki göl kenarında patika boyunca ilerlemeye devam etti. Burada çocukluğundan beri dolaşmış olmasına rağmen, onu bir atın sırtından gördüğü ilk sonbahardı. Ve bunu sevdi. Havanın müsait olduğu her gün, Douglas'ı, Phillip'i ya da babasını göl kıyısına sürüklüyordu. Başka bir yerde işleri olduğu zaman, sadece seyis Otto'yla çıkıyordu.

Sullivan kalbini kırmıştı ama ona biraz özgürlük vermişti. Bu alışveriş pek adil görünmüyordu ama en azından güneşi yüzünde hissedebilirdi ve gözlerindeki yaşlar serin deniz esintisi yüzündenmiş gibi yapabiliirdi.

"Dizginleri sol eline dolama." Arkasındaki alçak bir ses, sol tarafından ağır ağır konuştu. "Yan taraftan sarkmasına izin ver."

Ah, Tanrım. Tanıdık sesle ürktü ve Zephyr kişneyerek başını arkaya attı. "Çüş, kızım," dedi sesi biraz titreyerek. "Sen iyi bir kızsın."

Kısarak durmaya bile yanaşmadan, güçlü bir kol başlığını tutmak için uzandı. Isabel keskin bir nefes aldı ve çevresine baktı. Sullivan, soğuk-yeşil gözleriyle yüzüne bakarken, dokunacak kadar yakınında duruyordu. "Seni ürkütmek istemedim," diye mırıldandı.

Kumral saçları rüzgârdan dağılmıştı, yanakları ve çenesi uzamış sakalıyla koyuydu. Gözlerindeki yorgun gölgeleri bir tarafa bırakarak, tam olarak onu son gördüğünde olduğu gibi

görünüyordu. Onun hasretiyle tükenmemiştir. Kısa anlar için hayal kırıklığıyla istek arasında ikiye ayrıldığını hissetti, onu tekrar gördüğü için acı bir neşeyle doldu içi.

Birkaç adım arkasında, at sırtında duraklayan Otto'ya, "İnmemeye yardım et," diye emretti.

Seyis atından inmeden önce, Sullivan onu engelledi. "Eve geri dön," diye karşı çıktı. "Ben Lady Isabel'le ilgileneneğim."

Yani hâlâ onun seyislerine emir veriyordu. "Söylediğini yap, Otto," diye ekledi, seyisin tereddüt ettiğini görmüştü. Belli ki Otto, ünlü Sullivan Waring'in görünüşünü bilmiyordu. "Kısa süre sonra orada olacağım."

Şapkasının kenarına asıldı. "Peki, leydim."

Seyis ağaçların ince dalları arasında gözden kaybolur kaybolmaz, Sullivan kollarını kaldırdı. Isabel ne söyleyeceğinden henüz emin değildi. Bu yüzden, dudaklarını büzdü ve Sullivan'ın ellerini beline dolayıp onu yere indirmesine izin verdi.

Ayakları patikaya değer değmez kendini ondan uzaklaştırdı. "Şimdi. Lanet olası sen burada ne yapıyorsun?"

Başını öne eğdi ve bir saç tutamı gözünü gizledi. "Söylediğin şey hakkında düşündüm."

Kalbinde tekrar sevinç yükseldi ve aklı bu sevinci aynı şiddetle geri itti. Bu umutsuz çaresizliğe tekrar *katlanmayacak*-tı. "Hımm," dedi çekimser kalarak.

"Hımm?" diye tekrarladı, kaşlarını çatmıştı.

"Söylediğim şey hakkında düşündüğünü söyledin. Bu konuda neye karar verdiğini söylemedin."

Kısa, kızgın bir keyif bakışına dokundu. İyi. Şimdi geçmiş için nasıl hissettiğini biliyordu. Sonsuza dek nasıl hissedece-

ğini biliyordu. Karşılaştıkları geceden beri...

"Pekâlâ. Senin haklı olduğuna karar verdim. Senin için kararlar vermemem gerektiğine..."

Gözlerini kırptırdı. "Karar verdiğin şey *bu* mu? Benim hayatım hakkında *benim* nasıl hissettiğimi bilmediğin mi?"

"Karar verdiklerimin hepsi *bu* değil," diye hemen karşılık verdi. "Sadece bununla başladım çünkü böylece af dileyebilirdim ve devam edebilirdim."

"Bunun gibi mi?" Belki sesi çok sert çıkıyordu ama konuşmayı kontrol edebilirse, onu tekrar incitmeyecekti. Sadece af diler ve tekrar giderse buna dayanamazdı.

"Isabel, lütfen. İki gündür at sırtındayım. Babanla konuşmayı az önce bitirdim. Ben—"

"Ne?"

"Ben ısıtıyorum ki *bu* do—"

Yumruklarını sıktı ve onu itti. Sürpriz bir *yankılanmayla*, Sullivan arkaya sendeledi ve sırtüstü göle düştü.

"Isabel!" diye gürledi ayağını vurarak.

Sersemlemiş halde bir süre için ona sadece baktı. "Oh! Benim niyetim *bu* d—"

Sullivan uzun adımlarla yürüyerek suyun dışına çıktı, onu kollarına alıp kaldırdı ve tekrar suya daldı. Soğuk su, başının üzerini örttü. Isabel çırpınarak tekrar ayağa kalktı.

"Ne cüret—"

"Seni seviyorum, her şeye lanet olsun!" diye kesti. "Söylemeye çalıştığım şeyi bitirmeme izin verecek misin?"

Diz derinliğinde suda, bir balık ayak bileğini dişlerken—bundan emindi—Isabel kollarını göğsünde kavuşturdu ve nefes almayı hatırlamaya çalıştı. "Pekâlâ," dedi, toplayabildiği kadar ağırbaşlılık ve sakinlikle. "Bütün *bu* yolu geldin."

"Evet, geldim. Dunston beni görmeye geldi."

Onun gözlerini aradı. Bu hoş ama bütün görebildiği bakışının derinliğindeki aynı hafif, eğlenen ifadeydi. "İyi misin?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Aptal kafama bazı şeylerin denk gelmesini sağlayan bazı şeyler anlattı. Görünüşe göre, Oliver ve ailesi benim tutuklanışım ile ilgili skandalıdan kurtulmayı zor bulmuştu. Çünkü onlar kabadayı gibi görünüyordu ve ben saygındım." Hafif bir gülümseme dudaklarına dokundu. "Bana saygı duyuyor."

"Bunu fark ettiğin zamanla ilgili ve senin de."

"Biliyorum, biliyorum. Sen de bana aynı şeyi söyledin." Bir nefes aldı. "Sanırım, her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de, bunu ondan duymak istedim. Ama konu bu değil, değil mi?"

"Sen anlat."

"Şimdi bir mülküm var," diye devam etti. "Amberglen. Ve bir kâhya tuttum, böylece biri geldiği zaman merdivenden aşağı koşmaya devam etmek zorunda değilim."

Gülümsedi. "Senin için sevindim. Gerçekten."

"Teşekkürler." Uzandı ve kollarını çözerek iki elini de kendisinin içine aldı. "Soylu komşularım var ama gelip uğrayacaklarını garanti edemem ya da bir etkinlik için davetiye gönderecekler mi bilmiyorum."

"Sullivan."

"Biliyorum, bunları umursamıyorsun. Ama emin misin? Kesinlikle emin?"

Tanrım. Bu defa kalbini sevinç içine dolmak üzere zorladığından buna izin verdi. *En sonunda.* "Ben—"

"Ve neredeyse unutuyordum," diye araya girdi bugüne

kadarki en kötü zamanlamayla. "Senin peşinden gelmek için kapıdan dışarı koşarken, Dunston ailesinin itibarını onarmak için tek yolun beni oğlu olarak kabul etmek olduğuna karar verdi."

Ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Bunu şimdiye mi bıraktın?" demeyi becerdi.

"Önemsemedim. Ama babanla konuştuğum zaman benim iyiliğime bir nokta olabileceğini düşündüm. Bu yüzden önce onunla konuştum. Böylece eve seninle birlikte döndüğüm zaman beni vurmayacaktı."

"Cesaret edemezdi," diye soludu. Gözlerinde yaşlar birikmişti ve yanaklarına süzülüyordu.

Sullivan suyun içinde diz çöktü. "Isabel," diye mırıldandı, hâlâ onun ellerini kendisinin içinde tutarak, "hayatımı baştan sona değiştirdin ve beni olabileceğimi hayal ettiğimden çok daha mutlu ettin. Seni kazanmak için olmadığım biri olmam gerektiğini düşündüm. Ama sen beni olduğum gibi kabul ettin. Seni seviyorum... Seni her şeyimle seviyorum. Isabel, benimle evlenir misin?"

Yaşlar gözlerini kararttı ve boğazı düğümlendi. "Evet," dedi sesi titreyerek ve kendini onun kollarına attı. Bir mülk... Tamamen lekesiz bir hayat... Yine de umursamıyordu. Soruyu kendisi gibi sormuştu ve onu bunun için seviyordu. Diğer her şey ikincildi. "Evet, seninle evlenirim."

Sullivan, onu kollarının arasında sıkıca sararak öptü. "Teşekkürler Tanrım," diye boğuk bir sesle mırıldanarak onu tekrar ve tekrar öptü. "Teşekkürler Tanrım."

"Seni seviyorum Sullivan," diye fısıldadı onun dudaklarına. Soğuk su, içine yayılan sıcaklığa karşı onu titretmeye başlamıştı.

"Seni seviyorum Tibby. Çok seviyorum."

Isabel, onu sıkıca tutarak kollarını omuzlarına doladı.

"Şimdi lütfen sudan çıkabilir miyiz?"

Sullivan bir kıkırdamayla onu kollarında kaldırdı ve Achilles ile Zephyr'ın sakince çimenleri dişlediği kıyıya taşıdı. "Nasıl istersen, leydim. Nasıl istersen."

Sonsöz

Isabel, Amberglen'in ön basamaklarında dikiliyor ve sabah güneşi içinde el sallıyordu. Darshear hane-
dan armasını taşıyan araba kıvrımlı yolda ilerledi ve tepenin
ardında görüş alanından çıktı.

"Lütfen bana kimse kalmadığını söyle."

Sullivan onun elini tuttu. "Bu, hayatım, misafirlerimizin
en sonuncusuydu. Yirmi yedi çalışan ve seksen bir at hariç,
tamamen yalnızız."

Isabel gülümsedi. "Kulağa kalabalık geliyor."

"Öyleyse belki daha özel bir yer bulmalıyız."

Ardından onu kollarına alıp kaldırdı ve malikânenin içine
taşıdı. Kâhya onları kahkahalar atarak üst kata çıkarken gördü.
Bir uşak ve iki hizmetçi de. Yine de garip görünüyordu, bu
insanlar Sullivan'ı sevdiğini, onların birbirine dokunduğunu,
öpüştüklerini bilebilirdi ve kimse gözünü bile kırpmazdı.

Ya da burada, Amberglen'de hiç kimse. Ve komşular ta-
rafından şimdiden üç ev partisine davet edilmiş olduklarını

düşünerek, kabul edilmeleri Sussex sınırlarına kadar yayılmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, yatak odasının kapısını açmak için omzuyla iterken aşağı bakarak.

"Seninle evlendim," diye fısıldadı ve elini onun ince yüzüne uzattı.

Sullivan kapıyı arkasından kapatarak yaslandı. "Bir kilisede ve şahitlerin önünde, yani artık beni atlatmaya çalışma." Onu geniş yatağa kibarca bırakırken kıkırdadı. "Bram güzel bir damat olduğumu söyledi."

"Hayır, orta halli bir damat olduğunu söyledi. Sadece iki hafta oldu ve şimdiden öyküyü abartıyorsun." Ceketini çıkarmak için omuzlarına uzandı ve sıyrıp yere bıraktı.

Sullivan botlarını çıkararak, yatağa onun yanına girdi. "Şimdi arkadaşlarının ve ailenin gidişiyle her şey farklı olacak. Bizi birlikte gören herkes gülümsemeyecek."

Isabel parmaklarını saçına doladı ve onu derin, yavaş bir öpüşme için çekti. "Lanet olası son kez söylüyorum, Sullivan James Waring, bize kimin gülümsediği ya da gülümsemediği umurumda bile değil."

Sullivan, dudakları onunkilerin hemen karşısında, gülümsedi. "Evet, evet. Sana inanıyorum." Bir kucaklayışla birlikte yuvarlandılar, böylece Isabel onun kalçalarının üzerine oturdu. Sullivan yavaşça elbisesini çözmek için doğruldu. "Bence daha az kıyafet giymelisin," diye mırıldandı ve elbisesini beline indirirken omzunu öptü.

"Bu insanların hakkımda konuşmasına neden olabilirdi."

Onun ağzı göğüslerinden birinin üzerine kapanırken Isabel başını arkaya atıp soluğunu tuttu. Sullivan'ın sıcak elleri karnında ve sonra daha aşağıda dolaştı ve Isabel zevkle titredi. Bütün bedeni zevkle titredi. Sullivan şimdi ona aitti.

Şantaj yapmaya çalıştığı zamankinden çok daha fazla ona aitti.

Isabel gömleğinin uçlarını çıkarmak için oturduğu yerde geriledi ve Sullivan onu başının üzerinden çekip çıkardı. Sonra pantolonunu çözme kısmına geçti, parmakları sabırsızdı ve bağların üzerinde titriyordu.

"Kimse gelip bizi rahatsız etmeyecek, biliyorsun," diye mırıldandı Sullivan ve onu tekrar öptü. "Acele etme."

"Bu zamanın tamamını almak istiyorum," diye karşılık verdi elbisesinden kurtulmak için ayağa kalkarak. "Sen de beklemek istiyor gibi görünmüyorsun." Soluksuz bir sırtışla onu inceledi.

"Eğer bana kalsaydı, kiliseden ayrılır ayrılmaz, yemek dışında bu odanın dışına adımımızı atmayacaktık."

Onu tekrar yatağa çekerek bir kez daha öpmek için sırtüstü yatırdı. Sıcaklığı Isabel'i kuşattı, onu içeriden dışa doğru ısıttı. Ve düşününce, bir zamanlar sosyetenin sevgilisi olmanın ona istediği her şeyi sağlayacağına inanmıştı. Oysa onun sevgilisi olmak, çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Yavaşça içine girdi, duyarlı ve soluksuzca kaydı. "Sullivan," diye inledi parmaklarını omuzlarına geçirerek.

Sullivan onu tekrar öptü. Hızı yavaştı, derindi ve düzenliydi. Her ilerleyişiyle onu sınıra biraz daha ve biraz daha yaklaştırıyordu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Dünya vahşice etrafında dönüyormuş gibi ona sıkıca yapışarak sarsıldı. Bu oydu; bu onun Sullivan'ıydı ve onun yanından başka bir yerde olmayı hayal bile edemezdi.

Başı omzuna doğru alçalarak hızı arttı. Isabel tekrar inledi. Onu yapabildiği kadar yakınında tutarak, hepsinin üzerinde seveceği anı bekledi. "Seni seviyorum," diye karşılık verdi soluksuzca.

Ona bakmak için yüzünü kaldırdı, soğuk-yeşil gözleri derin ve ışıltılıydı. Sonra boşalma anını onun içinde buldu ve gelirken inledi. "Isabel. Benim Isabel'im," diye soludu Sullivan ve kollarını ona dolamak için yanına uzandı.

"Sonsuza dek," diye fısıldadı Isabel ve kendini onun kollarına bıraktı. "Sonsuza dek"

